PERFECŢIUNEA ESTE MALEFICĂ. ÎN SLUJBA EI LUCREAZĂ FIARA DEZLĂNŢUITĂ.

NEAL ASHER

LUCMAN

Cowl

Neal Asher

COWL

Traducere de
Radu Timnea

Editura *LUCMAN*

În memoria lui Alan Henry Wood
1941 – 2003

Mulțumiri

Ca de fiecare dată, vreau să le mulțumesc lui Caroline, pentru sprijinul ei și pentru că a fost alături de mine, părinților mei, ca primi cititori și critici, și lui Peter Lavery, pentru stiloul lui înspăimântător și pentru toate acele cine constructive. De asemenea, multe mulțumiri suspecților de serviciu de la Macmillan, printre care: Stefanie Bierwerth, Dusty Miller, James Hollywell și Steve Rawlings, Jason Cooper, Chantal Noel, Vivienne Nelson, Rebecca Saunders, Liz Cowen și mulți alții. Îi mulțumesc și lui John Jarrold, pentru corectura atentă a manuscrisului tipărit.

Capitolul 1

Inginer Goron:

Din câte am aflat de la cei doi supraviețuitori, este clar că trebuie să găsim un alt mod de a-l ataca pe Cowl. Cei din primul grup au luat cu ei o bombă cu fuziune și un generator de transfer, pentru a da o gaură în interspațiu și a asigura o valvă energetică. Acest lucru era necesar pentru ca următorii călători să poată sosi cu precizie în aceeași locație – imprecizia unei călătorii în timp crește direct proporțional cu distanța temporală față de o sursă de energie corespunzătoare. Asta au reușit. Dar cum nu puteau transporta decât câțiva oameni și cantități mici de echipament la fiecare drum, a durat prea mult timp până să stabilească o bază. Supraomul a detectat valva și și-a trimis animalul – care crescuse deja la dimensiuni gigantice. Fiara i-a ucis pe Pământ și apoi și în interspațiu, când au fugit. I-a mâncat de vii.

Furtuna deschidea crăpături albe, fierbinți în cerul de bazalt și după scurt timp ploaia începu să graveze toate suprafețele de metal expuse. Polly știa că trebuia să se adăpostească, din cauză că ploaia acidă degrada hainele sintetice până când ajungeau de consistența unei sugative, făcea părul să cadă și producea erupții pe pielea capului. Își stinse țigara și scoase pelicula de ploaie din cartușul de mărimea unui trabuc, simțind brusc o singurătate pe care vodca nu

reușise să o îndepărteze. În astfel de momente, simțea cel mai mult lipsa lui Marjae. Acum s-ar fi întors împreună în apartament ca să împartă o cutie cu trabucuri marocane, să bea cafea și să bârfească despre acea seară, înainte să iasă pentru tura de noapte.

Când Polly își pierduse virginitatea, la unsprezece ani, mama ei, un Savant Creștin, petrecuse tot anul următor încercând să o dezbare de păcat, prin bătaie. La vârsta de doisprezece ani, Polly furase timp de câteva luni cât de mulți bani putea fără să trezească bănuieli, își umpluse rucsacul cu nimicuri și își lăsase mama întinsă pe linoleumul din imitație, cu un cuțit antic din oțel, pentru verdețuri, înfipt în vintre și cu instrucțiunea de a se ruga pentru copci. Din punctul ei de vedere, nu avusese niciodată o mamă și singura persoană la care ținuse mai mult decât la propria persoană fusese Marjae. Dar acum nu mai era decât umbră.

Cu foița de ploaie umflată ca un clopot în jurul ei și cu gluga pusă, Polly porni pe străzile care deja erau alunecoase, din cauza burniței. Din când în când, câte o rafală de vânt împrăștia mirosul dioxidului de sulf, din locurile unde acidul din ploaie reacționa cu cutiile de Coca-Cola goale sau cu alte gunoaie. Polly ajunse în câteva minute la ușa locuinței ei, bâjbâi cu cardul de acces în încuietoare și împinse ușa cu umărul. Urcă scările la lumina rece a becurilor, cu mâna pregătită pe micul electrocutor din geantă. Mai fusese atacată acolo și nu avea de gând să permită să se mai întâmple asta. Ajungând la ușa din plastic a apartamentului său, verifică din nou dacă în spatele ei era cineva, după care își folosi din nou cardul de acces și intră.

— Lumina! spuse, închizând repede ușa în spatele ei.

Luminile se aprinseră la timp ca să-l vadă pe bărbatul îmbrăcat în uniforma de camuflaj a Task Force, care făcu un pas spre ea și o izbi cu spatele de ușă.

— Nandru!

Polly era mai mult surprinsă decât speriată, dar asta nu dură mult.

— L-ai atins, știi, și acum te strigă... te strigă tot timpul, șuieră el, cu o respirație urât mirositoare și o privire nesigură.

— Nandru... ce este?

Bărbatul avea părul murdar și barba nerasă de o săptămână. Părea pierdut, debusolat.

— Dar *ei* sunt unioniști – veniți direct de la Bruxelles, zise el. Crescuți în incubatoare, pot să pariez.

— Nu știu despre ce vorbești, spuse Polly.

— Știi ce înseamnă să fii vânat? mârâi el.

Ea clătină din cap.

Bărbatul flutură arma prin aer, ca să își sublinieze spusele, iar în clipa aceea Polly tresări. Nu era paralizantul lui clasic marca ONU și nici tipul de armă care se găsea în mod obișnuit pe străzi. Polly recunoscu arma ca pe una preferată în ultimele piese interactive cu lupte: era un MOG 5, o armă care trăgea cu gloanțe de uraniu depreciat, cartușe autoghidate și minigrenade cu efect puternic, capabile să transforme o casă în pietricele – dacă era să crezi ce se spunea în piesele interactive.

— Știi? urlă el.

Polly se uită fix la ochii lui injectați de sânge și la fața răvășită, după care își coborî privirea spre grupul de țevi pe care el i-l flutura sub bărbie. Întinse mâna încet și îl împinse într-o parte, își scoase geanta de pe umăr, trecu pe lângă el și se așeză pe canapea. Își scoase bricheta și țigările, își aprinse una și suflă fumul în aer.

— De ce nu-mi spui tu? Polly întrebă coerent, în ciuda vodcii pe care o turnase în ea toată seara.

Bărbatul făcu semn cu tunul Gatling în miniatură spre fereastra care era acum brăzdată de ploaia luminată de neon, ale cărui culori se schimbau la fiecare secundă, o dată cu secvențele reclamei barului de pe partea cealaltă a străzii.

Omul se duse la fereastră, unde rămase câteva clipe, cu silueta conturată pe fondul ferestrei.

— E un rahat, zise el. Dacă te vânează, nu mai ești nimic – nu mai reprezinți nimic pentru viitor. Ești doar un gust, o bucățică de proteină, și nu poți face nimic – *nimic*. Iisuse, suntem niște amărâte de bucățele pentru *ea* și ne poate prinde oricând vrea. Mă va prinde și pe mine. Știe asta. Și eu o știu. Pentru *ea* e doar un joc.

Se rezemă cu umărul de rama ferestrei, cu arma sprijinită în îndoitura brațului drept. Întinse mâna stângă și netezi apa condensată pe geam datorită căldurii din apartament. Apoi oftă, părând dintr-o dată foarte obosit. În mod sigur, era ceva legat de Marjae.

Datorită meseriei lor, ea și Polly primiseră soft-ul pentru World Health pe gratis. Polly îl urmărise într-o seară în care își luase liber, ca să permită medicamentelor prescrise pe care le lua să curețe ultimul acces de herpesuri – contractate înainte ca Marjae să și le termine de tratat pe ale ei, conform disciplinei igienice a meseriei lor. Soft-ul o informase că cel mai recent și mai sever HIV produsese noul SIDA. Acest microb deosebit putea supraviețui în afara corpului uman timp de o oră și putea fi transmis la fel de ușor ca hepatita A. Toaletele publice intraseră în restricții de igienă stricte, iar la anumite niveluri ale societății era deja la modă să porți masca de gaze, atunci când ieșeai din casă. Pe stradă se zvonea că virusul putea să supraviețuiască în trompa unui țânțar și că această informație era ținută secretă. Nu era un zvon nou. Marjae fusese descoperită pozitiv cu HIV la ultimul ei test lunar, la un an după ce râseseră amândouă de informațiile din soft – prezentat de un program doctor înfumurat –, fiind sigure că nu erau atât de proaste încât să ajungă să se infecteze. Murise de una dintre formele de pneumonie, un an mai târziu. Probabil PS 24, căci aceasta era cea mai frecventă în acel moment. Polly își aminti că Marjae fusese cea

care observase: „Tipul spunea că este ca și cu războaiele, știi? Am ajuns suficient de inteligenți încât să le asociem numere."

Marjae, întinsă ca un schelet pe un pat din spitalul-carantină. La ultima lor discuție, în timp ce ea stătea întinsă cu aparatul de eutanasiere în poală și cu un deget îndreptat spre buton. Răspunsurile lui Polly se auzeau înăbușite, din cauza măștii chirurgicale pe care o purta.

— Nu mai este ușor. Te va ucide. Fugi! Fugi cât mai poți!

Degetul lui Marjae apăsă repetat pe buton până când se aprinse o luminiță roșie, iar medicamentele ucigătoare țâșniră prin tubulețe spre cateterul ei. Zece minute mai târziu, era adormită, iar după alte zece minute murise. Când ieșise din spital, Polly realizase că după o jumătate de oră Marjae avea să ajungă în incinerator. Acele spitale aveau o cifră de afaceri mare și trebuia să îndeplinească obiectivele de eficiență ale guvernului unionist.

Când Marjae fusese eutanasiată, Nandru era plecat cu Task Force, cauterizând ultimele accese de hemoragie ale fanatismului izvorât din cauza secării puțurilor petroliere. Probabil că acum o condamna pe ea pentru moartea sorei lui. Polly își spuse că avea nevoie de ceva mai puternic pentru ce urma. Scoase din partea din spate a pachetului de țigări ultimul plasture H, dezlipi folia din spate și și-l lipi la încheietura brațului.

— Știi... Îmi pare rău pentru Marjae, spuse ea.

El se întoarse de la fereastră și se holbă la ea, cu o uimire confuză, apoi expresia lui se înăspri, când văzu ce făcea Polly.

— Proastă ignorantă ce ești. Vrei să sfârșești ca sora mea? se răsti Nandru.

— SIDA și septicemie, reuși ea să spună, în timp ce-și presa plasturele mai tare pe piele, înfiorându-se în așteptarea plăcerii. Și-l injecta. Mare prostie.

— Adică *tu* ești cea deșteaptă, nu? șuieră el.

Era o ironie. Polly își dădu seama de asta, chiar și în starea în care era. Efectul plasturelui era slab. De fapt, părea mai mult că o trezise, în loc să o transporte într-un loc plăcut. Avea nevoie să folosească „gravorul" – al doilea plasture –, dar știa că astfel l-ar fi enervat probabil și mai rău pe Nandru. Acesta se apropie și se aplecă spre ea.

— Ei bine, deșteapto... Eu am văzut-o, întinzându-se mai departe decât poți vedea cu ochii: un iad de carne, dinți, oase și, bineînțeles, solzi. Doar o fracțiune de secundă. Doar o privire aruncată dincolo de gura înfometată cu care înghițea patru teroriști, apoi pe Leibnitz, Smith... Patak.

Era nebun, la naiba!

Probabil că își pierduse cunoștința pentru o secundă, pentru că, atunci când își reveni, Nandru stătea pe brațul canapelei, cu arma unsuroasă sprijinită de una dintre pernele ei. Iar în mână ținea un obiect sclipitor.

—... prea multe referințe literare, nu crezi?

— Ce? Ce-ai zis?

El o privi din nou fix, cu acea expresie bolnavă și dementă.

— Nu am timp, iar tu ești prea ametită ca să înțelegi.

Băgă mâna în buzunarul uniformei, scoase un sul de bani și i-l arătă.

— Îi vei primi după ce îmi vei urma instrucțiunile. Ți i-aș da chiar acum, dar știu că nu îmi vei mai fi de nici un folos, dacă o fac. Sper să pot rezolva asta înainte să mă prindă. Eu sunt marcat – am fost selectat din stocul de grași.

Făcu o pauză, părând dintr-o dată foarte furios.

— Știi, ei nu dădeau doi bani pe noi, ceilalți. Ne-au închis și au pus camere de filmat, ca să poată urmări și învăța, în timp ce ea ne prindea. Ei bine, o să-i prind *eu* pe ei. Fii atentă!

Polly îl privea uimită. Un animal îi omorâse oamenii și acum îl vâna pe el. Cine erau *ei*? Alții decât animalul? Despre

ce vorbea? Se uită la bani, în timp ce el îi strecura înapoi în buzunar.

— L-am dus la locul nostru. Îți amintești? Locul nostru de petrecere, înainte ca voi două să o ștergeți...

Se aplecă în față și o zgudui.

— Îți amintești!

— Mda! Da, îmi amintesc. Lasă-mă, pentru Dumnezeu!

Avusese parte de o distracție pe cinste, când fusese cu cortul în Anglia Reforest[1]. Habar nu avea de ce se numea așa, întrucât acolo nu mai fusese pădure dinainte de potop și de asanare. În estul Angliei fuseseră numai câmpuri imense și complexe de fabrici, care se întindeau de la periferia Londrei până pe coastă. Poate că numele avea legătură cu trecutul îndepărtat. Cu mult înainte de pre-mileniu, înainte de stația spațială europeană și de Marea Arșiță, pe vremea când cavaleri în armuri se luptau cu dinozaurii. Polly nu-și amintea prea clar detaliile.

Tabăra lor era amplasată lângă o ruină care era mai mult un bloc de clincher pe jumătate prăbușit și ziduri din cărămidă, golurile fiind pline cu nămol din estuar, din care ieșeau urzici și ciulini înțepători. Ruina se înălța în umbra unui turn generator de energie termică, ridicat pe vremea când zona era încă sub apă. Vacanța fusese ideea lui Marjae. Petrecuseră două zile cu amfetamine și întăritoare, distrându-se cu Nandru și cu unul dintre colegii lui din Task Force: făcând sex prin iarba înaltă și urzicile înțepătoare, oprindu-se numai când se terminau chimicalele și începea să-i usture serios pielea.

— Casa veche de sub turn, îi aminti Nandru. Nu îți spun exact unde, pentru eventualitatea în care te vor interoga. O să îți dau mai multe indicii când îi vei conduce acolo. Știi, ei nu au curaj să-i dea de mâncare... o țin la izolare și o studiază.

Polly acceptă ideea că acolo, undeva, era un obiect de valoare și că ea era implicată cumva în asta. Simțea mirosul

1. Reforest = Reîmpădurită (n.t.)

banilor. Și al pericolului. Își întoarse atenția spre obiectul sclipitor din mâna lui.

— Acesta este valoros, valoros ca un diamant. Au așa ceva în Delta Force și poate în SAS. Așa cum ți-am mai spus, li se spune Gânditori.

Probabil că îi spusese când era inconștientă. Se uită mai atent la ceea ce îi arăta el. În palma lui Nandru se aflau un cercel frumos și o picătură de aluminiu de mărimea unei brichete.

— Este AI[1], are cam 100 terabiți de memorie și poate distruge orice silicon idiot pe raza a cinci metri.

Nandru o prinse de umăr și îi apăsă picătura în adâncitura de la baza gâtului. Simți o durere. O durere puternică.

— Ce e asta? Ce faci?

El îi umbla în geantă și în câteva clipe găsi ce căuta. Scoase al doilea plasture și i-l arătă, iar Polly aprobă din cap, icnind când durerea se întinse de la baza gâtului până în ceafă, ca și cum cineva îi reteza încet capul. Bărbatul veni în fața ei, îi depărtă picioarele și îi apăsă plasturele pe partea interioară a coapsei, ascuns de dantela ei de piele. I se spunea PD. Plasture dublu. Al doilea plasture era un „derivat naltraxon cu poartă endorfină" sau un „sidefat", cum îl numeau cei care-l foloseau. Acționa asupra receptorilor neurali saturați, reactiva efectul drogului. Îl aducea la starea inițială. Durerea păli și Polly se lăsă pe spate, privind luminițele frumoase. Auzi vag cum ușa se deschise și apoi se închise la loc.

Polly se trezi la cinci dimineața pe canapea, cu o depresie posteuforică. Se dezbrăcă și se duse în pat, unde se încovrigă ca un fetus din cauza durerii din capul pieptului. Nu știa ce-i făcuse Nandru, dar simțea cocoloșul metalic ascuns chiar deasupra sternului. Încercă să adoarmă din nou, dar, pe lângă durere, o mai sâcâia ceva. Nu numai faptul că

1. AI = Artificial Intelligence = Inteligență artificială (n.t.)

fratele lui Marjae reapăruse, înarmat până-n dinți și cu o scrânteală serioasă în cap, dar erau și aspectele prozaice și sordide ale vieții ei cotidiene.

Depășise data de plată a chiriei, își folosise ultimul plasture, cardul DSS îi fusese retras din cauză că fusese prinsă „agățând" fără licență guvernamentală, iar acum cei de la Impozite erau pe urmele ei ca să încaseze taxele restante pentru „serviciul public" pe care-l oferea. Dar era hotărâtă să nu le permită să o includă în nici unul dintre proiectele sociale, cum se proceda de obicei în astfel de situații. Avea prieteni care făcuseră asta și care fuseseră catalogați faliți, urmarea fiind revocarea cetățeniei și legarea totală prin contract cu guvernul Uniunii. Lanțurile erau acum cardurile din plastic, coliere de locație, dar nimeni nu îndrăznea să numească asta sclavie.

La șapte, Polly se dădu jos din pat și începu să facă mișcare. Își găsi de lucru, ca să poată ține depresia în frâu. Fără somnifere, nu mai avea nici o șansă să adoarmă. Oricum, temperatura crescuse deja la douăzeci de grade și se anunța o zi înăbușitoare. Veni în fața oglinzii și examină cercelul pe care Nandru îl introdusese probabil în lobul urechii ei, atunci când era sub efectul drogului. Arăta mult mai bine decât cercelul ei de topaz obișnuit, așa că îl lăsă acolo, după care își îndreptă atenția spre picătura din metal. Încercă să o ridice prin piele, cu unghia, dar obiectul era prins bine în acel loc. Probabil că folosise lipici pentru piele – chestia aceea pe care glumeții o puneau pe scaunele toaletelor publice, înainte ca acestea să fie închise. Fără îndoială că avea să se mai întâlnească cu el, într-un moment în care ea să fie lucidă și el rațional, și atunci avea să-i ceară explicații. Acum nu era vreme de asta. Trebuia să prindă tura de dimineață și avea de lucru.

Își puse niște pantaloni absorbanți, o vestă largă și cizme căptușite până la genunchi, apoi se așeză la oglindă

și se fardă. Chiar dacă apartamentul era sărăcăcios și creditul epuizat, se mândrea totuși cu faptul că putea să-și pună orice zdreanță de la vreun magazin de vechituri și, cu puțin creion de ochi și lac de buze, arăta destul de bine ca să intre la Raffles sau la Hothouse. Zâmbi, expunându-și dinții albi și regulați. Cel mai bine cheltuiți o mie de euro. Nici un pic de tartru dentar, nimic prins de suprafețele netede ale dinților, și nici o durere. Iar o lovitură atât de puternică încât să-i spargă, probabil că ar fi ucis-o, așa că din punctul acesta de vedere nu avea de ce să-și facă griji. Mulțumită, își prinse geanta impermeabilă de șold și o umplu cu lucrurile esențiale pentru supraviețuirea pe stradă. Băgă înăuntru prezervative, șervețele și spray spermicid, un electrocutor Toshiba de mărimea unui pat de pistol, cardurile, bani, țigări și brichetă și ultima „priză". Avea de gând să păstreze „priza" ca să mai înceţoşeze lucrurile pentru inevitabilul ticălos bogătaș și urât cu care ajungea de obicei să facă sex. Odată încheiată această operațiune, ieși pe străzile din Maldon Island.

Când ajunse la Granny's Kitchen, aici tocmai se deschisese. Se așeză lângă fereastră și apăsă tastele pentru cafea și pâine prăjită pe meniul holografic ce apăruse pe geamul mesei, imediat ce se așezase. După fiecare apăsare pe taste se deschiseră alte ferestre, întrebând-o cum dorea preparate cafeaua și pâinea. Selectă ceea ce dorea și apoi apăsă „execuție", înainte să se mai deschidă și alte ferestre. După ce îi sosi comanda, Polly mâncă una dintre feliile de pâine prăjită, o împinse pe cealaltă într-o parte și își aprinse prima țigară din acea zi. Începu să fumeze și să soarbă din cafea, uitându-se pe geam.

Orașul insular se umplea deja de pietoni și de hidrovehiculele acelea „carbon zero" care aveau voie să circule în interiorul orașului. După a doua ceașcă cu cafea și a doua țigară, Polly decise că era vremea să meargă la muncă. Ieși repede de la „Granny's" și porni pe High Street, legănându-și

șoldurile. După câteva minute, își ocupă poziția obișnuită din fața Bisericii Reformate din Hubbard. Rămase acolo, cu mâna în șold, fumând. I se spusese că nimeni nu reușea să fumeze atât de provocator ca ea. Primul client se apropie de ea zece minute mai târziu.

— Am mare nevoie de un sex oral, ceru el.

Polly îl recunoscu din săptămâna precedentă. După costum, părea să fie un director la TCC și avea pe umăr o curea de care era prins un laptop, deghizat într-o carte veche.

— Cincizeci, spuse Polly, ridicând prețul cu zece euro.

— OK!

Polly îl conduse în spatele bisericii. Își pulverizâ din mers spermicid în gură și își lăsă geanta de umăr deschisă, ca să poată să scoată electrocutorul în orice moment. Aleea din spatele bisericii era înmiresmată de mugurii de iasomie care creșteau sălbatici pe un zid din lemn sintetic. Pe caldarâm erau plasturi H utilizați, resturi cleioase ale unor prezervative în putrefacție, învelitori de gumă și o cască zdrobită. Polly observă o pată de sânge împroșcată pe ziduri și pe frunzele viței din apropiere. Se întoarse spre clientul ei și scoase un prezervativ din geantă. Bărbatul se descheia deja la pantaloni. Polly îngenunche în fața lui, mulțumind în gând căptușelii din cizmele până la genunchi. Nu dură mult și după ce aruncă prezervativul într-un colț, ca să putrezească alături de celelalte, bărbatul îi transferă direct banii pe card.

— Ne vedem și săptămâna viitoare? o întrebă, privind-o aproape posesiv.

Polly rămase prudentă și detașată și își pulverizâ intenționat spermicid în gură, în timp ce el o privea, ca să îl facă să înțeleagă natura relației lor. Mai avusese necazuri cu un tip care devenise prea obsedat de ea și începuse să-i facă probleme. După plecarea bărbatului, Polly își ocupă din nou locul. Până la amiază câștigase deja șapte sute de euro. Nu era prea rău, deși, după ultima sută, ajunsese să meargă

cam pe vârful picioarelor. Își spuse din nou să nu mai uite gelul, data viitoare. Iar când plecă, își promise să renunțe la toată treaba asta înainte să împlinească șaisprezece ani. Ceea ce însemna că mai avea un răgaz de șase luni.

Polly se îndreptă spre apartament, cu nerăbdarea ei obișnuită. Câștigase bani buni în acea dimineață și transformase jumătate din ei în PD-uri, într-o optime de pachet de marocane, zece pachete de cincizeci de grame de tutun de rulat, plus hârtii – traficantul ei local rămăsese fără țigări la pachet – și un litru de Metaxa. Undeva, în adâncul sufletului, exista remușcarea că ar fi trebuit să pună niște bani deoparte pentru chirie și taxe, dar muncise din greu ca să ofere plăcere altora, iar acum era momentul să-și ofere același lucru ei.

„Aplicație tactică online. Comunicații tehnice nedisponibile. Instrucțiuni?"

Polly se învârti repede în fața ușii, căutând în geantă electrocutorul, dar în spatele ei nu era nimeni. Se uită pe stradă, oprindu-și în cele din urmă privirea pe clienții care stăteau la mesele din fața barului de vizavi. Câțiva bărbați se uitau la ea, dar asta nu era ceva neobișnuit. Îmbrăcată așa, puțini bărbați nu ar fi urmărit-o cu privirea. Nici unul nu râdea, așa că era puțin probabil să fi fost vreun glumeț cu un difuzor direcțional. La fel de puțin probabil era să fi fost ținta unei reclame. Se întoarse din nou la ușă, folosi cardul și intră.

„Trec pe modul silențios până la instrucțiuni ulterioare."

— La naiba! Cine e acolo?

Nu se vedea nimeni – nimeni care să îndrepte un difuzor direcțional spre ea. Asta însemna că trebuia să fie vreun telefon ascuns pe undeva, în apropiere.

„Gânditor 184", se auzi răspunsul inexpresiv.

— Ce naiba e asta? întrebă Polly, dar ceva îi gâdila memoria.

Parcă Nandru menționase cuvântul „Gânditor". Încercă

să-și amintească discuția, dar erau multe puncte lipsă sau neclare, ceea ce părea să se întâmple mereu în ultima vreme. Brusc își aminti de arma pe care o avea Nandru: o armă ultima generație, ca în piesele interactive. Și ce erau celelalte lucruri, pe care ei le numeau „Micii Amici"? Atinse metalul de la baza gâtului. La naiba, ce îi băgase acolo?

— Cine vorbește cu mine? întrebă.

„Gânditor 184", veni din nou răspunsul.

— Cine naiba ești?

„Sistem tactic și de referință Gânditor Adaptech AI. Interdicție activată. Observație: comunicație indisponibilă și necesar a fi raportată la centrul de comunicații. Instrucțiuni?"

— Taci!

„Trec pe modul silențios, până la alte instrucțiuni."

Polly alergă pe scări până la apartamentul ei, bâjbâind cu cardul ca să intre mai repede. Înăuntru, își aruncă cumpărăturile pe canapea și se așeză lângă ele, tremurând. După o clipă, scoase un bloc de rășină înfășurat în folie, deschise un pachet cu tutun și începu să-și facă o „priză". Mișcările familiare îi calmară tremuratul mai mult decât fumul pe care îl trase. Se strădui să gândească limpede. După spusele lui Marjae, Nandru făcuse aluzii la o slujbă importantă pe care o primise în Task Force, ceea ce însemna că era prins în ceva mai serios decât mâzgălirea unor containere. Dar nu avea nici o logică. De ce venise acolo, la ea, și îi introdusese... chestia aceea? Brusc, îi veni o idee.

— Gânditorule, hmm, vreau... să te scot din mine, zise ea.

„Aștept codul de detașare."

Deci nu mergea.

— Treci pe silențios!

„Trec pe modul silențios, până la alte instrucțiuni."

Polly se ridică, clătinând din cap, și merse în bucătărie, luă un pahar, după care se întoarse la canapea și îl umplu

cu Metaxa. După ce bău jumătate, începu să se gândească la plasturii ascunși în compartimentul secret din partea din spate a genții ei de umăr. Pe de altă parte, știa că acele doze luate constant nu o ajutau să se gândească la problema pe care o avea, ci doar să abandoneze orice gând.

„Polly, e timpul."

— Parcă ți-am spus să treci pe silențios, zise ea, iritată.

Apoi realiză ceea ce tocmai auzise.

— Nandru?

„Da, scumpo. Doar nu credeai că te-am dotat cu hardware de patruzeci de mii doar ca să fii mai drăguță? Este un sistem de comunicații absolut nedetectabil. Dacă foloseam orice altceva, m-ar fi localizat în câteva secunde."

— Ce naiba vrei să spui, Nandru?

„În maximum o oră, niște ticăloși foarte duri or să-ți facă o vizită. Gânditorul tău a fost al meu și este urmărit, iar ei vor da de tine, căutându-mă pe mine. Mare păcat că n-am putut face asta chiar cu monstrul, dar măcar o să le dau de lucru."

— Ai făcut asta din cauza lui Marjae, spuse Polly.

Își goli paharul, băgă tutunul și foițele de țigări în geantă și se îndreptă spre ușă. Dacă urma să fie atacată de niște ticăloși, prefera să fie undeva afară, la vedere, cu o mulțime de martori în jur.

„Te înșeli, micuțul meu tonomat. Tu ești difuzorul meu și țapul meu ispășitor. Când te vor găsi, te vor întreba unde sunt eu și unde am ascuns solzul acela blestemat pe care-l vor atât de mult. Le vei spune adevărul și îi vei conduce la locul nostru, iar eu voi vorbi cu ei prin tine."

Iar o luase razna? Solzul? Polly ajunsese deja la jumătatea scării, când întrebă:

— Și, după ce le vei da ceea ce vor, ce se va întâmpla cu mine?

„Nu-ți face griji, vei trăi, dacă vei face exact ceea ce-ți spun eu. Pe de altă parte, nici nu prea ai de ales. Nu ai cum

să-ți scoți Gânditorul, așa că ei te vor găsi. Și, dacă nu-mi urmezi instrucțiunile, te vor lua și îți vor decoji craniul până când nu va mai rămâne nimic."

Afară, în lumina orbitoare a după-amiezei, Polly își umbri ochii cu mâna și, în clipa în care apăru un spațiu în fluxul de hidrovehicule, traversă strada spre bar. Localul avea reputația de a fi puțin retro, acestui fapt datorându-i-se aspectul sinistru al multora dintre clienții „al fresco" cu ochelari de soare și cape. Trase un scaun din plastic, ascuns sub una dintre mesele de afară, deci pe care putea sta fără să se ardă, și se așeză cu spatele la geamul din sticlă, astfel încât ceilalți să-i ofere o oarecare acoperire și în același timp, să aibă vedere asupra străzii. Imediat ce se așeză, pe suprafața mesei apăru o porțiune rotitoare de sticle cu bere și alcool. Apăsă pe o sticlă de Stella care-i trecea pe sub mână și lovi marginea ecranului, ca să îl stingă. Masa reveni la aspectul ei obișnuit din granit șlefuit.

Chelnerița care-i aduse berea o privi neîncrezător.

— Știi, noi nu permitem..., începu fata, stânjenită.

— Stai liniștită, zise Polly, aruncându-i 5 euro pe tavă. Am venit doar să beau o bere.

Prima înghițitură produse un adevărat extaz, în arșița aceea plină de praf. Vântul care începu brusc era la fel de plăcut. Polly își lăsă capul pe spate, ca să savureze senzația și abia în clipa aceea auzi zumzetul jos care însoțea adierea de vânt.

— la te uită! exclamă bărbatul de la masa alăturată, care o evitase intenționat cu privirea, căci stătea față în față cu soția sau partenera lui.

Deasupra lor apăru o umbră și, când deschise ochii, Polly văzu unul dintre noile Forduri Macrojet apărând pe cer, cu cele patru elice sinistre, ca niște ochi care priveau cercetător strada. Vehiculul pluti pe loc câteva clipe, după care tâșni ca să coboare în spirală pe platforma de conexiune de

pe deal folosită rar, chiar dincolo de High Street. Se prevedea ca în următorii zece ani, tot traficul avea să se mute pe cer. Asta nu o îngrijora pe Polly, căci nu strânsese niciodată suficienți bani ca să-și permită măcar o motoretă electrică.

— Iată-l din nou! exclamă bărbatul, zece minute mai târziu. Exact ca un Bluebird.

Polly nu știa ce însemna asta, dar se simți chiar și ea impresionată, când văzu vehiculul uriaș care cotea de pe High Street. Acel vehicul de transport exprima o avere pe care era sigură că ea nu o va avea vreodată. Când mașina opri în dreptul barului, primul instinct fu să încerce să urce în ea și să guste un pic din bogățiile de acolo. Dar, în clipa în care-i văzu pe cei patru bărbați care coborâră, nu-și mai dori decât să o ia la fugă.

Erau clar „carne" guvernamentală. Exact cum spusese Nandru: veniți direct de la agenția din Bruxelles. Purtau costume cenușii și cravate cu albastrul Uniunii Europene, ca și cum ar fi avut o uniformă; și ce nevoie aveau de ochelari de soare reflectorizanți, când aveau ochii reflectorizanți? Unul dintre ei, un Adonis blond cu o față total inexpresivă, se uită la dispozitivul pe care-l ținea în mână, îl ridică pentru o clipă, după care îl băgă repede în buzunar și porni spre masa lui Polly. În afară de culoarea părului, bărbatul care-l urmă părea identic, ca și cei doi care rămăseseră lângă mașină. Fițuicile ilegale spuneau că astfel de oameni erau rezultatul unui proiect ciudat de eugenie, care implica clonare și augmentare. Bineînțeles, toate organizațiile de știri guvernamentale descriau aceste afirmații drept idioțenii isterice, dar erau nevoite oricum să facă asta, dacă voiau să rămână funcționale.

Ceilalți clienți din bar începuseră deja să caute motive să plece de acolo. Cei doi de la masa vecină își goliră repede paharele și își luară cumpărăturile. Blondul se așeză vizavi de Polly. Clipi, pentru a îndepărta efectul reflectorizant, și expuse niște ochi cenușii calmi. Cu un zâmbet care parcă

cerea scuze, bägă mâna în haină și scoase un revolver autoghidant scurt și urât. Îl îndreptă spre ea, ridică cu un deget cătarea-ecran și apăsă un buton de pe lateralul armei, după care o așeză pe masă. Polly observă ledul clipitor și jucase în suficiente piese interactive ca să știe că arma o memorase.

„Interdicție activată. Comunicații tehnice nedisponibile", o informă Gânditorul, ceea ce nu o lămuri cu nimic.

„Ah!" făcu Nandru. *„Văd că prietenii noștri au venit."*

„Vezi?" se întrebă Polly.

— De unde ai acel Gânditor? întrebă în cele din urmă comeseanul ei solid.

Polly privi în jur. Toate celelalte mese erau acum libere. Chelnerița ieșise, dar intră repede înapoi, când văzu noii clienți. În bar erau încă oameni, care stăteau departe de geam și priveau scena cu interes. Nici o șansă de ajutor de acolo. Singura salvare posibilă într-o astfel de situație ar fi fost să aibă câteva sute de mii pe care să le strecoare unui eurocrat, și chiar și atunci...

— Mi-a fost dat de un soldat din Task Force, pe nume Nandru Jurgens, răspunse ea.

Bărbatul aprobă încet din cap și spuse:

— Și presupun că acum ești în legătură cu el, nu?

Polly aprobă.

— Întreabă-l cât vrea, vorbi bărbatul.

Polly își înclină capul într-o parte, ascultând ce spunea Nandru. Simți cum i se usucă gura și avu nevoie de o clipă de răgaz, ca să adune suficientă salivă încât să poată repeta mesajul lui:

— Cinci milioane, transferați direct la Usbank, în contul PX 203, 207, 40. Și vrea să-ți știe numele.

Acum bărbatul își înclină capul și Polly fu sigură că și el asculta niște voci din capul lui, asemănătoare cu aceea din al ei, căci în lobul urechii lui stângi era o pastilă cenușie, mică, despre care era sigură că nu avea un scop decorativ.

— Mă numesc Tack, zise el, în final. Trebuie să înțeleagă că transferul nu poate fi efectuat înainte să fiu în posesia obiectului.

— Eu trebuie să vă duc la el, zise Polly.

Pe fața lui Tack nu apăru nici o schimbare de expresie și fata își spuse: *„O să mor."*

— Mi se pare puțin probabil, spuse Tack. Ce ne va opri să luăm obiectul, o dată ce îl vom vedea?

— Spune că veți afla atunci.

Tack își luă arma, se ridică și făcu semn spre Macrojet. Polly încercă să pară indiferentă în timp ce-și termina berea, dar aceasta era caldă acum și o înghiți cu greutate. Se ridică și porni în fața blondului, spre mașină. Urcă și se trezi prinsă între niște pereți de mușchi identici. Cel care se numea Tack se urcă în față, iar șoferul crescu turația elicelor și ridică vehiculul în aer. Polly se îndoia că poliția rutieră avea să oprească acel vehicul. Întrebările privind legalitatea, adresate unor astfel de oameni, rămâneau simple întrebări.

Sonda semăna cu un capăt de săgeată ghimpat pe care îl văzuse odată într-un muzeu, își spuse Carloon. Dar un capăt de săgeată uriaș. Urcată pe platforma de lansare care plutea geostaționar deasupra Africii Ecuatoriale, sonda stătea acum separată de schele și de pilonii de susținere, fiind sprijinită doar de turnurile de alimentare care pompau în ea oxidul de deuteriu folosit în arderea inițială de fuziune. Personalul părăsea platforma în strato-mașini și nave de aprovizionare. Îmbrăcat în costumul antivid, Carloon plutea mult deasupra platformei, prins de un cablu atașat de un turn de control, pe primul inel uriaș de transfer. Voia să vadă totul cât mai direct posibil și în interiorul turnului oricum nu mai era prea mult de făcut acum. Lansarea urma să aibă succes sau nu. Varianta în care nu avea să aibă succes era motivul pentru care oamenii lui părăseau platforma. Ridică privirea spre

locul în care abia dacă se zărea al doilea inel, la o mie de kilometri de Pământ.

— Dacă am putea folosi călătoria în timp, am putea aduce sonda înapoi înainte să plece, observă laconic Maxell, prin sistemul de comunicații.

Carloon aruncă o privire spre a doua siluetă care plutea la câțiva metri de el. Faptul că venise și ea să vadă totul demonstra importanța proiectului pentru Dominionul Heliotan.

— Dar nu putem, răspunse el scurt.

— Explică-mi motivul! ordonă Maxell.

Carloon oftă. Și el abia începea să înțeleagă posibilitățile și limitele inerente în acea știință nouă. Înțelegea fazarea materiei și transferul materiei, dar lucruri de genul inerției temporale, al paradoxurilor de scurtcircuit sau energiei vorpale generate de viață îl cam depășeau.

— Din câte am înțeles, călătoria în timp este mai ușoară pe Pământ și devine din ce în ce mai grea, pe măsură ce te depărtezi de centrul... generării vorpale. Putem să o folosim în interiorul unei sfere limitate, care cuprinde cea mai mare parte a sistemului solar din jurul Pământului. Dincolo de această sferă, nivelurile de energie necesare cresc exponențial.

— Dar tu folosești aici o deviație a acelei tehnologii?

— Da. Folosim transferul spațial ca să mutăm sonda înapoi în punctul ei de lansare, atunci când motoarele ei antigravitaționale accelerează, în același timp alimentând-o cu energia necesară pentru accelerare – ceea ce nu am putea face dacă ar ieși din sistemul solar. Dacă reușim douăzeci de deplasări succesive, sonda va călători cu o viteză de 93% din viteza luminii, atunci când o vom elibera. Am fi putut folosi și transferul temporal între inele, dar acesta ar fi redus timpul misiunii doar cu mai puțin de o sutime și ar fi folosit patru cincimi din capacitatea energetică a rețelei Pământului.

— Și cât este acel timp al misiunii?

Carloon își reprimă iritarea: Maxell știa toate astea. În loc să răspundă, zise:

— Proba este lansată.

Își întoarseră amândoi atenția spre platforma geostațională, unde turnurile de alimentare se retrăgeau sub o ceață de aburi de apă grea. Apoi, ceața fu luminată de arderea strălucitoare a motoarelor de fuziune pornite și sonda începu să se înalțe spre ei, pe două coloane subțiri de flăcări albe. În spatele ei, pe platformă, schelele străluceau și se aprinseră în flăcările eșapate. Era o lansare unică. Carloon simți cum corpul i se încorda și gura i se usca, în timp ce sonda accelera rapid. Într-o clipă ajunse aproape de inelul de transfer și apoi trecu prin el, călătorind cu o viteză de 5000 kilometri pe oră, într-o liniște feerică. O privi înălțându-se și accelerând spre al doilea inel. Când devenise aproape invizibilă, flăcările de fuziune se stinseră.

După ce trase din țeava de lângă gură, Carloon spuse:

— Acum accelerează numai cu AG.

— Cât va trece până la primul transfer? întrebă Maxell.

— Câteva minute, dar noi nu vom vedea mare lucru.

— Și în cât timp va ajunge la destinație?

— Șaisprezece ani până ajunge la Proxima Centauri. Dar până să primim ceva rezultate... răspunse Carloon, ridicând din umeri.

Câteva minute mai târziu, sonda ajunse la al doilea inel de transfer, aflat la o mie de kilometri depărtare. Spațiul se distorsionă în acel inel și sonda dispăru pur și simplu. Apăru instantaneu în interiorul primului inel și continuă să accelereze, motoarele ei AG opunându-se gravitației Pământului. Parcurse același traseu iar și iar, primind energie de la transmițătoarele în microunde plasate chiar în inelele de transfer – o energie suficientă ca să alimenteze ani de zile o civilizație solară. Într-un final, acea civilizație o lăsă să plece. Sonda țâșni în întuneric, pentru a confirma sau infirma teoria referitoare la existența vieții pe Pământ.

Capitolul 2

Astolere:

Încercarea de a ataca la sol instalația Callisto a fost o mișcare disperată, o încercare pentru care umbratanii au plătit scump. Dar încă mai avem de învățat până vom înțelege adevărata dimensiune a plății pe care e posibil să o facem, folosind această tehnologie infantilă. Știam că acea călătorie a fratelui meu, Saphothere, în trecut, folosind o bioconstrucție, urma să aibă consecințe imprevizibile. Iar faptul că a luat cu el o armă atomică pe care să o plaseze în punctul de sosire al forței de atac, știam că nu putea decât să înrăutățească și mai mult lucrurile. Opt mii de soldați din trupele de sol au murit în acea conflagrație. Cât despre noi, ceilalți? Avem acum cu toții amintiri despre două evenimente paralele, deși trăim în viitorul numai al unuia dintre ele. Și știm cu toții acum că o astfel de manipulare a unor evenimente atât de apropiate de noi pe linia temporală ne-a împins în jos față de linia principală, iar acum suntem cu un pas mai aproape de uitare.

Tack era total imoral. Fusese crescut pentru imoralitate și antrenat pentru ea. Cunoștea regulile, toate regulile, și știa cum să le încalce, cu o meticulozitate înfricoșătoare. Iar regula pe care știa s-o încalce cel mai eficient era „Să nu ucizi!" și toate derivatele acesteia în termeni juridici.

Tack nu avea mamă sau tată, în sensul obișnuit al cuvântului. Fusese clonat după un ucigaș CIA deosebit de eficient și crescut în incubator la două sute de ani după ce același criminal făcuse o vizită în furnalul unui crematoriu, fără beneficiul de a muri. Țesutul genetic al ucigașului mort fusese recoltat cu ani înainte, ca parte a unui proiect smintit, strict secret din acea perioadă. Creșterea accelerată a lui Tack consta, în timpul zilei, într-un antrenament forțat care îi ucisese pe mulți dintre colegii lui de clasă – toți surprinzător de asemănători cu el –, iar în timpul nopții, prin legarea la un computer semi-AI, prin conectorul de interfață instalat chirurgical la baza craniului. La vârsta de zece ani, era adult din punct de vedere fizic și mental, dar la nivel mental mai era ceva. Cunoștințele lui intensive de arte marțiale orientale și armament modern se contopeau într-un întreg coerent, care îl transformau în ucigașul perfect. Modul în care înțelegea lumea ca întreg nu provenea din experiența personală, ci din software-ul încărcat. Prin el, creatorii și stăpânii lui își atinseseră obiectivul: aveau atât un soldat, cât și un agent secret și nu erau nevoiți să-și facă griji în privința ascultării ordinelor, căci acestea erau *programabile*.

Tack aruncă o privire micuței prostituate și se întrebă ce se așteptase Nandru Jurgens să obțină prin ea, căci era evident că fata era la fel de puțin importantă pentru soldatul din Task Force cât era pentru Tack însuși. În curând, avea să fie realizat schimbul, iar într-o astfel de tranzacție venea întotdeauna un moment în care una dintre părți trebuia să fie pregătită să se încreadă în cealaltă, fie chiar și pentru un timp foarte scurt. Și în astfel de intervale scurte opera Tack cel mai eficient. Se aștepta la pericol și înșelătorie, dar avea încredere în capacitatea lui și a camarazilor săi de a zădărnici acest plan. Era încrezător că până la sfârșitul zilei se va afla atât în posesia obiectului, cât și a banilor, și că Jurgens și mica lui târfă aveau să fie morți.

— Încotro? întrebă el.

— Ia-o spre Anglia Reforest și oprește lângă vechiul turn generator de energie termică, răspunse Polly.

În timp ce șoferul cotea, Tack se întoarse din nou cu fața spre direcția de înaintare și scană scurt consola de pe lateralul armei sale autoghidante. Din momentul în care o îndreptase prima dată spre prostituată, arma înregistrase prin scanare laser și ultrasonică tiparul ei de recunoaștere și acum conținea efectiv gloanțe care aveau pe ele numele ei, deși pentru moment arma nu era setată să utilizeze acele gloanțe. În clipa de față, arma era programată să-l urmărească pe omul pe care Tack îl considera cel mai mare pericol: Nandru Jurgens. Oricum, era puțin probabil ca Tack să fie nevoit să folosească arma împotriva lor, căci intenționa să o țină pe fată aproape, iar pentru lucrul de aproape prefera să folosească cei optsprezece centimetri ai cuțitului malaizian din buzunar.

După scurt timp, ieșiră din zonele rezidențiale și trecură pe lângă zidul vechi care pe vremuri oprea apa, înainte de proiectul sponsorizat de guvern de asanare a terenului – proiect care, la fel ca toate celelalte proiecte de același tip, scăpase de sub control din punctul de vedere al costurilor și acum era pe punctul de a eșua. Dincolo, se întindea câmpia din Anglia Reforest, însămânțată cu ulmi-urzică, iarbă adezivă și nesfârșite șiruri de muri. Controversa ecologistă că locul avea să fie plin cu rapiță și porumb fusese eronată. Micile cârpăceli cu codul genetic ale omului mai aveau până să se dovedească suficient de eficiente ca să învingă miliarde de ani de evoluție.

Tack arătă spre turnul care se înălța ca o tulpină de lalea uriașă dintr-un pâlc de stejari mici.

— Luminișul. Pe lângă acele ruine, îi spuse el șoferului.

Bărbatul aprobă din cap și coborî în spirală Macrojet-ul spre un luminiș care probabil fusese în trecut o fermă.

Tack se întoarse spre Polly.

— Acum ne vei duce la obiect. Trebuie să înțelegi că te voi ucide dacă va apărea vreo problemă. Se va întâmpla așa ceva?

— Ascultă, eu nu vreau să fiu aici. Nandru m-a târât în chestia asta fără să mă întrebe, răspunse Polly, ridicând mâna spre Gânditorul de la gâtul ei.

Numai prezența acelui dispozitiv îl neliniștea pe Tack, căci nici chiar el nu avea autoritatea necesară să cunoască toate posibilitățile acestuia. Era o tehnologie militară dezvoltată recent, fiind astfel o necunoscută. Totuși, el considera că era o tehnologie cu rol în primul rând informațional, și nu vreo formă de armament, prezența lui fiind cerută de Jurgens numai ca o legătură sigură de comunicații.

Macrojet-ul aterizâ, aruncând cu suflul său, ca pe niște confeti, carapace vechi de crabi, ai căror proprietari fuseseră duși probabil de apă în interiorul continentului, în timpul inundării digului construit cu incompetență, care se întindea la câțiva kilometri spre est. Bărbații aflați de-o parte și de cealaltă a lui Polly coborâră imediat și alergară să cerceteze clădirile și vegetația încâlcită din jur, scoțându-și armele din tocurile ascunse. Tack îi aruncă o privire lui Polly și îi făcu semn cu degetul spre ușa deschisă, după care coborî și el. Tack nu alergă la adăpost. Avea deplină încredere că ceilalți doi acopereau zona în mod eficient. Șoferul rămase în mașină.

— Și acum, unde mergem? o întrebă pe Polly.

Fata ridică un deget spre un cercel, despre care el presupuse că era inductor. Tack cunoștea acea tehnologie pentru că și el purta un dispozitiv care folosea inducția electrostatică pentru a face să vibreze oasele urechii sale interne – în cazul lui, pentru a transmite instrucțiunile directorului de operațiuni din Bruxelles. După o clipă, fata arătă spre o ruină din apropiere – niște blocuri din clincher prăbușite și movile de moloz. Când Tack nu făcu nici o mișcare spre acea direcție, ea se încruntă și porni în fața lui.

Tack cercetă împrejurimile, mergând în urma ei. Lumina apusului de soare era puternică, așa că își activă membranele nictitante polarizate, care îi acoperiră din nou ochii.

„Nu e nimeni prin preajmă", îi spuse Glock prin legătura de comunicații.

„Controlul de trafic nu a detectat nimic pe o rază de cinci kilometri", transmise Airan.

„Totuși, există și turnul", adăugă Provish, șoferul.

— Fiți atenți și țineți toate detectoarele pornite! spuse Tack, aruncându-i o privire cercetătoare lui Polly. Tipul ăsta a lichidat doi în Praga cu o mină plasată la ușă.

Când ajunseră la ruină, prostituata înlemni și pierdu tot interesul pentru ceea ce era în jurul ei. Privind pe lângă ea, Tack văzu că obiectul era acolo, așezat pe un fragment mare de polistiren, și că spre acesta era ațintită acum toată atenția ei. Tack cunoștea acea reacție, dar el nu o simțise niciodată, probabil din cauza programării. Observă apoi încărcătura explozivă plasată pe o latură a obiectului și începu să priceapă care era jocul lui Jurgens.

„Te strigă... te strigă tot timpul."

Urzicile erau moarte și uscate pe zidurile de cavitate, iar iarba era maronie și trosnea sub picioarele lor. Polly aruncă o privire spre însoțitorul ei apatic și letal și păși în lateral, în umbra aruncată de stejarii mici. Îi era sete și era speriată, nu numai din cauza situației în care se afla, ci și a reacției pe care o simțise imediat. Pentru o clipă, crezuse că chestia aceea era vreun obiect chitinos adus de apă, ca și carapacele roz și albe de crabi din jurul lor. Semăna cu un crustaceu mutant din mare, și multe lucruri ciudate din apă deveniseră mucegăite și radioactive. Totuși, în jurul excrescențelor lui cornoase era îngrămădit niște plastic alb, iar ecranul miniatural al unui detonator negru conectat la exploziv afișa o spirală rotitoare de luminițe roșii.

„Aici e", îi spuse Nandru, și ea fu uimită de lăcomia din tonul lui.

— Acum ce fac? întrebă Polly tare.

Tipul solid se uită lung la ea, dar nu răspunse.

„Spune-i că detonatorul este legat la rețea și este programabil. Știu că este monitorizat și în legătură permanentă de comunicații. Directorul lui de operațiuni poate lansa o sondă de diagnosticare de acolo de unde se află și asta nu va provoca detonarea. Va găsi o legătură hard de la contul numerotat."

Polly repetă cuvintele lui Nandru, privind în continuare obiectul. Părea să fie făcut din sticlă și argint în formă de țepi. Un lucru periculos de pus pe antebraț, deși asta își dorea cu disperare. Băgă mâna în geantă să-și caute țigările și îl văzu pe Tack îndreptând imediat arma spre ea.

„Interdicție inițiată. Căutare..."

Ignorând vocea moartă a Gânditorului 184, Polly își încetini mișcările, dar nu se opri, căci murea după un fum. Deschise punga cu tutun cu mâinile tremurânde și își făcu o țigară. O aprinse și se întoarse spre Tack, evitând în mod deliberat tentația obiectului ciudat, după care suflă provocator fumul spre agent. Acesta avea o expresie oarecum distrasă, în mod evident ascultând ceea ce i se spunea prin legătura de comunicații, dar țeava armei era în continuare îndreptată ferm spre fața fetei.

— Legătura hard a fost găsită și sonda de diagnosticare este introdusă, spuse Tack. Care este scopul acestei manevre?

După ce ascultă ce spunea Nandru, Polly răspunse:

— Îmi spune că veți constata că detonatorul se va opri, atunci când suma specificată va fi transferată în cont.

— Și noi trebuie să credem asta? întrebă Tack, tonul lui trădând respect pentru ingeniozitatea aranjamentului.

— Îmi spune că, la un moment dat, trebuie să existe încredere.

Tack tăcu din nou, pentru câteva momente lungi. Polly simțea cum sudoarea i se scurgea pe sub bluză. Nu transmise Nandru ce-i spusese acum.

„Așa cum am crezut, ticăloșii încearcă să întrerupă legătura hard. Nici o șansă, fraierilor... Trebuie să asculte – sunt prea disperați să pună mâna pe blestemăția aceea."

— S-a acceptat, spuse Tack, după câteva momente. Transferul fondurilor va fi efectuat. Informează-l pe domnul Jurgens că, dacă după aceea detonatorul nu este oprit sau dacă se întâmplă altceva, îl voi urmări personal și îl voi arunca într-un compactor de gunoi.

„Te-am auzit, ticălosule. Și zilele tale de vânat s-au încheiat."

Polly aruncă o privire spre luminițele ce se deplasau în spirală pe ecranul detonatorului și făcu un pas în spate, în lumina fierbinte a soarelui, pregătindu-se să o ia la fugă. Luminile dispărură brusc și, realizând că nu se afla suficient de departe, Polly închise ochii și își simți inima înghețând.

— Tranzacție încheiată, spuse Tack.

Polly deschise ochii și îl văzu pășind spre obiect și spre explozibilul agățat de acesta, cu arma ascunsă din nou, în timp ce își trăgea pe mâini niște mănuși chirurgicale. Bărbatul se aplecă, scoase detonatorul și îl aruncă într-o parte. Apoi desfăcu explozibilul plastic, îl rulă și îl aruncă în cealaltă direcție.

„Știi, Polly, dacă nu ai fi fost tu, Marjae ar fi încă în viață. Poți să-i spui prietenului tău de acolo că l-am introdus în memoria armei pe el și pe tovarășii lui, când au venit. Afacerea e încheiată și acum e vremea răzbunării."

Explozia veni din spate și Polly se răsuci pe loc, la timp ca să vadă cum partea de jos a Macrojet-ului era cuprinsă de flăcări. Alte două lovituri îl aruncară la pământ, ca și cum ar fi fost făcut din balsa și mucava, sfărâmându-l în bucăți. Fata aruncă o privire în spate și îl văzu pe Tack ridicându-și pistolul. O luă la fugă spre copaci.

„Interdicție găsită."

Șuieratul ca de țânțar al gloanțelor autoghidante se auzi brusc peste tot în jurul ei. Șuierau prin aer ca niște albine. În față, îl văzu apărând din tufe pe unul dintre camarazii lui Tack, cu frunze lipite de haina lungă. Bărbatul ridică arma spre ea, dar apoi se prăbuși și bubuitura înfundată a unei explozii înăbușite îi împrăștie intestinele pe iarba uscată.

„Lipsă țintă. Interdicție oprită."

În spatele ei îl auzea pe ucigaș, pe Tack, urmărind-o. Coti spre stânga, când auzi duduitul scurt al unei arme, în apropiere.

„Interdicție găsită."

Un cartuș autoghidant țiui pe lângă ea și lovi un copăcel din față, rupându-l în două. Un alt glonț șuieră pe deasupra, scoase un sunet ciudat, apoi coborî în spirală spre sol, exact în fața ei, și explodă. Polly sări peste gaura fumegândă și continuă să alerge. Gloanțele o ratau și nu putea să înțeleagă de ce.

„Provish avea dreptate. În blestematul acela de turn! În..."

Cel care spunea asta era Airan, pe lângă rămășițele căruia Tack trecu doar un minut mai târziu. Cartușul autoghidant îi retezase capul, ceea ce fusese un mare ghinion pentru el, căci, ca și Tack, își luase precauția de a purta o vestă antiglonț.

Tack trase din nou în fata care se ascundea printre copaci și privi uluit cum cartușul – programat să urmărească victima – coti spre stânga și se înfipse în resturile unui zid vechi din cărămidă. Neavând timp să-și verifice arma, Tack dezactivă funcția programată, ținti cu grijă și apăsă pe trăgaci. Gloanțele porniră acum în direcția în care țintise. Copacii luară foc și bucăți de scoarță arzânde începură să cadă la pământ, în timp ce fata sărea peste un șanț. Prea mulți copaci, iar ea se mișca foarte repede. Tack sprintă pe urmele

ei, când auzi un șuierat familiar în spate. Glonțul tras din turn îl izbi în spate, doborându-l la pământ, chiar lângă șanț. Se chinui să se ridice, dar un alt cartuș îl izbi în piept și îl doborî pe spate, în șanț. Zări pentru o fracțiune de secundă cum fata se întorcea și o lua la fugă spre ruine, după care leșină.

„Ei bine, gata cu superucigașii, și tu ești încă întreagă, micuță Polly."

Polly se prăbuși dincolo de ruine, gâfâind și se trase la umbră, cu spatele lipit de zidul de clincher.

— Aproape că am fost ucisă din cauza ta, ticălosule!

„Doar puțin și, oricum, vei fi plătită, căci acum am și banii lor, și prețiosul lor obiect de artă."

Polly ridică privirea spre lucrul la care se referea el și simți din nou o dorință teribilă de a se duce să-l ridice, ca să și-l pună pe antebraț, ca pe o bijuterie barocă. Ce naiba era? Părea mai curând organic. Era ca un tub rulat dintr-o frunză, de mărimea antebrațului unui om, o frunză confecționată la rândul ei din metal alb și argintiu. În timp ce îl contempla, simți cum se ridică, atrasă în mod inexorabil spre obiect. Acesta o atrăgea la fel de mult ca o rolă de plasturi cu droguri. Simțea dorința, *dependența...*

„Ajung la tine într-o clipă. Așteaptă-mă acolo."

Polly se lăsă pe vine lângă obiect, întinse mâna și îl atinse. Simți ceva în interiorul corpului ei și știu exact ce avea de făcut.

„Polly, nu atinge chestia aceea! La naiba, am spus să n-o atingi!"

Era greu. Fu nevoită să-l apuce cu amândouă mâinile și, când îl ridică, palmele începură să-i sângereze. Durerea era ca un extaz. Îl trecu peste antebrațul drept. Pielea se coji și carnea se despică, exact ca pământul în fața plugului. Țipă, când sângele țâșni din arterele tăiate, și căzu în genunchi.

„Nu! Nu! Se declanșează, când îl atingi direct!"

Sângerarea încetă rapid. Fata se uită la obiect cu ochii holbați. Se contopea cu pielea ei. Simți cum se contopea cu oasele de sub piele. Ridică privirea și îl văzu pe Nandru, care alerga spre ea, cu arma prinsă peste piept.

— Ce naiba ai făcut? urlă el.

Aerul se distorsionă și ceva aspru din interiorul corpului ei o făcu să se ridice în picioare. Avea senzația că ceva îi spăla interiorul ca un foc de citrin. Drogurile și amețeala produsă de ele începuseră să dispară. Elemente din mintea ei înfloriră și se desfăcură. Trezirea adevărată durea mai rău decât orice durere fizică și înțelese de ce atât de mulți oameni își trăiau viața ferindu-se de ea.

— Oh, Iisuse!

În acea distorsiune, Nandru se trezi în fața unei fisuri a realității. Fisura se desfăcu și expuse două tăvăluguri mari de țesut viu, care se roteau unul contra celuilalt. Polly realiză că erau pământ și cer, compuse din carne vie. Din asta, se înălța în lumina zilei o ușă vie, cu gât, dinți și umbre, și cu niște oase ascuțite ca lamele, în loc de buze – terminația oribilă a unui tentacul uriaș, cât un tren, care se întindea până în spate, în acea imensitate de carne.

Se auzi un muget profund, un plânset ascuțit, și apoi duhoarea de hoit.

„Nu! Nu! Nu vreau să..."

Se închise peste el, trăgându-l în interior.

„Legătura de deces stabilită. Încarc..."

Nandru dispăruse, mâncat de viu. Ea îl văzu dispărând, rupt în bucăți, îngropat.

Apoi fisura se deschise cu un tunet și toată distorsiunea dispăru. Polly vedea acum totul clar și nu crezu nici măcar pentru o clipă că avea halucinații. Și nu avea halucinații nici când îl văzu pe ucigaș, pe Tack, care apăru dintre copaci și porni spre ea.

O ajungea din urmă. Acea izbucnire inițială de adrenalină o ajutase să se depărteze, dar acum obosea rapid. Lucrul acela de pe brațul ei îi clarificase gândurile, însă nu reparase și corpul deteriorat de anii întregi de abuz de droguri. Aruncă o privire în spate și îl văzu ridicând și coborând arma autoghidantă, în timp ce ea se ascundea printre copaci. Tack îi țintea picioarele și în cealaltă mână a lui văzu sclipirea urâtă a unui cuțit. Se izbi cu umărul de un copac, murii i se răsuciră în jurul picioarelor și, în clipa în care căzu, cunoscu adevărata teroare. Ucigașul era atât de aproape... Într-o clipă ajunse lângă ea, cu o expresie de satisfacție rece pe față, în timp ce în ochii lui reflectorizanți se oglindea verdele din jur.

— Ridică-te! făcu el.

Polly se uită în gura țevii, apoi spre cuțit. Când fata se ridică, Tack băgă pistolul în toc și ea simți panică, gândindu-se la ce avea el să facă. Se răsuci să fugă, iar Tack păși spre ea, ținând cuțitul jos, pregătit pentru o lovitură cu care să o despice. Ucigașul o prinse de braț, dar gemu surprins și cu durere, și îi dădu drumul. Polly aruncă o privire în spate, îndepărtându-se poticnit, și văzu că acum el mergea după ea, știind că o prinsese. Trebuia să scape. Fisura – acea distorsiune. Simți cum se întindea, cu ceva din interiorul ei, ceva legat de acel lucru din antebrațul ei. Răsuci acel ceva și alergă în singura direcție în care putea, căzând în valurile de întuneric de sub cenușiul fără formă. Urlă, eliminând ultimele guri de aer din plămâni și, când încercă să inspire, nu reuși. Apoi simți o răsucire lentă, ca și cum tocmai penetrase un menisc. Se trezi cu fața în jos, în întuneric și frig. Apa sărată îi umplu gura. Împinse cu mâinile în jos și simți cum acestea se afundau în mâl. Se smuci în sus, respiră și clătină din cap, ca să își limpezească ochii. Văzu că era în apă până la genunchi, sub aceiași copaci. Numai că acum copacii

erau fără frunze și era frig. Se ridică în genunchi și observă niște crabi care se vânzoleau prin apă, în apropiere.

— Ce e asta?

Ucigașul era încă lângă ea, în apă până la glezne, și privea în jur, fără să-i vină să creadă.

Apoi se concentră din nou asupra lui Polly. Păși în față, o apucă de brațul care nu era prins în acel obiect și o trase în picioare. Fata încercă să-l lovească cu genunchiul în testicule, dar el se răsuci cu șoldul spre lovitură și, într-o fracțiune de secundă, ridică vârful cuțitului exact în dreptul Gânditorului 184.

Bărbatul înclină capul și spuse:

— Aici Tack. Situația misiunii?

Polly văzu cum expresia de pe fața lui trecea de la uimire la uluire totală.

— Cum adică „întoarcere semnal dublat"? Unde e directorul de operațiuni?

Aproape fără să dea importanță, Polly observă că hainele bărbatului erau rupte și arse pe piept, expunând vesta antiglonț purtată de acesta. Deci așa supraviețuise cartușelor autoghidante trase de Nandru din turn.

„Ticălosul ăsta..."

Vocea se auzi șoptind în capul ei, rostind o expresie omenească, dar pe tonul unei mașinării. Poate că toată acea claritate a gândirii era doar o iluzie și de fapt luase recent un drog puternic. Dar trebuia să alunge această posibilitate și să reacționeze numai conform circumstanțelor, așa cum le vedea ea. În clipa de față, era la un pas de a fi ucisă. Era sigură că acel bărbat i-ar fi tăiat gâtul fără ezitare, după care i-ar fi retezat brațul, ca să ia obiectul înfășurat în jurul lui și să-l ducă la stăpânii lui.

Cu fața palidă din cauza șocului, Tack o trăgea acum spre un loc uscat, unde pământul se strânsese ca o movilă, lângă zidurile ruinei. O împinse spre acel petic de pământ.

— Stai acolo și nu te mișca. Dacă încerci să fugi, te spintec! o amenință el, după care băgă cuțitul în teacă și își suflecă mâneca însângerată.

Polly îl privi fix și făcu un nou transfer.

Ignoră toate amănuntele irelevante. Concentrează-te asupra țintei. Ce era *irelevant*? Când o prinsese cu mâna de braț, atinsese obiectul pe care ea și-l prinsese cumva acolo și care acum părea să fie una cu mâna ei. Durerea pe care o simțise fusese mai vie decât ar fi trebuit. Acum se uita uluit la mâna lui. Palma îi fusese despicată și în încheietură avea înfipt un fragment, ca un ghimpe de coral, iar în jurul acestuia curgea sânge. Fata se îndepărta. Nu fusese neatent. Simțise primul transfer și cum fusese prins la marginea acestuia și tras înăuntru, nu știa cum, de acea bucată de metal înfiptă în încheietura lui. Văzând copacii desfrunziți și peisajul inundat, luase pentru o clipă în considerare posibilitatea unui blocaj al memoriei. Unul din acele momente de blocare, asociate cu reprogramarea. Totuși, comunicația trunchiată care urmase cu Centrul de Operațiuni îi confirmase că era real. Nimeni de acolo nu auzise de directorul lui de operațiuni și nici chiar de el, de Tack. Și din răspunsul lor înțelesese că acum trimiseseră o echipă de atac, care să se ocupe de un agent anormal – de el.

Fata făcuse ceva. Îi mutase. Acum, când se întâmplă a doua oară, îi confirmă ideea nebunească pe care o avea despre ceea ce făcuse ea. Se uită în jur și văzu că se aflau pe un câmp de nămol uscat, cu crăpături adânci și plin de petice de salvie de mare și pătlagină. De data aceasta nu mai era nici un copac acolo și văzu digul îndepărtat, încălecat de o mașinărie uriașă de fixat dale. În apropiere, ruinele nu se vedeau clar, fiind înconjurate de nămol și încă netocite de vreme. În dreapta lui, turnul generator de energie termică se înălța, frumos și antic, de la el pornind un drum pavat,

care trecea prin digul vechi interior, spre complexul industrial aflat în afara Maldon-ului. În turn și în jurul lui lucrau oameni și o macara cobora de pe el un generator demontat, pe o remorcă joasă.

Tack își desprinse privirea de la imaginile uluitoare și văzu că era până la glezne în nămol. Își eliberă piciorul, cu oarecare dificultate. Avea noroi uscat în pantofi, în șosete. Fata era întinsă în noroi și părea la fel de uimită ca el, iar în clipa aceea, Tack realiză că trebuia s-o păstreze în viață. Îi plăceau cărțile și piesele interactive, la fel ca oamenilor normali, așa încât cunoștea conceptele călătoriei în timp și faptul că cei mai buni specialiști în fizică cuantică declaraseră că aceasta era posibilă.

Ridică din nou privirea, să examineze împrejurimile. Primul transfer îi adusese pe vremea unei inundații: între doi și zece ani în trecut. Acest al doilea transfer îi adusese înapoi în perioada imediat următoare construcției noului dig, când zona de teren înconjurată de acesta fusese asanată. Tack văzuse documentare despre furorile create de proiect, asanarea fiind considerată de către toate companiile de asigurări ca fiind nesigură, din cauza pericolului de inundație – o predicție care se dovedise ulterior întemeiată – și, în consecință, un loc considerat de toți constructorii ca fiind nepotrivit pentru orice fel de construcție. Proiectul costase milioane și apoi alte milioane, căci transformase în inutile multe turnuri termale, care aveau nevoie de apă de mare ca să funcționeze. Și toate acestea se întâmplaseră cu o jumătate de secol înainte ca Tack să fie măcar o idee incipientă în tubul de testare al creatorului său.

— Nu ar fi înțelept să mergi mai departe, o avertiză Tack pe fată.

Ea ridică spre el niște ochi mari, panicați. Tack îngenunche lângă ea, cu mișcări deliberat lente, încercând să pară cât mai neamenințător. Se întrebă dacă ea știa ce făcuse.

Tack își privi mâna rănită și observă că, deși aceasta sângera încă, rana din încheietură se închisese în jurul ghimpelui. Amănunte. Își lăsă mâneca în jos, încercând să pară calm, și se uită la fată.

— Dacă mergi mai mult în trecut, acest loc se va afla la zece metri sub apă, îi spuse.

Fata se uită în jur și se ridică în picioare. I se lipise nămol de haine. Era nămol peste tot. Își scoase bluza din pantaloni și o dată cu ea ieșiră bucăți de nămol, conturate pe una dintre părțile corpului ei, ca și cum ar fi stat întinsă în el și nămolul s-ar fi uscat. Tack nu era nedumerit din cauza asta. Nivelul solului se schimba în timp, ea călătorise, locul nămolului uscat fusese luat de corpul lui. Înțelegea perfect totul. Dar nu pricepea de ce copacii și alte părți ale acelui peisaj nu fuseseră trase și ele cu ei. De ce hainele ei, de ce el și hainele lui.

— Cum ai făcut asta, fetițo? întrebă, fără să se aștepte la vreun răspuns coerent.

Fata părea în continuare uluită, probabil fără să înțeleagă exact ce se întâmpla. Era clar că toate acestea se întâmplaseră din cauza obiectului din brațul ei, referitor la care Tack nu știa decât instrucțiunile primite de la directorul lui de operațiuni: „*Să te întorci cu el, Tack, sau să nu te mai întorci deloc...*"

— Mă cheamă Polly.

Tack se gândi o clipă. Întotdeauna era mai bine să nu folosească numele unei ținte potențiale, să nu se gândească la ea decât ca la ceva de care se putea lipsi. Se gândi ce trebuia să facă în clipa aceea. Un glonț în cap ar fi împiedicat-o să mai facă ceva, iar apoi ar fi putut să-i ia obiectul de pe braț. Dar după aceea? Nu știa cum să acționeze lucrul acela și bănuia că și ea o făcea doar la nivel instinctiv.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, zise.

— O să mă ucizi. De ce ți-aș răspunde?

Tack înclină din cap și se ridică în picioare, apropiindu-se ca să-i ofere mâna.

— Trebuie să ne duci înapoi... trebuie să ne duci din nou înainte.

— De ce naiba aș face asta!?

Fata se rostogoli și se ridică în picioare, îndepărtându-se de el. Tack îi privi expresia și fu surprins de inteligența care se citi brusc pe aceasta. Realiză că avea puține șanse să-i câștige încrederea. Nu exista decât o opțiune: să recupereze obiectul și să învețe cum să-l folosească. Păși în față și scoase revolverul autoghidant din tocul de la piept. Comenzile acestuia se agățară pentru o clipă de hainele lui rupte. Văzu cum fata inspira adânc și închidea ochii.

— Nu!

Trase, și în clipa aceea realiză că, atunci când smucise arma din toc, o trecuse din nou pe modul autoghidant. Glonțul țâșni, își lăsă tubul să cadă în clipa în care părăsi țeava și își deschise aripile, dar coti și trecu pe lângă fată. Tack înjură și trecu din nou arma pe manual. Dar în clipa următoare momentului în care îi ochea fruntea, se trezi cu plămânii plini de apă.

Presiunea apei se închise peste el ca o menghină. Nu știa unde era suprafața apei. Se zbătu, dădu din picioare, luptă. Ieși la suprafață, scuipă apa și începu să respire greoi. Ea era acolo, îndepărtându-se înot de el. Tack știa că trebuia să stea aproape de ea, dar pentru moment tot ce reușea să facă era să se mențină la suprafață și să respire. Marea era agitată, ploua puternic și un fulger brăzdă orizontul. Fata făcu un nou transfer, lăsând un gol în apa care se închise cu un zgomot de absorbție. Și dispăru.

Cu o hotărâre disperată de a supraviețui, Tack se descotorosi de haină și de pantofi și înotă spre digul care abia se zărea – digul original, care fusese mult în interiorul continentului, după asanare. Anii de antrenament fizic, atât legat

la un computer, cât și pe teren, îi permiseră să ajungă la obiectivul său prin apa agitată, deși mulți alții nu ar fi reușit. După ce se chinui să înainteze printr-un covor de plante de mare, se trase obosit pe fațada de dale a digului și tuși, scuipând afară din plămânii îndurerați apa sărată. Îl durea mâna și simțea că avea febră. Când întinse mâna să-și scoată ghimpele din încheietură, văzu că acesta se deschisese sub forma unui disc mic și tare, de mărimea unei capse, și că acum era acoperit cu ghimpi mai mici, ca niște fire de păr, care îi zgâriară degetele, când încercă să-l scoată. Obiectul ieși parțial, ca o crustă, dar când îi dădu o clipă drumul, ca să-l prindă mai bine, se retrase din nou sub piele. Când încercă din nou, cu vârful cuțitului, constată că nu mai putea deloc să-l miște. Ghimpele se lipise acum de oasele încheieturii. Se târî în vârful digului și privi în jur, tremurând în hainele ude.

Știa că acum era cu cel puțin o sută cincizeci de ani în urmă, în perioada de dinaintea ascendenței guvernului unionist. Directorul lui de operațiuni nu se născuse încă, iar programul și antrenamentul lui nu aveau cum să acopere această situație. Încercă să se concentreze asupra esențialului. În clipa aceea voia să se încălzească și să se usuce. Îi era foame și sete. Programarea lui de bază îi permitea să rezolve aceste probleme.

Când cizmele ude, lungi până la genunchi, i se înfășurară pe picioare ca un cearceaf de plumb, Polly se zbătu să și le scoată, fără să mai înghită apă de mare. Eliberată în final de ele, se chinui să înoate spre linia țărmului, luminată în portocaliu de soarele care apunea. Se simțea îngrozitor de slăbită, dar înțelesese în sfârșit, datorită ultimelor cuvinte ale ucigașului: „*Dacă mergi mai mult în trecut, acest loc se va afla la zece metri sub apă.*" Călătorise înapoi în timp, exact ca în filme sau în piesele interactive, dar în nici unul dintre

acestea eroina principală nu se înecase imediat după transfer. Sosea întotdeauna într-un moment crucial din istorie, unde putea influența evenimentele istoriei *cunoscute*.

Când se apropie de țărm, văzu niște stâlpi din lemn, care sprijineau rețele urâte de sârmă ghimpată. În spatele acestui gard de apărare, pe o schelă, era o gheretă din lemn și sub ea un buncăr din saci de nisip, din care ieșea o pereche de țevi, ușor de recunoscut, ale unui tun.

„Al doilea război mondial, presupun. În primul nu erau prea multe avioane."

— Ce e? reuși Polly să zică, înghițind apă. Ce e?

„Acela e un tun antiaerian. Tipicul «bum-bum» onomatopeic, aș spune."

În clipa aceea, nu avea puterea să continue conversația cu Gânditorul și nici energia să se întrebe de ce dispozitivul atașat la gâtul ei vorbea cu ea pe acel ton conversațional și *cu vocea lui Nandru*. Continuă să înoate, simțind cum o părăseau și ultimele resurse de energie. În plus, țărmul parcă se îndepărta de ea. Dar poate că era doar o iluzie cauzată de apus. Soarele dispăruse și țărmul se contura pe fondul cerului roșu aprins și mat. Auzi în spate duduitul jos al unor motoare. Aruncă o privire și văzu o escadrilă de bombardiere, abia vizibile prin întunericul înconjurător.

„Sunt avioane Heinkel, cu o escortă de Messerschmitt. Asta confirmă ipoteza."

— Nandru... Nandru, tu ești? reuși Polly să îngaime.

Se opri din înot, călcând apa, și realiză, spre groaza ei, că era trasă spre larg. Avioanele erau mai aproape acum și brusc fu orbită de o explozie de lumină. Sunetul ajunse la ea o secundă mai târziu. Tunurile de pe coastă deschiseseră focul și reflectoare puternice brăzdau cerul, de undeva mai din interiorul coastei. În față, când focurile de tun făcură o pauză suficient de mare ca să poată vedea ceva, zări alte avioane apărând pe cerul roșu ca sângele, dinspre vest.

„Probabil Spitfire... uite, asta este ceva ce știam dinainte... Nu, se pare că mă înșel. E mai probabil să fie Hurricane."

— Nandru... ce s-a întâmplat?

„Știi, memoria mea nu a fost niciodată mai clară – e chiar excepțională –, dar, cu fiecare secundă... aceste secunde sunt lungi aici.... Îmi vine din ce în ce mai greu să fac distincția între memoria mea și biblioteca de referință a Gânditorului."

— Dar ai... murit, murmură Polly, începând să înoate din nou.

„Chiar așa, dar se pare că Gânditorul meu a încărcat o copie a mea în Gânditorul tău. Nu știam că pot să facă asta. Există o facilitate de transferare a înregistrărilor, în cazul morții purtătorului, astfel încât informațiile de luptă vitale să nu fie pierdute, dar se pare că tu ai primit totul... cel puțin din câte știu eu."

Nuanța roșie de pe cer aproape dispăruse, pierdută în căderea nopții și împrăștiată de lumina de cordită produsă de tunurile care bombardau cerul. Ridicând privirea, Polly văzu cum avioanele de vânătoare atacau și clipitul focurilor de tun semăna cu strălucirea îndepărtată a unor țigări aprinse. Apoi, dintr-o dată, fu prinsă în lumina actinică a unui soare nou și un zid cenușiu apăru lângă ea. Valurile o izbeau din toate părțile.

— Frank, este o femeie. Ce să fac? strigă cineva.

— Aruncă-i colacul, prostule, și trage-o sus! răspunse o voce de om în vârstă.

O frânghie de tracțiune, un colac împroșcă apa lângă ea și Polly se prinse de el, simțind un val copleșitor de recunoștință față de salvatorii ei nevăzuți.

„Probabil că vei fi împușcată, ca spion."

Sentimentul de recunoștință nu se extinse și asupra acelei reîncarnări a lui Nandru.

Sistemele, setate la intensitatea luminii Doppler a stelei roșii pitice de care se apropiau, începură să opereze în interiorul sondei. Aceasta se răsuci și scoase niște suporți lungi din jurul monopolilor magnetici ai motoarelor AG, pe care le extinse în spațiu. Din suporții principali se desfăcură alți suporți de legătură, care se uniră unii cu ceilalți, formând o structură de genul unei pânze de păianjen, ce se întindea pe zece kilometri. Între acești suporți se întindea un menisc argintiu, care, ca și restul sondei, se autorepara când se lovea de particulele interstelare. Era doar noroc că până în acel moment nimic mai mare de un atom de hidrogen nu apăruse în drum – la o astfel de viteză, orice obstacol mai mare ar fi putut distruge sonda.

Această pânză ușoară încetini sonda, în valul de fotoni, dar doar infim de puțin. Forța de frânare crescu și mai mult când motoarele AG porniră din nou – alimentate de pânză, care era și fotovoltaică. Pe măsură ce sonda se apropia de steluța roșie, presiunea asupra pânzei crescu, la fel alimentarea cu energie a motoarelor AG. Dar trecură zece ani din momentul în care sonda își desfășurase pânza fină, înainte ca ea să cadă pe orbita lui Proxima Centauri, și alți doi ani, înainte să găsească o lume moartă și rece, care orbita în jurul soarelui bătrân. Sonda intră pe orbită în jurul acelei planete.

Mult deasupra lanțurilor de munți cenușii și a cețiii de metan, sonda își plie pânza, ca o persoană care își strângea umbrela, la întoarcerea acasă după o zi ploioasă. Apoi, petrecu un an scanând și realizând harta suprafeței planetei. Satisfăcută în cele din urmă, ejectă o sferă de doi metri dintr-un aliaj din plumb, care coborî pe sol, cu ajutorul motorului ei AG independent. Minisonda ateriză pe o întindere de stâncă neagră. Aici, își întinse niște brațe cu gheare, care stătuseră lipite de suprafața ei ca sepalele unei flori, și din capetele brațelor, niște bolțuri explozive se înfipseră cu zgomot în pământ. Din partea inferioară ieși un cap de forare, care

începu să se răsucească, ridicând în jur un nor de praf, când se înfipse în sol. Sonda testă o probă de sol, la o adâncime predeterminată, folosind datarea pe bază de thoriu, apoi începu să examineze mai atent roca detritică rezultată în urma forării. Stratul pe care-l căuta fu penetrat la un metru distanță de locul prevăzut, dar de vină pentru asta era activitatea geologică. Comprimat în rocă, stratul avea numai câțiva microni grosime, dar în el era suficient material pentru analiza intensivă a sondei.

Rezultatele, transmise imediat, avură nevoie de 4,3 ani ca să ajungă înapoi pe Pământ: o confirmare care reprezenta o revelație fericită, pentru unii, și o sursă de amenințare, pentru alții.

Capitolul 3

Astolere:

Cei doi conducători ai celor șapte mii de soldați rămași – acum țintuiți la pământ de forțele fratelui meu –, dar într-o poziție din care ar fi putut produce multe pierderi lui Saphothere, dacă acesta încerca să-i alunge – s-au predat, în mod surprinzător. Din experiența mea anterioară, știam că umbratanii luptă întotdeauna până la moarte. În timp ce ei au mers să negocieze cu Saphothere, pe Stația 17, eu m-am minunat de dimensiunea extraordinară a planului. Umbratanii atacau din cauza dezvoltării de către noi a ceea ce era numit tehnologie vorpală (un cuvânt dintr-o poezie veche, pe care încă nu am avut timp să o depistez), așa că e sigur că înțelegeau cu ce au de-a face. Încercarea eșuată a flotei umbratane de a distruge digul energetic dintre Io și Jupiter confirmă asta: ei știu că necesarul de energie pentru călătoria în timp este imens și, dacă atacul flotei ar fi izbutit, atunci Saphothere nu ar fi reușit niciodată să plaseze bomba atomică. Totuși, eu nu cred că ne putem permite multe astfel de încercări periculoase, ca aceea a fratelui meu, și mă întreb care sunt consecințele a ceea ce noi și preterumanul, Cowl, creăm.

Tack încerca să-și păstreze controlul, concentrându-se asupra nevoilor imediate, dar lipsa unui scop plutea amenințător

asupra lui, ca un zid negru de depresie. Guvernul unionist nu exista în acest timp îndepărtat, nu existau nici fata, nici obiectul pe care ea și-l prinsese pe braț, iar asta făcea ca misiunea lui să fie nu numai imposibilă, dar chiar și irelevantă. Încet, inexorabil, programul de urgență intra în funcțiune, ordonându-i să se întoarcă la agenție, pentru instrucțiuni. Numai că el nu avea unde să se întoarcă. Înaintând împleticit pe un câmp arat, prin ploaia densă, se lupta cu impulsuri pe care nu le putea satisface. Se simțea ca și cum ar fi fost beat sau drogat și nu putea controla valurile de emoție, care acum îl făceau să chicotească isteric, acum îl făceau să se alăture plânsului ploii.

Tack zări în față și puțin în dreapta licăriri de lumină artificială, prin gardul viu, des. Noroiul i se lipise de tălpile goale între degete și îl stropise pe picioare. Era mânjit cu noroi și pe piept, și pe față, de când se împiedicase și începuse să lovească pământul cu pumnii, ca un copil într-un acces de furie. Ajuns în cele din urmă la o poartă într-un gard de spini, se aplecă și smulse o mână de iarbă udă ca să-și șteargă picioarele. În clipa aceea, constată că ochii îi înotau în lacrimi și că pieptul îi era strâns de un acces de autocompătimire. Blestemându-se singur, se ridică și sări peste poartă. De cealaltă parte era o alee asfaltată și, puțin mai departe, lumina de la ferestrele unei case. Frecându-și picioarele întărite de karate pe suprafața asfaltată în timp ce mergea, Tack... se opri când un vehicul pluti spre el prin noapte și trecu pe lângă. Își scoase cuțitul, îl deschise și privi atent în jur. Dar neliniștea nu dispăru, căci în jurul lui sesiza acum o anormalitate – ciudată și de nedefinit. Înaintă spre casă, strecurându-se în modul de luptă, ca un animal în apărare. După scurt timp, trecu pe lângă el un Ford Capri strălucitor, care pe vremea lui ar fi putut fi văzut doar într-un muzeu. Ajuns la ușă, Tack ciocăni în lemn cu încheieturile pline de noroi, ținând cuțitul ascuns la spate.

O femeie în halat de baie deschise ușa și îl privi surprinsă, o dată cu ea ieșind și o adiere de căldură parfumată.

— Bună, cu ce pot să te ajut? întrebă ea.

Altă epocă – deci multă încredere.

— Cum te numești?

— Poftim?

— Cum te numești?

— Jill... Jill Carlton. De ce te interesează?

Numele ei de căsătorie, evident. Purta verighetă. Nu recunoștea numele nici din guvernul unionist, nici din agenție, deci era improbabil ca ea să fie strămoșul vreunuia dintre stăpânii lui. Dacă ar fi fost așa, poate că ar fi avut scrupule. Întinse mâna și îi tăie gâtul. Femeia se sufocă cu sângele roșu, care stropi halatul alb, se retrase poticnit și căzu, brațele ei agățând în cădere un telefon și un coș cu flori uscate.

— Jill?

Tack își scoase revolverul autoghidant, păși în hol și apoi în dreapta, în bucătărie, unde un bărbat tocmai se ridica de la masă, pe care se găsea un ziar deschis la un careu de cuvinte încrucișate pe jumătate completat. Soțul își zări soția sângerând în hol, în spatele lui Tack, și pentru o clipă nu reuși să înțeleagă ce vedea.

— Oh, Dumnezeule! reuși să spună, înainte de țăcănitul scurt al armei și de șuieratul glonțului, care îl aruncă pe spate, în bufetul de bucătărie, spărgându-i toți dinții și împroșcându-i jumătate din cap pe suprafața cu aspect de granit a bucătăriei.

Era mort înainte ca sângele care țâșnea din gâtul despicat al soției să se oprească.

Tack băgă pistolul în toc și cuțitul în buzunar, înainte să privească în jur. Amintindu-și ce se întâmpla de obicei în poveștile tradiționale despre călătoria în timp, se duse la ziar și se uită la dată: 1997. Era mai departe în trecut decât crezuse. Se duse apoi la chiuvetă și se spălă pe mâini, privindu-se cu răceală în oglinda înnegrită de deasupra acesteia.

— Energia necesară pentru saltul scurt până aici este imensă, dar mi s-a permis această realitate alternativă ca să te pot vedea – ca să te cunosc.

Tack, cu arma în mână, se răsuci atât de rapid, încât piciorul lui smulse bucăți de gresie din podea. Se răsuci din nou, în cealaltă parte, fără a reuși totuși să localizeze sursa acelei voci androgine calme.

— Acum te cunosc, Tack, și nu mai am nici o remuș-care, absolut nici una. Noul Tack va fi diferit. Tu sfârșești aici.

O mână, albă ca un os, ieși din spațiul de deasupra chiu-vetei. Mâna prinse arma care părea ridicol de mică și de ine-ficientă. Urmă un clinchet, o lumină strălucitoare infinit de puternică și o agonie scurtă, indescriptibilă. Tack arse. Acel Tack.

Tack zări în față și puțin în dreapta licăriri de lumină arti-ficială, prin gardul viu, des. Noroiul i se lipise de tălpile goale între degete și îl stropise pe picioare. Era mânjit cu noroi și pe piept, și pe față, de când se împiedicase și începuse să lovească pământul cu pumnii, ca un copil într-un acces de furie. Ajuns în cele din urmă la o poartă într-un gard de spini, se aplecă și smulse o mână de iarbă udă ca să-și șteargă picioarele. În clipa aceea, constată că ochii îi înotau în lacrimi și că pieptul îi era strâns de un acces de autocompătimire. Blestemându-se singur, se ridică și sări peste poartă. De cealaltă parte era o alee asfaltată și, puțin mai departe, lumina de la ferestrele unei case. Frecându-și picioarele întărite de karate pe suprafața asfaltată în timp ce mergea, Tack... se opri când ceva pluti spre el prin noapte și trecu pe lângă el. Își scoase cuțitul, îl deschise și privi atent în jur. Dar neliniștea nu dispăru, căci în jurul lui sesiza acum o anormalitate – ciudată și de nedefinit.

O siluetă înaltă și solidă, îmbrăcată într-o haină lungă, pantaloni largi și pantofi ciocați ieși din umbră în dreapta lui.

Mâinile și fața acelei apariții erau albe ca varul, iar părul deschis la culoare era legat la spate, într-o coadă. Pe fața lui se citea furie și dispreț. Tack avu timp doar să respire o dată, înainte ca un pumn ca o piatră să-l izbească în stomac. Se prăbuși, iar cuțitul zăngăni pe asfalt. Nu reușea să-și recapete respirația. Nu mai fusese niciodată lovit atât de tare, în toată viața lui.

— Asta este pentru ce urma să faci, spuse o voce androgină, oribil de calmă. Și asta, și ceea ce urmează sunt pentru tot ce ai făcut deja.

Un picior, mișcându-se prea rapid ca Tack să apuce măcar să se gândească să pareze, îl izbi în testicule. În timpul bătăii sistematice care urmă, auzi vocea unei femei care întreba ce se întâmpla afară, și apoi pe cea a unui bărbat adresându-i-se femeii Jill să se întoarcă înăuntru și să-l lase pe el să vadă. Și în tot acest timp, Tack nu putea înțelege de ce gândea mereu: *Nu e bine. Nu se întâmplă asta.*

Cu aceste gânduri, căzu în inconștiență.

Cei doi soldați o conduseră la căpitanul vasului, deși acesta părea că nu poartă uniformă. Dar era îmbrăcat într-un impermeabil lung și avea o căciulă de blană, așa încât uniforma putea să fie ascunsă de acestea.

— Te simți bine, scumpo? întrebă soldatul mai tânăr, cu păr roșcat, care o trăsese din mare, și a cărui îngrijorare nu-l împiedica să se holbeze la ea.

Amețită de oboseală, Polly se uită în jos și văzu că bluza ei udă era acum foarte transparentă, iar sfârcurile sânilor îi ieșeau în relief, din cauza apei reci. Fusta i se ridicase până în talie, lăsând să i se vadă chiloții, care deveniseră și ei transparenți.

— Mi-e frig, îngăimă.

Tânărul roși și îi aruncă o privire camaradului său, care se apropiase acum, ca să vadă mai bine. Polly văzu că acest tânăr purta o mitralieră, în timp ce primul avea o carabină prinsă la spate.

„O mitralieră Sten și o carabină Lee Enfield – informația asta vine în mod sigur de la Gânditor. Eu nu aș fi în stare să identific o «carabină 0,303 acționată cu percutor» nici dacă m-ai pica cu ceară."

Ignorând comentariul lui Nandru, Polly își trase fusta în jos și își încrucișă brațele peste sânii mult prea vizibili. Se simți prost făcând asta, ținând cont de meseria ei, dar bănuia că cei doi nu aveau euro lichizi sau carduri. În același timp, simțea o rușine copleșitoare, când se gândea la acea meserie. Realiza acum că aceea fusese doar una dintre numeroasele reacții pe care le înăbușise cu droguri și alcool. Cei doi soldați se holbau acum uimiți la brațele ei încrucișate. Privind în jos, Polly realiză ce le atrăsese probabil atenția: obiectul ciudat care își pierduse spinii și marginile ascuțite și era acum mulat perfect în jurul antebrațului ei drept, de la încheietură până la numai câțiva centimetri sub cot. Cu toate acestea, când își coborî din nou brațele, le oferi imediat altceva la care să se concentreze.

Căpitanul îi strigă, aplecându-se în afară din timonerie.

— Hei, voi doi! Aveți de gând să stați acolo să vă holbați la tânăra domnișoară sau are vreunul dintre voi intenția să-i ofere o haină?

Cei doi trecură imediat la acțiune. Cel cu mitralieră Sten spuse:

— Haide să te ducem dedesubt... Poți să iei mantaua mea.

Tânărul cu păr roșcat întinse mâna să o prindă de braț, apoi ezită și transformă mișcarea într-un gest prin care îi indica să meargă în fața lui. Polly porni înainte, nesigură pe picioare, trecu prin tambuchi și coborî pe treptele din lemn într-o cabină încălzită de o sobă mică și plină de fum de țigară. Fără să spună nici un cuvânt, tânărul cu păr roșcat trecu pe lângă ea și luă o haină grea de armată dintr-un cârlig de pe perete. Mitraliorul, care îi urmase, luă o pătură dintr-una din lăzile pe care le foloseau ca scaune și i-o întinse. Încă tremurând, Polly își șterse brațele și picioarele

și încercă să stoarcă restul de umezeală din haine, extrem de conștientă de tăcerea celor doi soldați, care nu-și puteau lua ochii de la ea. Când acceptă haina și se înfășură cu ea, ducându-se mai aproape de sobă, liniștea fu întreruptă.

— Te-au reperat de pe una dintre cazemate. Cum ai ajuns în mare? întrebă roșcovanul.

— Toby, pune blestematul acela de ceainic pe foc! se auzi un strigăt de deasupra, dându-i timp lui Polly să încerce să găsească un răspuns plauzibil.

Toby, soldatul cu păr roșcat, se duse spre o ladă folosită ca masă, care era plină cu cești, ustensile pentru ceai și două scrumiere pline. Luă un ceainic mare și îi goli resturile într-o găleată de alături, care, după miros, servea și în scopuri mai puțin sanitare. Apoi puse cu linguriță ceai în ceainic. Celălalt soldat își scoase mitraliera Sten și se așeză pe una din treptele de jos, sprijinindu-și arma de genunchi. Scoase un pachet de Woodbines din buzunarul de sus al cămășii de armată, pescui o țigară și o aprinse.

„Nu e prea inteligent. O sobă cu petrol și țigări aici, jos. Ar trebui să fie mai atenți, ținând cont de încărcătura pe care o au. Dar presupun că devii blazat în legătură cu astfel de amănunte, după o vreme."

Polly își dorea cu disperare să întrebe ce voia Nandru să spună. Se uită la lăzile îngrămădite peste tot și văzu scris pe ele „Carne conservată de vacă" și, pe una, „Sardele". Într-o parte erau îngrămădiți niște saci, în care presupuse că erau cartofi.

„În stânga ta."

Polly aruncă o privire în acea direcție, întrebându-se dacă nu cumva Nandru era mai aproape de gândurile ei decât și-ar fi dorit. Văzu o grămadă de cutii metalice, prinse cu frânghii și cârlige, și acoperite parțial cu o pânză. Pe una dintre cutii văzu scris cu litere albe: „AA 3,7 țoli", ceea ce nu-i spuse nimic.

„Pare a fi muniție."

— Deci, ce ai pățit? întrebă cel cu mitralieră Sten, scuturând chibritul și apoi strivindu-l cu piciorul.

„M-am gândit la asta și nu există nici o poveste simplă. Spune că te-ai certat cu prietenul tău sau ceva de genul ăsta și că el te-a împins de pe barca lui."

— Cum te cheamă? îl întrebă Polly pe tânăr.

— Dave, răspunse acesta, așezându-și arma într-o poziție mai confortabilă. El e Toby, iar pe căpitan îl cheamă Frank. Dar pe tine?

— Polly.

Dave continuă să o privească lung, evident așteptând încă un răspuns la întrebarea lui anterioară.

— Nandru... prietenul meu... a murit și eu am vrut să-l urmez, spuse Polly.

Ibricul pe care Toby tocmai îl umpluse dintr-o cană căzu cu zgomot pe suprafața de fontă a sobei. Tânărul se holba la ea, cu gura deschisă, neștiind ce să spună.

— Soldat indian? întrebă Dave.

Lui Polly i se păru că era în regulă dacă-l aproba.

— Atunci, presupun că a murit în luptă?

— Da, răspunse Polly. Așa cred.

„Oh, foarte amuzant. Acum te vor întreba unde și cum am fost ucis, și noi nu știm nici măcar în ce dată suntem, la naiba!"

— Unde a fost ucis? întrebă Dave.

— A fost ucis la... În deșert. Au spus că a murit la datorie.

Dave o privi fix pentru o clipă.

— Deci a fost cu Monty?

Polly aprobă amorțită din cap.

„Ah, la naiba, așa e. Spune-i că am mierlit-o la El Alamein."

— Da, la El Alamein, repetă ea.

— Mda. Rommel era un ticălos șmecher, dar nemernicii își trag acum ultima răsuflare, spuse Dave.

Făcu semn cu țigara spre tavan și tăcură cu toții, ascultând zgomotul îndepărtat al tunurilor.

— Probabil că încearcă din nou să lovească Marconi. Este unul dintre cele la care nu au renunţat, zise el.

Polly nu ştiu ce să răspundă. Auzise numele Marconi odată, dar nu-şi putea aminti în legătură cu ce. Dave o privi pentru o clipă, apoi îşi scoase pachetul de ţigări şi îl întinse spre ea. Polly păşi spre el şi luă una, apoi se aplecă să o aprindă de la chibritul pe care el îl aprinsese şi îl ţinea între palme. Trase din ţigară şi simţi numai un gust de hârtie arsă, care nu-i oferi nici o satisfacţie.

— Voiai să te sinucizi? întrebă Toby, care primi o privire de avertisment de la Dave, şi roşi, stânjenit.

— Da, dar acum mă întreb dacă asta nu însemna să le dau satisfacţie ticăloşilor, la dracu'!

Se lăsă brusc tăcere şi, aruncând o privire celor doi tineri, realiză că aceştia erau şocaţi de înjurătura ei. Se duse la una dintre lăzi şi se aşează. Trase din nou din ţigară, şi de data aceasta simţi gustul ceva mai mult. Totodată, simţi imediat o mişcare a obiectului din braţul ei, dar mai trase un fum, ignorând-o.

— Unde mergeţi? întrebă.

— Dacă îţi spun, va trebui să te ucid după aceea, răspunse Dave, cu un reproş glumeţ.

— OK, făcu Polly.

Se uită la Toby, care acum turna apă fiartă într-o ceaşcă. Polly încercă să-şi aducă aminte când băuse ultima dată ceai. Mama ei avea obiceiul să-i dea ceai şi, încă de atunci, ceaiul îi lăsa un gust rău în gură.

— Nu e nici un secret, admise Dave. Lucrăm pe frontul de aprovizionare, între Herne Bay şi Knock John. Aşa că acum ducem câte ceva la Goldhangar, cât să le mai ajungă pentru o săptămână. Ştim cu toţii că se apropie ceva mare.

— Knock John? repetă Polly, înainte să se poată abţine.

— Întotdeauna mi-am dorit să mergem la ei, spuse Toby. Nu i-am văzut niciodată.

— Mulți oameni nu i-au văzut, adăugă Dave, după care i se adresă lui Polly. Ne îndreptăm spre portul naval Knock John. Este unul dintre forturile maritime din Maunsell.

Polly aprobă din cap, ca și cum ar fi înțeles despre ce vorbea el, sperând că Nandru îi va putea oferi mai multe informații. În timp ce aștepta intervenția lui, sorbi din cana de alamă pe care i-o întinsese Toby, și amintirile reveniră, mai dureroase ca oricând.

Tack își reveni rapid în simțiri și constată că nu se putea mișca. Privind în sus, la bârnele prăfuite, crezu mai întâi că atacatorul îi rupsese gâtul. Dar nu bătaia era cea care-l paralizase. Senzația familiară de comenzi care i se dizolvau în creier îi spuseră că era *conectat*, la fel ca durerea puternică din ceafă, din locul în care era fixat conectorul de interfață. Se părea că cineva făcuse puțină chirurgie pe acea podea prăfuită pe care era întins, ca să ajungă la mufă și să-l conecteze. Era reprogramat și nu putea face nimic în privința asta.

Mișcare în stânga lui, dar nu putea să-și întoarcă privirea, să se uite. Cineva spuse ceva într-o limbă pe care nu o recunoscu, după care continuă, zicând:

— Ah, nu te-ai grăbit prea mult. Dar presupun că era de așteptat. Voi, oamenii AD, sunteți moi și plini de gene imprecise.

Fața omului cu piele albă apăru deasupra lui, cu o expresie disprețuitoare.

— Știați legile fundamentale ale evoluției și le-ați ignorat. Ați creat boli puternice și oameni slabi, otrăviți cu programarea idioată moștenită. Tu, Tack, ai fost programat dublu. Și al doilea program al tău va fi înlocuit.

Străinului îi plăcea să vorbească, asta era evident. Tack asculta așa cum putea, prin zgomotul alb din creier, pe măsură ce comenzile vechi erau schimbate și instrucțiunile noi le luau locul.

— În mod normal, nu am fi avut nici o treabă cu cei de tipul tău, dar nu puteam rata această ocazie de a crește un tor viabil.

Fața omului apăru din nou deasupra lui Tack pentru o clipă, apoi dispăru. Tack sesiză un aspect straniu, dar nu îi venea ușor să definească în ce consta acesta.

— Torul este dispozitivul pe care ai fost trimis să-l recuperezi, într-un viitor care nu există aici și acum. Piesa ruptă, prinsă în încheietura ta poate fi încurajată, cu substanțele nutritive necesare și în condiții potrivite, să crească și să devină un tor nou, întreg. Și ar fi unul de care Cowl nu știe. Poate că prin tine putem ajunge în sfârșit la el.

— Cowl? reuși Tack să întrebe, cu o voce care îi zgârie gâtul uscat.

— Ah, Cowl!

În tonul omului se sesiza acum un șuierat.

— Cowl este mult înainte față de speciile sociale. Este individul suprem și, oricât nu mi-ar plăcea să recunosc asta, reprezintă aplicația supremă a legilor lui Darwin. Ucide orice reprezintă o amenințare pentru el și ar distruge întreaga umanitate să se salveze pe sine. Existența ta e în pericol, ca și a mea.

Tack nu pricepea. Era prea mult. Dar recunoscuse pe cineva aflat mult înaintea lui în arta violenței și se întrebă care era programarea celui care-l capturase.

— Poți să te ridici acum.

Tack ascultă ordinul și observă că se afla pe podeaua unui hambar, într-un spațiu înconjurat de baloți de paie, ca niște cărămizi uriașe. Lumina soarelui pătrundea prin găurile din pereți și iluminau firele de praf din aer. În apropiere era un tractor cenușiu vechi, mânjit de excremente de păsări. Tack se uită mai întâi la cel care-l capturase, apoi la cablul care ieșea din propriul gât și șerpuia până la o consolă portabilă cu aspect ciudat, sprijinită de o unealtă ruginită. Consola

părea făcută din sticlă, sculptată într-o formă potrivită, apoi topită din nou și lăsată să se distorsioneze și să se deformeze, înainte să se răcească. Întorcându-se într-o parte, observă un brăzdar de plug la numai câțiva centimetri de mâna lui dreaptă, dar constată că nu putea acționa conform intenției sale inițiale, și anume, să ridice bucata de fier și să despice cu ea acea față albă.

— la consola!

Tack îndeplini comanda. Programul lui se schimbase și nu-i plăcea asta. Dintr-o dată, nu mai suporta nici un fel de control. Voia să fie el însuși. Oare această dorință făcea parte din noul lui program?

— Acum poți detașa cablul.

Tack ascultă și trase cu degetele mufa optică însângerată din ceafă. Față-albă luă cablul și consola din mâinile lui și le puse într-un rucsac. Apoi se întoarse, întinse mâna și apăsă ceva în rana din ceafa lui Tack. Tack simți cum obiectul se mișca, ocupând cavitatea și închizând-o. Celălalt bărbat arătă spre rucsac.

— Ridică-l și pune-l în spate!

Tack ascultă ordinul.

— Întrebări?

Nu avusese niciodată întrebări, atunci când discutase cu directorul lui de operațiuni. Totuși, acum întrebă:

— Cum trebuie să te numesc?

— Poți să-mi spui Călătorul. Este un titlu, în *vremea noastră*, și nu ai permisiunea să folosești numele meu de botez.

Tack absorbi cuvintele *„vremea noastră"* și se întrebă din ce timp venea acel om.

— Ce vrei de la mine? Mai înainte nu am înțeles ce ai vrut să spui.

— De fapt, nu pe tine te vrem, ci obiectul încastrat în încheietura ta.

Călătorul arătă spre brațul lui Tack. Acesta-și ridică mâna și văzu că încheietura era acoperită acum de o bandă transparentă, plină cu piese electronice complicate și un fel de fluid gelatinos. Obiectul încastrat în încheietură abia se mai vedea printre acestea. Se afla în centrul unei zone de conexiuni aurii, aproape ca un circuit integrat.

— Ce este un tor? întrebă, într-un târziu.

— Torii sunt mașinării temporale organice complexe: portabile și direcționate spre trecutul din care sunt trimise. Din nefericire, aparatele noastre trebuie să forțeze drumul din viitor în trecut – împotriva tuturor capcanelor lui Cowl și a realităților alternative amestecate – și în sus pe panta probabilității, pe care el împinge în jos.

— Tot nu înțeleg.

— Bineînțeles că nu înțelegi. Tu gândești liniar. Probabil că ești un adevărat existențialist: nu este real decât ceea ce percepi. Dacă ai călători în trecut și ți-ai ucide tatăl înainte să fii conceput, ai provoca o realitate alternativă, care se va ramifica din acel punct temporal. Această acțiune, totuși, te va împinge mult în jos pe panta probabilității și poate că nu ai mai putea călători niciodată în timp. Ai rămâne prins în alternativa pe care ai creat-o.

— Panta probabilității?

Tack avea senzația că pășea prin melasă.

— Realitățile paralele au forma unui val, iar linia principală se află pe creasta acestui val. Celelalte realități paralele coboară din această linie, în ordine descrescătoare a probabilității. Cu cât ești mai jos pe panta probabilității, cu atât ai nevoie de mai multă energie ca să poți călători. Amândouă liniile noastre, din perspectiva noastră, pornesc din vârf. A mea este mult mai jos decât a ta.

Tack constată că acum tipul avea simțul umorului.

— Mulțumesc pentru lămuriri, făcu el.

Călătorul îl plesni și Tack se învârti pe loc și căzu,

dezechilibrat de rucsac și cu sângele țâșnindu-i din nas. Călătorul se aplecă deasupra lui și îl trase de păr, ridicându-i capul. Tack simți cum mâna sa atingea patul pistolului autoghidant, dar nu era capabil să-l scoată din toc.

— Când vom termina cu tine, s-ar putea să te ucid, șuieră Călătorul.

Îl prinse pe Tack de braț și îl ridică așa încât acesta să poată vedea clar banda de pe încheietură.

— Înțelege că deocamdată asta este tot ce te ține în viață, din simplul motiv că substanțele nutritive pe care le extrage acum din corpul tău îl mențin în viață.

Călătorul îl trase pe Tack în picioare cu o singură mână, cu ușurința unui om care ridică o păpușă din cârpă, și îl împinse spre ușile duble ale hangarului.

— Și acum, mișcă!

În spatele ușilor duble era o grădină acoperită cu bucăți de pavaj compacte, dincolo de care se afla un hambar, ce adăpostea o combină, un tractor și diferite piese pentru acesta. Ștergându-și sângele de pe față, Tack observă un plug, cu numeroasele lui brăzdare lustruite și strălucitoare datorită folosirii recente, și dori să-l arunce pe Călător în acea încâlceală de fier și să-i audă oasele rupându-se.

— la-o la dreapta! comandă Călătorul și Tack nu putea să facă altceva decât să-și asculte noul stăpân.

Aruncând o privire în spate, văzu o fermă și se întrebă dacă era aceeași din care auzise vocile, în seara precedentă, când fusese bătut. În față se întindea un drum, ce trecea printre câmpuri de pământ arat, sclipind ca niște cruste maronii în soarele de dimineață. Era frig, respirația lui se vedea ca un abur și observă gheața depusă pe urzicile și socul care creșteau în umbra clădirilor.

— Unde mergem? întrebă, sperând că nu era o întrebare care să-i atragă o pedeapsă.

Călătorul îi aruncă o privire.

— La digul de la care ai venit. Te-am localizat imediat ce purtătorul torului s-a desprins de tine, dar nu am acționat în nici un fel timp de mulți ani. Localizasem torul în timpul tău original, dar fiara era acolo și îl păzea, așa cum face mereu, până când este luat de cineva.

Fiara?

Tack nu rosti tare acea întrebare. Își continuă șirul inițial de întrebări.

— De ce mergem acolo?

— Acolo vom folosi călugărița care m-a adus pe mine aici. În prezent stă, defazată, sub pantă, răspunse Călătorul, cu o voce iritată.

— Călugărița?

— Ajunge. Nu am chef acum, iar tu nu ai inteligența necesară.

Tack înțelese că era o limită dincolo de care nu mai putea insista, așa că închise gura și continuă să meargă alături de Călător. Era evident că era târât într-o situație pentru înțelegerea căreia trebuia să facă eforturi, dar existența unei șanse ca el să o înțeleagă pe deplin era o indulgență pe care guvernul unionist nu i-o permisese niciodată.

Urmară drumul printre câmpuri, apoi cotiră la stânga, unde se termina cu o poartă și un gard gros de porumbar. Dincolo de poartă era un alt câmp, care fusese lăsat necultivat, așa încât era plin de buruieni. După ce se cățărară peste poartă, porniră pe marginea drumului, pe o cărare bătătorită. Partea îndepărtată a acelui câmp era mărginită cu un gard din sârmă ghimpată, cu o barieră la un capăt. Trecură peste barieră și apoi traversară o zonă acoperită cu iarbă, lată cât o autostradă, și urcară, în sfârșit, pe dig.

În acel loc, apa nu ajungea chiar până la dig, între mare și dig întinzându-se o zonă cu nămol plină de salvie de mare și iarbă albicioasă și brăzdată de canale umplute cu noroi lucios și invadate de creșterea accelerată a anasonului de

mare. Călătorul arătă cu mâna spre o epavă cufundată pe jumătate în buruieni, cu intrările ca niște ochi închiși și nămolul din jur pătat cu rugină. Își croiră drum spre ea prin iarba deasă, în care carapacele de crab păreau înfipte ca în niște pari, evitând canalele care îi puteau trage cu ușurință la fund. Ajunseră în sfârșit la marginea unei găuri pline de nămol, în care se vedea o grămadă de lemne negre și metal corodat. Călătorul rămase pe loc pentru o clipă, cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, în timp ce briza sărată îi trecea prin buclele de păr desprinse, din jurul feței.

Privindu-l, Tack fu izbit de cât de *diferit* părea omul acela. Nu era vorba doar de albinism, ci și de structura osoasă de sub piele. Călătorul semăna cu un elf... sau cu un demon.

— Când o să vină, te vei urca și te vei face confortabil, atât cât se poate. În timpul transferului nu trebuie să-ți scoți nici o parte a corpului în afara structurii, altfel acea parte va fi amputată, în interspațiu.

Călătorul deschise ochii și-l privi fix pe Tack, iar ochii lui erau acum mai strălucitori, mai intenși. Tack văzu că erau aproape portocalii și nu înțelese de ce nu observase asta mai înainte. Aprobă năucit din cap, fără să înțeleagă mare lucru.

Călătorul făcu semn în direcția epavei și, în aerul gol dintre ei, începu să apară ceva. Era un obiect sferic, de cel puțin cinci metri diametru, o structură vag geodezică, formată din bare ca de sticlă, de diverse grosimi, de la cea a unui deget uman la cea a unui picior. Când alunecă spre ei, Tack văzu că în materialul ei pulsau vene și vase capilare, iar zonele mai dense erau ocupate de structuri complexe abia vizibile, care în unele locuri semănau cu organe vii, iar în altele, cu grămezi încâlcite de circuite. Din structura exterioară, membre curbate urcau spre interior și se intersectau sub două sfere mai mici, care erau doar puțin mai mari decât un cap omenesc. Curbura acelor membre lăsa suficient loc

pentru a fi ocupat de Tack și de Călător, sub cele două sfere. În clipa în care se prinse de materialul ce dădea o senzație de sticlă caldă și se trase sus, în cavitate, în spatele Călătorului, Tack realiză ce erau cele două sfere gemene. Erau niște ochi uriași, cu fațete multiple, plasați deasupra mandibulelor sticloase sudate, a unui torace subțire și a începuturilor unor picioare care se contopeau în membrele curbate exterioare și apoi în sfera înconjurătoare. Tocmai urcase în interiorul viziunii unui sticlar nebun asupra unei insecte gigante, o călugăriță, întoarsă pe dos.

— Este vie, observă Tack.

— De unde vin eu, definirea a ceea ce este viu a devenit cam problematică, răspunse Călătorul. Și acum, taci până când îți voi spune eu că poți vorbi din nou.

Tack simți forța ordinului acționând prin noul lui program și realiză că, dacă acel Călător l-ar fi părăsit chiar în clipa aceea, el nu ar mai fi putut vorbi din nou, decât dacă ar fi fost reprogramat. Găsi în interiorul ciudatei creații un loc în care să îngrămădească rucsacul, o ridicătură pe care să se poată așeza și o bară internă de care să se poată ține.

Călătorul se ridică în fața capului călugăriței și întinse mâinile spre ochi. Mâinile i se scufundară în ei ca într-un sirop și structura din jur căpătă aspectul sticlei topite. Apoi lumea dispăru și Tack se simți imponderabil într-o cușcă de sticlă, zburând printr-un abis cenușiu, deasupra unei mări întunecate și agitate. Văzu în ea o vastitate de neînțeles, combinată cu o imposibilă lipsă de perspectivă și, încercând să înțeleagă ambele senzații, simți cum ceva era gata să se rupă în creierul lui. După o clipă, închise ochii, dorindu-și ca totul să dispară.

Capitolul 4

Astolere:

După ce am văzut creatura în containerul de creştere, a trebuit să întreb de ce era acum atât de mare. Cowl m-a informat că, cu cât creştea masa complexităţii organice, cu atât creştea energia vorpală generată (din nou acel cuvânt). Asta este de la sine înţeles, dar părerea mea este că necesităţile noastre pentru cercetare din această energie sunt mici, pe când ceea ce poate genera acea creatură este foarte vast. Cu toate acestea, am fost informat că inginerul Gordon, guvernatorul de facto *al lui Callisto (blestemat fie!), va interzice orice cercetări, până în momentul în care vor putea fi evaluate exact consecinţele depline ale călătoriei în timp. Palleque mi-a spus că motivul real al acestei opriri a cercetării este faptul că inginerul nu are deloc încredere în preteruman. Când l-am întrebat pe Palleque care era motivul acestei neîncrederi, mi-a spus:* „Surioară, după atacul lor asupra digului energetic, umbratanii au scăpat prin transferarea navelor lor. Dă-ţi şi tu seama."

Nu prea aveam de ce să-mi dau seama. Ştiu asta, pentru că eu am construit primul generator de transfer, folosind un produs derivat al cercetării lui Cowl. Probabil că inginerul crede că Cowl a transmis schemele acelor umbratani şi, în consecinţă, este un trădător. Mai mult, cum de au ştiut destule despre pericolele reprezentate de cercetarea lui, încât să riste un astfel de atac sinucigaş? Bineînţeles, îndoiala rămâne

căci, dacă atacul lor ar fi reușit, Cowl ar fi putut fi ucis și el. Doar dacă atacul nu era, de fapt, o încercare de salvare...

Când Polly se întoarse pe punte, focurile de tun încetaseră și luna se vedea pe cer, cu coarnele ei sinistre. Observă niște siluete ca o escadrilă de mașini de război marțiene, înghețate pe mare, și dintr-una dintre ele un reflector își lansa sulița de lumină spre vasul lor, care micșoră viteza și vira.

— Fortul armatei Nisipurilor Roșii, spuse Dave. Am dat o fugă acolo cu două săptămâni în urmă, așa că acum nu le ducem proviziile obișnuite. Sunt aprovizionați până la următorul tur.

Merseră pe punte până la timonă, unde Frank stătea lângă cârmă, ghidând-o încet cu o mână și pufăind din pipă. Polly se uită lung la obiectul din gura lui și își aminti că ultima dată când văzuse pe cineva fumând o pipă, aceasta conținea un amestec de marijuana și LSD. După stratul de fum de tutun tare din interiorul cabinei, bănuia că aceste droguri nu reprezentau slăbiciunea lui Frank.

— Deci, cine ești? întrebă el.

— Se pare că a plecat să înoate, fără intenția să se mai întoarcă, spuse Dave, sprijinindu-se de peretele cabinei.

Afară, pe un coș din metal, începu să iasă fum, când Toby stinse focul din sobă, conformându-se ultimelor ordine ale șefului.

Frank o măsură din ochi câteva clipe, după care întrebă:

— Și de ce să faci așa ceva?

— Soțul meu a murit la El Alamein, răspunse Polly.

— Parcă ai spus că era prietenul tău, interveni Dave, aprinzându-și încă o țigară.

„Hopa, acum vor deveni suspicioși! Spune-le că mi-ai zis soț din obișnuință, căci se pare că sexul extramarital nu era prea acceptat pe vremea aceea."

Polly explică, cu calm:

— Obișnuința. Acolo unde locuiam noi, era mai bine ca oamenii să creadă că suntem căsătoriți.

„Te pricepi binișor la asta. Dacă știam, te-aș fi folosit altfel."

Polly ar fi vrut să-i explice lui Nandru că, înainte să-și pună acel obiect în braț, i-ar fi fost greu și să-și găsească propriul spate cu mâinile. Acum gândea mult mai clar decât înainte și, cu fiecare moment care trecea, simțea cum drogurile erau curățate tot mai mult din organismul ei. Ceea ce o îngrijora era ce avea să se întâmple în momentul crizei datorate abstinenței. Nu se întâmplase încă, dar era sigură că avea să vină și acel moment.

— Tot mai ai intenția să faci acea baie? întrebă Frank.

— Nu... ar fi o trădare a memoriei lui. Era un bărbat bun.

„Ha, ha, ha! Înainte voiam să te văd moartă, din cauza lui Marjae. Acum nu mai simt asta, dar atunci, când trăiam, te consideram o insectă abjectă, care trebuia strivită."

— Ne iubeam mult, adăugă Polly și auzi un râs spart în cap.

Frank și Dave se priviră stingheriți.

— Știi, toate astea trebuie verificate, spuse Frank. În aceste forturi nu le place să primească vizitatori neanunțați, chiar dacă tu nu aveai nici o intenție să ajungi aici.

— Nici o problemă, zise Polly, aruncându-i o privire lui Toby, care acum manipula un troliu, să ridice o ladă din cală.

Frank opri nava sub una dintre construcții, mâinile lui manevrând delicat comenzile, pentru a menține vasul pe poziție. Polly văzu o plasă atașată de un cablu căzând cu zgomot pe punte. Dave se duse să ridice un pachet mic legat de cablu și apoi îl ajută pe Toby să ridice lada în plasă. O lanternă lumină de deasupra și Dave răspunse la semnal cu lanterna lui. Polly nu avea nevoie de claritatea de gândire pe care o poseda acum, ca să înțeleagă că acea livrare nu era una programată.

— Locotenentului Pearce îi place whisky-ul lui din malț,

comentă Frank, când ceilalți doi se întoarseră la cabină și vasul porni din nou.

Conversația continuă pe un ton scăzut după aceea și Polly se simți dispărând în fundal, în timp ce cei trei bărbați discutau despre un război care ei nu-i trezea nici o amintire. Află că Dave și Toby se aflau încă în perioada instrucției și erau nerăbdători să intre în luptă, și recunoscu privirea obosită a lui Frank, la auzul acelui entuziasm. Și se miră și ea de atâta naivitate.

După încă o oră, Dave arătă spre un alt fort, aflat departe, în stânga lor, și anunță:

— Shivering Sands.

Mai târziu, Frank făcu semn spre niște balize aproape invizibile și viră vasul spre babord, spunând:

— Knob Sand. Și acolo e Knock John.

Polly era impresionată. Fortul naval se înălța ca un cuirasat străvechi, pe doi stâlpi groși. Nu se vedea nici o lumină pe el, dar, cum se profila pe cerul acoperit de stele, fata distinse tunuri și antene radio.

— Sunt Frank. Venim dinspre sud, spuse Frank în emițător.

Intrară în umbra lui Knock John și încetiniră lângă un debarcader de lemn, ce era prins de o schelă ce urca pe lateralul celui mai apropiat stâlp. Abia atunci realiză Polly adevărata dimensiune a portului. Dave și Toby aruncară parâmele oamenilor care ieșiseră pe debarcader și așteptau pe poziții, după care desfăcură trapele de pe punte, ca să ajungă la încărcătura de dedesubt. Deasupra lor se roti brațul unei macarale, care coborî o plasă pentru încărcătură, direct în cala deschisă.

— Ar fi bine să vii cu mine. Te simți în stare să urci pe scara aia? o întrebă Frank.

Polly se uită la scară, vizibilă acum în luminile aprinse în interiorul schelei, și se întrebă dacă avea să reușească.

Dintr-o dată se simțea slăbită, îi era puțin greață și era din ce în ce mai înfometată – o foame ce nu mai simțise de ani de zile.

— Cred că Brownlow a pus deja tocănița pe foc și ceaiul la fiert, iar ceaiul lui e mai bun decât orice întăritor, spuse Frank, bătând cu mâna pe sacul de umăr pe care îl ridicase de jos.

— O să reușesc, zise Polly cu fermitate.

În clipa aceea, ceva se mișcă în corpul ei și se trezi închizând gura, care se umpluse de salivă. Ceea ce o surprindea cel mai mult era că nu-și dorea să bea ceva, ci să mănânce. Îl urmă pe Frank pe debarcader, apoi pe scara din fier, suflecându-și mânecile lungi ale hainei și înjurând în gând că nu mai era încălțată..., aruncase cizmele undeva, în mare. Cineva din capul scării se repezi să o ajute, imediat ce văzu că era femeie.

— Fiica mea, explică Frank celor care se opriseră să se holbeze la ea, apoi o conduse sub umbra macaralei, spre o ușă deschisă.

Înainte să-l urmeze înăuntru, Polly ridică privirea și observă țevile unui tun antiaerian. Urcară alte scări și Polly rămase cu impresia neclară a unui loc plin de oameni și echipament, și de fum de țigară. În cele din urmă, se trezi într-o popotă, unde singurul lucru la care reuși să se mai concentreze era mirosul de mâncare.

După scurt timp, toată atenția ei se concentră asupra unei gamele pline cu cocoloașe imposibil de identificat, care îi fusese împinsă în față, și la bucata de pâine care aterizase alături. Tot restul deveni insignifiant, când luă furculița și începu să mănânce. Parcă trecură numai câteva clipe până goli farfuria și începu să culeagă sosul de pe fundul ei.

— Presupun că ai mai vrea? întrebă Frank.

Polly aprobă din cap, amorțită.

După alte trei gamele pline, Polly ridică privirea și văzu expresia amuzată a lui Frank. Se simți copleșită de o

oboseală uriașă și nu mai reuși decât să împingă gamela într-o parte, înainte ca fruntea să-i lovească masa și somnul să coboare asupra ei ca o plapumă neagră. Apoi, parcă doar câteva clipe mai târziu, cineva îi scutură umărul.

Marea de întuneric se transformă în alb și cerul căpătă un aspect familiar, de nori cenușii răspândiți pe albastrul nesfârșit. Gravitația îl prinse din nou în forța ei și îl trase în jos, spre oasele tari ale călugăriței. Tack se uita cu ochii mari la culoare, absorbind-o ca un înfometat. În spațiul dintre locuri nu era nici un pic de culoare. Totuși, timp de încă o clipă, totul păru ireal. Tack îl văzu pe Călător scrutând preocupat împrejurimile. Apoi omul mișcă o mână în interiorul ochiului călugăriței și ajunseră *cu adevărat*.

— Coboară. Acum! șuieră Călătorul, retrăgându-și mâinile din cele două sfere.

Tack înșfăcă rucsacul și se trase spre gaura prin care intrase în călugăriță. Căzu și se pregăti pentru impact, dar, spre bucuria lui, căzu într-un morman de zăpadă. Se ridică și începu să-și scuture zăpada de pe haina zdrențuită, când Călătorul se lăsă să cadă pe vine pe un teren cu iarbă din apropiere, care era acoperit doar cu un strat foarte fin de zăpadă. Călătorul se ridică din nou în picioare. Tack aruncă o privire spre călugăriță și, văzând că aceasta dispărea înapoi în acea dimensiune inefabilă, își feri repede ochii. Când se uită din nou, călugărița dispăruse și nu mai rămăsese decât cerul, străbătut din când în când de păsări. Luă rucsacul, îl puse pe umăr și se întoarse spre Călător.

Fața ciudatului om era marcată de oboseală și Tack observă că ochii acestuia aveau acum o culoare maro-aurie, ca și cum ar fi fost atenuată de aceeași sfârșeală.

— Acolo, spuse Călătorul, arătând spre linia unei păduri îndepărtate.

Începură să meargă în acea direcție.

După o clipă, Călătorul continuă:

— Nu ești curios unde suntem sau, mai curând, *când* suntem?

Tack îl privi prostește.

— Ah, zise Călătorul. Poți să vorbești.

— *Sunt* curios, recunoscu Tack, acum liber să vorbească din nou.

— Bine ai venit în Pleistocen! spuse Călătorul, arătând cu mâinile în jur. Omul de Neanderthal este specia dominantă, în prezent, dar au început să apară și oameni ca tine și nu vor trece decât încă o sută de mii de ani, înainte ca aceștia să ajungă la putere. În timpul tău, se crede că oameni ca tine i-au exterminat pe Neanderthalieni. Adevărul este că o boală a trecut hotarul dintre specii. Au luat-o de la animalele pe care le vânau pentru hrană și boala i-a ucis pe mulți dintre ei. Care au supraviețuit s-au împerecheat cu cei ca tine și ADN-ul lor încă există, chiar și în timpul meu.

„Foarte interesant", gândi Tack, știind că, dacă ar fi rostit acea remarcă ironică cu voce tare, s-ar fi ales probabil cu încă o bătaie.

Se uită în jur și realiză pe loc că nu se afla într-un loc pe care să-l cunoască, pentru că în timpul său nu văzuse niciodată un teritoriu total neatins de mâna omului. Poate că existau astfel de locuri în acele porțiuni din Antarctica încă nelocuite în epoca sa, dar unul ca el nu avea de ce să călătorească acolo. Meseria lui îi cerea de obicei să se afle în strâns contact cu alte ființe umane, chiar și numai pentru puțin timp, nu să le evite.

Călătorul se opri o clipă și lovi cu piciorul o grămadă de excremente, înainte să pornească din nou.

— Un mamut, probabil. Ne-am transferat într-o perioadă interglaciară, așa că ei au urcat, pe măsură ce stratul de gheață s-a retras. Niște animale destul de mari în epoca asta. Categoric nu vrem să dăm peste vreun astfel de animal de pradă.

Tack observă urmele de labe uriașe din zăpadă și brusc se simți cuprins de o emoție puternică. Faptul că fata îl târâse înapoi în timp îl constatase cu o logică detașată – ceea ce era de înțeles, deoarece guvernul unionist își programa ucigașii pentru lipsa sentimentelor. Acum simți cum un val de emoție îi încălzea stomacul și făcea ca lumea din jurul lui să pară și mai mare. *„Mamutul"*, își aminti, din primii ani de școală. *„Smilodoni"*... În timp ce mergeau, își întoarse capul și își șterse lacrimile din ochi. Apoi, cu o voce întretăiată, readuse subiectul la problemele curente:

— Acea construcție, călugărița, este vie?

Călătorul răspunse, fără să se uite la el:

— Este vie în singurul mod care contează.

— Nu înțeleg...

— Energie vorpală, afirmă scurt Călătorul și, după mina omului, Tack înțelese că, dacă ar fi insistat, ar fi atras un nou acces de violență.

„Poate că e mai avansat", își spuse Tack, *„dar este și mai irascibil"*.

Totuși, când Călătorul întoarse capul spre el, expresia i se schimbase total. Tack observă o încruntătură mirată pe fața omului, apoi o urmă de amuzament. Călătorul continuă explicația:

— Numai un organism viu poate călători în timp și călătoria în timp este posibilă numai în vremuri în care există viață. Este o profeție care se adeverește în virtutea faptului că a fost făcută. Realitatea este modelată în cercuri, sfere, spirale și dimensiuni care se deformează. Nu este necesar să fie concepute de logica ta. O minte liniară poate avea probleme în a înțelege asta.

Tack simți impulsul de a face o remarcă sarcastică, dar și-o reprimă rapid.

— Limita pentru viață, a călătoriei în trecut, este Nodul. Este acel punct din Precambrian în care a apărut viață multicelulară.

— De ce este viața multicelulară limita? De ce nu celulele singulare? întrebă Tack și așteptă, parțial pregătindu-se să se trezească iar cu nasul sângerând.

— Ah, în sfârșit un semn de inteligență!

Tack nu-și putu reprima un oftat ușurat.

Călătorul continuă:

— Această problemă este foarte controversată. Gradientul de energie devine mai abrupt în aceste ere, și călătoria în timp este posibilă, dar nesigură. Răspunsul are legătură cu cantitatea de materie vie existentă pe Pământ și cu cantitatea de energie vorpală generată de aceasta.

„E ceva dubios în explicația asta", își spuse Tack.

— Nu știu ce este energia vorpală, zise el.

Se părea că stăpânul lui nu-l ataca atunci când punea întrebări, indiferent cum erau puse. Probabil că prima bătaie fusese doar pentru a ușura capturarea lui, iar a doua oară fusese lovit pentru că fusese sarcastic.

— Aș putea să-ți spun ecuațiile, dar nu ai cunoștințele necesare ca să le înțelegi. Este un gen de energie generată de interacțiunea slabă a moleculelor complexe. A fost descoperită la câteva sute de ani după timpul tău, când științele izolate au început să se contopească.

Tack se surprinse singur, că începe să înțeleagă. Nu uitase nimic din discuțiile lor din hambar și acum în mintea lui începuse să se formeze o imagine. Avu viziunea timpului întinzându-se din acel punct numit Nod, ramificându-se și multiplicându-se între oglinzile paralele ale probabilității, extinzându-se dintr-un punct spre infinit. Acea viziune veni însoțită de încărcătură emoțională și îl înspăimântă.

Când ajunseră în sfârșit la pădure, era clar că soarele din spatele norilor apunea. După ce își croiră drum o vreme prin pădure, găsiră un teren plin cu ace de pin și lemn uscat, presărat doar din loc în loc cu zăpadă.

— Aici. Acum poți să-ți scoți rucsacul.

Sub copaci era întuneric și Tack era foarte obosit. Antrenamentul și condiția lui fizică perfectă îl aduseseră până acolo, dar nici măcar el nu putea suporta la nesfârșit genul de chinuri la care fusese supus în ultimele – se uită la ceas – douăzeci și cinci de ore.

— Acum aprindem focul, mâncăm și ne odihnim. Tu vei sta primul de gardă, timp de trei ore standard, dar fii atent, aici sunt numai animale sălbatice, așa că probabil nu va fi nevoie să faci altceva decât să ții focul aprins. Ai înțeles?

În acel luminiș al pădurii, la adăpost de vântul înghețat care arunca fulgii de nea ca un suflător de alice, făcură o movilă de lemne, iar Călătorul le aprinse cu o armă pe care Tack reuși să o vadă doar o clipă. Arma părea destul de caraghioasă și ineficientă, dar concentră suficientă energie în acea fracțiune de secundă încât incineră instantaneu jumătate din grămada de lemne. Un fum alb, uriaș începu să urce printre copaci. Cei doi îngrămădiră peste foc și alte lemne și se ghemuiră în jurul flăcării.

Polly deschise ochii nisipoși, dar vederea îi era încețoșată și avu nevoie de o clipă înainte să-l vadă pe Frank stând aplecat deasupra ei. Se ridică încet și privi în jur. Era într-un pat, într-unul din dormitoarele mici, cu o pătură peste ea.

— Unde e toaleta? întrebă fata, năucă.

Frank făcu un pas în spate și îi coborî picioarele peste marginea patului.

— Acolo, răspunse el, făcând semn spre o ușă din spatele lui. Dar, mai întâi, am găsit astea pentru tine.

Bărbatul puse o legătură de haine pe pat: o uniformă de armată, o pereche de cizme și două perechi de șosete groase, pentru că cizmele în mod sigur nu erau suficient de

mici. Polly le acceptă cu recunoștință, apoi se ridică și porni clătinându-se spre ușă. Urmând-o, Frank o îndrumă spre un coridor scurt și partiționat, până la o altă ușă. Înăuntru, Polly se închise, își scoase haina și găsi o ușurare binecuvântată pe toaletă, în timp ce-și scotea geanta de la brâu și îi controla conținutul. Din fericire, căptușeala impermeabilă era intactă, banda de sigilare rămăsese închisă și interiorul era uscat. Controlă conținutul, fără să-și dea seama de ce se bucura mai mult că găsise înăuntru: peria de păr, tutunul de țigări sau electrocutorul. Se spălă la chiuvetă așa cum putu, se pieptănă și se fardă puțin. Apoi își puse pantalonii de uniformă, pe sub cingătoare, așa încât aceasta îi ținea ridicați, ca o curea, apoi își trase șosetele și cizmele. Astfel echipată, își făcu o țigară și își puse haina, înainte să iasă. Acolo, Frank o aștepta, privindu-și nerăbdător ceasul.

— Soarele e aproape sus și e vremea să ne întoarcem pe țărm, spuse el.

Afară, în lumina dimineții, Polly observă personalul din marină ocupându-se de treburile obișnuite, în suprastructura fortului. Frank o conduse în lateral și coborî o scară scurtă, până la aceeași ușă prin care intraseră. Ajunseră repede pe debarcader și pe navă, unde Dave și Toby îi întâmpinară veseli.

Brusc, Polly se simți foarte bine. Plină de energie și nerăbdătoare să ajungă... undeva. Se întoarse să se uite la fort, în timp ce se îndepărtau de el. Acum avea o imagine perfectă a construcției, cu valurile de vopsea de camuflaj ondulându-se peste stâlpii solizi care o susțineau, cu turnul ei radar și tunurile.

„Impresionant, nu?"

Polly răspunse, în minte.

„Da, nu am auzit niciodată de astfel de lucruri."

„Știi ceva despre războiul în care luptă ei?"

„Poți să-mi citești gândurile?", întrebă Polly în gând.

„Nu, doar pe cele care sunt la limita vorbirii. Orice gând mai adânc este foarte confuz. Dar spune-mi! Ce ai de gând să faci acum? Ești într-o epocă pe care nu o cunoști și mă întreb ce șanse ai să te întorci în epoca ta."

„Voi supraviețui sau poate chiar mai mult decât atât. Am făcut chestia asta din brațul meu să mă aducă aici, așa că poate voi reuși să o fac să mă ducă înapoi în viitor. Dacă aș putea călători în timp așa cum vreau, atunci voi putea realiza orice."

„Planuri mari pentru o târfă atât de mică."

Dar în planurile ei nu se gândise la cei trei bărbați care o așteptau pe debarcader.

Fulgerul se aprinse deasupra orizontului ca flăcările unei bătălii îndepărtate, iar bubuitul tunetului era neîntrerupt. Printre copaci, o altă strălucire puternică aprinse orizontul, roșie și amenințătoare ca un furnal. Tack presupuse că existau vulcani în partea aceea, dar nu consideră că merita riscul să verifice ipoteza. După ce mâncară din proviziile de hrană condimentată ale Călătorului, pe care Tack nu le recunoștea după gust, dar nici nu putea spune că nu-i plăceau, topiră zăpadă să-și prepare cafea fierbinte, care în mod sigur avea să le fie necesară în orele următoare. Observă cum Călătorul își puse în cafea ceva din conținutul bidonului de la șold, fără să-i ofere și lui Tack. După puțin timp, Călătorul căută prin geantă și scoase o pereche de cizme termice, pe care i le întinse lui Tack. În timp ce Tack și le punea, Călătorul scoase și doi saci de dormit termici. Îi aruncă unul lui Tack și pe celălalt îl întinse pe pământ pentru el, lângă foc. Totuși, nu părea încă dornic să doarmă.

— Poți să-mi spui mai multe despre acest Cowl? întrebă Tack, sorbind din cafea.

— Cowl este Cowl, răspunse Călătorul, în vocea lui simțindu-se o notă dură.

Apoi își scuturǎ mâna, iritat.

— Presupun cǎ e mai bine sǎ știi... Cowl este o creaturǎ modificatǎ genetic, din vremea mea, superioarǎ ca inteligențǎ, malefică, periculoasǎ, neviabilǎ și, după părerea noastrǎ, nu în totalitate umanǎ. Ne urăște pentru cǎ noi *suntem* oameni. La fel cum urăște orice nu este creația lui.

Călătorul privi fix focul și adăugă:

— Și, aflat înaintea Nodului, încearcă să ne ucidă pe toți.

Călătorul nu încercă să-și ascundă ura din voce. Era clar că între acel om și Cowl exista un *trecut*.

— Dar... mai devreme ai spus că nu se poate călători dincolo de Nod, zise Tack.

Călătorul ridică din umeri.

— Nici eu nu știu totul.

Tack își spuse că nu era cazul să comenteze acea primă recunoaștere.

Călătorul continuă:

— El trece dintr-o realitate alternativă în alta, încercând să o aducă pe linia principală pe cea în care rasa umană nu a evoluat și există numai cei ca el. Face asta adăugând ADN-ul lui la amestecul de protozoare din mări. Experimentează tot timpul și, ca să-și testeze rezultatele, ia eșantioane din viitor. Realizează asta prin intermediul torilor, ca acela purtat de femeia cu care erai.

— Ea este un eșantion? întrebă Tack, căruia explicația i se păruse prea simplă.

Călătorul îl privi direct și Tack observă că în ochii omului revenise o parte din culoarea inițială.

— Da, un eșantion, și după ce Cowl va afla ce vrea să afle, va scăpa de ea imediat, spuse Călătorul cu amărăciune.

Tack nu era sigur ce sentimente avea el în privința asta. Și el încercase s-o ucidă pe fată, dar faptul că un monstru refugiat la începutul timpului avea să facă asta, aproape fără să-i pese, i se părea un afront. Îi aruncă o privire Călătorului

și observă din nou semne de iritare. Cu toate acestea, mai riscă o întrebare.

— Nu înțeleg. Cum poți tu să călătorești înapoi în timp, ca să-l oprești? Dacă reușește, atunci a reușit deja, și asta este în trecut. Tu ai fi acum departe de linia principală, deci incapabil să călătorești în trecut până la el.

— Timp paralel, spuse Călătorul, punând capăt discuției, și se întinse pe spate pe pătura termică.

— Ce înseamnă timp paralel?

— În cazul în care Cowl reușește în misiunea lui la, să zicem, zece ani după sosirea în Nod, noi – poporul meu – vom fi împinși de pe linia principală la zece ani după ce el a plecat dintre noi.

— Dar asta nu vă va ucide.

— Nu, dar nu vom mai putea călători în timp. Ne vom afla undeva foarte jos pe panta probabilității, într-o închisoare a timpului linear și aproape de uitare. Iar asta ar însemna moartea pentru noi.

Tack avea cu totul altă idee despre ce însemna moartea. Era vorba de ceva ce implica sunete oribile, sânge și carne arsă. Îl privi pentru ultima dată pe Călător, după care își întinse și el pătura termică și se așeză pe ea, cu arma autoghidantă la îndemână. Nu se gândi nici măcar o clipă să îndrepte arma spre stăpânul lui. Asta nu exista în programul cu care fusese încărcat.

Cei trei bărbați purtau pardesie și pălării moi. Doi dintre ei arătau ca și cum ar fi fost construiți într-o fabrică de tancuri, dar cel mai slab părea creat pentru un scop mai malefic.

— Vei merge cu noi chiar acum! îi ordonă slăbănogul, imediat ce Polly coborî de pe vas.

Era mai înalt decât cei doi însoțitori ai lui și arăta bine, deși părea foarte rece.

— Cine naiba sunteți voi? întrebă Frank.

— Nu e treaba ta, răspunse slăbănogul, cu privirea fixată în continuare asupra lui Polly.

Unul dintre bărbații solizi scoase calm un revolver și îl îndreptă spre căpitanul de vas. Înțelegând că era posibil ca lucrurile să scape puțin de sub control, șeful lor își întoarse atenția spre Frank.

— Fleming, contraspionajul armatei, spuse el, scoțând niște acte din buzunar.

— Oh, făcu Frank, bătând în retragere. Presupun că v-a contactat cineva de la Knock John. Știi... fata este în regulă. Am pescuit-o din mare...

Fleming ridică o mână, făcându-i semn să tacă.

— O să ascult povestea ta la momentul potrivit.

Le aruncă o privire lui Toby și lui Dave, care coborau și ei de pe vas, și își strecură mâna amenințător în buzunarul pardesiului. Făcu semn spre bărbatul care scosese pistolul și continuă:

— Garson se va întoarce mâine ca să vă ia declarațiile, așa că vreau ca toți trei să fiți aici, pe debarcader, la opt fix. Între timp, noi o vom lua pe această tânără domnișoară și vom avea o mică discuție cu ea.

Se întoarse spre țărm, unde era parcată o mașină. Al doilea individ solid o prinse pe Polly de braț și o împinse cu fermitate în acea direcție.

„Vezi. Ce ți-am spus?"

Polly aruncă o privire rugătoare către Frank și ceilalți doi marinari, dar aceștia rămaseră pe loc, privind-o cu o expresie din ce în ce mai bănuitoare.

„Presupun că vor folosi electrozi și un masaj corporal cu o bucată de furtun, apoi un pluton de execuție, la răsăritul soarelui."

„Dar tu?" rosti Polly, în gând. *„Vei muri o dată cu mine sau vei continua să exiști, în capul unui corp în putrefacție?"*

„Oh... da..."

— Scoate-ți mantaua! spuse bărbatul fără armă, când ajunseră la mașină.

Polly își scoase mantaua, iar omul o luă și i-o aruncă lui Garson, care începu să o percheziționeze.

— Scoate și asta! ordonă bărbatul, făcând semn spre geantă. Încet.

Ea ascultă din nou, și geanta ajunse de data aceasta la Fleming. Cei trei bărbați o priviră apoi pe ea și își îndreptară atenția spre obiectul de pe brațul ei.

— Asta ce este? întrebă Fleming.

Polly se uită în jos și nu găsi nici o explicație plauzibilă. Dar Nandru îi veni în ajutor.

„Spune-le că este piele cicatrizată. Că ai fost arsă rău. Oricum, blestemăția aceea arată acum ca și cum ar face parte din brațul tău."

Explicația nu fu acceptată decât după ce deveni evident pentru cei care o capturaseră că acel strat ciudat nu putea fi separat de pielea ei, din care părea să facă parte.

— Acum, mâinile pe mașină!

Aruncând o privire în spate, Polly îl văzu pe bărbatul fără armă punându-și niște mănuși din piele. Întoarse capul, și el începu o cercetare corporală intimă și minuțioasă. Strâmbându-se de durere, Polly se întrebă dacă mănușile chirurgicale nu fuseseră încă inventate. Într-un final, îi înapoiară mantaua, apoi fata fu trasă în mașină, iar cel care o percheziționase se îngrămădi în spate, lângă ea. Garson se așeză la volan, iar Fleming lângă el, pe scaunul pasagerului. Nu mai rostiră nici un cuvânt în timp ce mașina pornea, dar Polly văzu interesul pe care-l arăta Fleming genții ei.

— Ne așteptam de ceva vreme la infiltrații în forturile noastre de la mare, spuse Fleming, închizând într-un târziu geanta și punând-o pe bordul mașinii. Trebuie să admir modul în care ai procedat. Presupun că aveai intenția să începi o relație cu Brownlow?

— Nu sunt spion, zise Polly morocănoasă.

Fleming râse încet.

— Ne vei spune totul până la urmă, așa că de ce nu-ți ușurezi situația? Spune-ne ce vrem să aflăm și-ți promit că vei ajunge la Holloway, și nu lipită de un zid pătat și găurit de gloanțe, în Bellhouse.

— Nu sunt spion! repetă Polly cu disperare, realizând că povestea ei despre un iubit ucis în nordul Africii avea să se dovedească în scurt timp o minciună.

Cum nu avea nici un fel de acte de identitate pe care să i le arate lui Fleming și oamenilor lui și, de altfel, nici un fel de trecut în acel loc, intuia că întrebările nu aveau să se termine niciodată, căci nici unul dintre răspunsurile ei nu avea cum să fie crezut sau confirmat. Singura ei opțiune era să evadeze și să se ascundă, dar cum? Se uită la obiectul prins de brațul ei și realiză că acesta reprezenta probabil o alternativă.

Imediat ce se gândi la asta, simți tensiunea unor forțe care se întindeau ca o pânză în corpul ei, pornind de la obiectul străin. Pentru o secundă, tot ce era în jur păru să devină mai întunecat și avu o viziune mai adâncă a unei mase continue vaste și lipsite de culoare, iar toate lucrurile care o înconjurau în prezent se suprapuneau peste aceasta ca o pictură translucidă mișcătoare. În clipa aceea, se panică brusc și închise cumva totul, iar lumea reveni la normal.

„Ce s-a întâmplat? Gânditorul 184 are capacitatea de a-ți urmări bioritmul și acesta o luase razna. Acum transmite avertismentul «soldat rănit».“

„Am cum să ies din situația asta, dar sunt prea speriată să încerc. Obiectul vrea să mă poarte prin timp, dar nu știu unde“, răspunse Polly în gând.

„Poate că ar trebui să păstrezi această opțiune pentru momentul în care îți vor aplica electrozii.“

„Mulțumesc pentru cuvintele de îmbărbătare“, se strâmbă Polly.

Toate mașinile pe care le vedea, inclusiv cea în care se afla, puteau fi clasificate adevărate antichități în epoca ei. Cele câteva tractoare de pe câmp erau mașinării mici, cenușii sau roșii, cu pluguri puțin mai mari decât cele trase înainte de o pereche de cai, dar având totuși o dimensiune corespunzătoare pentru câmpurile mici pe care se aflau. Multe câmpuri erau acoperite de garduri vii suprapuse, iar pe altele se aflau animale. Drumurile pe care mergeau erau nemarcate cu linii și aveau maximum două benzi.

Din când în când, treceau pe lângă vehicule militare vopsite în kaki și grupuri de soldați. Fură opriți de două ori, dar actele lui Fleming îi ajutară să treacă repede mai departe. Pe deasupra capului treceau des avioane vechi și zgomotoase cu elice. Oamenii din sate păreau îmbrăcați pentru o piesă istorică. Polly se simțea din ce în ce mai pierdută.

— Am ajuns. Ramsden Bellhouse, anunță într-un târziu Fleming.

Satul nu părea diferit de celelalte prin care trecuseră. Cotiră pe un drum blocat de o barieră. Un paznic cu o carabină Sten se ridică de pe bușteanul pe care stătea și savura o țigară răsucită cu artă. Se uită în mașina lor, făcu semn cu capul spre Fleming și se duse să ridice bariera. După scurt timp, mașina opri lângă o casă ce părea veche chiar și în acea epocă antică.

— Mi s-a spus că acest loc are o istorie interesantă, zise Fleming. Are cam patru secole vechime și se spune că e bântuit de o femeie fără cap. Însă toate clădirile atât de vechi au fantomele lor, nu? Pentru noi este totuși ideal. Nu e prea departe de bazele noastre sau de gară, dar e suficient de izolat ca civilii să nu audă și să nu vadă nimic din ce e posibil să nu le placă.

Polly fu scoasă din mașină și dusă în clădire. Abia apucă să remarce o bucătărie de modă veche, o masă plină de scrumiere, pachete goale de țigări și resturile unui consum

intensiv de ceai, înainte să fie împinsă pe o scară îngustă, apoi pe un hol cu tavan înalt și într-o cameră cu pereții acoperiți cu lemn. Înăuntru era doar un birou învechit și două scaune. Camera părea rece și neprimitoare. Dar nici nu se aștceptase la altceva.

— Stai jos! ordonă Fleming, închizând ușa.

Polly observă că ceilalți doi bărbați nu intraseră și auzi sunetul clar al unei chei care încuia ușa din exterior. Se uită pe geamurile plumburii la copacii din jur și la rețeaua de câmpuri. Coborând privirea, observă un acoperiș aflat cam la doi metri sub fereastră și se întrebă dacă, în cazul în care apărea ocazia, se putea strecura pe acolo până la sol fără să-și rupă gâtul. Se așeză, așa cum i se spusese, și remarcă niște pete pe suprafața biroului. Unele erau clar lăsate de cești de ceai, dar se întrebă ce era cu celelalte.

Fleming puse un carnet și geanta lui Polly în dreptul lui pe masă, apoi trecu pe lângă ea și se duse la fereastră, scoțând un pachet de țigări. Fata observă că erau o marcă elegantă – lungi și cu trei dungi aurii. Bărbatul își aprinse țigara cu un chibrit.

— Te deranjează dacă fumez și eu? întrebă ea.

— Te rog, spuse el, nonșalant.

După o clipă de ezitare, Polly întinse mâna și trase spre ea geanta. O deschise și văzu că electrocutorul, bricheta și câteva articole de machiaj dispăruseră. Scoase pachetul de tutun și își făcu o țigară, conștientă tot timpul că era urmărită cu atenție. Când o duse la buze, mâna lui Fleming apăru în fața ei și i-o aprinse, cu bricheta ei. După ce țigara se aprinse, bărbatul lăsă bricheta să cadă pe masă și se așeză pe scaunul lui.

— Interesant obiect, spuse Fleming. Nu am mai văzut așa ceva, dar nemții sunt destul de pricepuți în fabricarea de dispozitive mici.

Bărbatul întinse mâna peste masă și trase geanta spre

el. Scoase poșeta lui Polly, o deschise și îi examină din nou conținutul. În timp ce îi studia cardurile, bancnotele și monedele euro, expresia lui devenea din ce în ce mai nedumerită.

Privindu-l, Polly înțelese ceea ce îl deranja – toate monedele și bancnotele aveau date pe ele.

După o clipă, Fleming spuse:

— Șefii tăi de la Berlin chiar cred că vom fi păcăliți de un șiretlic atât de grosolan? Simplul motiv că noi nu am ars cărțile domnului Wells nu înseamnă că nu putem face distincția între adevărul și ficțiunea din ele.

— Nu înțeleg ce vrei să spui.

— Și eu am citit *Mașina timpului.*

— Tot nu înțeleg…

„Mașina timpului *este un roman scris de un tip numit H.G. Wells. Era despre călătoria în timp. La asta se referă."*

Fleming își îndreptă atenția spre ceasul lui Polly. Se uită lung la el și apoi spuse:

— Dă-mi-l!

Polly și-l scoase de la mână și îl împinse spre el.

— Văd că nu pot să te păcălesc, zise ea, sarcastică.

Fleming studie afișajul digital, apăsă câteva butoane și activă miniecranul, apoi serviciul de text, care, evident, era neconectat. După o clipă, obținu funcția calculator și reuși chiar să execute câteva funcții de bază, folosind butoanele ca să controleze cursorul. Asta păru să-l descumpănească, așa că-și controlă cureaua și apoi întoarse ceasul invers. Scoase un briceag.

— Văd că s-au chinuit mult la chestia asta. Care era ideea?

Scoase capacul din spate al ceasului și, în clipa în care văzu interiorul, păli.

— Foarte interesant, spuse, cu o voce nesigură.

— Ați câștigat războiul în 1945, zise Polly.

„Nu sunt sigură că e cea mai isteață idee a ta."

— Vin dintr-un timp aflat cu două sute de ani în viitor, explică Polly. Așa cum poți deduce din datele de pe monede.

Fleming o privi fix, după care puse capacul din nou la loc. Începu apoi să examineze cu atenție celelalte lucruri din geanta ei: pachetul cu tutun, hârtia pentru țigări, prezervativele și chiar și un pachet cu bomboane. Scoase spray-ul spermicid și îl testă în aer. În sfârșit, scoase din buzunar electrocutorul ei.

— Acesta ce este?

Când apăsă comutatorul pentru încărcare, aparatul bâzâi, alimentându-se imediat și bărbatul îl lăsă rapid pe birou. Lumina verde de „pregătit" se aprinse și, după o clipă, Fleming luă din nou aparatul în mână.

— Un fel de aparat de filmat? sugeră el, privindu-l mai de aproape, în timp ce se juca cu el.

Cele două sârme țâșniră cu un pocnet din capătul armei, înfigându-și acele exact în fruntea lui. Fleming țâșni în picioare cu un geamăt nazal și cu fulgere miniaturale sclipind în jurul capului, apoi se prăbuși pe spate, pe scaun.

Polly ocoli biroul într-o clipă. Luă arma, ale cărei sârme se bobinară înapoi automat. În timp ce arma se reîncărca, se auzi o cheie rotindu-se în broască. Unul dintre bărbații solizi intră pe ușă, scoțându-și revolverul. Polly trase, și cele două sârme îl loviră în mijlocul pieptului. Omul scoase același sunet ca Fleming, se prăbuși pe spate, peste cadrul ușii, și alunecă la pământ.

— Nu, nu e un aparat de filmat, murmură Polly, pornind spre ușă, în timp ce sârmele electrocutorului se retrăgeau și se rebobinau, pentru a se încărca din nou.

Al doilea bărbat solid nu era pe hol și nici nu se vedea în preajmă, dar Polly nu riscă să evadeze prin interiorul casei, căci era posibil să mai fie alți oameni acolo. Arma nu mai avea energie decât pentru încă un atacator. După aceea, dispozitivul trebuia lăsat în lumina soarelui, pentru ca

bateria cu litiu care alimenta motorul condensator să se încarce. Polly îl trase cu un icnet pe bărbatul leșinat în cameră, apoi închise ușa și o încuie din interior. Își strânse repede lucrurile și îi percheziționă pe cei doi bărbați inconștienți, nevrând să lase această ocazie să-i scape. După ce făcu rost de un revolver, un încărcător de rezervă, un stilet și portofelul și țigările lui Fleming, ieși pe fereastră. Coborî pe acoperișul înclinat și ajunse la mașina care era parcată chiar sub ea. Se lăsă să cadă pe capota acesteia și apoi la pământ. Se ridică și o luă la fugă, chiar în clipa în care cel de-al doilea bărbat solid ieșea din mașină, surprins.

— Stai că trag!

Polly intră imediat în panică. În filme și în piesele interactive, oamenii reușeau întotdeauna să fugă și să supraviețuiască, în timp ce alții trăgeau în ei. Dar aceasta era realitate – realitatea unui glonț care putea să o lovească în spate și să-i fărâme coloana vertebrală, înainte să i se înfigă în corp. Se opri și se întoarse încet, cu mâinile în aer. În clipa aceea, se gândi că încercase tot ce se putea, fără să reușească. Permise încordării interioare să se relaxeze, eliberând astfel tensiunea care îi împânzea organismul, pornind de la obiectul străin de pe brațul ei.

În timp ce bărbatul rămase pe loc, cu revolverul spre ea și cu o confuzie tot mai mare pe față, Polly văzu cum în spatele lui se acumula o imensitate – o mare neagră și agitată și un cer cenușiu nesfârșit.

— Vino înapoi! strigă omul și revolverul lui detună.

Sunetul se auzi ciudat de distorsionat și cu ecou, iar glonțul apăru ca o dâră roșie ce despica aerul tot mai rar. Apoi bărbatul dispăru, întreaga lume dispăru, și Polly începu să cadă printr-un abis întunecat și rece. Țipă, dar sunetul fu absorbit, o dată cu respirația ei.

Capitolul 5

Astolere:

Este foarte posibil ca flota umbratanilor să fi rămas undeva în sistemul Jovian. Chiar și eu știu că necesarul de energie pentru transferul lor de acolo ar fi fost detectat. Flota lor este o imponderabilă mare și forțele heliotane au rămas în alertă. Negocierile lui Saphothere cu cei doi conducători umbratani au mers surprinzător de bine. Sé pare că facțiunea care conține trupele de asalt la sol sunt folosite întotdeauna în astfel de misiuni riscante, deoarece convingerile lor nu sunt la fel de dure ca ale majorității umbratane. Cei doi lideri par a fi pregătiți să accepte închiderea lor pe Ganymede, în locul unei nimiciri totale. Între timp, eu a trebuit să mă întorc la complex și să supraveghez închiderea temporară a programului de cercetare al lui Cowl. Trebuie să spun că am emoții în privința asta, mai ales pentru momentul în care îi voi spune preterumanului în persoană că fiara torului (așa o numește Cowl și este într-adevăr gigantică – alți membri ai personalului din complex i-au spus „Jabberwock", deși încă nu am reușit să înțeleg poanta) trebuie eliberată pe suprafața lui Callisto.

Prin frunzișul de deasupra, Tack văzu că cerul devenea deja de un albastru deschis, fără nori. Începea o nouă zi în acea epocă necunoscută. Își scoase mâna de sub pătura termală, se uită la ceas și văzu că dormise două ore de când

se terminase a doua lui perioadă de veghe. Călătorul se învârtea prin tabără, dar Tack nu voia să se răsucească și să se uite ce făcea omul. Voia să mai rămână nemișcat încă puțin și să se gândească la ce aflase până atunci.

Călătorul voia torul care creștea în brațul lui Tack, căci se părea că acest dispozitiv îl putea ajuta pe el și pe ai lui să ajungă la o creatură numită Cowl, care încerca să distrugă întreaga istorie a umanității. Existau atât de multe găuri în acea explicație și atât de multe întrebări de pus, încât Tack nici nu știa de unde să înceapă. Simplul fapt că posibilitatea de a călători în timp era o realitate ridica un zid de netrecut al întrebărilor. Cu toate acestea, în timp ce stătea în continuare întins, Tack realiză că exista o întrebare pe care trebuia să o pună: unde îl ducea Călătorul sau mai exact: *când*?

Simțind mirosul de cafea pusă pe foc și aroma ademenitoare a cărnii fripte, Tack dădu pătura la o parte și se ridică. Îl văzu pe Călător stând ghemuit lângă foc și întețindu-l cu un băț. Pe jarul încins era așezat un ibric cu cafea, iar lângă acesta, într-o frigăruie, corpul curățat de măruntaie al unui animal mic.

Călătorul făcu un semn cu bățul.

— Porc sălbatic. Sunt surprins că zarva nu te-a trezit.

Tack îl privi întrebător.

— Ceva a prins-o pe mama lui acolo, zise Călătorul, arătând cu degetul spre interiorul pădurii. Ăsta se ascundea în tufele din apropiere.

— De ce nu ai adus-o pe mamă?

— Nu mai rămăsese mare lucru din ea. Presupun că a fost un leu de peșteră. E mai bine să nu-i iei prada rămasă, pentru cazul în care se întoarce să mai ia din ea.

Tack asculta, observând în același timp că ochii Călătorului își recăpătaseră culoarea portocalie stranie și că acesta părea să aibă mai multă energie în această dimineață față de seara dinainte. Transferându-și atenția asupra cărnii fripte,

descoperi în sine o urmă de greață, căci singura carne pe care o mâncase vreodată provenea din numeroase straturi de plastic – fără să mai fie asociată cu adevărata ei sursă. Se ridică și se depărtă de foc, ca să urineze în spatele unui copac. Când se întoarse, descoperi că greața îi dispăruse, sub asaltul foamei tot mai accentuate. După scurt timp, se trezi îndesând în gură bucăți de carne unsuroasă de porc.

— Unde mă duci? întrebă într-un târziu, spălându-se pe mâini în zăpadă.

Călătorul se uită lung la el, prin aburul care se ridica din ceașcă. Ochii lui păreau din nou ai unui demon.

— Dacă te gândești la timp ca la un drum, atunci acum mergem în direcția greșită. Avem nevoie de tine în New London, unde deținem tehnologia necesară ca să asigurăm supraviețuirea torului tău în creștere. Dar lucrul încastrat în mâna ta atrage atenția animăluțului extrem de răutăcios al lui Cowl și este, în timpul *nostru*, foarte activ, în apropierea timpului *tău*... natal.

Călătorul făcu o pauză, cu o expresie îndurerată.

— Limbajul tău mi se pare extrem de nepotrivit pentru orice discuție mai serioasă despre călătoria în timp.

— Cum vrei să ne întoarcem în acest New London? întrebă Tack, realizând că trebuia să se țină cu încăpățânare de o singură idee, căci fiecare răspuns al Călătorului dădea naștere unui set întreg de întrebări noi.

— Avem o bază numită Sauros, în Mezozoic, și între ea și New London există o gaură de vierme subtemporală – un tunel al timpului.

Tack sorbi din cafea și spuse, gânditor:

— Mezozoic?

Călătorul zâmbi pe deasupra cești de cafea.

— Gândește-te la dinozauri, spuse el. Dar mai avem destul de mers ca să ajungem acolo. Eram deja obosit înaintea călătoriei pe care tocmai am făcut-o, așa că aveam

energie suficientă doar pentru o simbioză limitată cu călugărița. Asta înseamnă că am reușit să mergem numai aproximativ un milion de ani. Acest nou salt ar trebui să ne ducă înapoi cu cel puțin cincisprezece milioane de ani.

Tack simți cum gura i se uscase și brusc, în ciuda cafelei fierbinți, i se făcu frig. Puse ceașca pe pământ, cu mâna tremurându-i doar foarte puțin, își luă pătura termică și o înfășură în jurul lui.

— Mai frig de atât nu va fi, adăugă Călătorul. De acum încolo, lucrurile vor începe să se încingă – și nu numai în sensul propriu al cuvântului.

Tack așteptă continuarea.

Călătorul făcu semn spre ceea ce îi înconjura.

— Mai liniște de atât nu va fi. Între noi și Sauros sunt aproape optzeci de milioane de ani de poftă de mâncare.

Călătorul se ridică în picioare și făcu semn spre rucsac. Tack își termină cafeaua, strânse ceașca și o introduse în compartimentul din interiorul ibricului de cafea. Apoi băgă ibricul și păturile termice în rucsac, pe care îl puse în spate. Când ieșiră dintre copaci, Tack observă cum iarba uscată apărea în locurile în care zăpada se topise. Departe, în dreapta lui, văzu o siluetă uriașă ca de elefant, stând nemișcată ca o stâncă, după care se întoarse în pădure.

— Un mamut, murmură el, cu respirația tăiată.

— Un mastodont, mai bine zis, îl corectă Călătorul. Mamuții merg de obicei în grupuri.

Se opri și cercetă locul în care dispăruse animalul.

— Bineînțeles, mai sunt și masculii solitari.

Călătorul porni pe urmele lăsate chiar de ei în zăpadă, întorcându-se la locul în care coborâseră din călugăriță. Tack îl urmă repede, privind tot timpul în jur ca să vadă ceva semnificativ, căci era sigur că acela era un timp – sau chiar loc – pe care nu avea să-l mai vadă vreodată. Dar nu văzu decât un câmp acoperit aproape complet de zăpadă și

pădurea, și, mai devreme, acea unică siluetă enigmatică, înainte să apară călugărița, ca din senin, în fața lor și ei să urce la bord.

Întunericul de coșmar se retrase în amintire și avu impresia că se afla în acea pădure de multă vreme, acompaniată numai de sunetele scoase de păsări și de vântul ce șuiera printre copaci. Dar acum, auzea clopoțele sunând, murmurul unor conversații și, din când în când, câte un hohot de râs. Undeva, în apropiere, erau oameni și în mintea lui Polly asta însemna posibilitatea de a face rost de mâncare. Era roasă de o foame care aproape o făcuse să mestece și să înghită o mână de ghinde, înainte să vomite întregul amestec amar. Trase tare din a doua țigară alinătoare de foame, apoi o aruncă și porni repede. Își croi drum printre ferigile de sub copacii înalți, dar în scurt timp nu-și mai dădu seama de unde venea sunetul și începu să se repeadă înainte panicată, până se împiedică pe o pantă și căzu în genunchi. În fața ei, ca o manifestare divină în frunzișul umed, creștea o ciupercă mare, alb-gălbuie. Întinse mâna spre ea.

„Ce naiba faci?"

— Mi-e foame, răspunse Polly, simțind încă în gură o amărăciune grețoasă.

„Asta cu siguranță îți va potoli orice foame viitoare. Gânditorul l-a catalogat ca fiind Amanita virosa *sau Îngerul Distrugător. Eu am crezut că e doar o mică ciupercă mortală, dar e doar neînțelegere între amintirile mele și memoria primită. În ambele cazuri, rezultatul ar fi același."*

— Nu ai de unde să știi asta, spuse Polly, nevrând să renunțe la acea gustare potențială.

„Gânditorul 184 are o memorie de o sută de terabiți, ai uitat? Eu trăiesc în RAM-ul lui blestemat, așa că eu nu ocup spațiu. Știi ce înseamnă asta?"

— Nu, nu știu.

„Ca să mă exprim altfel, știe mai multe decât poate știi orice om, despre orice subiect la care te-ai putea gândi. Și cum inteligența lui este militară, are acolo în special tot ce vrei să știi despre otrăvuri și alte modalități de a provoca moartea. Vrei să-ți dau detalii despre ce vei păți, dacă o să mănânci chestia aia?"

— Nu, nu e nevoie.

Polly se ridică și porni mai departe, lovind iritată cu piciorul ciuperca și transformând-o în fragmente ușoare, care zburară peste patul de frunze.

„E vina acelui solz blestemat de pe brațul tău. După ceasul meu, ai mâncat patru castroane cu sardele și o jumătate de franzelă, acum numai șase ore, pe vasul acela. Probabil că te secătuiește, cumva. Ei știau că este un parazit... care trăiește, în felul lui limitat."

— De ce îi spui solz?

„Datorită proveniență lui, micuțul meu tonomat. Ai văzut... creatura care m-a ucis? Ei bine, chestia aceea de pe brațul tău este un solz de pe spatele ei – dacă are un spate."

— Ai mai vorbit despre asta, dar atunci nu am înțeles nimic.

„Ce e de spus? Am atacat o școală de teroriști sinucigași cu bombe din Kazahstan, și această creatură a lovit în același timp. A fost un haos. A înghițit patru dintre ei și a pierdut acea chestie din brațul tău, în timp ce făcea asta. Era doar unul dintre cei așezați ca niște solzi pe suprafața ei, deși nu am văzut niciodată mare lucru din creatură, ce-o fi ea... e suficient să spunem că e un monstru, ceva imens, din alte locuri."

— Care alte locuri?

„N-am idee."

Polly se uită în jur. Auzi din nou... undeva, în direcția aceea.

„Unul dintre teroriști a vrut să și-l pună pe braț. Leibnitz

a tras un glonț în el înainte să reușească, apoi monstrul i-a lovit pe Leibnitz și pe Smith. Am luat solzul, l-am băgat în sac și am fugit cu el – știam că e important –, iar Patak și ceilalți m-au acoperit. Monstrul l-a prins și pe el, când am ajuns înapoi la cartierul general. În final, ultimii dintre noi au ajuns într-o clădire a guvernului unionist, alături de niște creiere mari care vorbeau despre anomalii temporale. Am fost interogat sub narcoză cu droguri de care nu auzisem niciodată, apoi am fost dus într-un lagăr, împreună cu ceilalți, ca momeală pentru... monstru. Eram plini de fire, ca niște șobolani de laborator. Am știut că pe mine mă vrea, din momentul în care l-am ucis pe tipul care voia să-și pună solzul pe el, așa cum ai făcut tu. Și a atacat. Și a urmat iar haosul. Eu am reușit să scap, luând cu mine solzul și alte câteva dispozitive tehnologice. Solzul a încercat să mă facă să îl pun pe mine, dar m-a lăsat în pace, când l-am îmbrăcat în plastic."

Polly se trezi la marginea unui drum prăfuit. În depărtare auzi iar sunetul clopotelor, acele conversații înăbușite și râsete.

— Dar ce este lucrul acesta? La ce folosește?

„Dumnezeu știe. Dar am auzit destule ca să înțeleg că este vorba de călătorie în timp și că monstrul vânează prin timp, luând victime care nu au importanță pentru viitor. Dacă acea creatură nu ar fi atacat atunci, tot am fi fost într-o zonă care ulterior a fost bombardată intensiv. M-am gândit mult la asta. Cred că vine să ia oameni morți, înainte ca ei să moară."

Gândindu-se la asta, Polly simți c-o durea capul. Porni pe drum, spre sunetele umane. După scurt timp, o căruță cu coviltir coti de după un colț, trasă de un cal alb, mare. De căruță erau prinse clopoțelele pe care le auzise și pe ea erau pictate cuvintele „*Uimitorul Berthold*", iar structura din lemn era sculptată cu modele complicate. Polly se opri, în timp ce căruța se apropia. Căruțașul și însoțitorul lui mai vârstnic o priviră cu suspiciune, iar fata se trase pe marginea drumului.

Când căruța trecu pe lângă ea, îl privi pe bărbatul tânăr, cu păr negru, care ținea frâiele. Avea hainele parcă luate dintr-o piesă istorică interactivă, iar pălăria lată și turtită avea înfiptă în ea două pene de fazan. Bărbatul trase de frâie ca să oprească animalul, apoi se aplecă să tragă frâna din lemn.

În sfârșit se termina, iar lumea revenea, în străfulgerări colorate, ca o specie ciudată de fulgere. Printre barele sticloase ale călugăriței începu să apară treptat un peisaj care părea puțin diferit de cel din care plecaseră. Se rematerializară deasupra câmpiei, la câteva sute de metri de marginea pădurii dese. Apoi Tack începu să observe diferențele minore, dar totuși deranjante. Aici cerul punctat de nori era mai albastru, verdele ierbii se ridica prin marea călcată în picioare de trecerea animalelor și peste tot erau răspândite flori galbene, roșii și de culoarea levănțicăi. Copacii din depărtare aveau și ei nuanțele de verde și galben ale mugurilor noi, iar prin aer treceau în zbor păsările. O adiere înmiresmată, care purta mirosul primăverii fierbinți, împrăștia frigul din cușca scheletică a călugăriței.

— Ar fi bine să mergem în pădure, cât de repede posibil, spuse Călătorul. Aici putem să fim călcați în picioare.

Tack văzu că omul era din nou obosit, iar ochii lui păreau lipsiți de viață. Călătorul făcu semn spre o formă elefantină îndepărtată, care se îndrepta spre ei.

— Un mamut, făcu Tack.

— Greșit, zise Călătorul, pufnind. Ei vor apărea peste zece milioane de ani. Chestia aceea este un deinotherium – un strămoș mai mare și mult mai nervos al elefantului. Așa că hai să mergem.

Coborâră din călugăriță și se îndepărtară de ea. Aruncând o privire în spate, Tack observă ciudatul obiect dispărând și lăsând în urmă o ceață rece, care se disipă rapid. În apropiere văzu pe pământ excremente uriașe, unele atât de

vechi încât plantele scoseseră capul prin ele, iar altele suficient de proaspete ca să fie acoperite de legiuni de muște, care își disputau dreptul de proprietate cu coleoptere de mărimea unor mingi de golf. Ocoliră acele zone și se îndreptară cu pași mari spre copaci, ținând sub supraveghere animalul care se apropia.

— Cât de mare este? Nu-mi pot da seama, spuse Tack.

— Are cam patru metri înălțime, în dreptul umerilor. Am putea să-l doborâm cu armele noastre, dar, chiar dacă suntem atât de departe în trecut, orice acțiune drastică poate provoca dificultăți pentru călugăriță.

Văzând expresia nedumerită a lui Tack, Călătorul continuă:

— Noi venim dintr-un viitor potențial și, oricât de atenți am fi, acțiunile noastre de aici pot afecta viitorul.

Făcu semn spre zona din jurul lor.

— Prezența noastră aici deplasează chiar acum linia temporală în jos pe panta probabilității, lăsând ca linie principală toate acestea, fără prezența noastră. Prin urmare, la fiecare salt prin timp pe care-l facem, călugărița ne duce nu numai înapoi în timp, dar și în sus pe pantă, spre linia principală. Și, cu cât influențăm mai mult fiecare timp în care ne aflăm, afectând și viitorul nostru probabil, cu atât este mai mare distanța pe care trebuie să ne ducă înapoi în sus pe pantă, până la următorul salt. Din fericire, cu cât mergem mai mult în urmă, cu atât mai puțin ne afectăm viitorul probabil.

Reflectând la conversațiile lor anterioare, Tack spuse:

— Aveam impresia că pericolul crește cu cât ne întoarcem mai mult în timp.

Călătorul îi aruncă o privire, pe față cu obișnuita lui expresie iritată.

— Ceea ce arată cât de puțin înțelegi. Așa cum am mai spus: ucide-ți tatăl înainte să fii conceput și vei ajunge la baza pantei, unde ar fi nevoie de toată energia emanată de

soare timp de o zi întreagă ca să te întorci pe linia principală. Dar, ca să reușești așa ceva aici, ai avea nevoie de arme serioase – și dacă am ajunge, să zicem, în Jurasic, chiar de o bombă nucleară.

— Nu înțeleg.

— Nu, sigur că nu.

Călătorul nu mai spuse nimic pentru o vreme, apoi, calmându-se, adăugă:

— Astfel de erori nu se acumulează în timp. Există un efect numit inerție temporală. Călătorind înapoi în timp și ucigându-ți tatăl, te împingi singur în jos pe pantă din cauza paradoxului pe care l-ai creat. Dacă îți ucizi străbunicul aflat la o sută de milioane de ani în trecut, tot te vei naște.

— Dar asta nu înseamnă... predestinare... o inteligență care controlează totul?

— Numai în modul în care un copac este predestinat să crească spre soare sau în cel în care un zeu a făcut poate acel copac. Forțele evolutive sunt atât la scară macro, cât și la scară micro.

— Dar...

— Ajunge! Gândește-te doar la ceea ce ți-am spus deja. Oricum, e greu de crezut că vei reuși să înțelegi ceva. Încă gândești liniar.

Chiar în clipa aceea, deinotheriumul scoase un muget și-și schimbă brusc direcția spre ei, ridicând în aer un nor de praf.

— Probabil că e furios, spuse Călătorul. Iuțește pasul.

Tack îl ascultă, uitându-se în spate, la locul din care veniseră, în timp ce mărea pasul.

— Poate că *asta* l-a enervat, comentă el.

Călătorul se uită și el în spate și expresia de pe fața lui se schimbă. Călugărița se întorsese, plutind chiar în locul în care o abandonaseră ei. Tack se corectă singur, cu întârziere. Era clar că nu era călugărița lor, căci în ea se aflau patru indivizi, care coborau chiar în clipa aceea.

— Umbratani! șuieră Călătorul. Fugi!

Ordinul fu întărit prin programarea lui Tack, așa că acesta se trezi ascultând, fără un act de voință conștient. În fugă, își scoase pistolul autoghidant și se întrebă dacă primise vreo instrucțiune subconștientă să facă asta. O fulgerare triplă lângă el. Călătorul trăgea cu arma lui, apoi trecu în fugă pe lângă Tack, se opri și trase din nou. Brusc, iarba începu să ardă lângă ei și aerul se umplu de fum. Deinotheriumul mugi din nou și acum simțiră cutremurul creat de înaintarea lui.

— Aruncă rucsacul!

Tack ascultă, regretând pierderea echipamentului care se afla în el. Dar regretul dispăru când Călătorul apăru alergând lângă el, cu același rucsac pe un umăr, fără să pară că simțea greutatea suplimentară. Tack se uită în spate și îi văzu pe cei patru nou-sosiți venind direct spre ei. Apoi masa elefantină a animalului furios se interpuse, creând un văl de praf între ei și urmăritorii lor.

— Mai repede!

De undeva din interiorul corpului, Tack își regăsi ultimele resurse de energie și acceleră. Dar oricât de repede alerga sau făcea eschive într-o parte și în cealaltă, Călătorul era în fața lui, în spatele lui, în lateral, oprindu-se, îngenunchind și trăgând, apoi ridicându-se și trăgând din nou. Călătorul era *rapid*, mai rapid decât orice om cunoscut de Tack, și îl făcea pe acesta să se simtă lent și stângaci, senzații pe care nu le mai avusese niciodată înainte.

În spatele lor, mugetul agresiv al deinotheriumului se transformă într-un sunet de trompetă panicat și, privind în spate, Tack îl văzu cotind, cu fum ieșind din partea din spate, în timp ce siluetele îmbrăcate în negru treceau repede pe lângă el. Dintr-o dată, un copac explodă în stânga lui Tack și abia atunci realiză că ajunseseră la pădure. Explozii puternice și flăcări continuară să apară în stânga lui, direcție în care

o luase Călătorul, după ce intraseră în pădure. Tack continuă să alerge cât de repede putea. De fapt, nu se putea opri și știa că, în cazul în care Călătorul nu-și anula ultima instrucțiune, în scurt timp el, Tack, avea să moară din cauza unui atac cardiac.

„Oprește-te!"

Ordinul veni, în sfârșit, prin legătura de comunicații a lui Tack, care alerga, în agonia unui efort suprem, printr-un tunel întunecat de copaci. Se prăbuși instantaneu la pământ, cu crampe în toți mușchii și simțindu-și plămânii parcă sfâșiați, în timp ce se chinuia să respire. În depărtare auzea încă mugetul animalului.

„Rămâi pe poziție și ucide pe oricine se apropie, cu excepția mea!"

Trecură câteva minute înainte ca Tack să reușească să se ridice în genunchi. Ținea pistolul autoghidant strâns în mâna albă ca varul și avu nevoie de un efort extraordinar de voință ca să-și desfacă degetele și să dea drumul armei. Încercă să-și maseze crampele chinuitoare din picioare, apoi ridică iar arma și se târî la adăpost, printre niște ferigi dese, sub un copac uriaș căzut, sprijinit deasupra pământului de propriile crengi laterale masive. Rămase întins acolo, ascultând cum urletele de furie ale deinotheriumului se pierdeau în depărtare.

După un timp, păsările reîncepură să cânte. Cântecul lor nu îl liniștea cu nimic, căci avea maxilarul încă încleștat, în timp ce încerca să scape de nodurile agonizante din picioare. Durerea se dispersă treptat, dar mai aveau să treacă câteva minute înainte să se poată ridica din nou. Deocamdată nu sesiza nici un sunet sau vreo mișcare suspectă.

Apoi, cântecul păsărilor se opri brusc din nou și o față de fier, cea mai măreață pe care o văzuse Tack vreodată, se aplecă deasupra lui – înainte ca niște degete ca de oțel să-l prindă de guler și să-l scoată din ascunzătoare.

Observatorul, minte și corp în sticlă, urmărise traseul torului de-a lungul celor câteva secole prin acel senzor vorpal, ieșind în cele din urmă din interspațiu, ca să o urmeze pe fată în lumea reală. Văzând-o cum își croia drum prin pădure, vorbind singură, deduse, fără prea mare dificultate, că era un purtător de tor care nu avea să supraviețuiască prea mult. Dar voyeurism-ul atotștiutor crea un fel de dependență și era ceva ciudat în acele monologuri nebunești... După un scurt schimb de cuvinte cu fata, vizitiul, probabil acel uimitor Berthold din reclama de pe căruță, sări agil la pământ și își scoase pălăria. Iar observatorul se hotărî să asculte.

— Dansând în fața regelui, la Curte, sau stând la pupa unei nave care călătorește spre îndepărtatul Lyonesse, spunea bărbatul, probabil ca răspuns la întrebarea anterioară a fetei, iar observatorul nu simți nevoia să se întoarcă în timp, ca să afle care fusese aceasta.

Bărbatul continuă:

— Poate stând la o fereastră a Turnului însângerat, așteptând soarta aspră, rezervată celor frumoși și nevinovați. Poate departe pe o...

— Ești interminabil ca un vânt tras după trei cepe, Berthold, spuse bătrânul din căruță, înainte să bage înapoi în gură bățul din care rodea.

Fata îi studia intens pe cei doi, evident înfometată din cauza consumului parazit al torului ei, poate fascinată de fețele lor pline de cicatrice de vărsat de vânt, acoperite incomplet de bărbile frumos tunse.

— Dar, Mellor, tocmai retorica mea interminabilă aduce arginți și penny în punga mea și plăcintă de fazan în gura ta.

Mellor își scoase bățul din gură.

— Nu. Eu m-aș încumeta să sugerez că jongleriile și căderile în dos fac asta, și serviciile tale de atlet fie față de domni, fie față de doamne.

Berthold se încruntă, apoi își îndreptă atenția spre fată.

— Ai fața unui înger, milady. Spune-mi, de unde vii și unde te duci?

Observatorul remarcă acum că Berthold studia oarecum nedumerit hainele fetei, privirea lui oprindu-se în cele din urmă asupra cizmelor de armată. Probabil că hainele ciudate îl făcuseră să folosească respectuosul „milady", căci în acea epocă, pielea nemarcată de vărsat de vânt era caracteristica lăptăreselor imunizate natural de o infecție anterioară cu vaccinia.

— Sunt o călătoare din... est, răspunse fata.

— Da, zise Berthold. Am auzit că hainele lor sunt mai ciudate și că femeile poartă pantaloni. Foarte interesant.

„Ah, această capacitate omenească de autoînșelare", își spuse observatorul.

Fata găsi în sfârșit ceva de adăugat.

— Pot spune că sunt o călătoare înfometată.

Berthold se întoarse spre Mellor.

— Cât mai avem de mers?

— Încă vreo zece kilometri, cred, și ni s-a spus să nu ajungem mai devreme de mâine dimineață. La ce te gândești, Berthold?

— Mă gândesc că nobilimea prețuiește cel mai mult noutatea și nu se supără niciodată la vederea unei fețe frumoase, zise Berthold și se întoarse spre fată. Urcă aici și călătorește alături de noi puțin. În curând, o să ne stabilim tabăra și sunt sigur că Mellor are ceva plăcinte în plus. Mâine vom mânca precum regii în casa regelui și vom pleca de acolo cu atât de mult cât putem căra.

Observatorul se întrebă dacă fata avea idee în ce epocă era și cât de norocoasă fusese că nu ajunsese în spatele vreunui copac cu gâtul tăiat.

Mellor pufni, apoi scuipă un cocoloș de flegmă dincolo de marginea căruței, dar se trase într-o parte, ca să-i permită

fetei să stea lângă el. Când Berthold se urcă și el lângă ea, înghesuind-o în Mellor, observatorul simți o oarecare milă pentru fată și se amuză puțin de expresia de pe fața ei. După rochia ei, venea în mod sigur dintr-o vreme în care oamenii nu erau atât de lipsiți de griji față de mirosul propriului corp sau de ființele care viețuiau în bărbile lor.

— Hai sus, Aragon, spuse Berthold, eliberând frâna și plesnind frâiele pe crupa calului.

Animalul se uită în spate, scoase un pufnit identic cu al lui Mellor și începu să înainteze încet pe drum. După ce ascultă pentru o vreme următoarele „vânturi trase după trei cepe" ale lui Berthold, care își descria la nesfârșit aventurile de artist călător, observatorul se deplasă mai departe în timp.

Sfârșitul după-amiezei alunecă inexorabil spre seară și, înainte de apus, Berthold opri căruța într-un luminiș, sub un stejar uriaș. În timp ce Mellor deshăma calul, fata și Berthold strânseră lemn uscat din jurul copacului. Când Berthold se chinui să aprindă focul cu iască, fata scoase o brichetă cu propan, se gândi o clipă și apoi o ascunse repede la loc.

„Foarte înțelept", șopti observatorul, în domeniul ei de sticlă.

Consecințele ar fi fost, pentru fată, apropierea de o flacără mai mare decât ar fi fost bine pentru ea.

După scurt timp, se aprinse un foc bun, alături de care strânseseră suficient lemn ca să-l țină aprins un timp. Abia atunci, în lumina tot mai slabă, Mellor aduse un sac cu mâncare din spatele căruței. Pâinea părea mucegăită și plăcintele tari păreau să conțină, pe lângă carne, grăsime și jeleu, și câte un os sau organ neidentificabil, plin de tuburi elastice. Dar pentru cineva care mai devreme încercase să mănânce ghindă, toate aveau, fără îndoială, gustul ambroziei. Deși mâncară și ei destul, Mellor și Berthold urmăreau cu stimă modul în care se îndopa fata.

— Chiar ți-era foame! comentă Berthold.

Oprindu-se ca să-și șteargă firimiturile de pe față, fata spuse:

— Da, așa e... și spuneai că mâine va fi mai multă mâncare?

— Mâine îl voi distra pe rege în persoană, apoi pungile noastre vor fi pline cu arginți, iar sacii cu vânat sărat și carne de porc, plăcinte cu fazan și dulciuri.

După ce udă ultima îmbucătură cu niște bere slabă, fata îl îmboldi:

— Da, regele...

Berthold îi răspunse îndatoritor:

— Bunul și bătrânul Harry în persoană – Henric al VIII-lea, singurul rege binecuvântat al acestei frumoase țări verzi.

Fata se înecă cu plăcintă și fu nevoită să o scuipe în foc.

Femeia îl aruncă pe Tack afară din ascunzătoare, ca și cum ar fi fost o haină nefolositoare, apoi se apropie încet, în timp ce el se chinuia să se ridice. Dar, când Tack vru să ridice arma spre ea, femeia ajunse la el într-o clipă și îl izbi peste mână, făcându-l să scape pistolul.

— *Pishalda fistik*!

Sub forța ultimului ordin al Călătorului, Tack își roti piciorul spre ale ei, în același timp încercând să o izbească cu palma întinsă peste gât. Ea îi prinse mâna și i-o răsuci atât de tare, încât Tack fu nevoit să se întoarcă o dată cu ea, altfel mâna i-ar fi fost ruptă. Își scoase stiletul din ascunzătoare, îl deschise dintr-o mișcare și îl repezi spre gâtul ei. Dar se trezi din nou la pământ, întins pe spate și dezarmat.

— *Esavelin scrace, neactic centeer vent*? întrebă ea, privind indiferentă cuțitul, înainte să-l închidă.

— Mda, cam patru după-amiază, murmură Tack, ridicându-se în picioare și pregătindu-se din nou să atace.

„Încetează."

Tack se opri, recunoscător pentru acel ordin al Călătorului, conștient că avea tot atâtea șanse să o omoare pe acea

femeie, câte ar fi avut să-l omoare pe Călător. Acum, inactiv, putu să o studieze mai mult timp. Avea aproape doi metri înălțime și se mișca cu aceeași agilitate plină de forță ca a Călătorului. Fața ei era extraordinar de frumoasă, dar puternică, părul tuns scurt era vopsit în negru, dar creștea portocaliu intens, iar ochii aveau culoarea căpșunilor. Purta niște pantaloni negri, largi și o cămașă largă, de sub care se vedea ceva ce semăna cu o vestă antiglonț. Peste stomac avea tocul unei arme, iar la curea erau fixate diverse instrumente cu aspect ciudat. Băgase cuțitul lui într-o gentuță atașată tot la curea.

Femeia își înclină capul și îl studie, aparent nedumerită.

— Un primitiv din secolul douăzeci și doi. Cu tine ei vor ce?

Tack presupuse că stăpânul lui, Călătorul, urmărea scena din apropiere și se întrebă de ce nu trăgea. Pe neașteptate, Călătorul răspunse la întrebările lui, ca și cum legătura dintre ei era mai profundă decât cea simplă, de comunicații.

„Sunt la cinci kilometri sud de tine și ajung acolo în cincisprezece minute. Încearcă să rămâi în viață și să tragi de timp."

Tack nu știa cum putea Călătorul să vadă ce se întâmpla, dar presupuse că era vreun gen de dispozitiv de urmărire sofisticat, ceea ce nu reprezenta ceva prea dificil pentru o rasă suficient de avansată ca să călătorească în timp.

— Răspunde-mi! se răsti femeia.

— Care era întrebarea? făcu Tack.

Femeia se opri, ca și cum ar fi ascultat, apoi articulă cu grijă fiecare cuvânt:

— Ce vor heliotanii de la tine?

— Ți-aș spune, dacă aș putea deosebi un heliotan de o gaură în pământ.

Atenția femeii fu atrasă de ceea ce era fixat pe brațul lui drept. Păși brusc în față, îl prinse de antebraț și îl ridică, pentru a verifica dispozitivul care încercuia acum fragmentul de tor încastrat în încheietura lui.

— *Fistik*! rosti ea tăios, dându-i drumul la mână.

Îl prinse de umăr, îl răsuci pe loc și îl împinse în față. Tack făcu numai câțiva metri, înainte să se lovească de un zid de carne. Mâinile care îl prinseră de umeri erau uriașe și suficient de puternice ca să-i rupă oasele. Acel bărbat era enorm, îmbrăcat la fel ca femeia și, după trăsături, părea să fie rudă cu ea. În timp ce îl ținea pe Tack imobilizat, bărbatul purtă o conversație cu femeia, cu viteza unei mitraliere, pe deasupra capului lui, în limba lor ciudată. Apoi, bărbatul îl împinse pe Tack mai departe. Tack aruncă o privire în spate și îi văzu venind după el, bărbatul cu arma scoasă.

Femeia îi făcu semn cu mâna, agitată:

— Care e numele heliotanului cu care călătorești?

Tack se opri și se întoarse spre ei.

— Nu mi-a spus numele lui. A spus că încă nu merit acest privilegiu. Mi-a spus să-l numesc Călătorul.

— Asta e credibil, zise bărbatul. Acum, vei continua să mergi în fața noastră și vei răspunde la întrebări din mers. Dacă te mai oprești, o să-ți ard picioarele și o să te car în spate!

Tack se răsuci rapid și începu din nou să meargă. Nu avea nici o îndoială că nu va mai primi un alt avertisment.

— Descrie-l pe acest Călător! ceru femeia.

După ce Tack se supuse, urmă o nouă serie de replici sacadate. Femeia și bărbatul ajunseră dintr-o dată de-o parte și de cealaltă a lui Tack, îl prinseră de câte un braț și începură să alerge cu el. Tack se trezi aproape alergând, parțial plutind, iar când se împiedica, era ridicat și cărat înainte. După câteva minute, simți din nou crampe în picioare și începu să se împiedice mai des, îngrozit că bărbatul își va respecta amenințarea de mai devreme. Se părea însă că cei doi nu aveau timp de pierdut nici pentru asta. Femeia îi dădu drumul și, bărbatul alergând, îl ridică pe Tack și îl puse peste unul din umeri. Apoi, misteriosul cuplu acceleră acea goană uluitoare. După scurt timp, ieșiră dintre copaci și ajunseră din nou pe platou.

— *Deinth*! strigă femeia un avertisment.

Tack zări un animal uriaș repezindu-se dintr-o dată spre ei. Fiind atât de aproape, văzu că semăna cu un elefant, dar avea un corp scurt și puternic și niște colți mai scurți îi ieșeau din maxilarul inferior. Nu era nevoie să aibă semne distinctive pentru ca Tack să știe că rana suferită mai devreme îl înfuriase teribil. Animalul scoase un muget triumfător, aruncându-se asupra lor, înconjurat de obișnuitul nor de praf, și clătinându-și capul dintr-o parte în cealaltă. Tack se aștepta ca umbratanii să se ferească din calea lui, dar, în loc de asta, ei se ghemuiră și trecură pe sub gura roșie și respirația rău-mirositoare, printre picioarele din față, apoi ieșiră printre cele din spate, se ridicară și o luară din nou la fugă. În spatele lor, animalul se răsuci, mugind, ca să-i urmărească, picioarele lui de doi metri făcându-l egalul acelor doi supraoameni. Bizara urmărire continuă mai departe pe platou, deinotheriumul nereușind să se apropie, dar fără să rămână nici prea în urmă.

— *Fist mantisal-ick scabind* ! spuse femeia, gâfâind.

Tack o văzu răsucindu-se pe loc, lăsându-se pe vine și scoțând arma care semăna cu un Colt Peacemaker cu țeavă lungă. Acesta scoase un fulger de sudură cu arc, apoi o explozie actinică transformă în fragmente cartilaginoase cea mai mare parte a capului fiarei. Aceasta se prăbuși în genunchi, doar cu trunchiul și maxilarul inferior încă legate printr-o punte însângerată de carne de ciotul de gât. Inerția corpului fu atât de mare încât aproape se dădu peste cap, dar la fel de mare era greutatea lui uriașă, care-l trase pe spate și apoi în lateral. Înainte ca Tack să poată face vreo mișcare, bărbatul se opri și îl aruncă fără menajamente pe pământ.

— *Saphothere*, șuieră femeia, în clipa în care erupseră noi focuri de armă.

Tack reuși să se ridice în genunchi, exact în clipa în care o călugăriță apărea deasupra lor. Femeia trăgea peste

păşune, în silueta cu păr alb a Călătorului, care gonea spre ei. Se mai întâmplă ceva ce Tack nu reuşi să înţeleagă: prin aer se vedeau pânze şi linii, în care încărcăturile armelor se stingeau neputincioase. Bărbatul ghidă călugăriţa mai jos, apoi îi făcu semn lui Tack să urce. Când acesta ezită, omul întinse mâna, îl prinse de umăr şi îl aruncă la bordul vehiculului. Apoi o auziră pe femeie urlând, cu braţul drept arzând ca o lumânare. Bărbatul se urcă în călugăriţă, iar ciudatul obiect începu să alunece spre femeie, care trăgea încontinuu spre Călător. Apoi se urcă şi ea înăuntru şi lumea începu să dispară.

Capitolul 6

Călător Thote:

Solzii temporali activi lepădați de fiară, pe care Maxell îi numea tori, sunt păziți de aceasta până sunt preluați de un individ suficient de vulnerabil. De obicei, această persoană este cineva care urmează să moară, așa că, normal, fiara este atrasă de evenimente din istoria înregistrată, unde își poate selecta cu ușurință candidații. În acest mod, creează un paradox mai mic, care să-i afecteze minim propria poziție pe panta probabilității. A inițiat deja trei purtători de tor în Pompei, chiar înaintea erupției Vezuviului, doi în Nagasaki și trei vânători care au avut ghinionul să se afle în valea Râului Tunguska, în 1908. Este imposibil pentru noi să detectăm aceste inițieri înainte ca ele să fie făcute în linia temporală paralelă atât pentru Cowl, cât și pentru noi. În consecință, purtătorii de tor devin din ce în ce mai dificil de detectat, căci sunt târâți înapoi în timp. Dar, o dată ce ei sunt localizați în timp, rămâne doar problema cantității de energie pe care suntem pregătiți să o folosim ca să ajungem la ei. Și vom ajunge la unii dintre ei, pentru că e posibil ca ei să fie unicul nostru acces la Cowl.

Polly se uită cu ochii mari la o clădire uriașă, ce se zărea printre copaci. În jurul ei se desfășura o activitate intensă: oameni care coborau din căruțe sau de pe cai, servitori care luau caii, grupuri care stăteau de vorbă. Toți erau îmbrăcați în haine țipătoare, care sclipeau în lumina soarelui.

„Te-ai deplasat și în spațiu, nu numai în timp. Ai pornit mai devreme chiar de lângă acest loc, iar acum ai avut nevoie de câteva ore de călătorie ca să ajungi aici."

Ignorându-l pe Nandru, Polly întrebă:

— Regele Henric al VIII-lea locuiește aici?

— Oh, draga mea, nu ai călătorit prea mult în frumoasa noastră țară, nu-i așa? răspunse Berthold. Aceasta este una dintre casele de vânătoare ale regelui. A venit aici pentru cerbi și mistreți, și să bea și să se distreze o noapte întreagă. E o formă de odihnă, după truda lui din marele oraș al Londrei.

Mellor mârâi disprețuitor:

— Trudă!... și scuipă peste marginea căruței.

„De altfel, ar fi fost surprinzător dacă nu te-ai fi deplasat și în spațiu, o dată cu transferul în timp. Mă întreb cum reușește solzul să te plaseze atât de ușor pe suprafața Pământului, ținând cont nu numai de faptul că planeta se rotește în jurul propriei axe și în jurul soarelui, dar în același timp suferă mișcări de precesiune și clătinare. Mă doare capul numai dacă mă gândesc la câte calcule sunt implicate. Asta dacă aș avea cap..."

„Nandru, vrei să taci, te rog?" replică Polly în gând, întrebându-se dacă era doar o părere sau Nandru chiar părea să fie destul de agitat, la gândul că se va întâlni cu o figură istorică atât de faimoasă.

Când Berthold scoase căruța din pădure, patru paznici îmbrăcați cu platoșe din oțel și căști peste hainele căptușite apărură pe cărare, în fața lor. Doi dintre ei aveau sulițe, ceilalți doi, arbalete. Unul dintre aceștia din urmă, care purta o jachetă din brocart purpurie peste platoșă și o sabie la șold, ridică mâna și o ținu așa până când Berthold opri căruța.

— Coborâți! Nu o să-mi sucesc gâtul ca să vorbesc cu cei de teapa voastră, ordonă el.

Berthold sări jos, își scoase pălăria și se înclină.

— Bunule căpitan, ne aflăm aici la invitația specială a lui

Thomas Cromwell, conte de Essex. Eu i-am oferit un spectacol în Saracen's Head din Chelmsford, iar el a considerat talentul meu demn de a fi prezentat în fața Maiestății Sale.

Căpitanul scoase un teanc gros de hârtii dintr-o geantă din piele, de la curea.

— Numele! ceru el.

Urmărind schimbul de cuvinte, Polly realiză că numai hainele oficialilor se schimbaseră de-a lungul secolelor.

— Eu sunt uimitorul Berthold, prim-jongler și artist, al cărui vers sclipitor poate provoca o lacrimă sau un hohot de râs și a cărui faimă este cunoscută până departe!

Căpitanul abia dacă ridică o sprânceană și continuă să-și verifice listele.

Berthold aruncă o privire în spate, spre Mellor.

— Niște plăcinte și pâine! ceru el.

Mellor întinse mâna în spatele lui și căută în sacul cu merinde. După ce bâjbâi înăuntru, îi aruncă lui Berthold două plăcinte cu carne. Berthold le prinse și începu să jongleze cu ele cu atâta îndemânare încât acestea păreau să se învârtă prin aer într-un cerc, fără măcar ca mâinile lui să le atingă. Mellor aruncă atunci a treia plăcintă, care se alătură roții de mâncare ce se învârtea în fața lui Berthold. Toți ceilalți paznici îl urmăreau acum cu o apreciere vădită și unul dintre ei hohoti zgomotos, când Berthold întrerupse pentru o clipă zborul uneia dintre plăcinte, ca să muște din ea.

— Ați mai văzut vreodată atâta îndemânare? Și asta nu e nimic. Încântătoarea mea asistentă, Poliasta, care vine din Orientul Îndepărtat, acolo unde am învățat meseria sub privirile severe ale unui mare vrăjitor, mi se va alătura acum și vă vom oferi împreună un spectacol!

Polly își simți stomacul strângându-se, nu pentru că i se dăduse un nume ce avea rezonanța denumirii unui tapet, ci la gândul de a se face observată. Cu toate acestea, nu se așteptase să primească de mâncare pe gratis, așa că simți

că era datoare măcar să facă un efort. Își scoase repede mantaua, luă sacul cu merinde pe care i-l aruncă Mellor și sări jos din căruță. Paznicii, care era evident că nu mai văzuseră niciodată o femeie atât de ciudat îmbrăcată sau care să nu aibă pielea însemnată – fețele lor erau la fel de pline de cicatrice ca ale lui Mellor și Berthold –, se holbară la ea, cu ochii mari. Polly observă privirea unuia dintre ei alunecând spre solzul de pe brațul său și se întrebă dacă ceea ce făcea fusese o idee bună.

— Un măr mi-ar curăța gâtul, după atâtea plăcinte lipicioase, sugeră Berthold.

Polly căută în sac și scoase fructul cerut.

— Iată un măr pentru uimitorul Berthold! declamă ea, aruncând încet spre el fructul zbârcit.

— Mulțumesc! milady Poliasta.

Mărul se alătură cercului rotativ, la fel de perfect ca a treia plăcintă. Berthold luă o mușcătură din el, apoi mușcă dintr-o altă plăcintă, așa încât acum avea obrajii umflați și mâncarea îi curgea din gură. Acest lucru era extrem de amuzant pentru paznici; chiar și căpitanul arătă semne de distracție.

— Și acum, domnule, vreți să-i înmânați lui lady Poliasta pumnalul vostru?

Amuzamentul căpitanului dispăru pentru o clipă, dar aruncă o privire către tovarășii săi înarmați și nu văzu un pericol deosebit în acea cerere. Ridică din umeri, scoase pumnalul, îl prinse de lamă, după care îl întinse spre Polly, cu plăselele înainte. Polly luă arma și simți un fior de îndoială, căci era foarte grea.

— Ca și mărul, o îndemnă Berthold.

Polly văzu cu coada ochiului cum câțiva nobili se apropiau de ei, dar apoi se concentră numai asupra aruncării pumnalului. Îl întoarse astfel încât să ajungă la Berthold cu plăselele înainte, dar își calculă greșit aruncarea. Pumnalul

se răsuci în aer și căzu în jos, în lateral. Dar Berthold, profesionist adevărat, se aplecă și îl prinse fără probleme, apoi îl făcu să se învârtă prin aer, în mijlocul roții care nu se oprise nici o clipă și care acum era compusă din trei plăcinte și un măr. Polly observă că remarcase și el grupul de nobili care se apropia și începu acum să crească miza. Fata văzu cum paznicii se înclinară și se traseră într-o parte. Îmbrăcămintea nobililor i se părea fantastică: avea atâtea straturi de materiale scumpe, încât corpurile bărbaților păreau ridicol de uriașe, deasupra picioarelor în ciorapi colanți. Hainele femeilor erau mai modeste, iar lui Polly i se părură foarte potrivite pentru o mânăstire. Însă în ei se simțea puterea, pe care o recunoscu în aroganța expresiei și a atitudinii lor.

— Să verificăm ascuțișul pumnalului vostru, domnule!

Polly făcu ochii mari, când Berthold prinse rapid pumnalul și lovi scurt cu el. Mărul se rotea acum în două jumătăți, iar mișcările mâinilor lui Berthold deveneau din ce în ce mai complicate. Jonglă câteva momente pe la spate, mai mușcă o dată dintr-o plăcintă și apoi îndesă o jumătate de măr în gură.

— Mffofle gloff floggle, bolborosi el, cu gura plină.

Se prefăcea că nu observase prezența noilor sosiți, în timp ce arunca obiectele din ce în ce mai sus. Apoi, prefăcându-se că abia îi observase, cu o parodie de surprindere, mâncarea mestecată îi țâșni din gură.

— Maiestatea Voastră!

Făcu o plecăciune teatrală. Pumnalul zbură într-o parte și se înfipse în pământ între picioarele căpitanului, iar cele trei plăcinte și ultima jumătate de măr căzură, una după alta, exact în ceafa capului plecat al lui Berthold. Răspunsul figurii centrale a grupului frumos îmbrăcat fu un râs răgușit, urmat de aplauzele slabe ale mâinilor lui grase, pline de inele. Ceilalți aplaudară sincopat. Polly se uită pentru o clipă la bărbatul solid, după care își plecă repede capul. Mellor sărise din căruță ca să își prezinte și el omagiile.

— Deci uimitorul Berthold a sosit! rosti tunător regele Henric al VIII-lea. Văd că raportul tău nu a fost exagerat, Cromwell.

Râsete politicoase urmară afirmația lui.

— Coborâți-vă, sire, din nou privirea asupra chipului unui rege al râsului!

Păstrându-și capul plecat, Polly observă că Berthold se ridicase. Părul și barba lui erau pline de firimituri.

— Bine lucrat, spuse regele, înălțându-se mult deasupra lui Berthold.

— Maiestatea Voastră este prea bună, zise Berthold, dar tăcu brusc când Henric trecu pe lângă el, ca și cum jonglerul nici nu vorbise.

— Și cine este această grațioasă față?

Mâna plină de inele prinse bărbia lui Polly și îi ridică cu blândețe capul. Fata nu știu cui îi era adresată întrebarea, așa că urmă exemplul lui Berthold și-și ținu gura închisă. Regele o măsură din cap până-n picioare, atenția lui concentrându-se în special asupra modului în care era umflată bluza ei.

„Nu-ți pierde capul după tipul ăsta", chicoti Nandru.

„Dacă îmi spune «micuțo», jur că îi trag un picior în «bijuterii»", mârâi Polly în gând.

Desprinzându-și până la urmă privirea de la sânii lui Polly, monarhul aruncă o privire în spate.

— Cromwell?

Un bărbat mătăhălos, care, în ciuda tuturor zorzoanelor nobile, semăna cu un vultur obez, se apropie din poziția respectuoasă pe care o ocupa, cu un pas în spatele regelui.

— Fără îndoială, un membru nou al trupei lui Berthold, regele meu.

Apoi, Thomas Cromwell se întoarse spre Berthold.

— Ce spui, nebunule?

— Lady Poliasta s-a alăturat doar de curând călătoriei

noastre de distracție și veselie, milord. A venit la noi din Orientul Îndepărtat și cunoaște multe dintre trucurile și distracțiile Orientului.

— Cred că aș vrea să aflu mai multe despre ele, spuse Henry, privirea lui odihnindu-se din nou pe bustul lui Polly.

„Ei bine, știi că se spunea că profesiunea ta e cea mai veche din lume."

„Dar e o meserie pe care nu mai am de gând să o practic", replică Polly în gând, furioasă.

Regele îi dădu drumul la bărbie și porni mai departe.

— Un argint, aș spune, pentru acest spectacol, Cromwell?

Contele de Essex căută în pungă și îi aruncă o monedă lui Berthold. Când artistul o prinse și se înclină, Cromwell se încruntă la el scurt, înainte să pornească pe urmele regelui. Imediat, întregul grup de nobili porni în direcția casei.

— Vă arăt unde să vă faceți tabăra, apoi unde puteți să mâncați, le spuse căpitanul, care își ridicase pumnalul și îl privea gânditor. Iar astă-seară vei fi foarte atent cu pumnalul pe care-l vei folosi, altfel te vei trezi jonglând cu vârful ascuțit al unei săgeți.

Privind în continuare cu evlavie moneda care se odihnea în palma lui murdară, Berthold nici măcar nu auzi amenințarea.

Brațul femeii era ars până la os și pe acea parte a corpului pielea gâtului era plină de niște bășici mari, din care curgea lichid. Camaradul ei își înfipse mâinile în ochii interiori ai călugăriței și creatura porni violent în abisul incolor. Femeia scoase un obiect plat din metal din punga de la curea, suspinând slab, și apăsă obiectul pe arsurile de pe gât. Imediat oftă ușurată și se relaxă, după care începu să-și studieze mai atent brațul. După o clipă, își scoase brusc brațul dincolo de interiorul structurii sticloase a călugăriței și din el porni o dâră roșie care spintecă spațiul incolor. Când îl

trase înapoi, toată porțiunea arsă a brațului dispăruse, până la bicepși.

Cei doi începură să discute apoi între ei, fără ca Tack să înțeleagă ceva. Dar își imagina că ei reprezentau un pericol mai mare pentru el decât Călătorul.

— Unde mă duceți? se hazardă el să întrebe.

Bărbatul se încruntă la el.

— Cum te numești, primitivule?

— Tack.

— Ei bine, Tack, eu mă numesc Coptic, iar tovarășa mea este Meelan. Și acum, după aceste prezentări, vei rămâne tăcut până când unul dintre noi ți se va adresa direct. Orice nesupunere va fi pedepsită sever.

Tack înclină din cap, fără să mai spună nimic.

Coptic și Meelan se întoarseră la conversația lor, care evoluă rapid într-o ceartă în care Coptic avea câștig de cauză, se părea. O clipă mai târziu, realitatea apăru din nou în jurul lor. Cu o burniță caldă acoperind suprafețele călugăriței, în jur se ivi o masă verde subtropicală, sub un cer plumburiu, cu pădurea mai retrasă, într-o parte, și un lac albastru, în cealaltă parte. În pădure, o vietate mare scoase un lătrat tunător și asta păru să-l facă pe Coptic, care privea peisajul umed cu dezgust, să se decidă. Realitatea aceea dispăru din nou, când călugărița trecu iar în zona dintre spații. Apoi, după o secundă, o altă realitate îi luă locul.

Erau din nou lângă un lac, dar acum cerul avea o claritate de ametist, punctat doar de stelele de la apus și de luna care se înălța. Nu se vedea nici o pădure, ci doar o masă verde deasă, care acoperea pământul, sub scheletele negre ale unor copaci. Acest peisaj se întindea în umbră cât vedeai cu ochii, întrerupt doar din loc în loc de câte o stâncă. Masa verde se întindea și pe o mare parte din suprafața lacului, sub forma unor frunze de nufăr uriașe, punctate în centru de flori galbene înmugurite.

— Jos! comandă Coptic.

Tack nu ezită, se deplasă spre o gaură din structura călugăriței și sări la pământ. Se trezi imediat până la piept în vegetație și simți furnicături pe piele, când auzi o insectă strecurându-se pe lângă picioarele lui. Se uită spre lac și văzu strălucirea reflectată a ochilor unor siluete mătăhăloase care se odihneau în apă. În clipa aceea, realiză că arma lui autoghidantă era probabil la o distanță de un milion de ani în viitor.

Coptic și Meelan coborâră împreună, apoi călugărița se înălță plutind, ca o decorație de Crăciun uriașă și ciudată, înainte să dispară din acea lume.

— Mergi acolo, în fața noastră! îi spuse Coptic lui Tack, făcând semn spre o stâncă.

Apoi se întoarse, o ridică pe Meelan și porni după Tack, care croia o cărare prin frunziș. Aruncând o privire din nou în spate, spre apă, acum cu ochii obișnuiți cu întunericul, Tack văzu că acele creaturi voluminoase semănau cu niște rinoceri fără corn, care păsteau din abundența de plante de apă. Faptul că nu erau carnivori nu reprezenta un motiv de liniște, căci și deinotheriumul pe care-l întâlniseră înainte fusese erbivor. Era clar că o dietă vegetariană nu reprezenta neapărat o garanție pentru un temperament calm sau o fire pașnică.

— Uită-te pe unde mergi, spuse Coptic. Moeritherium sunt periculoși doar dacă te așezi între ei și apă. Nu ne vor urmări aici.

„Moeritherium?"

Tack ar fi vrut să afle cum reușiseră cei doi să învețe atât de rapid limba lui, așa de bine încât puteau rosti cu ușurință numele creaturilor preistorice. Ar mai fi vrut să știe ce intenții aveau cu el și dacă va supraviețui. După scurt timp, ajunse la marginea vegetației și se cățără pe grupul de stânci acoperite de mușchi. Coptic îl urmă, o așeză pe Meelan din nou pe picioare, apoi lăsă jos rucsacul pe care îl căra și îl

deschise. Tack observă că semăna cu al Călătorului și deduse că acei oameni veneau din aceeași epocă cu acesta.

Coptic scoase sacul de dormit termic și îl desfășură pe o zonă netedă, acoperită cu o pătură groasă de mușchi verzi, întunecați. Meelan intră în sac, fără un cuvânt. O dată ce femeia se așeză confortabil, Coptic apăsă pe tasta unui obiect oval atașat la gâtul ei. Femeia oftă și își pierdu brusc cunoștința. Coptic scoase o cutie din rucsac și începu să se ocupe de rănile lui Meelan cu diversele articole din cutie. Tack îngenunche în apropiere și îl privi pe bărbatul solid cum tăia ciotul brațului până ajunse la osul alb și carnea însângerată. Închise cu o clemă mică o arteră care pulsa, după care izolă tot ciotul sub un bandaj pulverizat pe rană, care se transformă într-un înveliș alb, tare. Descoperi apoi celelalte arsuri, de grad mai mic, care urcau de la braț la gât, tăindu-i hainele, și acoperi acea zonă cu un alt strat din spray care dădu o culoare roz pielii. Mulțumit, în sfârșit, de munca lui, se lăsă pe spate pe călcâie și se uită atent la ea.

Ce-l izbi pe Tack era faptul că bărbatul îl trata cu atâta dispreț, încât în timpul întregii proceduri nu întorsese nici măcar o dată capul spre el. Dar, judecând după calitățile fizice ale lui Coptic, poate că avea dreptate. Tack se întoarse și se uită spre răsăritul iminent.

Coptic se răsuci brusc, se ridică în picioare și se apropie de Tack.

— Vino cu mine!

Porni în față spre o stâncă cristalină proeminentă, care se înălța la doi metri deasupra capătului platoului pe care se aflau. Îl prinse pe Tack de un umăr și-l ridică lângă el, așa că acum erau amândoi în picioare în fața suprafeței sclipitoare. Coptic întinse mâna și-și apăsă palma pe suprafață, care căpătă imediat o transluciditate stranie. Ceva ca un labirint de tuburi, un mecanism complex, ieși din adâncurile stâncii și păru a se uni cu mâna lui Coptic. Apoi o față deveni vizibilă

în spatele acestui amalgam – o femeie cu chip similar cu al Călătorului și al răpitorilor lui Tack. Ea vorbi, evident furioasă, în limba lor repezită.

Coptic se întoarse spre Tack.

— Ridică brațul!

Tack ascultă și remarcă lăcomia din privirea femeii, la vederea benzii din jurul încheieturii lui. Riposta lui Coptic fu scurtă și, la sfârșitul ei, acesta arătă spre locul în care era întinsă Meelan. Femeia din stâncă își înclină capul în semn de înțelegere, mai spuse ceva și dispăru. Întors la foc, Coptic privi fix flăcările pentru o vreme, apoi aruncă o privire suspicioasă spre stâncă, înainte să vorbească.

— Cel pe care-l numești Călătorul i-a ucis pe Brayak și pe Solenz, ceea ce reprezintă rezultatul inevitabil al unei întâlniri violente dintre un heliotant de valoarea lui și niște umbratani de categorie joasă, spuse el sec.

Tack rămase tăcut, căci încă nu primise permisiunea să vorbească. Știa cine erau cei doi numiți căci observase că din călugărița cu care veniseră acolo coborâseră inițial patru oameni.

— Asta este legea naturii, continuă Coptic. Dar noi suntem umbratani de categorie înaltă și vom învinge. Iar când Cowl îi va mătura pe heliotani de pe linia principală, noi vom călători la el, dincolo de Nod, ca să fim una cu noua rasă.

Cu cine vorbea de fapt acel om? se întrebă Tack. Impresia lui era că declama doctrina acceptată, având impresia că femeia din stâncă putea încă să asculte, cumva.

— Poți vorbi, spuse Coptic, pe neașteptate.

— Ce vrei de la mine? întrebă Tack.

Coptic înclină încet din cap.

— Noi am detectat numai călătoria unui heliotan prin interspațiu, așa că am vrut să sabotăm planurile acestuia. Dar acum te avem pe tine și mijlocul de a afla lucruri pe care Cowl nu ni le-ar permite.

Făcu semn spre inelul din jurul încheieturii lui Tack și continuă:

— Nu e nici o îndoială că heliotanii încearcă să-l asasineze pe Cowl. Dar nu vor reuși, sunt de categorie prea mică, prin comparație.

— Deci, ca și Călătorul, vreți, de fapt, numai torul.

— Ne permite să avem tori, când ne aduce la el, spuse Coptic, privindu-l lung. Din cel ce crește în brațul tău și despre care el nu știe nimic, putem învăța multe.

Deci, în ciuda doctrinei lor, nu exista mare încredere între Cowl și umbratani.

— Ai spus că tu ești umbratan, iar Călătorul este heliotan. Acestea sunt cele două facțiuni din viitor? Ce încercați să realizați?

— Acum nu vei mai vorbi, spuse Coptic.

Tack aprobă din cap și se întoarse cu spatele, privind cum soarele ajungea, în sfârșit, la orizont.

Folosind facilitatea senzorului de scanare penetrantă, observatorul o urmări pe fată în interiorul casei, în bucătării, unde, prin haosul plin de aburi o observă satisfăcându-și cu lăcomie apetitul. Artistul ambulant Berthold își stabilise tabăra pe una dintre pajiștile conacului, unde stăteau și alți servitori și membri ai personalului diverșilor nobili. Observatorul o urmări acum pe fată cum ieșea din casă, unde ajută la ridicarea cortului care se întindea de pe o parte a căruței și sub care dormise ca un mort în noaptea precedentă. Un mort care dormise, totuși, cu mâna pe arma automată de sub manta. După aceea, la insistențele lui Berthold, Polly repetă numărul cu el.

— Te deranjează că fac eu asta, Mellor? întrebă Polly după ce Berthold – satisfăcut de modul în care ea îi arunca obiectele și de salturile ridicole pe care le făcea în jurul lui, în timp ce el jongla – se duse să stea de vorbă cu bărbații din tabăra vecină.

— Nu prea, spuse Mellor, rânjind cu dinții lui stricați.

Întinse mâinile și își flutură degetele.

— Au înțepenit ca niște iepuri morți și cineva care arată ca tine ar trebui să ne ajute să strângem mai mulți bani.

— Dar nu o să rămân prea mult.

Mellor o privi cu gura căscată.

— Dar ce o să faci?

Observatorul știa și se întrebă cât avea Polly să spună din intențiile ei. Probabil că simțea deja presiunea torului și, pentru moment, îl împiedica să o tragă în jos, prin timp.

— Se pare că va trebui să fac o călătorie, răspunse Polly.

— Unde?

Fata nu știa, nu avea cum să știe și observatorului îi fu milă de ea.

— Nu știu încă, îi spuse Polly lui Mellor, dar știu că astă-seară, când îl voi asista pe Berthold, va fi pentru ultima dată. Apoi voi porni mai departe.

— Oh!

Bătrânul părea sincer dezamăgit. Observatorul nevăzut presupuse că el își făcuse deja visuri despre o viață fără griji și plină de plăcinte din fazan. Apoi, scanând mai departe, spre seară, căci nimic important nu mai părea să se întâmple, observatorul văzu grupul de vânătoare al regelui întorcându-se. Toți acei bărbați îmbrăcați somptuos, pe caii lor cu cergi scumpe, un haos de câini care se agitau în jur, pe sub copitele stropite de noroi și servitori mergând pe jos alături, trăgând după ei pari lungi, pe care se afla vânatul însângerat. Femeile ieșiră din casă pentru a-i întâmpina pe vânători și pentru a-i felicita cu voci pițigăiate pentru succesele lor. Scena era luminoasă și veselă, potrivită pentru timpul ei și din fericire apreciată de Polly, indiferent de ceea ce avea să sufere în curând. Zâmbind, închis în cușca vie din sticlă, observatorul o văzu pe Polly chicotind la apariția lui Berthold

îmbrăcat în costumul în carouri, cu clopoței de argint și pantofi ridicoli, cu vârfurile ridicate în sus. Nu era suficient. Niciodată nu putea fi suficient. Era ca și cum ar fi privit un copil care zâmbea în vizuina unui urs.

După răsărit, moeritheriumii părăsiră lacul, ca să-și croiască drum prin vegetația deasă din jur, mugind și mormăind. Trecură prin apropierea taberei lor, dar singura reacție la vederea celor trei oameni fu să se oprească, mestecând, și să-i privească cu ochii lor apropiați, pentru ca apoi să plece mai departe. Imaginea creaturilor care molfăiau continuu îi aminti lui Tack de propria foame și se întrebă dacă umbratanul avea să se deranjeze să-și hrănească prizonierul.

— Este mâncare în rucsac, spuse Coptic mai târziu, abia după ce soarele ajunsese sus pe cer.

Bărbatul stătuse toată dimineața total nemișcat și tăcut, în poziție lotus, lângă Meelan.

— Și aș vrea niște cafea, continuă el. Dacă este ceva ce nu știi cum să folosești, ai permisiunea să mă întrebi cum funcționează.

Fiind familiarizat cu conținutul rucsacului Călătorului, Tack găsi mâncare și cele necesare pentru cafea și nu avu probleme în aprinderea cuptorului electric mic. Scoase un recipient de apă pliabil, îl deschise și se ridică, așteptând ascultător până ce Coptic se uită în direcția lui.

— Du-te spuse Coptic, arătând iritat spre lac.

Tack se întoarse pe cărarea croită de turma de moeritherium. Când se aplecă, pe marginea apei, realiză că, dacă voia să evadeze, ar fi fost momentul potrivit, căci Coptic, deși avea o viteză supraomenească, nu era pregătit, probabil, să o părăsească pe Meelan. Dar pentru ce să evadeze? Pentru o viață de singurătate, probabil foarte scurtă, în sălbăticia aceea preistorică? Căci nu știa cum să cheme călugărița. După ce umplu recipientul, se întoarse la stâncă, unde Meelan se ridicase și arăta mult înzdrăvenită.

Ignorând conversația lor murmurată, Tack umplu un ibric și-l puse pe plită. Apoi, în timp ce îl privea, încercă să se lămurească. Deși Călătorul resetase loialitatea lui Tack, bărbatul îi lăsase mai multă libertate de voință decât avusese vreodată. Atunci când lucrase pentru guvernul unionist, Tack nu avusese niciodată timpul sau dorința de a-și analiza viața. Nu fusese altceva decât o mașină organică, dar acum primise o perspectivă mai largă. Acum voia cu adevărat să știe mai multe despre lumea înconjurătoare, să participe pe deplin, să experimenteze și să *simtă*. Pentru a-și satisface acea aspirație neclară, trebuia să fie liber. Libertatea de programare și de voința altora trebuia să fie acum țelul lui suprem.

Băură toți trei cafea și mâncară o parte din proviziile din rucsac, ținând în permanență sub observație înaintarea a trei bovine mari din apropiere. Acele creaturi ciudate semănau atât cu niște boi, cât și cu niște cerbi, dar nu puteau fi identificate clar. Tack știa că alături de Călător ar fi putut să-și satisfacă curiozitatea, dar nu alături de actualii lui însoțitori. La terminarea mesei, Copric îi ordonă lui Tack să pună totul la loc în rucsac și apoi să-l pună în spate. Ca și cu Călătorul, Tack trebuia să acționeze ca un animal de povară, deși impresia lui era că acel Călător îl privea mai puțin ca pe o fiară, în raport cu Coptic și cu Meelan. La marginea lacului, călugărița apăru din nou, ca răspuns al unei comenzi neauzite. Se urcară la bord, Coptic pilotând din nou construcția biologică, și intrară instantaneu în vidul acromatic.

La intrarea în sala de banchet călduroasă și zgomotoasă, Polly simți greață la valul de putoare umană care o lovi. Privind în jur, își spuse că nu mai văzuse niciodată atât de multe probleme de piele adunate într-un loc. Era un aspect pe care nici una dintre dramele și piesele interactive istorice nu îl redase exact.

„Dumnezeule, ce urâți sunt!"

„Atinși de variolă, cei mai mulți dintre ei. În această perioadă nu există vaccinul. Ceea ce vezi aici sunt cei câțiva care au supraviețuit până la maturitate. Probabil că de aceea te consideră Berthold o comoară. Ești o rară frumusețe fără semne. Dar Berthold nu te cunoaște așa cum te cunosc eu."

— Aduceți-l pe jongler! strigă tunător regele.

— Să începem, șopti Berthold, întorcându-se spre Polly, cu clopoțeii de la pălărie sunând.

Apoi făcu o roată pe spațiul liber dintre mese, sărind în picioare, cu un salt peste cap. Regele aruncă un picior de pui, care ricoșă din fața lui Berthold. Cu un hohot tumultuos, alte bucăți de mâncare fură aruncate spre el, din toate direcțiile. Berthold se feri cu îndemânare de ele, apoi ridică mâinile în sus.

— Gata! Ajunge, vă spun, preabuni domni! Vreți să mă îngropați în generozitatea voastră?

Spre amuzamentul general, ploaia de mâncare se opri. Berthold păși spre o masă și luă un pocal, o bucată de pâine și un picior de pui.

— Un public bun, în seara asta, spuse Mellor, din spatele lui Polly.

Fata se întoarse și se uită lung la el, întrebându-se dacă nu cumva era nebun. Dintr-o dată, simți o poftă copleșitoare de o țigară – în altă parte.

— Și acum, permiteți-mi să v-o prezint pe frumoasa mea asistentă: prințesa Orientului Îndepărtat, lady Poliasta!

Polly merse în direcția fluierăturilor și a strigătelor de: „Scoate-ți bluza!".

Și nu strigau doar bărbații. Urmând instrucțiunile anterioare ale lui Berthold, Polly se înclină adânc spre fiecare masă, ținând întins în lateral un sac ce conținea diverse articole pe care acrobatul avea să le folosească în numărul lui și în care ea trebuia să culeagă apoi monedele aruncate pe jos.

— Dați-mi voie să încep cu o simplă demonstrație a artei jongleriei!

Berthold puse în mișcare cele trei obiecte pe care le avea deja. Îndemânarea lui era atât de evidentă, încât făcu zgomotul asurzitor din jur să se calmeze puțin.

— Dar un astfel de talent nu este ușor de căpătat. A trebuit să călătoresc până pe tărâmurile îndepărtate ale Orientului, unde am găsit-o pe încântătoarea mea prințesă de aici. Și acolo am învățat acest meșteșug, de la maestrul meu vrăjitor, marele Profundo!

În clipa aceea, Berthold călcă pe niște oase de fazan și alunecă pe ele. Piciorul de pui îi căzu în cap, bucata de pâine se rostogoli pe jos, dar pocalul căzu exact în mâna lui. Se prefăcu că bea din el.

— Maestrul meu, Profundo, îmi spunea întotdeauna: „Ai grijă unde calci!".

Acest comentariu fu aproape acoperit de hohotele de râs. Câteva monede căzură cu zgomot pe podea și Polly începu să le adune, așa cum i se spusese. Și continuară la fel. Mulțimii îi plăcu mai ales numărul obscen de jonglerie cu falusuri din lemn pictat, în special atunci când prinse unul în gură. Numărul cu cuțitul îl scurtă, pentru că oamenii se opriseră de data aceasta din râs și începuseră să-l privească îngrijorați. Spectacolul se încheie cu jonglarea cu șapte articole total diferite, printre care și un pește, care până la urmă ajunse să i se lipească de față, înainte ca obiectele celelalte să cadă peste capul lui. La sfârșit, Berthold și Polly fură chemați de rege.

Henric al VIII-lea era roșu la față și în mod clar, prea amețit ca să mai vadă ori să mai vorbească limpede, așa că Thomas Cromwell, care se aplecă spre el, începu să-i transmită vorbele:

— Regele îl felicită pe Berthold pentru spectacolul lui talentat și distractiv...

Regele arătă semne de mânie și Polly presupuse că Cromwell nu reda sentimentele regale prea precis.

— Regele vrea ca Berthold să accepte această pungă...

Cromwell ridică o pungă cu bani și i-o aruncă lui Polly, care o prinse ca un expert în sacul ei deschis și apoi făcu o plecăciune.

— Regele vrea acum să se retragă.

Era evident că aceea nu era dorința exactă a lui Henric, pentru că el continua să-i arunce lui Polly o privire care ar fi trebuit cenzurată. Apoi, Cromwell îl ajută pe regele Henric să se ridice în picioare și îl conduse în pat.

După plecarea regelui, petrecerea se încheie rapid, împrăștiindu-se în câteva dintre corturile de afară, pentru cei care voiau să continue.

— Dumnezeule! exclamă Berthold, numărând banii adunați și măsurând din ochi sacul cu resturi de mâncare adunate de Mellor de pe mese. Am putea pleca chiar acum și am avea cu ce trăi un an sau chiar mai mult!

— Dar nu vom face asta, insistă Mellor.

— Cel mult încă două seri, replică Berthold. După aceea vor începe să-și piardă interesul.

Culese o halbă de pe o masă din apropiere și luă o înghițitură zdravănă din conținutul acesteia.

Între straturile de negru și cenușiu, ceva începu să devină vizibil, sclipind ca sideful și producând nuanțe de curcubeu la marginea vizibilului.

— *Fistik*! spuse tăios Meelan, acum mult înzdrăvenită.

Acest cuvânt fiind unul pe care-l identificase cu o înjurătură, Tack se uită mai atent ca să vadă ce o înfuriase. Lucrul se extinse ca o linie între cele două suprafețe, întinzându-se în ambele direcții spre dimensiuni îndepărtate, dincolo de care Tack putea să-și concentreze privirea ușor, fără senzația că îi va exploda creierul. Din când în când, obiectul se apropia suficient de mult ca să capete substanță – singurul obiect solid din acel loc, dincolo de interiorul călugăriței. În

timp ce se uita la el, Tack simțea o frustrare crescândă la gândul că nu putea să întrebe nimic. Dar timpul petrecut cu privirea în acea infinitate ofilită își spuse cuvântul, căci vederea i se împăienjeni și oboseala îl cotropi ca o mantie grea. Adormi, iar când se trezi parțial mai târziu, o văzu pe Meelan introducându-și brațul rămas în unul din ochii călugăriței. Între timp, Coptic se retrase și se întoarse cu spatele, cu ochii deveniți dintr-o dată de un negru închis.

Apoi, în apropiere apăru o mulțime pestriță, care petrecea și arunca mâncare într-un bărbat ce jongla cu ceasuri... Iar Tack, cu logica nesănătoasă a visului, colecta ametistele sparte în care se transformaseră ceasurile scăpate. Totul era acum colorat și acea culoare căpătă mirosul nisipului încins, apoi o cizmă se înfipse în coastele lui Tack, făcându-l să se rostogolească și să se trezească brutal, la căderea pe acel nisip.

Coptic râse spart, căzând și el lângă Tack, dar amuzamentul lui era copleșit de oboseală. Meelan părea și ea obosită, ochii ei fiind la fel de negri ca ai partenerului său. Întins pe nisip, Tack observă călugărița dispărând, strângându-se ca și cum ar fi fost văzută din lateral. Se ridică, luă rucsacul care căzuse lângă el și icni din cauza arșiței neașteptate.

Se aflau din nou pe un mal, numai că de data aceasta era malul mării. Pe mal erau răspândite carapace de țestoase, movile de alge murdărite de muște și, în apropiere, rămășițele deshidratate ale unui rechin, din care ciuguleau păsări care semănau cu vulturi în miniatură. În spatele țărmului se întindea o pădure de conifere cu copaci gigantici. Dintre copaci se auzea o larmă constantă, unele sunete fiind identificabile, dar majoritatea extrem de ciudate. Cântecul păsărilor era mai aspru aici și avea o notă furioasă. Din când în când, se auzea un țipăt de bufniță în crescendo și, undeva, un mormăit sonor se văicărea de larma constantă.

— În ce epocă suntem? întrebă Tack, uitând de sine.

Mâna uriașă a lui Coptic îl izbi tare în tâmplă, doborându-l la pământ, cu steluțe sclipind în spatele ochilor.

— Ți-am dat eu voie să vorbești? șuieră solidul bărbat.

Tack nu mai spuse nimic, așteptând bătaia inevitabilă. Dar Coptic nu era dornic să ducă lucrurile mai departe și se întoarse spre Meelan, care studia un dispozitiv din mână. După o clipă, ea bolborosi ceva neînțeles și făcu un semn dezgustat spre pădure. Coptic scuipă o replică scurtă și arătă spre mare, iar Meelan aprobă din cap. Conversația continuă, în timp ce amândoi cercetau aparatul și, în final, Coptic se întoarse spre Tack.

— Noi trebuie să ne odihnim aici și să ne refacem. *Tu* vei merge pe acolo, spuse el, arătând spre plajă. Peste vreo trei kilometri vei da de un estuar. Mergi în lungul lui până găsești apă proaspătă.

Coptic luă rucsacul și se aplecă să-l deschidă. După ce goli cea mai mare parte a conținutului lui, îi întinse recipientul de apă pliabil lui Tack. Acesta rămase pe loc pentru o clipă, ca să se uite cum bărbatul asambla ceva ce, oricât de futuristic era, putea fi identificat cu o undiță. Nu văzu mai mult de atât, deoarece Coptic se încruntă la el și îi făcu semn să plece.

Când ajunse la rechinul deshidratat, Tack se aștepta ca vulturii în miniatură să-și ia zborul, dar păsările îl ignorară, ciocurile lor scoțând niște sunete metalice. Printre carapacele goale de țestoase văzu oase și cranii cu cioc ale reptilelor și observă că toate carapacele fuseseră sparte, purtând pe ele urmele unor dinți mari. Se apropie de pădure, privind nervos marea și întrebându-se ce fel de creatură de acolo avea maxilarele atât de puternice încât să crape carapacea unei țestoase ca pe un pai. Poate că dinozaurii de care vorbise Călătorul? I se părea puțin probabil, căci nu vedea cum ar fi putut cei doi răpitori ai lui să parcurgă atât de repede o distanță prin timp pentru care Călătorul spusese că erau

necesare mai multe transferuri. Era probabil ca epoca în care se afla să fie cu zece sau douăzeci de milioane de ani înainte de cea a deinotheriumului, ceea ce însemna cam cu patruzeci de milioane de ani înainte de perioada lui Tack. Se cutremură la acel gând, în ciuda căldurii de afară.

Când coti pe plajă, cei doi răpitori ai lui Tack dispărură din câmpul lui vizual. Tack realiză că intra în gura largă a unui estuar, al cărui mal îndepărtat putea să-l vadă acum. Estimă că mersese puțin peste un kilometru. Pădurea din dreapta conținea acum copaci cu frunze căzătoare și scoarță albă, plini de frunze de toamnă și fructe translucide. Sub unul dintre acești copaci, observă două animale care semănau cu niște pisici, dar care se ciondăneau pe fructele căzute. Grăbi pasul, nevrând să descopere dacă nu cumva erau omnivore. După câteva sute de pași, auzi ciorovăiala lor crescând în intensitate și apoi încetând brusc. Aruncă o privire în spate și văzu un coșmar ieșind pe plajă. Înțelese de ce felinele nu vruseseră să mai atragă atenția.

Frica își strânse ghearele plumburii în jurul stomacului său.

Capitolul 7

Călător Thote:

Încercarea de scoatere a torilor celor doi vânători ruși, care rămăseseră împreună printr-o serie de salturi în timp, a fost un eșec, care a dus la moartea ambilor oameni și a Călătorului Zoul, când am încercat să-i transplantăm unul dintre tori. Se pare că aceste mașini organice ale timpului se codează genetic, după gazdele lor. Zoul a fost tras înapoi de schimbul următor, dar rețeaua de energie temporală creată de tor în el nu s-a potrivit cu fizionomia lui, iar ce a ajuns la navă a murit, din fericire, foarte repede. Trebuie să-i prindem pe purtătorii de tor mai devreme în timpul călătoriei lor, înainte ca salturile să se accelereze, pentru a avea timp să ne îndeplinim sarcina. Șansele noastre de a reuși asta sunt destul de mari, căci în fiecare zi sunt detectați din ce în ce mai mulți purtători de tor.

Avea piele de leopard și era uriaș. Comparându-l cu copacii dintre care tocmai ieșise, Tack estimă că avea aproape doi metri în dreptul umerilor și o lungime de cinci metri. Deși arăta mai mult ca un câine, avea mișcări de felină, suplețea fiind stingherită numai de greutatea lui uriașă. Dar această creatură era față de un câine de companie ceea ce marea balenă albă era față de un peștișor de acvariu. Și nici un animal nu ar fi trebuit să aibă fălci de o asemenea dimensiune. Păreau anormal de disproporționate, ca ale unui lup din desenele animate.

Tack se gândi să continue să meargă, în speranța că animalul nu avea să-l observe. În definitiv, el nu ar fi reprezentat decât o gustare pentru acesta. Dar creatura își roti capul uriaș spre el, se opri o clipă și apoi începu să înainteze în salturi. Tack se răsuci și o luă la fugă, cât putea de repede.

Nisipul îi îngreuna înaintarea, așa că o luă pe pământul mai tare de la marginea pădurii. Aruncând o privire în umbrele pădurii, se gândi să se îndrepte spre unul dintre pomii fructiferi, în care părea ușor de urcat. Dar animalul din spatele lui era suficient de mare ca să-și poată întinde fălcile până la cele mai înalte crengi, și suficient de masiv ca să doboare un copac. Transpira prin toți porii, iar sudoarea îi uda hainele zdrențuite și îi picura în ochi. În arșița aceea nu putea păstra acel ritm decât pentru câțiva kilometri, dar nu ar mai fi avut energie și pentru altceva, oricum nu ca să se apere.

Estuarul din apropiere se îngusta acum și Tack se gândi să o ia spre apă, însă observă că acele păsări de apă care pluteau erau, de fapt, aripioare dorsale. Deci, nici în partea aceea nu era nici o scăpare. Pădurea era acum formată mai mult din copaci cu frunze căzătoare, dar aceștia erau prea mici. Aruncă o privire spre urmăritorul lui și văzu că animalul nu părea prea grăbit să-l prindă. Continua să sară, ca un câine uriaș, ca și cum ar fi fost prea leneș să mărească viteza. Cu toate acestea, salturile lui lungi micșorau distanța dintre ei.

„Continuă să alergi ca acum și, când o să-ți spun eu, să cotești imediat în pădure."

— Călătorule!

Nu primi nici un răspuns, dar Tack se înveseli brusc. Călătorul nu numai că avea armamentul necesar ca să doboare monstrul, dar el avea și să-l ia din nou în primire, iar Tack era sigur că șansele sale de supraviețuire alături de Călător erau mai mari decât alături de actualii săi însoțitori.

Animalul era acum atât de aproape, încât Tack văzu o limbă roșie atârnând din gura căscată, printre niște dinți mari cât niște obuze de tun. Ochii mari, injectați de sânge, îl priveau rece. Cea mai mare grozăvie i se părea faptul că, dacă animalul îl prindea, nu ar fi reprezentat pentru acesta decât o masă rapidă și atât. Ar fi fost ucis fără mânie și ură, și fără nici un alt scop decât acela de a potoli o foame ce reapărea mereu.

Auzea tropăitul regulat al labelor mari și plate pe nisip. Deși nu avea gheare, acest lucru era compensat pe deplin de numărul de colți din gura uriașă.

„Acum".

Tack coti imediat, aruncându-se printre copaci. Fiara coti după el, doborând un pin și provocând un duș de conuri, crengi și ace. Mina lui, așa cum stătea, cu botul ridicat, părea să exprime interesul. Urmărirea devenise, în sfârșit, interesantă.

„Mai la stânga."

Tack schimbă din nou direcția.

„Ajunge! Peste o clipă, vei vedea în fața ta un copac mare. Cațără-te cât de repede poți. Nu vreau să fiu nevoit să trag în prietenul nostru andrewsarchus, căci umbratanii ar detecta impulsul de energie."

Tack observă după scurt timp copacul și încetini, ca să calculeze cum să urce în el. Atunci, un mârâit puternic în spatele lui îl făcu să accelereze din nou. Atinse copacul cu piciorul drept, alergă aproape vertical pe el câțiva pași, după care se agăță de ramurile aflate la îndemână și se trase mai sus. Sub picioare văzu în treacăt un spate larg și plin de păr, trecând ca un tren expres. Se trase și mai sus și văzu cum monstrul cotea brusc în lateral, izbindu-se de un trunchi de pin. Copacul trosni și căzu la pământ, ca o cravașă. Creatura se întoarse, aruncând în sus resturi de pe solul pădurii. Se lansă spre Tack, ghearele ei masive rupând scoarța copacului, în timp ce capul zdrobea crengile mai joase. Gura

i se deschise ca un puț roșu sclipitor, apoi fălcile uriașe se închiseră fulgerător, peste ciotul de pe care tocmai plecase piciorul lui Tack. Animalul se lăsă să alunece la pământ, mârâind exasperat.

— Se pare că nu pot să te scap din vedere, fără să intri în vreun pericol mortal, spuse Călătorul.

Tack ridică privirea spre bărbatul care stătea întins confortabil pe o creangă largă, cu picioarele strânse în jurul trunchiului copacului.

— Ce ai spus că era chestia aceea? întrebă Tack, gâfâind și continuând să urce, până ce ajunse mai sus decât Călătorul.

— Un andrewsarchus. Tocmai ai scăpat de cel mai mare mamifer carnivor care a cutreierat vreodată Pământul. Nu te simți norocos?

Tack se uită în jos, la monstrul care stătea ca un câine la baza copacului, cu capul lăsat într-o parte, ca să îi observe.

— Oh, îmi vin în minte și moduri mai plăcute de a-ți petrece timpul.

Tack tăcu brusc, amintindu-și că toleranța Călătorului față de el era doar puțin mai mare decât a lui Coptic. Totuși, Călătorul părea neperturbat. Ochii lui erau morți și avea o expresie obosită, ca urmare a călătoriei vorpale, dar în rest, părea destul de relaxat.

— Poți chema călugărița aici sus? întrebă Tack, plin de speranță.

— Și de ce aș face asta?

Tack făcu semn spre andrewsarchus.

— Ca să scăpăm de el și de cei doi umbratani nebuni, și să ne continuăm călătoria.

— Ah, ai început să înveți. Cu toate acestea, uneori planul trebuie să poată fi schimbat, în funcție de circumstanțe.

Călătorul se opri ca să se uite la un instrument sprijinit de stomac.

— Știi, sosind într-un astfel de timp și observând dovezi ale mesei servite de animale carnivore în lungul întregii plaje, un călător experimentat trebuie în primul rând să găsească un copac, pentru refugiu. O astfel de precauție este foarte îndreptățită și, totuși, Meelan și Coptic nu s-au obosit să o facă, ceea ce este un semn al aroganței și prostiei lor inerente. Un alt semn este faptul că nici unul dintre ei nu s-a obosit să scaneze hardware-ul din capul tău.

Andrewsarchus-ul, tot mai plictisit să stea să aștepte, se ridicase și acum se învârtea pe sub ei. Chiar dacă se aflau la mulți metri deasupra lui, dacă acea călugăriță nu putea fi chemată acolo, sus, atunci, la un moment dat, trebuia să coboare. Lui Tack, asta nu i se părea o invitație prea atrăgătoare.

— Ce ar fi găsit în capul meu? întrebă el.

— Haide să-ți explic așa, zise Călătorul. Indiferent unde sau când te-ai afla, *eu* voi reuși întotdeauna să te găsesc. Deși s-ar putea să nu am energia suficientă să ajung la tine.

— Mi-ai pus un dispozitiv de urmărire în cap.

— Eu nu i-aș spune chiar așa. Dar, în principiu, este adevărat.

— Și acum, dacă m-ai găsit, nu ar trebui să ne continuăm călătoria spre Sauros?

— Nu, și asta din cauza acelor planuri ce trebuie schimbate, de care am vorbit mai devreme. Și acum, povestește-mi în detaliu ce s-a întâmplat, de când te-am văzut ultima dată.

Tack îi vorbi despre călătoriile scurte și despre comunicația ciudată cu femeia din stâncă.

— Iveronica: conducătorul celulei umbratane care ne stă de prea mult timp ca un ghimpe în coastă, îl informă Călătorul. Se pare că ei nu urmăresc nici un plan coerent, așa că nu sunt previzibili. Nu am reușit niciodată să prevedem când vor lovi și nici să le localizăm baza. Ostilitatea ei demonstrează clar că nu are deplină încredere în Coptic și

în Meelan și că aceștia încă nu au fost acceptați total. Se pare că celor doi nu li s-a permis niciodată accesul pe acea bază, dar acum tu ești biletul lor de intrare acolo.

— Pari să știi multe despre asta, observă Tack.

Călătorul îi arătă ecranul instrumentului pe care-l ținea și Tack o văzu din nou pe acea femeie pe care o văzuse mai devreme.

— Vezi ceea ce văd eu, spuse Tack.

— Văd o înregistrare a ceea ce vezi tu și chiar acum făceam asta.

Tack se holbă la el și ghici ce urma.

— Iveronica le-a asigurat lui Coptic și lui Meelan alimentarea cu energia necesară ca să se poată întoarce la baza umbratană. Am evaluat șansa apărută și voi continua să vă urmăresc, alimentându-mă parazit din aceeași sursă.

— Dar nu poți să-i urmărești, decât dacă sunt și *eu* cu ei? întrebă Tack.

Călătorul ridică din umeri.

— Dacă evadezi, Iveronica ar putea afla asta și să le taie acea alimentare. Rămâi cu ei.

Tack avu senzația că andrewsarchus-ul exprima tot ce ar fi vrut să spună el, când se apropie de trunchiul copacului, își ridică un picior și revărsă o cascadă asupra acestuia, înainte să se îndepărteze, în salturi.

— Nu trebuie să ne părăsești, o imploră Berthold pe Polly, după ce luă încă o gură din a doua carafă cu bere tare și își șterse barba plină de spumă cu mâneca murdară.

Nici măcar nu se obosise să-și schimbe costumul de jongler, care acum mirosea puternic a sudoare stătută și a grăsime de pui, o combinație nu prea atrăgătoare.

— Așa cum ți-am spus deja, nu am de ales. Nu pot să-ți explic de ce, Berthold, și nici nu sunt sigură că e nevoie să-ți explic.

Pe fața bărbatului trecu o undă de mânie, ceea ce se întâmplase de mai multe ori, de când Mellor îi spusese veștile rele, înainte să se prăbușească într-un somn de beţiv.

— Gândește-te la bani! La mâncarea excelentă pe care o primim!

Banii nu însemnau nimic pentru ea, dar Polly se gândea din ce în ce mai mult la sacul plin cu pâine, plăcinte și mere zbârcite, căci o energie nedefinită străbătea acum corpul ca o rețea, pornind de la solz și agățându-se de locuri imposibil de localizat din interior, de unde se încorda puternic. Știa că trebuia, în curând, să călătorească din nou prin timp. Deocamdată încă mai avea de ales când să se întâmple asta, dar dacă mai aștepta mult, acea alegere nu avea să se mai afle la dispoziția ei. Sperase că Berthold va bea până va leșina, așa încât să poată pleca pe furiș, cu tot cu sacul cu merinde. Dar el trecuse de faza de tristețe și oboseală a beției și acum devenea din ce în ce mai insistent și excitat.

— Trebuie să rămâi! repetă el, apropiindu-se cu un mers clătinat și prinzând-o de braț.

Ochii lui se încruntau sângerii în lumina de lampă ce venea de la un cort din apropiere.

Polly clătină din cap. Dar, dintr-o dată, asta fu prea mult pentru Berthold, căci puse jos halba și o prinse de amândouă brațele.

— Milady Poliasta.

O lipi cu spatele de o căruță, apropiindu-și fața de a ei. Polly întoarse capul într-o parte, ca să evite gura ce mirosea ca și cum limba lui ar fi murit și ar fi putrezit înăuntru. Nedescurajat, bărbatul începu să caute în interiorul mantalei ei, mai întâi mângâindu-i sânii și apoi încercând să ajungă cu mâna între picioarele ei. Când hainele fetei îl învinseră, încercă să le rupă.

— Ei bine, *asta* nu prea o să mă convingă să stau cu tine, zise Polly.

— Mă voi căsători cu tine. Vei fi soția și însoțitoarea mea exotică. Împreună vom traversa țara și oamenii se vor minuna de frumusețea ta și de talentul meu!

Polly primise și oferte mai rele de-atât. Dar și mai bune. De fapt, nu avea nevoie să se gândească prea mult, căci știa că, oricum, nu avea de ales. Își legănă șoldurile mai aproape de mâna lui, ca pentru a-l încuraja, și apoi își ridică brusc genunchiul.

Încovoiat de la mijloc, Berthold se retrase împleticit, ținându-se de vintre cu mâinile, și scoase un sunet ca de rață turtită de un tăvălug. Se prăbuși într-o parte, stând la fel de încovrigat. Lucrurile spuse de el, printre gemetele agonizante, erau o revelație pentru Polly. Nu știa că acele cuvinte aveau o atât de lungă *istorie*. Intră rapid sub coviltirul căruței și înhață sacul cu merinde de lângă sforăitorul Mellor. Ieșind afară din nou, văzu că Berthold era acum în genunchi, cu fața coborâtă spre pământ, ținându-se de testicule.

— Îmi pare rău. Trebuie să plec acum, spuse Polly încet, după care se întoarse și se depărtă în noapte.

Iarba era deja acoperită de brumă și respirația ei plutea ca o ceață în aer. În scurt timp, ajunse la niște copaci și se întoarse să se uite în spate. Casa de vânătoare a regelui arăta caldă și primitoare, cu lumini la ferestre și fum ieșind din coșuri, la fel tabăra din fața ei, unde petrecerea dezlănțuită nu dădea semne să se oprească.

„E timpul să pleci... să pleci în timp."

— Întotdeauna am fost de părere că ești plin de spirit, i se adresă ea lui Nandru, cu voce tare. Sau alt cuvânt aveam în minte?

— Poliasta!

Berthold...

— La naiba! scrâșni fata. Nu știe când să renunțe?

„Sunt sigur că e plin de ardoare."

— Taci din gură, Nandru! mârâi ea.

Polly se concentră să micșoreze controlul acelei tensiuni interne generate de solz și simți o smucitură spre inefabil.

— Polly! Frumoasa mea Polly! făcu Berthold, gâfâind. Trebuie să bem împreună și să cinstim unirea noastră!

Berthold se apropia clătinându-se, strângând în mâna dreaptă o halbă cu bere, dar Polly nu reuși să plece în acel moment. Scoase automatul ascuns mai devreme în buzunarul mantalei.

— Nu te apropia mai mult, Berthold! îl avertiză ea.

Omul care trăsese în ea în timpul celui de-al doilea război mondial nu fusese adus prin timp cu ea, dar *el* se aflase la cel puțin zece pași de ea. Dar ucigașul din timpul ei, Tack, fusese mult mai aproape.

— Oprește-te!

Berthold o ignoră, neavând cum să-și dea seama că ea îndreptă o armă spre el. Polly ținti într-o parte și apăsă pe trăgaci, iar soarta fu de partea ei de data aceea. Glonțul trecu mai aproape de el decât se așteptase și îi zdrobi halba cu bere. Berthold, dezechilibrat, se poticni și căzu pe spate. Dar acea poziție umilitoare era încă și mai incitantă, iar Polly o luă la fugă.

— Polly! se auzi ecoul strigătului lui, care apoi se pierdu în ceață.

Înaintând prin întunericul înghețat, Polly băgă arma în buzunar și strânse tare sacul cu mâncare. Când solzul o trase printr-un abis fără dimensiuni, se uită în jos la ruliul unei mări imposibile, în toate nuanțele de nonculori. Mintea ei se încordă până la punctul de rupere, încercând să înțeleagă și altceva în afară de evoluția sa naturală. Respirația țâșni din ea cu un geamăt, apoi se trezi că nu mai inspira. De data aceasta exista și o senzație de mișcare, de călătorie efectivă, în locul abisului scurt și negru prin care trecuse înainte. Trebuia să se termine curând, cât mai curând... dar continuă parcă la nesfârșit și Polly descoperi cât era de

groaznic să fii asfixiat. Şi chiar şi lumea aceea întunecată dispăru, când fata leşină.

Luând recipientul de apă din locul în care îl abandonase, Tack se îndreptă spre afluentul spre care îl îndrumase Călătorul. Conform instrumentelor Călătorului, andrewsarchus-ul era acum de cealaltă parte a estuarului. Tack era hotărât ca, atunci când avea să-şi obţină în sfârşit libertatea, să deţină o grămadă din tehnologia pe care o foloseau acei străini.

Ajungând în cele din urmă la pârâu, întinse recipientul şi-l umplu, apoi porni înapoi pe plajă, cât putea de repede. Era plecat deja de mai mult timp decât ar fi trebuit şi, deşi avea o explicaţie plauzibilă – şi anume, că se căţărase într-un copac, ca să-şi salveze viaţa –, se întreba dacă umbratanul avea să-i dea timp să explice. Înainta transpirat, cărând recipientul greu, când îl văzu pe Coptic alergând pe plajă spre el, cu arma scoasă.

— Ai stat prea mult, zise Coptic. Pune jos recipientul de apă.

Tack îl strânse şi mai tare în mână, ştiind că acela era singurul lucru care poate avea să-l oprească pe Coptic să atace. Dar Coptic păşi în faţă şi îl plesni cu dosul palmei. Lovitura îl aruncă pe Tack în aer, de unde căzu atât de tare, încât fu sigur că îşi rupsese gâtul. Căzu cu zgomot pe spate, în nisip, ameţit, şi apoi, revenindu-şi, văzu că uriaşul reuşise cumva să salveze recipientul ca să nu se verse.

— Cred că nu mi-ai ascultat ordinul, spuse Coptic, reglându-şi comenzile armei. Acum, spune-mi de ce, sau o să-ţi tai membrele, lăsându-ţi numai braţul de care avem nevoie.

— O să mor din cauza şocului, îngăimă Tack, târându-se în spate.

— Nu e adevărat. Putem să te menţinem în viaţă în aceste condiţii şi nu vei mai fi o povară pentru noi, legat în interiorul călugăriţei. Odată ajunşi la Pig City, îţi putem amputa

brațul, ca să-l păstrăm într-un rezervor cu substanțe nutritive, iar de restul ne putem dispensa.

Tack se uită înnebunit în jur, încercând să găsească un mod de a ieși din acea situație. Și îl găsi. Arătă spre plajă și spuse:

— Uite urmele lăsate de el. Se văd acolo.

Coptic ridică privirea spre plajă, cu o expresie iritată și plictisită, apoi își schimbă brusc părerea.

— Rămâi pe loc! zise el și plecă să verifice urma lăsată de andrewsarchus.

Se întoarse după câteva clipe.

— Ridică-te!

Tack se supuse.

— la recipientul cu apă și mergi!

Pășind în fața lui Coptic, Tack era perfect conștient că, deși amputarea multiplă nu mai era iminentă, puteau exista alte pedepse ulterioare pentru nesupunere.

După scurt timp, ajunseră înapoi la tabără, unde o găsiră pe Meelan stând pe vine lângă un foc, deasupra căruia învârtea un pește mare. După un schimb rapid de cuvinte cu Coptic, femeia se ridică și păși în față, privind în susul și-n josul plajei. Apoi scoase un instrument similar cu cel folosit de Călător. Tack așeză recipientul cu apă lângă foc și, când Meelan se întoarse în poziția precedentă, presupuse că andrewsarchus-ul nu reprezenta pentru moment un pericol pentru ei.

După ce Meelan și Coptic se săturară cu peștele prăjit, îi permiseră lui Tack să mănânce resturile. Peștele fusese atât de mare, încât Tack găsi suficientă carne rămasă pe oase și în interiorul capului blindat, pe care reuși să-l crape cu o piatră. În timp ce Tack mânca creierul parțial fript, Coptic își despături sacul de dormit și se întinse peste el, în timp ce Meelan se învârtea încoace și-ncolo, fiind atentă și la Tack, dar mai ales la instrumentul pe care îl ținea în mână. Coptic adormi într-o clipă, sforăind încet. Simțindu-se revigorat

datorită stomacului plin, Tack se ridică și se duse pe țărm, unde începu să se plimbe într-o parte și-n cealaltă, pe o porțiune de plajă în care putea fi văzut de Meelan.

În afară de resturile rămase pe locul unde se ospătase andrewsarchus-ul, de rămășițele rechinului și de grămezile de alge, văzu și alte lucruri, care îi confirmară cât de departe de casă era. Se vedeau cochilii de midii verzi, asemănătoare cu coarnele desfăcute ale unei capre, cochilii de scoici de mărimea unor farfurii și o multitudine de cochilii în spirală, decorate cu modele matematice Mandelbrot, în culori esențiale. Găsi un dinte de rechin cât palma și îl băgă în buzunar, cu gândul că reprezenta un înlocuitor potrivit pentru cuțitul pe care i-l luase Meelan – deși se îndoia că ar fi avut vreo șansă, dacă îl folosea împotriva ei.

— În bancurile de nisip sunt îngropate scoici bivalve. Ele vor servi ca momeală.

Tack se întoarse fulgerător și o văzu pe Meelan stând chiar lângă el. Văzând-o acum de aproape, observă că bandajul de pe ciotul de braț părea inflamat și distorsionat într-un mod ciudat. Observând direcția privirii lui, femeia se încruntă, apoi aruncă spre el undița pe care o folosise mai devreme Coptic. Tack o prinse și o examină mai atent. Bățul era telescopic și din vârful lui pornea o liță scurtă, fină ca un fir de păr și având în capăt un cârlig, care părea să facă parte din ea, nu să fie atașat. La jumătatea liței era un plutitor alunecător și două greutăți. Mosorul era un cub cu margini curbate și fără braț de rotire, doar cu o consolă mică pe lateral.

— Vei prinde acum pește pentru noi, ca să mâncăm înainte de plecare, spuse Meelan și se întoarse cu spatele.

Tack nu avea de gând s-o întrebe cum să acționeze consola, așa că începu să apese la întâmplare. După o vreme, găsi butonul cu care bățul se extindea instantaneu până la lungimea maximă, de trei metri. Apoi găsi butonul care elibera lița din mosor – aceasta alunecă fără frecare de

la capătul îndepărtat al bățului, încurcându-se pe pământ – și cel care o rebobina. Mulțumindu-se să folosească doar acele trei comenzi, căci existau multe altele, plus un mic ecran pe care apărea o scriere pictografică, puse undița jos și se duse să dezgroape niște momeli. După scurt timp, se trezi pescuind pe un țărm preistoric și scoțând pe mal un pește cu cap blindat și cu solzi mari, sclipitori ca mercurul. Și, pentru câteva momente scurte, realiză că nu se mai distrase *niciodată* atât de bine, în toată viața lui. Dar se termină mult prea repede, căci Meelan îi spuse că prinsese destul.

După ce Coptic dormise șase ore neîntors, până la apus, Meelan îl trezi și se culcă ea pe sacul de dormit. Fără un cuvânt, Coptic găti și mâncă unul dintre cei trei pești pescuiți de Tack, apoi se așeză în poziție lotus, cu privirea ațintită asupra instrumentului. Tack, cuprins de oboseală și cum nu primise nici o instrucțiune contrară, se încovrigă pe o movilă din ace de pin, în scorbura unui copac, și adormi. Când Coptic îl trezi, împingându-l cu piciorul, parcă trecuse numai o clipă. Dar era deja ora răsăritului și, uitându-se la ceas, Tack descoperi că uitase de toate timp de opt ore întregi.

— Împachetează proviziile. Plecăm! ordonă Coptic.

Tack se uită în jur și o văzu pe Meelan pe plajă, privind în largul mării. Strânse echipamentul și-l urmă pe Coptic, care se duse la Meelan. Tack văzu că amândoi erau odihniți acum, căci ochii lor sclipeau ca niște tăciuni. Nu văzu cum chemaseră călugărița, dar aceasta apăru în aer în fața lor, din ea ieșind o ceață rece, care se disipă deasupra nisipului cald. Tack îi urmă la bord pe cei doi și își ocupă poziția obișnuită. Și făcură un nou salt.

„Mă întreb dacă lucrului acela de pe brațul tău îi pasă dacă ajungi la destinație moartă sau vie. Pare parazit, așa că probabil va continua să se hrănească cu cadavrul tău, în timp ce-l va târî înapoi în timp."

Pe Polly o durea îngrozitor capul, avea gura uscată și îi

zvâcnea tot corpul. Avea mâinile și fața pline de înțepături, nu ca rezultat al călătoriei prin timp, ci din cauza aterizării într-un tufiș de urzici. Respirând cu lăcomie aerul binevenit, se rostogoli și se ridică, apoi își dori să nu fi fost atât de grăbită, căci vederea i se încețoșă și se simți cuprinsă de un val de greață. După o clipă, senzația fu înlocuită de acea foame mistuitoare familiară. Se uită la mâna care strângea tare gâtul sacului cu mâncare. Slăbi strânsoarea și căută înăuntru, apoi scoase o bucată mare de plăcintă, dar aceasta era înghețată și tare ca granitul.

„Mă întreb dacă ai o destinație anume sau dacă există vreun scop al acestei călătorii. Poate că ești doar o epavă temporală?"

— Nandru, crezi că ai putea să-mi spui unde ai butonul „Închis"?

„Ce sensibilă ești. Încercam doar să fac conversație."

După ce se uită câteva clipe lungi la plăcinta necomestibilă, Polly înjură, o puse din nou în sac și se ridică în șezut. Se afla pe un petic de verdeață, la marginea unei păduri, și totul părea puțin diferit de peisajul de țară din vremea lui Henric al VIII-lea. Se ridică nesigură pe picioare și se uită în jur.

Urzicile creșteau într-o fâșie, la marginea pădurii, despărțind-o de câmpia stearpă pe care erau împrăștiate petice de scaieți și, din loc în loc, flori sălbatice. Această câmpie deschisă se întindea câteva sute de metri, până la un perete de verdeață, printre care se vedeau trestii și alți copaci. Nu se vedea nicăieri ceva care să poată fi recunoscut ca fiind făcut de mâna omului.

— Cât de mult în urmă am mers acum? se întrebă ea cu voce tare.

„Oh, vorbești din nou cu mine?"

— Da, vorbesc cu tine, mârâi ea.

„Asta e bine, pentru că, după alte câteva salturi de acest gen în timp, voi rămâne singurul cu care vei mai putea vorbi."

— Ce vrei să spui?

Polly înainta cu prudență pe o cărare printre urzici, încercând să ajungă în spațiul deschis.

„Ei bine, salturile tale prin timp sunt din ce în ce mai lungi și nu uita că istoria umană nu este chiar atât de lungă, vorbind relativ."

— Continuă, spuse tăios Polly, conștientă cât de puțină istorie știa.

„OK, iată cum mi-a fost explicat totul, odată, la școală. Considerând întreaga existență a istoriei Pământului ca fiind o zi, atunci istoria umană ocupă cam ultimele două minute ale acesteia."

— Nu fi ridicol! zise Polly, care fusese cuprinsă de o senzație bruscă de frig.

„Vorbesc serios. Pământul are patru miliarde de ani vechime, iar oamenii moderni au existat doar cam a mia parte din această perioadă. Dinozaurii, de care sunt sigur că ai auzit, au trăit timp de o sută șaizeci de milioane de ani, dar au murit cam cu vreo șaizeci de milioane de ani înainte de apariția noastră."

În timp ce el spunea asta, Polly își aminti cu o claritate dureroasă micile amănunte pe care le culesese chiar ea, aproape prin osmoză, în timp ce se uita la filme sau participa la piese interactive.

— Și înainte de dinozauri, recită ea, sute de milioane de ani de viață pe pământ și în mare, iar înainte de asta numai în mare, apoi încă și mai mult timp fără viață deloc.

„Acum ai înțeles. Se pare că mintea ta se trezește."

— Mda, așa se pare.

Polly coti spre trestii, unde presupunea că va găsi un râu, căci aceea părea o destinație la fel de bună ca oricare alta. Ajungând la verdeața înaltă, întinse mâna s-o dea la o parte.

„N-o atinge".

— Ce e?

„Acea plantă este cucută, așa că nu lăsa zeama ei să-ți atingă pielea. Este otrăvitoare".

Polly ocoli cucuta și se îndreptă spre o gaură dintre trestii. După scurt timp, ajunse la un râu ce curgea rapid și al cărui fund plin cu nisip și pietricele se vedea sub baletul algelor. Găsi o zonă mai puțin adâncă, în care suprafața apei era întreruptă de o stâncă. Traversă pe acolo și începu să meargă în susul râului. Într-un târziu, găsi un buștean pe care să se așeze. Foamea era un chin constant în stomac, așa că-și scoase tutunul și își făcu o țigară, în speranța că asta o va alina. Uitându-se spre resturile prinse în locul în care ramurile unui copac căzut atingeau fundul râului, înlemni brusc și foamea deveni ultimul lucru din mintea ei.

— Cred că știu în ce epocă am ajuns, șopti ea.

„De unde...? Oh."

— Îl vezi și tu?

Prins între resturi, cu apa curgând peste el ca o piele transparentă, era un cadavru uman în putrefacție. Oasele albe și dinții rânjiți se vedeau prin locul unde cea mai mare parte a feței se desprinsese, oasele albe ale degetelor erau ca niște puncte pe patul râului, iar pielea rămasă era aproape incoloră. Dar rămăseseră casca din piele, pieptarul și o sanda din piele. Zdrențe din îmbrăcăminte pluteau lângă coapsele lui. Orbitele ochilor erau goale.

„Salturile tale prin timp devin din ce în ce mai lungi."

— Este un soldat roman, nu-i așa?

„Da, un legionar. Deci, de data asta ai sărit în urmă peste o mie de ani. Romanii au fost aici între aproximativ 100 î.Hr. și până pe la 400 d.Hr.".

Polly continuă să pufăie tăcută din țigară. Când solzul avea să o transfere din nou în trecut, cine putea ști *când* avea să ajungă? Cum putea să facă planuri, dacă va continua să meargă în trecut? Se ridică în picioare și porni în amontele râului.

— Nu știu ce să fac. Ce ar trebui să fac?
„Ceea ce ai făcut întotdeauna: să supraviețuiești."

Era andrewsarchus-ului părea o primăvară blândă, în comparație cu această perioadă. Parcă cineva tocmai deschisese ușa unui furnal și Tack nu simțea nici o bucurie la perspectiva coborârii din călugăriță, la aterizare. Coptic, care controla acum biomașinăria, rămase pe loc, în timp ce călugărița plutea prin aer, la zece metri deasupra pământului. Meelan începu să-i șoptească ceva grăbit și să facă semne spre structura care îi înconjura. Coptic dădu o replică scurtă, făcând semn cu capul în față. Tack presupuse că schimbul de cuvinte avea legătură cu faptul că barele sticloase ale călugăriței deveniseră mai cețoase, ca și cum s-ar fi umplut cu fum, dar nu avea idee ce însemna asta.

Privind în jos, Tack observă tufișuri dese, întrerupte doar de formațiuni de roci striate și de cărări de pământ roșii. Se uită înainte și văzu că acel peisaj arid se întindea până la munții neclari din depărtare, ce se înălțau deasupra tremuratului plat al aburilor de căldură. Chiar sub ei, niște creaturi ce semănau cu o încrucișare între cămilă și căprioară, se ascunseră în tufișurile protectoare. Altele, ca niște cerbi cu trompe elefantine, se împrăștiară mugind pe cărările bătătorite. O fiară ca un rinocer, dar cu două coarne în formă de bâte pe bot, ridică privirea, apoi lovi din picioare, înainte să-și plece capul și să o ia la goană, îndepărtându-se. Atunci, din ceață apăru treptat o imagine care nu aparținea deloc acelei ere îndepărtate.

În spatele unei palisade înalte din oțel se ridica un conglomerat de structuri cilindrice, ca o centrală chimică, dar vopsite în diverse nuanțe de siena, verde și galben, așa încât să se contopească cu peisajul. Într-o parte a acelui complex se întindeau ruinele golite ale unor nave uriașe. Acestea aveau aripi butucănoase și nacele umflate, care se

descompuneau treptat în câmpie. Probabil nave spațiale, dar Tack nu avea de unde să știe și nici nu putea să întrebe.

— Pig City, murmură Meelan, cu atenția concentrată asupra clădirilor mai noi, nu asupra vehiculelor odată aerodinamice.

Tack sesiză o urmă de dispreț în vocea ei. Femeia își întoarse acum atenția asupra ciotului rămas din braț. Tack o urmări cum trase de bandajul ciudat distorsionat, ca și cum ar fi fost o coajă uscată, și cum îl aruncă apoi printre barele mai joase ale călugăriței. Apăru un membru embrionic. Ea rânji triumfător spre Tack și acesta își mută rapid privirea în altă direcție.

Coptic ridică mai sus călugărița, să treacă peste palisadă. Acum ceața din corpul ca o cușcă al călugăriței se transformase în niște vene negre, iar zborul ei devenise dezordonat. Tack își spuse că erau probleme. Își întoarse din nou atenția spre destinația lor, unde observă că un gen de tun, montat pe un turn, le urmărea înaintarea.

— De ce se numește Pig City? riscă el să întrebe și primi o privire iritată din partea lui Coptic.

Meelan era mai bine dispusă. Făcu semn spre o cireadă de animale ce se strânseseră în partea exterioară a palisadei. Deși acei monștri semănau puțin cu porcii mistreți, aveau boturi de crocodili, pline de dinți sparți, și erau de mărimea unor rinoceri.

— Enteledonți. Mi s-a spus că umbratanii de aici le dau regulat mici tratații și le asigură apă, iar în schimb stau liniștiți că nu se poate apropia nimeni pe jos. De aceea nu o facem nici noi.

Doi monștri fioroși sfâșiau o masă sângerândă de oase și carne, și Tack presupuse că era vorba de una dintre acele tratații. Când zări o cizmă alături, cu ceva rămas din proprietar încă înăuntru, înghiți în sec.

Coptic aduse transportorul lor peste zid și apoi în jos.

— Afară! ordonă el, retrăgându-și mâinile din ochii călugăriței, care acum erau negri la mijloc.

Când sări la pământ, Tack văzu că patru oameni se apropiau de ei. Doi bărbați și două femei. Știu că sunt umbratani pentru că i se spusese, dar altfel nu ar fi putut niciodată să-i deosebească drept un alt neam decât Călătorul. Pe una dintre femei o recunoscu imediat ca fiind Iveronica, femeia din stâncă. Sărind după Tack din călugăriță, Coptic îl prinse de guler și-l împinse în față. În spatele lor se simți suflul familiar de aer rece, asociat cu dispariția călugăriței. Tack aruncă o privire în spate și o văzu strângându-se încet și inegal, structura ei începând să se evapore. Coptic îl smuci spre cei patru care se apropiau. Începu o conversație dură și rapidă, Meelan părând de departe cea mai agitată. Ascultând atent, Tack recunoscu numele „Saphothere" și utilizarea frecventă a cuvântului „fistik", în timp ce Meelan făcea semne spre brațul ei nou-crescut, dar în rest, nu pricepu nimic din schimbul lor de cuvinte. Se uită în lateral și văzu o femeie care zâmbea, stând lângă palisadă și aruncând enteledonților dulciuri dintr-o cutie mică. Fiarele se băteau între ele să le prindă, și bale groase le atârnau de fălci, ca niște drugi din sticlă. Tack nu mai avea acum nici o îndoială unde va ajunge, în clipa în care nu le mai era de folos acelor oameni. Atunci, simți cum Coptic îl prinse de braț, ca să-i arate lui Iveronica torul în curs de creștere al lui Tack.

— Heliotantul care cu tine ce este vrea? întrebă Iveronica.

Înainte să poată să înceapă să formuleze un răspuns, între ei începu un alt schimb rapid de cuvinte. Atenția lui Tack fu atrasă de niște mârâituri și un pârâit, către femeia de la palisadă. În timp ce ea zăngănea cutia de bare, creaturile de dincolo deveneau tot mai turbate, mușcând din metal, încercând să forțeze intrarea, chiar mușcându-se unele pe celelalte. Brusc, Coptic îl împinse pe Tack în genunchi și făcu un pas în spate. Femeia care pusese întrebarea păși în față și începu să se învârtă în jurul lui.

— Ești spion heliotan? întrebă ea.

Scoase ceva de la curea și îl ridică în aer. După ce-l studie, se întoarse spre Coptic și îi dădu un ordin scurt. Bărbatul solid îl smuci pe Tack înapoi în picioare și începu să-i apese scalpul cu degetele tari ca fierul. Degetele localizară în cele din urmă baza craniului lui Tack, unde Călătorul introdusese conectorul de interfață, ca să-l poată reprograma. Un deget pătrunse înăuntru și Tack gemu, când ceva fu smuls din cavitate. Coptic aruncă pe pământ obiectul roz și gelatinos, iar Meelan scoase arma și trase o dată, transformând obiectul într-un nor de fum negru.

„Fii pregătit", auzi Tack vocea Călătorului prin legătura de comunicații.

Tack se simți străbătut de un val de adrenalină. Băgă mâna liberă în buzunar și prinse cu ea dintele de rechin. Iveronica lătra acum instrucțiuni către camarazii ei, care se îndepărtară, ascultători. Oprindu-se să se uite disprețuitoare la Tack, făcu semn apoi spre una dintre clădirile cilindrice din spatele ei.

Și atunci veni lovitura.

Un licărit viu, când numeroase becuri se stinseră, unul după altul. Femeia de la palisadă lăsă cutia să cadă și se retrase, împleticit. Linii strălucitoare traversau suprafața gardului, ca niște flăcări pe un fitil aprins. Gardul distrus se prăbuși în praf. Cu dintele strâns în palmă, Tack se răsuci și îl ridică cu forță în sus, crestând gâtul lui Coptic, până sub bărbie. Următoarele două explozii doborâră două turnuri. O țeavă uriașă de tun prinsă între sfărâmături căzu și se zdrobi pe pământ. Coptic bâjbâia cu degetele însângerate după dintele înfipt în gâtul lui, în timp ce se clătina nebunește. O femeie scoase un urlet scurt, când unul dintre enteledonți începu să-și scuture torționarul, ca pe o cârpă roșie. Alte creaturi intrară, îngrămădindu-se în spatele lui. Meelan urlă, îndreptându-și arma spre Tack. Împușcăturile mușcau

pământul în urma lui, în timp ce alerga. O altă explozie în apropiere și din ea zburară prin aer o siluetă zdrențuită, apoi apăru o formă umană roșie, jupuită din cap până-n picioare, urlând în timp ce se târa pe pământ. O călugăriță trecu în viteză peste enteledonții dezlănțuiți și se opri exact deasupra lui Tack, învelindu-l instantaneu într-o ceață rece. Tack ridică mâna și se prinse, apoi se trase în interior, în timp ce mașinăria urca.

— Împinge asta afară, spuse Călătorul, făcând semn cu capul spre o sferă cu oglinzi de mărimea unui dovleac, atașată de una dintre bare.

Tack o desprinse și o împinse printr-o gaură a structurii. Privind în jos văzu că apăruseră alte călugărițe și oamenii alergau să se urce în ele. Apoi, călugărița lor se ridică în aer și se îndepărtă de Pig City, zburând în viteză pe deasupra tufișurilor.

— Nu te uita în spate. Vei fi orbit! îl avertiză Călătorul.

Tack se întoarse la timp cu spatele la explozia de lumină albă aspră, care se refractă prin corpul călugăriței, aruncând umbre întunecate printre stâncile și copacii de dedesubt. Pentru o clipă, zări forma familiară a unei explozii nucleare, înainte ca vehiculul lor să îi ducă între spații.

Dar nu se terminase. În întunericul înconjurător văzu un nor de călugărițe care scăpaseră.

— Nu te uita, îl avertiză din nou Călătorul.

Focul izbucni și pictă o lumină roșie în spațiul incolor. Imediat după aceea, zburară mai departe prin vorpal și printre resturile umane ce se evaporau într-un loc incapabil să le susțină.

— Am văzut că i-ai venit de hac celui numit Coptic, spuse Călătorul.

Tack aprobă din cap, încă prea uluit ca să vorbească.

— Numele meu este Saphothere, încheie Călătorul.

Capitolul 8

Inginer Goron:

Barajul energetic încă funcționează, dar nu știu cât va mai rezista, ținând cont de faptul că orbita lui Io a fost modificată. Presupunem că va mai urma un atac, atunci când flota umbratană se va deplasa pe orbita din jurul lui Callisto și, ca răspuns, au fost lansate rachete de pe Stația Șaptesprezece. Acestea nu au lovit ținta, pentru că flota s-a transferat în interiorul barierei temporale din jurul Lunii. Datele pe care am reușit să le primim au arătat că întreaga lună era defazată cu câteva grade. Încercările de comunicații tahionice au eșuat. Din fericire, Șaptesprezece nu orbita în jurul lui Callisto, deoarece, ca și restul stațiilor care se aflau acolo atunci, acum ar fi plutit în derivă în sistemul Jovian – schimbarea de fază a inversat gravitația lunii mult înainte de evenimentul apocaliptic final. Pare o prostie să întreb cum de nu am prevăzut asta, când avem acces la tehnologia de călătorie în timp. Dar cine s-ar fi gândit, cu numai o lună în urmă, că era necesar să ne uităm în viitorul apropiat? Este sigur că întreaga populație a murit. Numai flota umbratană și unitatea de cercetare au reușit saltul.

Când se dezgheță, merele deveniră moi, și Polly reuși să mănânce patru. Apoi mâncă din miezul înghețat al plăcintei, în timp ce înainta câțiva kilometri pe firul apei. Într-un

târziu, se opri să se odihnească, cu spatele sprijinit de un stejar și dormi până la amiază, după estimarea ei. Când se trezi, mintea ei părea mult mai clară.

— Nu vreau doar să supraviețuiesc. Vreau o viață adevărată, declară ea brusc.

Răspunsul lui Nandru veni cu întârziere, ca și cum ațipise și el.

„Trăiești."

— Vreau să înțeleg, să trăiesc cât mai multe experiențe. Așa că ar trebui să profit de această... călătorie. Am atât de multe de învățat.

„Tot ce voiai să trăiești înainte erau cât mai multe droguri posibil, cu cât mai puține dureri de cap, după aceea."

Polly își descheie haina ca să verifice conținutul genții de la șold. Încă mai avea câțiva plasturi cu heroină sidefați.

— Nu, m-am schimbat, insistă ea.

Ignoră plasturii, scoțând doar tutunul, ca să-și ruleze o țigară. Realiză că mai avea numai pentru câteva zile. Cum nu suferise de sevraj când se lăsase de celelalte droguri folosite înainte să-și pună solzul pe braț, probabil că putea evita și efectele lăsării de fumat. Nu avea intenția să devină din nou dependentă de plasturi, așa că se gândi să-i arunce. Totuși, puteau servi de calmante, dacă era rănită, ceea ce părea din ce în ce mai posibil.

„Care este planul tău?"

— Să învăț, să trăiesc. Trebuie *să văd* cât mai multe în această epocă, înainte să fiu târâtă din nou în timp.

Se uită la sacul cu merinde.

— Am destule provizii pentru alte câteva zile, dar după aceea? Nu prea sunt echipată cu cele necesare unui astfel de mod de viață.

„Până acum te-ai descurcat destul de bine. Ai făcut rost de haine mult mai potrivite decât cele cu care ai pornit, în plus, de un pistol și un cuțit, și, bineînțeles, încă mai ai electrocutorul."

Amintindu-și de electrocutor, Poly îl scoase din geantă și îl examină. Încă nu era reîncărcat, așa că se duse în spațiul deschis de lângă râu și puse arma pe un buștean, unde celulele solare puteau beneficia de lumina directă a soarelui.

„Scopul pe care îl ai pare remarcabil, dar părerea mea este că, într-o astfel de epocă barbară, este mai bine să stai ascunsă și să aștepți următorul salt în timp."

— Dar atunci aș continua să nu fac nimic, ci doar să exist.

„Atunci, după ce se reîncarcă electrocutorul, trebuie să mergem să căutăm urme de civilizație."

Mai târziu, ajunse la o tabără militară, care era, fără îndoială, construită de om, dar nu-și putea da seama dacă era civilizată sau barbară. Polly intră într-o zonă de la marginea pădurii unde câțiva copaci fuseseră doborâți și zări un oraș de corturi, înconjurat de o abatiză și de maluri de pământ. În exteriorul acestora, soldații stăteau în rânduri perfecte, cu fața spre niște ruguri funerare – legionari romani care ardeau morții. Văzând că deja se întorseseră câteva capete în direcția ei și că vestea era transmisă mai departe, se așeză pe un ciot și începu să mănânce altă plăcintă. La scurt timp după aceea, un grup mic de legionari înarmați se apropie de ea, cu comandantul înveșmântat în mantie călărind alături de ei. Polly observă cât de frumos bărbieriți și curați erau acei oameni, cât de lustruită era armura lor din piele și faptul că săbiile lor scurte străluceau. Totodată, observă cât de des scrutau cu privirea pădurea din spatele ei.

„Se așteaptă la o ambuscadă."

— Ei bine, nu am de gând să-i atac, decât dacă nu se poartă frumos, spuse Polly, cu voce tare.

Bărbații o priviră nedumeriți, în timp ce-și termina ultima bucată de plăcintă.

— *Quis's, pro Ditem*? întrebă legionarul aflat cel mai aproape de ea.

Era un bărbat cu aspect brutal, a cărui piele proaspăt

rasă scotea și mai mult în evidență cicatricea urâtă de pe fața lui.

— N-am nici cea mai mică idee ce ai spus, răspunse Polly, ridicându-se și băgând mâna în buzunar, ca să simtă greutatea liniștitoare a armei automate.

„A spus: «Tu cine naiba ești?»".

— Le poți înțelege limba?

„Aproximativ. Gânditorul are aici dicționare pentru câteva sute de limbi. Accesând simultan toate limbile europene, pot obține o traducere aproximativă, căci multe dintre ele au origine latină."

— *Fugite,* spuse ofițerul călare, îndemnându-și calul în față.

Ceilalți se despărțiră, ca să-l lase să treacă. Ofițerul descălecă și îi aruncă frâiele omului cu cicatrice.

— *Qua loqueris? Certe nil horum barbarorum.*

— Scuzați, sunt doar o sălbatică ignorantă și nu înțeleg ce spuneți.

„Cred că tocmai a zis că nu pari o sălbatică ignorantă."

— Acum ce spune? întrebă Polly.

Ofițerul se întorsese spre omul cu cicatrice.

„Spune că vorbești în limba ta ciudată cu cineva nevăzut, așa că fie îți lipsesc vreo cincizeci de oameni dintr-o cohortă, fie ești atinsă de zei. Îți sugerez să continui să vorbești tare cu mine, așa încât să-și păstreze această părere despre tine și să nu le treacă prin cap să-și alunge curiozitatea cu ajutorul numeroaselor obiecte ascuțite de care par atât de atașați."

— O cohortă este a zecea parte dintr-o legiune și de obicei este formată din trei până la șase sute de oameni, spuse Polly tremurând.

„Da. Și?"

— Asta nu am știut niciodată înainte. Așa că acum de unde o știu?

„Nu-ți dai seama?“

— Se pare că nu.

„Atunci când l-am plasat pe Gânditorul 184 în tine, imediat a stabilit o legătură nanonică prin coloana ta vertebrală, până sus, în cap, unde de atunci face numeroase conexiuni – un exemplu este faptul că nu mai ai nevoie de cercelul din ureche, ca să mă auzi. Biblioteca lui – și ceva din mine, o dată cu ea – se descarcă în creierul tău încă de atunci. La început nu ai observat, pentru că abuzul de heroină te menținea la marginea imbecilității cea mai mare parte a timpului. Apoi, solzul ți-a curățat organismul și de atunci ai început să cunoști tot mai multe lucruri. În plus, Gânditorul ți-a dezvoltat și capacitatea lingvistică în engleză, așa încât să poți comunica cu el mai coerent.“

Comandantul roman se întoarse și făcu semn spre tabără. Cicatrice întinse mâna să o prindă pe Polly de braț, dar se opri, când comandantul rosti tăios un nou ordin. Polly privi în jur și văzu respect pe fețele soldaților, dar și ceva asemănător cu frica.

— Dar vorbesc la fel cum am vorbit întotdeauna, comentă Polly.

Un alt soldat veni acum lângă ea, în timp ce comandantul încălecă din nou. Cicatrice făcu semn spre sacul ei cu mâncare. Fata i-l întinse și el se uită înăuntru, strâmbă din nas la vederea conținutului și apoi îl aruncă altui soldat, ca să-l care. Indiferent ce avea să urmeze, Polly era hotărâtă să nu renunțe la nici una dintre armele ei. Dar Cicatrice alungă ideea de a o percheziționa mai amănunțit, după ce îi examină nervos din priviri hainele. Poate că se gândise că ea îl putea blestema sau poate se temea să nu aibă purici. După o clipă, soldatul o împinse în fața lui.

Polly se întoarse la discuția ei cu Nandru.

— Tu poți să controlezi această educare a mea? Poți să... mă înveți diverse lucruri?

„Deocamdată, nu. Elementul Gânditor din mine urmează un program destinat inițial să asigure informații în timpul luptei. Acționează în principal atunci când ești tensionată și deschide secțiuni din bibliotecă spre anumite conexiuni din creierul tău numai atunci când sunt prezente anumite tipuri și cantități de neurochimicale. Crede-mă, este destul de complicat aici, înăuntru. Nu vreau să intervin nechibzuit și să ajung să te transform într-o legumă."

Mirosul de lemn de pin ars și de carne arsă deveni acum mai puternic. Într-un mod pervers, aromele îi stârniră din nou foamea. Rugurile ardeau mocnit și legionarii începuseră să mărșăluiască înapoi spre orașul de corturi din spate. Dar un bătrân cu păr grizonat, care purta o armură frumos cizelată, o aștepta pe Polly și escorta ei. Acest personaj părea în mod clar să fie cineva foarte important, căci o lectică împodobită, cu purtătorii ei, aștepta la ordinul lui și o cohortă de oameni în armuri splendide stăteau alături. Când se apropiară, comandantul călare șuieră un avertisment către Cicatrice.

„Ei bine, se pare că ți se face o mare onoare."

— Ce vrei să spui?

„Bătrânul de acolo este chiar împăratul Claudius. Te sfătuiesc să iei exemplu de la ceilalți și să-i arăți respectul cuvenit. Romanii nu se disting prin modul în care respectă drepturile omului."

Când ajunseră în prezența împăratului, deși se schimbară plecăciuni și saluturi, Polly observă că nu era vorba de o lingușeală fățișă. Fata rămase pe loc, umilă, în timp ce comandantul descălecă și începu să explice situația, cu numeroase gesturi și încruntături nedumerite. La un semn imperial, doi soldați din garda personală a împăratului se apropiară de ea. Amândoi aveau un aspect teutonic. Unul dintre ei era slab ca un ogar, în timp ce celălalt părea capabil să spargă nuci cu pleoapele. Ei nu avură nici o reticență în a o atinge și o luară aproape pe sus ca să o ducă la stăpânul lor, iar acolo o împinseră în genunchi în fața acestuia.

— Bine, bine, nu e cazul să fiți brutali! protestă ea.

Spărgătorul de nuci păru gata să o plesnească, dar se abținu când Claudius ridică un deget. Apoi, împăratul îndreptă același deget spre ea.

— *Surge.*

— Ce a spus?

„Cred că te poți ridica fără să fii luată la bătaie."

Polly se ridică și așteptă în tăcere. Paznicii se retraseră un pas, iar împăratul își încrucișă mâinile la spate și se învârti, șchiopătând, în jurul ei. Când ajunse din nou în fața ei se opri, întinse mâna și pipăi materialul mantalei, atinse pe rând fiecare dintre nasturii din alamă și apoi se uită lung la cizmele ei. După o clipă spuse tărăgănat, bâlbâindu-se, și împroșcându-și salivă pe bărbie.

— Ce a fost asta?

„Nu sunt prea sigur. Traducerea este destul de dificilă pentru mine chiar și în cazul latinei vorbite clar. Cred că vrea să-ți scoți haina, dar poate ar fi bine să te prefaci că nu înțelegi prea bine."

— Îmi pare rău, nu am idee ce spuneți, i se adresă Polly împăratului. Știți, eu sunt un călător prin timp și limba voastră a murit cu mult înainte de nașterea mea. Aș vrea să vă îndeplinesc dorința, dar în nici un caz nu o să puneți mâinile pe arma mea.

Împăratul își înclină capul, ascultând-o cu atenție, și se încruntă nedumerit, în timp ce-și ștergea saliva de pe bărbie. Arătă cu un gest circular spre haina ei, apoi își împreună mâinile, le depărtă și le întinse în lateral, mimând clar că voia ca ea să și-o scoată. Polly se gândi să se prefacă în continuare că nu înțelege, dar Spărgătorul de nuci se uita la ea cu o ostilitate alarmantă. Se descheie încet la nasturi, apoi își deschise mantaua largă. Mirarea împăratului crescu și mai mult, când văzu ce purta ea pe dedesubt. Făcu din nou gestul de scoatere a hainei. Când ea nu-l ascultă, Claudius făcu o față iritată și arătă cu degetul spre geanta ei de la șold.

— Presupun că va trebui să fac ceva acum, înainte să mă dezbrace de tot. Ai spus că e posibil ca ei să mă creadă atinsă de zei?

„Fii foarte atentă, Polly! Nu mi-ar plăcea să te pierd acum – cu tot ce reprezinți tu pentru mine."

Polly îi zâmbi împăratului, arătă spre cer și își întinse mâinile într-un semn de bun-venit. Apoi căută în geanta de la brâu, scoase electrocutorul, îl întoarse repede într-o parte și trase în Spărgătorul de nuci. Rezultatul nu ar fi putut fi mai spectaculos de atât. Bărbatul se ridică pe vârfuri, cu mici fulgere țâșnind în jurul platoșei, după care căzu pe spate, ca un copac tăiat. Cei din jur își scoaseră cu toții armele, soldații strigând și apropiindu-se. Ogarul își ținea sabia gata să o înfigă în ea, părând îngrozit. Polly puse calmă electrocutorul la loc în geantă, privindu-i cât mai frumos, apoi își întoarse atenția spre Claudius, se lăsă într-un genunchi în fața lui și își înclină capul.

„Oh, la naiba! Tocmai când credeam că ai devenit mai isteață."

Strigătele din jurul ei continuară, în timp ce Polly aștepta lovitura de sabie care să-i taie gâtul, aproape fără să-i pese. Când gălăgia se potoli, se uită în sus și văzu că împăratul ridicase din nou mâna. Când se adresă oamenilor, era evident că unii dintre ei nu înțelegeau nimic, atât de rău se bâlbâia. Apoi îi făcu semn lui Polly să se ridice, iar ea îl ascultă imediat.

„Poți să-mi spui cum se zice: «Este viu»? întrebă Polly în gând.

„Încearcă: «Vivit».

Polly făcu semn spre soldatul căzut și repetă cuvântul spus de Nandru. Claudius strigă un ordin, cu o față speriată, și săbiile fură băgate înapoi în teacă.

— Se pare că a mers, zise Polly, veselă.

„Mda, încă nu te-au răstignit de un pom, așa că ăsta este un câștig."

Soldații îl urcară pe Spărgătorul de nuci în lectică și omul fu cărat repede înapoi în tabără. Polly porni pe jos, alături de împăratul șchiop.

Tack era prostește de încântat că i se făcuse onoarea să i se adreseze Călătorului pe nume, deși Saphothere era un nume greu pentru cineva dintr-o epocă în care numele care aveau mai mult de două silabe erau considerate lungi.

— Saphothere, încercă el, ce armă ai folosit împotriva gardului lor de apărare? întrebă Tack, privind fix întunericul de dincolo de gura peșterii.

Saphothere întoarse un fel de lanternă de mână, ca să lumineze interiorul.

— Un catalizator molecular. Palisada era construită dintr-un aliaj din oțel și ceramoplastic. Catalizatorul le-a făcut să reacționeze una cu cealaltă – fierul din oțel combinat cu oxigenul din moleculele organice ale plasticului – transformând gardul într-o pulbere formată în special din oxid de fier și carbon.

Îi aruncă o privire lui Tack și continuă:

— Tack, înțelege că ți-am dat permisiunea să-mi folosești numele, dar trebuie să folosești și titlul. Forma corectă de adresare este: „Călător Saphothere". Acțiunile tale de la fortăreața umbratană au fost admirabile, dar nu-ți dau dreptul la o familiaritate exagerată.

Tack se strâmbă și-l urmă pe Saphothere înăuntru. Examinând interiorul peșterii, observă oase sparte și craniul unei bovine, care fusese zdrobit de dinții mari ai unui animal de pradă. Se simți recunoscător că Saphothere îi găsise și îi înapoiase arma autoghidantă.

— În ce eră suntem acum..., Călător Saphothere?

Saphothere îl privi chiorâș, regretând poate libertatea pe care i-o acordase.

— Paleocen. Șaizeci și trei de milioane de ani în trecut, față de vremea ta. Acum nu mai există prea multe animale

mari, întrucât a avut loc un eveniment ce a dus la exterminarea lor, în termeni evoluționiști, nu cu mult timp în urmă.

Remarcă direcția în care se îndrepta privirea lui Tack și continuă:

— Au mai supraviețuit câțiva dinozauri carnivori, dar aceștia nu vor supraviețui și apropiatei competiții cu mamiferele.

În clipa aceea, lanterna lui Saphothere scoase la iveală ceva ce nu aparținea acelui loc: o ușă din oțel.

— Ei te cunoșteau. Coptic și Meelan. Ea ți-a spus pe nume, când te-au văzut alergând spre ei..., Călătorule.

Fără vreo mișcare vizibilă a lui Saphothere, ușa rotundă se desprinse brusc din rama de metal și se retrase șuierând în interior, dezvăluind o cameră bine luminată, plină cu echipamente.

— E normal ca umbratanii să-mi cunoască numele. Mi-am petrecut aproape toată viața vânându-i și ucigându-i, pe parcursul a jumătate de miliard de ani.

Saphothere o luă înainte, trecu pe lângă echipamentul depozitat acolo și pătrunse într-o cameră de locuit spartană. Aici, erau scaune din lemn tari, în jurul unei mese, paturi din lemn pentru patru oameni, echipament care ar fi putut la fel de bine să fie casnic sau sistemul de control pentru lansarea unor arme atomice și cutii cu provizii, care conțineau mâncare și băutură. Saphothere atinse o consolă pe lângă care trecea și deasupra acesteia se ridică o bară orizontală. Bara trase după ea un ecran format dintr-o peliculă translucidă, pe care apărură imediat imagini mărite ale exteriorului, și un scris pictografic și forme euclidiene mobile care lui Tack nu îi spuneau nimic.

Saphothere îi aruncă o privire și explică:

— Sistemul de securitate –, dar cu un ordin de mărime mai eficient decât acel patetic sistem care păzea Pig City.

Se lăsă să cadă pe un scaun și se frecă la ochi.

— Sosirea în acel loc a fost mai dificilă decât distrugerea lui. Nu mi-am dat seama că au atât de multă energie de irosit.

Tack aruncă lângă perete rucsacul care aparţinuse lui Coptic şi Meelan. Saphothere, după ce verificase conţinutul acestuia, i-l dăduse, cu ordinul să nu folosească nici unul dintre dispozitivele mai complexe din interior, fără instrucţiuni. Privind în continuare posesiv rucsacul, Tack se aşează de cealaltă parte a mesei.

— Nu înţeleg, începu el să spună.

Saphothere ridică privirea.

— Acei enteledonţi erau aduşi din viitor, de la o distanţă de douăzeci de milioane de ani, şi, punându-i pe ei ca paznici, umbratanii şi-au împins oraşul mult în jos pe pantă. Mi-a fost greu să ajungem înapoi pe linia principală. Ca să ajungem aici, am călătorit în timp în plan orizontal.

Saphothere îl privea cu atenţie, aşteptând probabil întrebările pe care explicaţia lui avea să le provoace, fără îndoială, într-o minte liniară.

Dar Tack înţelesese.

— De unde şi-au luat energia?

Saphothere aprobă din cap.

— Au folosit reactoare cu fuziune descărcate din navele lor spaţiale şi poate un fel de parazit al găurii de vierme. E destul de uşor, căci energia este proiectată în permanenţă prin gaură din New London – de acolo se reîncarcă în cea mai mare parte şi călugăriţa noastră –, iar abundenţa de energie din erele cuprinse între aceasta şi Sauros este motivul pentru care putem face atât de precis saltul aici.

Saphothere făcu semn spre cele din jurul lor. Apoi, cu un zâmbet răutăcios, adăugă:

— Deşi un transfer atât de precis creşte pericolul de a te întâlni cu tine însuţi, ceea ce ar cauza un paradox de scurtcircuit –, iar aşa ceva nu poţi risca decât în interiorul barierelor temporale dintr-un loc de genul lui Sauros.

Tack se gândi la ce i se spusese câteva clipe, apoi întrebă:

— Deci tunelul timpului, gaura de vierme, este un traseu pentru această energie... energia pe care o folosiți cu toții?

— Se poate spune și așa. O exprimare mai corectă ar fi că tunelul *este* energie. Din asta este format.

Tack înclină încet din cap. Înțelegea doar o fracțiune din toate acestea, dar spera să afle mai multe, pe măsură ce relația lui cu Saphothere progresa. Nu mai simțea acea dorință disperată pentru răspunsuri imediate, acum când știa că vor exista și altele.

— Acum ai nevoie de mâncare și de odihnă, spuse Tack și făcu semn spre proviziile din jur. Acolo e mâncare?

— Da, dar trebuie să-ți arăt cum...

— Voi învăța, spuse Tack, ridicându-se.

Saphothere era prea obosit ca să se enerveze din cauza acelei întreruperi. Își sprijini fruntea pe brațe, în timp ce Tack învăță singur cum să gătească cu echipamentul acela ciudat. Într-un târziu, prepară o mâncare îmbelșugată și mâncară în tăcere. Saphothere devenea vizibil tot mai puternic, cu fiecare îmbucătură pe care o lua. Când terminară, Saphothere se ridică și aduse la masă o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului și două pahare.

— Unul dintre cele mai bune produse ale timpului tău..., de fapt, foarte aproape de timpul tău. În secolul al nouăsprezecelea, Sauros a stat pentru o vreme în mare, sub calota de gheață arctică. Am reușit să fac rost de cinci sau șase lăzi cu așa ceva, înainte de următorul nostru transfer. Nu mi-a mai rămas prea mult acum, explică el.

Tack și Călătorul începură să bea whisky, pentru Tack fiind prima experiență de acest gen.

Împăratul insista în încercările lui de comunicare, remarcă observatorul. Stătea agitat pe marginea canapelei, în loc să stea tolănit pe ea, ca subordonații lui. Dar cuvintele deveneau

din ce în ce mai bolborosite în gura lui, pe măsură ce vinul curgea, și Polly, nesurprinzător, dădea semne de confuzie, în ciuda faptului că dispozitivul AI pe care-l avea îi oferea o traducere aproximativă. Poate că acesta nu putea să-i explice de ce romanii păreau atât de incitați și de speriați la auzul numelui ei. Observatorul realiză o cercetare rapidă prin baza ei de date și ajunse la concluzia că asta se datora asemănării numelui fetei cu „Apollyon", numele grec pentru Zeul întunericului, Satana.

Atunci, Polly spuse cu voce tare:

— Deci ei cred acum că sunt un fel de demon?

„Demon, mesager, oracol... se pare că nu se pot hotărî", comentă observatorul, care văzu cum sclavul din spatele fetei nota fiecare cuvânt al ei pe o bucată de pergament. Probabil că faptul că vorbea cu voce tare cu însoțitorul ei AI produsese această impresie, căci era clar că nu se prefăcea.

Stând și ea pe marginea canapelei, fata asculta și răspundea cât putea de bine, de câte ori Claudius i se adresa. În rest, atenția ei era inevitabil atrasă de tăvile cu mâncare pe care sclavii le aduceau continuu: pește servit în sos condimentat, carne cu înveliș dulce și crocant, smochine uscate și mere proaspete. Reuși chiar să mănânce un platou întreg cu stridii. Observând cum Claudius mânca și el dintr-o farfurie mare cu ciuperci, și apoi cercetându-și din nou baza de date, observatorul șopti pentru sine: *„Iată o poftă pe care o va regreta mai târziu."*

Dar, pentru moment, nu se întâmpla mare lucru. Mergând înainte în timp, observatorul văzu că oaspeții încă nu plecaseră și adormiseră pe canapelele lor. Claudius sforăia și el ca o drujbă defectă și, după scurt timp, patru sclavi veniră să-i ridice canapeaua și îl scoaseră cu ea cu tot afară din cort, urmați de trupa de paznici germanici. Două sclave intrară tăcute, dar se făcură repede înțelese și Polly le urmă. Fata fu condusă într-un alt cort, luminat de o lampă cu ulei și

având un pat acoperit cu blănuri și mătase. Polly le îndepărtă pe sclave cu o fluturare imperială a mâinii, atunci când acestea încercară să o dezbrace. Apoi își scoase doar cizmele, se prăbuși pe pat și adormi imediat.

„Simte-te bine cât mai poți."

Observatorul sări peste noapte, în ziua următoare, și privi omorul.

— Cam la două mii de ani în viitor, față de vremea ta, răspunse Saphothere, la întrebarea pe care Tack voise să i-o pună de mult. După jihadul musulman și războaiele pentru resurse care au urmat, după iarna nucleară care a rezultat din aceste războaie și după prăbușirea întregii tale civilizații datorită tendinței voastre de a da naștere la oameni slabi și boli puternice.

Tack îndrăzni să întindă mâna spre sticlă și umplu mai întâi paharul lui Saphothere, apoi și pe al lui.

— Oameni slabi, boli puternice?

Saphothere ridică paharul și-l goli pe jumătate.

— Ai văzut deja semnele în vremea ta: viruși de spital, diverse pneumonii, SIDA transmisă prin aer. Ignorând legile fundamentale ale evoluției, ați folosit antibiotice în exces, producând prin acest proces de selecție artificial bacterii rezistente la antibiotice. Și acesta este doar un exemplu minor.

Multe se spuneau deja despre acest efect chiar în vremea lui, își aminti Tack, dar existau prea puține încercări de a se face ceva în privința asta. Cum puteau doctorii să refuze unui om pe moarte un tratament, pe motiv că prin asta chiar acel tratament avea să devină ineficient?

— Oameni slabi? îl îmboldi Tack.

Saphothere îl privi lung, cu un zâmbet slab pe față.

— Nu este o definiție care ți se aplică în totalitate și ție, dar tu și cei ca tine ați fost o excepție persistentă.

Nu detalie subiectul, dar continuă:

— Oamenii obișnuiți din timpul tău au fost îndopați la maximum cu droguri și tratamente medicale, iar în societățile voastre moi și diforme erau acceptați cei slabi și proști, ba chiar erau încurajați să se înmulțească, fără discriminare. O dată cu trecerea secolelor, genele umane au devenit tot mai slabe, în timp ce bolile au ajuns tot mai dese. Al doilea Ev Întunecat a început cu un neurovirus – pentru majoritatea omenirii, o boală contractată încă din pântecele mamelor. Ca și sifilisul, acesta ataca creierul și își dobora victimele înainte să ajungă la treizeci de ani. Acea eră rușinoasă a durat o mie de ani, până la ridicarea umbratanilor.

— Deci umbratanii au apărut înaintea voastră?

Saphothere zâmbea acum larg, cu o expresie ce nu putea fi calificată decât răutăcioasă.

— Oh, da! Ei s-au ridicat dintr-un mic grup, se împerecheau între ei și au reușit să păstreze o tehnologie de programare cerebrală, care le permitea să trăiască zeci de ani mai mult decât oricare alți oameni de pe planetă. Apoi s-au răspândit din enclava lor și au preluat controlul. Umbratan înseamnă „Cel care a scos pământul din umbră". Ți se pare cunoscut ceva din toate astea?

Tack nu înțelese de ce ar fi trebuit să i se pară cunoscut. Toate acestea se întâmplaseră într-un viitor în care el nu avea să ajungă vreodată, pe durata vieții lui naturale.

— Ei au venit înaintea voastră? repetă Tack, încercând să-și ascundă iritarea crescândă.

— Înaintea noastră, și totuși mereu alături de noi. Au eliminat slăbiciunea din rasa umană. Naziștii și staliniștii trecutului nostru recent nu au însemnat nimic în comparație cu ei: sute de milioane de ființe mai slabe au fost exterminate în lagărele lor, iar programele lor de împerechere au durat secole întregi. Ei au creat o rasă umană puternică și au reușit să o ducă dincolo de sistemul solar – înainte să se divizeze în diverse secte mai mici, care se atacau în permanență.

— Și heliotanii când au apărut?

— A avut loc un război catastrofal... milioane de oameni au fost uciși pe suprafața lui Marte, incinerați de oglinzi solare utilizate inițial să încălzească suprafața planetei, dar transformate apoi în arme de o sectă care a decis că adaptarea formei umane pentru a supraviețui în acele sălbăticii lipsite de aer era un sacrilegiu. Înainte să ne numim heliotani, noi am controlat acele oglinzi, barajul energetic uriaș aflat pe orbită, între Io și Jupiter, și alte surse de energie ale sistemului solar. Noi eram ingineri, în ansamblu, și în cele din urmă am devenit incapabili să împiedicăm distrugerea propriilor proiecte în acele războaie. În final, am decis să acționăm și, având atât de multe surse de energie la dispoziție, i-am depășit pe umbratani din punct de vedere tehnologic și industrial în mai puțin de un deceniu.

— Și apoi?

Saphothere își goli paharul și îl reumplu. Paharul lui Tack era încă plin, căci, deși îi făcea plăcere senzația dată de alcool, uitase să bea, ascultând acea poveste.

— Cei care nu au scăpat și nu au reușit să ajungă la imperiul nostru solar au fost exterminați, explică Saphothere.

— Când a intrat călătoria în timp în calcule?

— În timpul acelui război. Se știa de secole că este posibilă, dar că erau necesare energii uriașe. Unii din rasa noastră au reușit până la urmă să înțeleagă cum se putea face, așa că am folosit-o într-o manieră limitată, ca armă – salturi de numai câteva ore sau zile, deoarece înțelegeam ce amenințare uriașă reprezenta această tehnologie pentru însăși existența noastră. Dacă ne-am fi întors să-i atacăm pe umbratani în perioada în care distruseseră oglinzile de pe Marte, ne-am fi împins totodată mult în jos pe panta probabilității. Spre final, cel care reușise primul să înțeleagă cum se poate folosi tehnologia a transmis-o și umbratanilor și a fugit împreună cu ei în trecut. Ca să-i urmărim, am avut nevoie de resurse energetice mai mari, așa că am pus la

punct proiecte mari. La două secole după distrugerea oglinzilor de pe Marte, am reușit să realizăm valva solară.

— Cowl. Vorbești despre Cowl, nu? De aceea nu l-ai putut ucide în propriul trecut, pentru că, dacă ai fi făcut asta, ați fi pierdut întreaga tehnologie inventată de el.

Saphothere îl privi lung.

— Nu ești chiar prost, până la urmă. Poate că whiskyul ți-a mai limpezit creierul. Deci acum ai înțeles originile umbratanilor și ale heliotanilor?

— Heliotanii sunt descendenți direcți ai umbratanilor, răspunse Tack, sau chiar tot niște umbratani, cu un nume puțin diferit și cu scopuri diferite.

— Corect! Și acum, gândește-te că umbratanii originali au păstrat o tehnologie de programare cerebrală timp de o mie de ani. Spune-mi, câți din rasa ta modificată prin energie genetică și cu creierul programabil existau în timpul tău?

— Sute... dar nu mii, răspunse Tack, înțelegând ce-l întreba Saphothere.

— Probabil că la numai vreo zece ani din momentul în care ai început să o urmărești pe acea fată, cei ca tine s-au desprins din sclavia guvernului unionist și au devenit capabili să aleagă propria programare. Apoi au devenit o organizație independentă, care își vindea talentele celor care plăteau mai bine, în războaiele care au urmat – erau mercenari. Umbratanii sunt descendenții celor ca tine, Tack. Eu la fel. Acesta este motivul pentru care, în era noastră, deși știam că ești atras în siajul acelui purtător de tor, nu am îndrăznit să te atingem, atât de mult timp. Dar acum ne temem mai mult de ceea ce face Cowl.

Saphothere se ridică brusc, își goli paharul și îl trânti cu fundul în sus pe masă.

— Acum trebuie să dorm și să-mi refac resursele pentru ce va urma. Încă un salt lung ne va duce în Sauros. Apoi, vor urma călătoriile ușoare prin tunel, înapoi și dincolo de

începutul acestui drum pe care l-am parcurs, până în New London.

În timp ce Saphothere se întindea pe unul dintre paturi, Tack bău încă un pahar cu whisky și încercă să înțeleagă tot ceea ce i se spusese. Whiskyul nu-l ajută totuși și, după ce toastă în gând pentru Sauros și New London, oriunde s-ar fi aflat ele, se duse și el la culcare.

Thadus știa că, pentru oamenii de acolo, el și Elone erau neobișnuit de bătrâni. Avea părul grizonat și totuși nu vorbea în neștire, nu se prăbușea și nu era pe moarte. Probabil că acesta era motivul pentru care puștiul dezbrăcat din stejarul din spatele lor nu fugise, ci îi privea fascinat. Probabil că băiatul nu mai văzuse nici haine ca ale lor sau aparatură ca aceea pe care o aveau ei, decât poate în picturile găsite în ruinele de dedesubt. Thadus își înălță carabina la ochi și examină orașul antic, prin luneta acesteia. Observă unul sau două focuri, ceea ce însemna că o parte din cunoștințe supraviețuiseră, în ciuda faptului că toți cei de acolo erau într-o stare de idioțenie atunci când ajungeau la treizeci de ani și nici nu trăiau peste acea vârstă.

Elone clipi și coborî membranele nictitante ca să-și protejeze ochii.

— Cifrele recensământului de la satelit plasează populația în jur de trei mii de locuitori.

— Vreun semn că cineva ar dezvolta o rezistență la boală? întrebă Thadus.

— Nu. Din contră. Populația a scăzut constant în ultimii treizeci de ani. Și cum enclava nouă este construită la o sută cincizeci de kilometri de aici...

Thadus pufni. Bineînțeles, era ceva rațional ca aceia neinfectați de neurovirus – acei umbratani care doar prin faptul că trăiau mai mult aveau să ajungă conducătorii lui Umbratan – să se protejeze de reinfectare.

— Mă întrebam doar dacă există vreunul pe care să-l putem extrage, înainte să se purifice, spuse el și făcu semn

cu degetul peste umăr, spre stejar. Băiatul de acolo pare să aibă mișcări destul de bine coordonate.

Elone se întoarse și se uită sus, în copac.

— Are cam doisprezece ani, iar malnutriția i-a întârziat pubertatea.

— Deci are virusul Alpha?

— Da. Hormonii produși la pubertate declanșează stadiul cel mai distrugător al virusului. Pentru moment, numai un sfert din creierul lui a dispărut. După alți zece ani, va pierde jumătate din ceea ce a rămas, înainte ca virusul să înceapă să atace sistemul lui nervos autonom și să-l ucidă.

Elone se încruntă și adăugă:

— Dar știi și tu toate acestea.

Thadus se întoarse spre ea.

— Și vreau să le aud, iar și iar. Tu ești umbratanul din teren și, dacă ai vreo îndoială, vreau să o aud. Știi câte locuri ca acesta am curățat?

— Tu lucrai pe coasta de sud.

— Exact. Opt orașe vechi, toate cu populații similare cu a acestuia, toate cu virusul Alpha. Știu că nu există altă soluție, dar încă mai simt mirosul corpurilor arse.

Gândindu-se la trecut, Thadus realiză că amintirile lui nu mai erau atât de clare ca altădată. Se uită la monitorul inserat în mușchiul antebrațului și văzu că peste cinci zile programul său mental trebuia să fie reîmprospătat, pentru a înlocui amintirile și calitățile pierdute din cauza neurovirusului de care era infectat și el. Prin această metodă și cu ajutorul amestecului de medicamente creat în ultimul secol, reușea să țină în frâu virusul distrugător. Dar acestea doar amânau inevitabilul și mai avea cel mult doi ani de trăit. Dar acum era obosit, și după această ultimă exterminare urma să fie scos din slujbă. Conducătorii enclavei lor nu mai aveau ce face cu el și în mod sigur, nu aveau să-i permită să mai trăiască printre ei.

— Ce vei folosi aici? întrebă Elone, examinându-și și ea rapid monitorul.

Thadus înclină capul, la zgomotul audibil acum al motoarelor.

— Perimetrul se închide și toți cei aflați în afara ruinelor vor alerga spre casă. Așa fac de obicei. Apoi vom elimina compusul B și vom realiza o supraveghere la sol, în timp ce oamenii tăi vor culege eșantioane. Dar nu vrem prea multe întârzieri. Aruncăm incendiarele înainte de căderea serii.

Se uită în spatele ei și arătă cu mâna.

— Acolo.

Mai departe, pe coama muntoasă din dreapta lor, care domina orașul, doi oameni țâșniră din adăpost. Unul era dezbrăcat, celălalt avea pe el piei putrezite și în mână o suliță primitivă. Cei doi coborâră panta în fugă și intrară în tufișurile mici din fața clădirilor. În spatele lor, un copac se prăbuși, cu un scrâșnet puternic, și o mașină blindată ieși din pădure. Toată această activitate era deja prea mult pentru băiatul din stejarul din spatele lui Thadus și Elone, așa că acesta coborî și el pe pământ. Cu o mișcare de felină, Thadus coborî luneta carabinei, ținti și îl memoră pe băiat, în clipa în care acesta trecea pe lângă ei. Apoi coborî arma.

— Vezi? făcu el. Aleargă acasă.

Cu un gest inconștient, apăsă un deget pe legătura de comunicații din ureche.

— Dolure a trebuit să incendieze o peșteră în care se ascundeau câțiva dintre ei, dar în rest sunt toți aici. Bombardierul e pe drum.

Atât el, cât și Elone își scoaseră măștile de la centuri și le puseră pe față. Peste tot în jurul orașului vechi, soldați și membri ai personalului de supraveghere al lui Elone ieșeau din pădurea înconjurătoare. Alte mașini blindate apărură la vedere. Apoi se auzi sunetul unui motor diferit, când bombardierul tricopter trecu peste capetele lor și se opri deasupra orașului. Acolo, își împrăștie încărcătura, ca pe niște

boabe de piper. Thadus, cu luneta carabinei din nou la ochi, privi exploziile cu gaz și ceața de compus B care se răspândea printre clădiri.

Se uită la ceas și lăsă să treacă zece minute, după care spuse:

— Să mergem!

În timp ce el și Elone porneau, perimetrul umbratan se strângea în jurul orașului. Doar câteva minute mai târziu începură să vadă victimele gazului otrăvitor. Grupuri familiale strânse în jurul focurilor, unii îmbrăcați în piei de animale, alții atât de înapoiați din cauza distrugerii cerebrale, încât nu mai erau capabili nici să poarte acele haine primitive. Indivizi care alergau și fuseseră doborâți de gaz. Victime mai în vârstă ale bolii, încovrigați în cavități mirositoare de lemn căzut, unde supraviețuiseră numai dacă cei din neamul lor își aminteau să-i hrănească. Alții putrezind în aceleași cavități. În timp ce Thadus mergea cu carabina sprijinită pe antebraț, Elone se duse să se alăture oamenilor ei – umbratani infectați, ca și el și oamenii lui – care acum se răspândeau să culeagă eșantioane de țesut și sânge. Oamenii lui verificau dacă mai era cineva în viață, dar într-o manieră plictisită. Thadus nu găsise niciodată vreun supraviețuitor al gazului, în toate orașele pe care le curățase.

Și atunci îl văzu pe băiat.

Pentru o clipă, avu impresia că văzuse o maimuță care trăia în ruine, alături de oameni. Deseori văzuse cete de macaci, cimpanzei și babuini, scăpați din grădinile zoologice și care trăiau deja în sălbăticie de secole întregi. Dar compusul B era proiectat astfel încât să ucidă și maimuțele, pentru că și acestea erau purtătoare ale neurovirusului. Porni în urmărirea siluetei care fugea printre ruine, realizând că era chiar băiatul care se ascunsese mai înainte în stejar. Cum de era încă în viață? Thadus trebuia să i-l ducă pe băiat lui Elone, pentru ca aceasta să-l studieze. Se strâmbă, amintindu-și că

arma lui deja îl memorase pe tânăr. Elone nu avea nevoie ca băiatul să fie în viață, ca să își facă testele. Prinzând în sfârșit un câmp de vedere liber, Thadus se opri și duse carabina la umăr.

— Thadus, tricopterul se întoarce, îi spuse Elone, prin legătura de comunicații.

Thadus ezită. Tricopterul nu trebuia să se întoarcă decât seara. Apoi, gata să tragă, îi văzu pe doi dintre oamenii lui ocolind de după o coloană acoperită cu viță, chiar în fața băiatului.

— Prindeți-l! strigă Thadus.

Și strigătul acela păru să declanșeze coșmarul.

Thadus ridică privirea și văzu tricopterul plutind deasupra ruinelor, în timp ce ușile încărcăturii se deschideau. Nu avea nici o îndoială de ce se întâmpla asta. Era o soluție curată pentru constructorii enclavei: exterminarea neplăcerilor, ca el, Elone și ceilalți oameni ai lor, împreună cu ultimii sălbatici. Dar apoi privi în față și văzu că în spatele celor doi oameni ai lui aerul tremura și se distorsiona, ca o linie de aburi de căldură, tăiată vertical. Apoi, acea dungă începu să se desfacă, revelând ceva monstruos.

— Ce naiba?

Acum se auzeau țipete prin comunicații, nu de la cei doi care-l urmăreau pe băiat, pentru că ei încă nu văzuseră oroarea care plutea în spatele lor, și nici de la tovarășii lui care văzuseră tricopterul. Thadus știa că ei nu ar fi țipat din această cauză. Se uită în dreapta și văzu o gură verticală terifiantă, de trei metri înălțime, în interiorul căreia se vedeau rotindu-se ceva ca niște benzi rulante de dinți. Gura înghițea cadavre și pe umbratanii care fugeau, absorbindu-i pe morți și vii într-un tocător de carne. Alte țipete. În stânga lui, o gură similară era propulsată pe stradă de un tentacul uriaș. Înghiți patru umbratani, apoi se retrase și se hrăni pe îndelete cu cadavrele împrăștiate ale oamenilor sălbatici. Peste tot în jur,

moarte. Deasupra, cilindrii incendiari se rostogoleau prin aer, din tricopter. În față, cei doi oameni ai lui fură sfâșiați și răsuciți într-un iad organic, care apoi dispăru.

Thadus se holbă la tânărul sălbatic care rămăsese pe loc, în picioare. Era dezbrăcat, poate mai puțin nedumerit de ceea ce se întâmpla, din cauza percepției mai reduse asupra lumii. Ceva ciudat încercuia antebrațul lui drept: o excrescență cornoasă ciudată. Thadus nu știu de ce apăsă trăgaciul, căci oricum erau morți amândoi. Băiatul păru să se ferească de gloanțe și dispăru, pur și simplu. Peste tot în jur izbucniră explozii. Din spatele locului în care se aflase băiatul, un zid de foc căzu peste Thadus. Acesta își lăsă carabina pe umăr, închise ochii și arse.

Capitolul 9

Raportul stadiului modificărilor:

Energia biostatică generată de interacțiunea moleculară complexă este invers proporțională cu descompunerea tahionică. Fiind o funcție despre care nu știu prea multe, sunt conștientă că va complica și mai mult genomul, dar acest lucru pare inevitabil, deci sunt necesare cercetări suplimentare ale acestei „energii". ADN-ul parazit eliminat a făcut loc pentru câteva suplimente: un endoschelet întărit, creșterea unui exoschelet și creșterea densității musculare, necesare ca să le susțină. Cu toate acestea, nu este suficient. Parametrii ambientali ostili pe care i-am introdus necesită un sistem senzorial mai eficient și o creștere concomitentă a țesutului nervos, apoi mai sunt modificările cerebrale necesare ca să susțină toate cele enumerate mai sus. Din nefericire, complicarea genomului este inevitabilă, mai ales dacă va trebui să confer copilului meu capacitatea de a interfața direct cu creierul. Am sperat că această urmărire a perfecțiunii va duce la o simplificare a proiectului. Am sperat că și copilul meu va avea utilitatea directă a unui pumnal.

Gălăgia începu înainte de răsărit și deveni din ce în ce mai intensă și mai persistentă. Polly se trezi cu capul limpede și plină de energie, așa cum își amintea că se trezea în zilele de dinaintea alcoolului și a drogurilor. În momentul

în care aruncă păturile la o parte, cele două sclave din noaptea precedentă intrară în cort, aducând un vas cu apă caldă cu buchețele de levănțică în el, niște prosoape, o rochie și sandale. Când începură să tragă de hainele ei, Polly le alungă și se dezbrăcă singură. Fetele făcură ochii mari la vederea solzului, care chiar în clipa aceea transmitea energie în corpul ei. Dar Polly le ignoră și se spălă din cap până-n picioare.

Suficient de curată, Polly își puse rochia și sandalele, apoi se întoarse cu spatele la cele două sclave și transferă tot ceea ce avea în buzunarele mantalei în geanta de la șold, înainte să și-o prindă în jurul taliei. Apoi își trecu un pieptene prin părul ud și îl prinse la spate cu o clemă. Cele două sclave o priviră fascinate cum își dădea cu ruj și cu contur de ochi. Astfel fortificată împotriva lumii, trecu pe lângă ele și ieși în lumina puternică a zilei.

Tabăra era în plină agitație, în acea dimineață însorită. Peste tot în jur, legionarii și sclavii strângeau corturile și echipamentul. Erau încărcate căruțele, umpluți rucsacii din pânză, caii erau înșeuați și focurile stinse. Polly se întoarse și porni spre cortul împăratului, urmată de doi membri ai gărzii pretoriene, care păziseră cortul ei toată noaptea. Ușa din pânză a cortului îi fu deschisă de un alt paznic, dar, când se aplecă să intre, văzu că interiorul era gol. Se întoarse și se uită întrebătoare la paznici. Unul se înclină și apoi arătă spre un cal, care era condus de un bărbos care mirosea ca și cum s-ar fi culcat și el tot în grajd. Se chinui să se urce pe cal din cauza rochiei, dar reuși, cu oarecare demnitate. Omul conduse calul prin tabără, câte un paznic mergând de fiecare parte a animalului.

Privind în jur, Polly simți un val de fericire. Acea dimineață i se părea atât de luminoasă. Mirosurile taberei și vara păreau atât de *reale*, zgomotul părea să o includă și pe ea, iar toate culorile erau vii și apropiate. Ajunsă în afara taberei,

înaintă printre șirurile de legionari, care stăteau în ordine și în liniște, auzindu-se zumzetul albinelor care zburau prin arșița înconjurătoare și cântecul clar al ciocârliilor. Ajungând în sfârșit la un pavilion deschis într-o parte, descălecă și intră. Înăuntru, Claudius era așezat la un birou mic, înconjurat de diverși comandanți cu grad mare.

— *Quid agis hodie, Furia*? întrebă el, ascuțind o pană.

Toate conversațiile din cort încetară, la auzul acelui salut.

„Cred că s-a decis că ești un demon. A întrebat cum te simți sau ceva de genul ăsta. Probabil că nu vrea să ți se facă rău, înainte să ajungi pe stânca de sacrificiu."

— Ești un ticălos vesel, Nandru, nu-i așa? zâmbi Polly.

Toți bărbații prezenți o ascultară cu o nedumerire politicoasă, apoi își întoarseră atenția spre un grup de soldați care se apropia, escortând patru bărbați în fața împăratului. Era clar că cei patru nu erau romani. Aveau părul și bărbile lungi și împletite, hainele viu colorate în nuanțe izbitoare, iar bucățile de armură pe care le purtau erau albastre. Aveau și o mulțime de bijuterii din aur. Polly crezu inițial că erau prizonieri, dar asta nu era posibil, pentru că aveau scuturi și arme. Se opriră la vreo zece metri de pavilion, își lăsară armamentul pe pământ și se apropiară. Polly se pregăti de spectacol, ca și cum ar fi asistat la o piesă istorică interactivă.

„Presupun că au venit să negocieze termenii păcii cu el."

— Cred că rugurile pe care le-am văzut ieri erau pentru corpurile unor soldați ce au murit ieri, într-o bătălie în care romanii au învins, murmură Polly, încrucișându-și brațele.

Claudius ridică privirea spre cei patru barbari și zâmbi strâmb. Câțiva dintre soldații lui păși între cei patru bărbați și armele lor, apoi îi înhățară pe soli și îi târâră spre Claudius, unde îi forțară să îngenuncheze.

„Cred că nu au auzit de Convenția de la Geneva."

Polly își simți stomacul strângându-se și în clipa aceea se simți brusc foarte vulnerabilă. Toată istoria aceea era

reală – nu trebuia să o confunde nici o clipă cu un spectacol. Se uită într-o parte, unde rămășițele rugurilor din ziua precedentă nu mai erau decât niște urme negre pe iarba călcată în picioare. Întorcând din nou capul, îl văzu pe Claudius ridicându-se din spatele biroului său și pășind în față. Împăratul îi aruncă o privire lui Polly și îi făcu semn să vină și ea. Polly i se alătură, simțind o greutate ca de plumb în stomac.

— *Taedet me foederum, ruptorum*, spuse Claudius brusc și tăie aerul cu latul palmei.

Privind, lui Polly îi trecu prin minte doar că așa ceva nu trebuia să se întâmple: astfel de grozăvii într-o zi atât de frumoasă. Soldații îi împinseră pe bărbați cu fața în pământ, atât soldații, cât și captivii urlând tare. Săbiile scurte, sclipind în lumina soarelui acid, se ridicară și coborâră, de pe lamele lor prelingându-se acum sânge. Condamnații muriră greu, în ciuda loviturilor repetate. Cu stomacul în gât și simțind impulsul să scape, încordând și mai mult acea tensiune care îi trecea prin corp, Polly văzu cum una dintre victimele care gemeau în agonie se târa pe iarba îmbibată de sânge, cu spatele vestonului despicat, lăsând să se vadă carnea măcelărită și oasele sfârtecate. Rămase în sfârșit nemișcat, când un soldat îl nimeri cu o lovitură ce-i despică craniul.

„Gladiusul este o armă de înjunghiere. Ar fi putut să-i ucidă mai rapid...".

Polly se întreba de ce mai cântau ciocârliile. Ignorând ceea ce spunea acum împăratul, se întoarse și începu să se retragă spre tabăra principală.

„Vremuri barbare: un imperiu bazat pe sclavie și măceluri."

— Termină cu morala, Nandru, la naiba! Nu sunt în dispoziția necesară.

Nimeni nu încercă să o oprească, deși era înconjurată de un bodogănit disperat, în timp ce mergea. Întoarsă la cortul ei, își găsi hainele atârnate pe un par din lemn, destul de ude, dar curate. Le luă de pe stâlp și intră în cort, se îmbrăcă

rapid şi ieşi din nou în soarele dimineţii, care acum avea izul unui abator. Claudius şi gărzile lui se îndreptau spre ea, mergând încet, din cauza şchiopătatului împăratului. Polly îi privi o clipă, apoi întoarse capul în cealaltă direcţie. Brusc, fu înconjurată de soldaţi, care îi blocau drumul. Printre ei îl zări pe Spărgătorul de nuci, care o privea fix, cu o satisfacţie răutăcioasă. Împăratul bâlbâi un ordin şi cercul de soldaţi se strânse în jurul ei. Spre deosebire de ceilalţi, Spărgătorul de nuci îşi scoase sabia, pe ascuns. Polly îşi deschise geanta, căută înăuntru, prinzând de data aceasta cu mâna patul pistolului automat, în locul electrocutorului.

— Cum spun: „Trebuie să mă întorc în iad"?

„Mihi redeundum in infernos."

Împăratul spuse şi el ceva şi şchiopătă mai aproape de ea. Spărgătorul de nuci îi aruncă o privire scurtă stăpânului său imperial, apoi se apropie, intenţia lui fiind clară. Polly ochi rapid şi-l împuşcă o dată în piept, impactul aruncându-l pe spate, peste câţiva dintre camarazii lui, şi apoi la pământ. Toţi soldaţii încremeniră pe loc. Polly îl privi pe bărbatul mort.

— Şi cum se spune: „E mort"?

„Mortuus est... Polly."

Fata se întoarse spre Claudius şi repetă amândouă propoziţiile. Împăratul încercă să răspundă, dar nu reuşi să scoată nici un cuvânt. Polly se răsuci pe loc şi porni direct spre zidul de soldaţi, care se traseră la o parte din faţa ei, codindu-se. Polly se depărtase destul de mult, înainte ca ei să-şi revină. Când tăcerea din spatele ei se transformă în urlete, fata aruncă o privire în spate şi văzu cum grupuri de soldaţi alergau spre ea. Puse pistolul automat înapoi în geantă şi realiză din nou transferul – făcând să dispară acea lume sângeroasă.

Faţa lui Saphothere era răvăşită de oboseală, când se întoarse spre Tack, în lumina răsăritului preistoric. Scoase o

mână din ochiul călugăriței și făcu semn în afara construcției din sticlă, spre orizont. Tack avu nevoie de câteva clipe ca să își desprindă privirea de pământul aflat la numai douăzeci de metri sub ei. Saphothere îi promisese dinozauri și nu avea de gând să-i rateze.

Tack reflectă pentru o clipă că soarele părea foarte ciudat acolo, până când realiză că soarele era de fapt în spatele lui, și că ceea ce vedea la orizont era o sferă de titan cenușie, neclară din cauza distanței.

— Sauros? ghici Tack.

Saphothere aprobă scurt din cap și băgă din nou mâna în ochiul construcției. Călugărița se smuci și începu să alunece spre orizont.

— La naiba! zise Tack, când ceva ce crezuse la început că era un bolovan acoperit cu licheni își înălță capul decorat cu un corn și încetă să mai pască din tufele joase, punctate din loc în loc de flori roșii, mari.

Animalul privi în sus, cu o curiozitate bovină vagă, în timp ce rumega în ciocul lui suficiente ferigi ca să acopere coliba din junglă a unui băștinaș.

— Styracosaurus, spuse Saphothere, privind în jos. Ei vin în zone ca aceasta, în care au păscut deja ornitorincii, și se hrănesc cu ierburile joase, crescute între timp. Dar aceasta nu este era titanosaurilor, așa că nu toți copacii din jur sunt aplatizați.

Făcu semn spre numeroasele plante arboricole, răspândite peste tot. Trunchiurile lor erau foarte groase la bază, îngustându-se apoi în frunzișuri mici, prin comparație.

— Dar tyrannosaurus rex? întrebă Tack.

— O, da, trebuie să fie și el pe undeva.

Tack reîncepu să studieze pământul de dedesubt și observă că, după ultima replică liniștitoare a lui Saphothere, călugărița începuse să coboare.

— Nu poți să ne duci direct în... oraș? întrebă el.

— Mediul natural al călugăriței este interspațiul. Mai mult de zece minute în atmosferă ar ucide-o.

— Coptic și Meelan au zburat cu a lor în Pig City, îi spuse Tack. Structura călugăriței a devenit întâi încețoșată, apoi străbătută de vene negre.

— Absorbție de nitrogen, explică Saphothere. Prea mult poate ucide călugărița, dar pe umbratani nu-i interesează asta – ei consideră călugărițele niște mașini, nu creaturi vii.

— Tu consideri asta o creatură vie? întrebă Tack, făcând semn spre cușca vitroasă care îi înconjura.

— Da. Este atât fabricată, cât și crescută. Genomul formează schița pentru cea mai mare parte a structurii, dar sunt implicate multe alte procese. Rezultatul final este o mașinărie vie, cu inteligența unui câine, deși nici asta nu e perfect adevărat, căci baza acestei inteligențe este concentrată pe simțuri și calități pe care nici o creatură vie de pe Pământ nu le posedă.

Tack întinse mâna și atinse structura din sticlă. Era tare, și totuși părea ușoară. În interior, adânc, putea să vadă o complexitate organică sau electronică avansată.

— Din ce este făcută? întrebă el.

Saphothere îi aruncă o privire.

— Structura principală este un material fabricat cu mult înainte de timpul tău: aerogel – cel mai ușor material solid care exista pe atunci. A fost utilizat inițial ca izolator. Dar, având o matrice moleculară mare, există loc în el pentru componentele submoleculare pe care le vezi. Sub mâna ta este doar un produs al unificării științelor. Spune-i bioelectronică sau electrobionică. Poate că un exemplu bun ar fi să subliniez că posibilitățile tehnologice heliotane fac posibil să *creștem* o armă, o foreză electrică sau chiar un cuptor cu microunde.

— Oh! făcu Tack, incapabil să găsească un răspuns mai potrivit.

Își întoarse din nou atenția spre pământul care se apropia rapid.

Văzându-le din apropiere, Tack realiză că florile roșii erau produsul lujerilor ce se întindeau ca un covor peste celelalte ierburi și uneori urcau pe trunchiurile copacilor. Acea vegetație era străpunsă de cicade, ferigi ce se înălțau din cioturi groase, alături de cilindrii căzuți și putreziți ai trunchiurilor lor originale, șiruri de tufișuri familiare, plante de coada-calului tinere și uriașe ce țâșneau în aer și tufe de un verde închis, asemănătoare cu dafinul, dar pline cu mere galbene. Când călugărița ajunse suficient de jos, sări din ea și se bucură, văzând că se cufundase numai până la glezne în covorul de tufe. Lângă el, Saphothere își scoase rucsacul de pe umăr, în timp ce călugărița zbura înapoi în mediul ei natural și neutru din punct de vedere chimic.

— Deci o luăm pe jos? întrebă Tack, pipăindu-și arma autoghidantă și privind bănuitor în jur.

Saphothere abia dacă îi aruncă o privire, apoi se lăsă pe vine și scoase din rucsac un dispozitiv ce semăna cu un telefon mobil din plastic, care a fost încălzit și contorsionat.

— Legătura ta de comunicații? întrebă Tack.

— Nu. Legătura mea de comunicații este similară cu a ta, deși este încastrată în osul din spatele urechii și are un transmițător subvocal legat la lobul temporal al creierului meu.

Tack ridică mâna și atinse difuzorul din ureche. Legătura lui de comunicații era cu energie solară, așa că era necesar să se afle în exteriorul corpului. Funcționa prin inducție în os, așă că toate comunicațiile pe care le primea le putea doar auzi, dar orice răspuns dădea trebuia să fie rostit cu voce tare, pentru a fi captat. Își spuse că trebuia să fie fericit că acel dispozitiv nu-i fusese smuls din lobul urechii, ținând cont de tot ce i se întâmplase în ultima vreme.

Saphothere deschise dispozitivul asemănător cu un telefon și expuse două ecrane răsucite, cel mai de jos dintre ele pornind și afișând comenzi virtuale mobile.

— Sistemele de apărare de pe Sauros blochează comunicațiile externe prin legătura de comunicații, din cauza posibilității unui atac viral. Acesta – spuse Saphothere, ridicând dispozitivul – este un transmițător tahionic codat, ce poate fi folosit doar de mine. Dacă altcineva încearcă să îl acționeze, se va trezi întors pe dos printr-o ciudățenie vorpală. Rezultatul nu este prea drăguț.

Degetele lui se plimbau pe comenzile virtuale, iar pe ecranul superior apăru fața cuiva. Saphothere se adresă feței în aceeași limbă folosită de Coptic și de Meelan, apoi închise dispozitivul.

— Și acum? întrebă Tack.

— Acum așteptăm, dacă prietenii noștri de acolo ne vor permite asta.

Saphothere arătă spre un loc din spatele lui Tack, înainte să pună comunicatorul tahionic înapoi în rucsac. Tack se răsuci pe loc și văzu trei creaturi apropiindu-se prin vegetația joasă, cam la o sută de metri distanță. În timp ce se deplasau, cu capetele și cozile întinse orizontal, dinozaurii cu oase înguste nu se înălțau mai mult de talia unui om, dar din când în când se opreau și se uitau în jur, ridicându-și capetele mult mai sus. Mișcările lor precise aminteau de bâtlani, dar picioarele din spate, lungi, erau modelate pentru viteză, ghearele din față pentru sfâșiat și, deși capetele lungi erau înguste și ofidiane, aveau guri suficient de mari ca să înghită bucățile pe care le rupeau din prăzile lor.

— Nu-mi spune, zise Tack, amintindu-și o serie de filme interminabile despre dinozauri. Velociraptori?

— Greșit. Numele pentru aceste creaturi în vremea ta este trodon sau dinte-răsucit. Velociraptorii sunt hoți de ouă mici și acoperiți cu pene, așa că aceștia ne vor evita. Să sperăm că și cei de aici, căci de obicei preferă prăzile mai mici.

— Și dacă nu?

Tack își îndreptă arma autoghidantă spre una dintre

creaturile care se apropiau, dar arma refuză să o memoreze. Era setată numai pentru recunoaștere umană. Tack o lăsă din nou în jos și apăsă codul pentru memorare „oarbă". Înălță cătarea pătrată și ținti animalul din față. O rețea mică apăru în pătrat și prinse creatura imaginii, ceea ce îi spuse că tiparul fusese stabilit și ținta memorată. Apoi memoră pe rând și celelalte două creaturi. Saphothere îl privea cu un amuzament patern.

— Nu am examinat niciodată arma aceea a ta, recunoscu el. Cum se ghidează cartușele singure în țintă?

— Încărcătura inițială trage un cartuș cu tub, spuse Tack. Tubul este aruncat destul de aproape de țintă, apoi cartușul exploziv își deschide aripile, alimentat de sintemușchi. Tiparul țintei este încărcat într-un microcip din cartuș, rulând un program care este o transcriere directă din mintea unei viespi care atacă un om.

— Interesant, spuse Saphothere, apoi își ridică și el arma mică și o îndreptă spre vegetația dintre ei și trodonii care se apropiau.

Arma scoase o flacără la gura țevii ca a unei mitraliere trăgând în întuneric. Tack se trase în spate, involuntar, clipind repede, când o porțiune de vegetație cam de doi metri lățime se aprinse, ca și cum ar fi fost udă cu petrol. Dinozaurii ieșiți la vânătoare se întoarseră, cârâind și mugind, și o luară la fugă.

Saphothere își băgă repede arma în toc și făcu semn cu capul spre arma autoghidantă a lui Tack.

— Vezi, nu prea este necesară o precizie chirurgicală.

Stânjenit, Tack băgă arma înapoi în toc și apoi, urmărind direcția privirii lui Saphothere, observă un obiect care se apropia în viteză dinspre Sauros. După scurt timp, obiectul se dovedi a fi o semisferă din metal cenușiu, cu suprafața curbându-se în jos. Obiectul se opri între ei, fără să scoată nici un sunet, și ateriză. În interiorul obiectului era o bancă

circulară, iar în centru, o coloană susținea un glob de mărimea unei mingi de baseball.

— Intră! ordonă Saphothere și Tack se urcă la bord.

Odată așezați, Saphothere întinse mâna spre glob, care se deschise ca o floare, lăsând să se vadă o gravură în formă de mână.

— Dacă o persoană străină pune mâna în chestia asta, globul se închide și îi retează mâna de la încheietură, spuse Saphothere.

În timp ce semisfera se ridica în aer, Călătorul făcu semn peste margine, cu cealaltă mână.

— Un mic foc nu l-ar fi pus pe goană și pe *acela*.

Privind peste margine, Tack nu avu nevoie de nici o explicație ca să înțeleagă că vedea pentru prima dată un tiranozaur. Monstrul pășea delicat prin vegetație, înclinându-și capul enorm dintr-o parte în alta, ca să observe fumul ce se înălța. Tack simți un fior de fericire la vederea acelei imagini, fericire temperată de recunoștința că nu se afla la nivelul solului. Aceea era o creatură de care ar fi fugit și andrewsarchus-ul.

— Ferește-te de fiarele pădurii, băiete, recită Saphothere. De fălcile ce mușcă și ghearele ce-nșfacă.

Tack îl privi mirat.

— De pasărea cu cioc tu te ferește, continuă Călătorul, n-ajunge acum să te mai sui pe-o cracă.

Tack se uită din nou la pământ, întrebându-se dacă avea să vadă toate acele creaturi.

După ce leșină din nou din cauza lipsei de aer, Polly simți insinuându-se groaza că asta avea să i se întâmple iar și iar, până când cineva sau ceva o va ucide. Simțea în ea o sfârșeală dureroasă, iar pielea atârna largă pe oase. Dar, ca de obicei, foamea o chinuia mai mult decât nevoia de odihnă. Se ridică în genunchi și privi în jur. Mlaștina din jur era

nemișcată și sinistră și, deși strălucea soarele, aerul era rece și umed.

— Unde și *când* naiba sunt acum? întrebă ea, cu o voce răgușită. Și de ce nu am înșfăcat niște mâncare, înainte să fac saltul?

„Dacă ai fi stat să iei și mâncare, presupun că ai fi avut parte de o operație chirurgicală pe cord deschis, fără beneficiul unei anestezii. Cât despre timpul în care te afli, presupun că fiecare salt pe care îl faci are o lungime temporală egală cu un multiplu al celui anterior, așa că acum te afli în mod sigur cu peste o mie de ani înainte de cel în care Claudius a traversat Canalul și i-a masacrat pe vechii bretoni."

Polly înțelesese deja că nu avea cum să meargă din nou înainte. De data aceasta, când fusese cuprinsă de o senzație asemănătoare cu o accelerare uriașă, reușise cumva să simtă direcția în care trebuia să meargă, ca să călătorească în viitor. În străfundurile ființei sale știa că acel solz putea să o ducă înainte, dar toate eforturile de a schimba direcția fuseseră inutile. Ca ale unui înotător care se zbătea să înoate împotriva unui curent rapid.

Găsind în sfârșit energia să se ridice, Polly fu alarmată de o mișcare ametitoare, până când realiză că stătea pe un covor de trestii care încercuiau o insulă mică. Se deplasă spre interior, pe teren mai ferm, uitându-se dintr-o parte în cealaltă, dar nu văzu decât o întindere de apă, punctată de alte insule. Lingând apa absorbită în mâneca mantalei, simți că era sărată, așa că se părea nu numai că nu avea ce mânca acolo, dar nu avea nici ce bea.

— Mă întreb dacă pot scoate chestia asta, spuse Polly, trecându-și mâna pe suprafața solzului, care era acum extrem de netedă la atingere.

„De ce? Vrei să rămâi aici?"

Minimum pe care și-l dorea era să se poată întoarce în vremea ei, cu acces la confortul civilizației, dar și cu capul

limpede, ca acum. Dar avea și ambiții mai mari. Voia avantajele pe care „Gânditorul Nandru" i le oferise și să poată continua să folosească acel solz, așa încât să poată alege unde să călătorească în timp.

— Trebuie să învăț cum să controlez asta, murmură ea.

„Puțin probabil că vei reuși. Monitorizarea zahărului din sângele tău a confirmat că este un fel de parazit și că, în principiu, tu ești pentru el doar o sursă de energie, care îi alimentează fiecare salt prin timp. De aceea te simți atât de flămândă de fiecare dată. Arde toate resursele disponibile din corpul tău. Avantajul: nu o să te îngrași niciodată."

— Ha-ha-ha, ce să spun, foarte amuzant.

„Ah, iată-i pe băștinași."

Privind prin ochii lui Polly, Nandru îl reperase primul. Pe unul dintre canalele sărate apăruse o pirogă. Când se apropie, Polly observă că omul care stătea înăuntru era scund și îndesat, cu păr negru, unsuros și un corp maroniu, plin de mușchi. Purta pantaloni scurți făcuți din pielea unui animal, o haină fără mâneci dintr-o blană cu aspect respingător, iar în jurul gâtului, un colier din scoici. Când o văzu pe fată, se opri imediat din vâslit și ridică rapid o suliță cu o lamă lungă din os zimțat. Privindu-l, Polly se întrebă dacă se afla în Epoca de Piatră. Găsise o mențiune la aceasta într-un disc enciclopedic lăsat în PC-ul apartamentului ei de foștii proprietari. Un disc pe care îl studiase puțin, până când, tot mai plictisită, îl folosise ca suport pentru pahare.

— Epoca de Piatră? întrebă ea.

„Probabil, așa că ai grijă. Nu cred că tipul ăsta a auzit de emanciparea femeii."

Fata văzu cum intrusul își lăsă sulița jos, cu o expresie de neîncredere totală pe față, după care ridică vâslele și apropie piroga de mal. Gândindu-se dacă nu era mai bine să facă un alt salt prin timp, Polly încercă rețeaua ce-i străbătea corpul, dar primi doar un răspuns slab. Ajungând la insulă,

omul preistoric își ridică din nou sulița și testă covorul de trestii cu vârful ei, înainte să pășească pe țărm. Apoi bolborosi ceva, dar Polly nu reuși să identifice nici măcar un cuvânt.

— Ce a spus? întrebă în gând.

„Presupun că: «Cine naiba ești?» Nu primesc nimic prin programele mele de traducere."

Omul repetă mai tare și mai insistent, făcând semn cu sulița mai întâi spre ea, apoi spre pirogă. O privea într-un mod pe care ea îl recunoscu și care, ciudat, o liniști. Măcar intențiile lui nu erau în întregime ostile. Polly îi zâmbi și, după o încruntătură trecătoare, bărbatul zâmbi și el. Păstrând pe față un surâs, fata păși în față, prinzându-se de brațul lui ca să se echilibreze pe covorul de trestii, apoi se urcă clătinându-se în barcă. Primitivul o urmă și piroga se înclină alarmant, când el își ocupă locul. Când bărbatul vorbi din nou, Polly îi zâmbi iar, dar acum asta păru să îl enerveze. Omul întinse mâna, o trase spre el și apoi o împinse jos în centrul pirogii, unde puse un picior posesiv murdar pe ea.

Heliotanii erau toți frumoși, dar aveau acea frumusețe a tigrilor. Erau înzestrați cu o grație și o simetrie pe care era mai bine să le admiri de la o distanță sigură. Într-unul dintre numeroasele coridoare ce duceau spre exterior, spre ferestrele panoramice, Tack întâlni o zeiță de peste doi metri înălțime. Pielea ei era de culoarea chihlimbarului și avea ceva din transparența acelei nestemate, părul galben era împletit într-un stil complicat, iar ochii erau extrem de ciudați. Irisul auriu pus în evidență de sclerotica neagră. Purta haine asemănătoare cu ale lui Saphothere: o haină lungă din piele neagră, pantaloni largi băgați în cizmele ciocate și o cămașă din pânză roșie aspră. Bijuteriile pe care le purta – în urechi, în jurul gâtului și prinse în păr – erau din os șlefuit. Holbându-se la ea cu gura căscată, Tack nu realiză că îi bloca drumul, până când, iritată, ea îl lipi de perete și trecu. Cu respirația tăiată Tack continuă să meargă spre ferestre, așa cum îi

spusese Saphothere. Acolo, slavă Domnului, era mai mult spațiu de mișcare.

Privind panorama de dedesubt, Tack văzu mai întâi focul aproape stins, apoi tiranozaurul. Comenzile, plasate jos, într-un colț al ferestrei, nu erau atât de simple pe cât sugerase Saphothere. Încercând să urmărească butoanele virtuale mișcătoare, Tack nu reuși decât să treacă geamul în imagine în infraroșu, ceea ce înrăutăți vederea.

— Ce încerci să faci?

Tack îngheță. Până atunci, nimeni în afară de Saphothere nu-i vorbise în limba lui. Până atunci, considerase că era prudent să evite pe toți heliotanii. Se părea că fusese nevoie de multă muncă de convingere din partea lui Saphothere ca acei oameni să fie opriți să-i taie pur și simplu brațul și să îl depoziteze undeva. Se întoarse încet.

Cei mai mulți heliotani pe care îi văzuse Tack erau înalți și slabi, dar acest om era de o înălțime normală, pe care o compensa însă din plin prin lățime, căci umerii lui aveau cam un metru dintr-o parte în cealaltă. Purta o cămașă largă și pantaloni dintr-un material care semăna cu pânza de bumbac albă, groasă. Pielea, prin contrast, era neagră, avea trăsături negroide, iar ochii erau căprui. Tack observă că o mare parte din pielea expusă era plină de cicatrice mici.

— Încerc să văd mai de aproape un tiranozaur de acolo, răspunse Tack.

Bărbatul își drese glasul și întinse un braț la fel de gros ca piciorul lui Tack, care se termina cu o mână ce ar fi putut zdrobi bolovani. Așteptându-se parțial să primească o lovitură, Tack se trase repede în spate, dar bărbatul își plimbă degetele pe comenzile virtuale și fereastra afișă imaginea cerută a creaturii de afară, urmărind-o în timp ce se mișca, în căutarea ei nesfârșită de pradă.

— O creatură impresionantă, dar, vorbind practic, a evoluat numai ca să existe în niște parametri foarte limitați.

Se uită la Tack și continuă:

— Îți dai seama că oamenii din timpul tău au fost făcuți, în mod eronat, să creadă că tiranozaurii erau mâncători de hoituri? Asta se datorează părerilor asupra existenței – o atitudine politică promovând ideea că, la bază, toate animalele sunt bune. De fapt, au avut dreptate prima dată. Tiranozaurul este un animal de pradă feroce, care ar face bucăți tot ce mișcă, de obicei ca să devoreze, dar uneori doar din distracție.

Tack mormăi, în semn de înțelegere.

— Un alt mit este acela că ghearele lor din față nu servesc la nimic. Încearcă să spui unei creaturi cu un set de dinți ca aceea că două scobitori aflate la îndemână sunt inutile. Le place carnea proaspătă, nu cea care ar putrezi în gurile lor.

Uitându-se în spate, la însoțitorul său, Tack observă peste umărul său cum femeia înaltă peste care „dăduse" mai devreme apăruse în zona de vizualizare și se îndrepta în direcția lor. Părea clar iritată. Observând direcția privirii lui Tack, bărbatul solid se uită și el în spate. Femeia se opri și își linse nervoasă buzele, înainte să înceapă să vorbească în limba heliotană.

Bărbatul o întrerupse:

— Tack nu înțelege limba noastră, Vetross, așa că este nepoliticos să o folosim în prezența lui.

Femeia își înclină capul.

— Îmi cer scuze, Inginerule.

— Așadar, spune-mi, ce este atât de urgent încât necesită atenția mea?

— Spirala spațială se extinde... s-a extins... întins.

Vetross se opri, după care spuse:

— Nu este o limbă potrivită pentru acest subiect.

— Mintea, ca și corpul, are nevoie de exercițiu, zise Inginerul. Numai că de data aceasta utilizezi niște mușchi diferiți. Gândește-te câteva clipe, apoi continuă.

Bărbatul se întoarse spre Tack.

— Ai văzut destul din dinozaurul tău?

Tack aprobă din cap. De fapt, ar fi putut privi animalul ore întregi, dar nu credea că acela era răspunsul pe care îl aștepta Inginerul, așa că nu avea de gând să-l contrazică.

Inginerul continuă:

— Când Vetross va reuși în sfârșit să îmi spună noutățile, bănuiesc că plecarea lui Saphothere și a ta va fi pusă în discuție. Știi unde e el acum?

— În sala de recuperare.

Tack scoase din buzunarul hainei sale noi minicomputerul care îi aparținuse lui Coptic și pe care Saphothere îl reprogramase special pentru el. Când îl deschise, dispozitivul – format din ceea ce păreau a fi două plăci din sticlă fumurie prinse una de cealaltă – afișă o hartă a interiorului lui Sauros. Într-un colț era semnul grafic al unui tablou de comandă care, atunci când îl atinse, se extinse și umplu o jumătate a computerului cu un panou static virtual. Folosindu-l, Tack reuși să confirme locația lui Saphothere.

— Ah, simplu, dar conținând exclusiv informații utile, spuse brusc Vetross.

Tack și Inginerul se întoarseră spre ea.

Femeia continuă:

— Barajul energetic din New London funcționează la capacitate maximă și toate contraforturile sunt stabile din punctul de vedere al câmpului. Suntem pregătiți pentru salt. Nu mai trebuie decis decât dacă să menținem întinderea de un an-lumină sau să permitem o extensie cu o treime de an-lumină.

— Vezi, nu este atât de dificil. Voi veni imediat, să începem saltul.

Vetross înclină scurt din cap și plecă, fără ca măcar să privească în direcția lui Tack. Inginerul se întoarse spre el:

— Spune-i Călătorului Saphothere că vreau să discut cu el la contrafortul trei.

Tack riscă:

— Despre ce era vorba?

Inginerul zâmbi.

— Energia necesară pentru transferarea Sauros-ului înapoi în timp cu o sută de milioane de ani este acum disponibilă. Iar atunci când vom executa acest transfer, întinderea tunelului va deveni instabilă și de aceea trebuie să plec acum.

Bărbatul solid se întoarse și începu să se îndepărteze agale, adăugând, peste umăr:

— Spune-i lui Saphothere să nu întârzie. O explozie solară poate crăpa barajul, ceea ce ar da proiectul înapoi cu luni de zile, în timpul New London, asta dacă acest loc va supraviețui evenimentului.

Urmând harta, Tack porni pe coridoarele din Sauros, traversând rampe și pasarele ale căror podele curgeau ca mercurul, menținând totuși o suprafață solidă. În spațiile interioare ale orașului observă zidurile masive ale locuințelor cu terase, în jurul cărora semisferele de călătorie zumzăiau ca niște insecte, mașini imense lucrând în scopuri necunoscute, dar care îi produceau un fel de încărcătură inductivă în piele, conducte și țevi imense și spații mărginite de câmpuri de energie sidefate. Totul era compus din metal, plastic și alte materiale fabricate și totul servea unui scop precis. Nu existau statui, nimic construit pur și simplu din motive estetice, nici măcar grădini, și totuși acel loc avea o frumusețe funcțională deosebită.

Sala de recuperare se afla în partea din spate a unuia dintre blocurile funcționale, iar ferestrele ei panoramice aveau vedere spre un puț, la fundul căruia se afla o mașinărie formată din niște inele concentrice, tăiate parcă la întâmplare, care se mișcau unul peste celălalt, ca și cum ar fi căutat o combinație finală. De fiecare dată când își schimbau poziția, parcă și aerul își schimba direcția și o forță trăgea de

măruntaiele lui Tack. Saphothere stătea întins pe o placă din metal și niște tuburi conduceau sângele lui dintr-un conector fixat în partea laterală a pieptului într-o mașină cu roți de alături. Saphothere îi spusese că acea mașină curăța otrăvurile și adăuga direct substanțe nutritive, împreună cu enzime complexe care accelerau repararea țesuturilor și creșterea celulelor de grăsime, așa că Saphothere primea în numai câteva ore ceea ce ar fi necesitat zile întregi de odihnă și hrană. Imediat ce Tack intră în cameră, Saphothere deschise ochii și se încruntă la el.

— Ți-am spus să-ți găsești ceva de făcut timp de cinci ore! se răsti el.

Tack îi relată întâlnirea lui de lângă ferestrele de vizionare.

— Inginerul?

Saphothere se ridică brusc, apoi se aplecă și făcu o modificare la mașina de revitalizare. După un moment, conductele se eliberară de sânge, apoi una dintre ele se umplu cu un lichid de culoarea smaraldului. Saphothere icni din cauza durerii, ridică un tampon alb dintr-un sertar încastrat, așteptă până ce dispăru lichidul de culoarea smaraldului, după care își smulse toate tuburile din piept și lipi tamponul repede în locul lor, ca să absoarbă orice scurgere de sânge. Nimic din toate acestea nu îl mai surprindeau acum pe Tack. Surpriza venise mai devreme, când Saphothere, fără nici un ajutor, își desfăcuse cămașa, plasase conectorul pe piept și explicase, printre dinții strânși, că acele capete de conectare săpau prin corpul lui, căutându-i arterele pulmonară și ventriculară. Se părea că Saphothere nu avea timp pentru anestezice și nici de ajutorul unei asistente, asta dacă ar fi fost vreuna pe acolo.

— Să înțeleg că este un om important? întrebă Tack.

— Este Inginerul, răspunse Saphothere, ca și cum asta era singura explicație necesară.

Își coborî picioarele de pe placă, împinse cu piciorul

dispozitivul pe rotile până la perete, își încheie cămașa și se ridică.

— Mi-ar fi plăcut să stau mai mult timp aici, dar se pare că educarea ta va începe mai curând decât mă așteptam.

— Ce vrei să spui?

— Nu am de gând să pilotez singur călugărița până în New London.

Chiar și Ygrol, cel mai dur și mai periculos membru al tribului de oameni de Neanderthal, era obosit și știa că duce o bătălie pierdută. Zimbrii pe care-i ucisese puteau asigura hrana camarazilor lui pentru o vreme, dar, indiferent câtă carne aducea în tabără, oamenii lui erau în continuare slabi și suferinzi de incontinență, orbiți de băsicile din jurul ochilor și din ochi, și continuau să moară. Numai Ygrol era încă neatins din punct de vedere fizic de acea boală teribilă, deși îl durea și pe el, în multe alte moduri.

În iurtă, înfășură fata moartă într-o piele de țap tăbăcită, ca să-i țină de cald în timpul călătoriei, apoi începu să o coasă înăuntru. Făcea asta pentru că așa trebuia onorați întotdeauna cei morți, deși nu avea să o îngroape, pentru că cel de pe munte ceruse cadavre. După ce o trase afară din iurtă, se duse întâi să se uite dacă mâncarea, pusă într-o oală din piele deasupra focului, avea suficientă apă, căci, dacă apa nu se prelingea prin piele, oala ardea, și conținutul ei se vărsa în flăcări. Din celelalte iurte se auzeau gemete și rugăminții celor care cereau de mâncare și apă, dar îi ignoră. Dacă făceau zgomot, însemna că erau încă în viață. Apoi se întoarse, aruncă leșul fetei pe umăr și porni prin pădure, spre munte, unde aștepta *el*.

Nimic nu părea să-l satisfacă pe monstru, iar Ygrol încercase tot ce putea. Monstrul îi luase resturile de carne de mamut din peștera cu provizii și de două ori îi furase prada, când o lăsase nesupravegheată pentru o singură

clipă. Se gândise că poate îl satisfăcea oferindu-i alte sacrificii, așa că începuse să ucidă pentru fiară străinii cu față plată, și apoi îi târâse pe munte. Dar nu contase. Acum, se părea că nu mai putea decât să-i facă pe oamenii lui să se simtă cât mai bine posibil în timp ce mureau și apoi să le ducă leșurile pe munte, ca ofrande. Dar după aceea, după ce mureau toți?

Darul era încă pe stânca pe care tribul zdrobise schelete mai mici și întinsese piei pentru curățat. Uneori, impulsul de a se duce și a lua acel dar aproape învingea sentimentul de datorie al lui Ygrol față de oamenii lui. Dar știa că, dacă ar fi făcut asta, s-ar fi depărtat cumva de ei. Știa că asta voia de la el acea creatură de pe munte. Dar nu îndrăznea să-și lase tribul fără cineva care să-i asigure cele necesare.

Ceva bufni pe pielea de țap care învelea fata și crezu că vreun vultur tocmai îl bombardase din zbor. Își scoase bâta din os de la centură și se uită pe după copaci. Atunci, văzu doi oameni față-plată alergând spre el și, uitându-se în lateral, văzu săgeata care intrase în pachetul trist de pe umărul lui.

Ygrol se gândi să fugă. Nu avea la el sulița și știa cât de letale erau armele cu aspect firav pe care le aveau acei oameni. Dar, ca să fugă, trebuia să lase fata și, deși o ducea să o dea monstrului, nu voia să o lase acelor ființe umane slabe. O trase mai jos, așa încât acum se odihnea pe pieptul lui, urlă și atacă. O altă săgeată se înfipse în pachet, trecu prin piciorul fetei și abia îi atinse pieptul. Arcașul stătea în genunchi, grăbindu-se să pună o altă săgeată în arc, când Ygrol intră în el, aruncându-l într-o parte cu o lovitură a bâtei. Capul omului plesni, și creierul îi ieși aproape complet din craniu. Fără să se oprească, Ygrol continuă să alerge după celălalt bărbat, care fugise. Își aruncă bâta grea din os în picioarele omului, ca să-l doboare, apoi ajunse peste el într-o clipă și, fără să lase jos cadavrul fetei, îl omorî călcându-l în

picioare pe acel arogant om de Cro-Magnon. Pe munte, lăsă cele două victime ale lui de o parte și de alta a fetei, ca să o însoțească în călătorie, apoi porni spre casă, încercând să-și dea seama cum se foloseau arcul și săgețile pe care le luase cu el.

Întors în tabără, nu avu nevoie de mult timp ca să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Mai întâi, simți miros de carne arsă, apoi, când intră în luminiș, nu mai auzi nici un geamăt. Pielea cu mâncare fusese ruptă și golită, iar mirosul venea de la cele câteva bucăți mici de carne din foc. Iurtele fuseseră și ele devastate și golite. Înăuntru nu mai rămăsese decât câte o piele însângerată de animal. Ygrol își urlă furia și alergă să sară pe stânca-abator. Îi înjură pe zeii cerului, ai pietrei și ai pământului și blestemă spiritele tuturor strămoșilor care se uitau acum în jos, de la focurile lor de pe cerul nopții. Și, ca un răspuns, aerul de deasupra taberei se desfăcu și apăru monstrul muntelui, dar de data aceasta nimic din el nu mai era ascuns. Ygrol văzu spiritul tuturor animalelor pe care le măcelărise pentru hrană și știu că venise vremea socotelilor. Se uită în jos, la dar, care se afla între picioarele sale, se gândi să-l fărâme cu bâta, dar apoi îl ridică.

Oamenii de Cro-Magnon, aflați în adâncul pădurii, auziră un urlet de sfidare și furie dinspre tabăra tribului de Neanderthal pe care îl încercuiau. Dar nu-l găsiră niciodată pe cel care ucisese atât de mulți din tribul lor. Nici măcar oasele lui.

Capitolul 10

Raportul stadiului modificărilor:

Niște anexe senzoriale se vor forma într-o rețea din aerogel a exoscheletului, similare ca funcție cu linia laterală a unui pește, dar sensibile la un spectru larg de radiații. Prezența acestei rețele face inutilă existența ochilor. Acesta este un avantaj, căci organele de interfațare, care este necesar să rămână aproape de creierul copilului, ocupă o mare parte din fața lui și nu lasă loc pentru altceva. Am păstrat gura pe poziția ei, împreună cu acele modificări necesare pentru o ingerare eficientă a mâncării, dar nasul și ochii au dispărut. De asemenea, cum multe dintre aceste organe de interfațare sunt delicate, este obligatorie existența unui strat protector. Din fericire, am descoperit întâmplător că doar o mică modificare a genei care controlează creșterea exoscheletului (genă luată, împreună cu modificările gurii, din genomul unui scarabeu) produce creșterea unor „cutii înaripate" peste față. Cred că știu deja care va fi numele copilului meu.

Bărbatul stătea întins pe podeaua colibei, cu ochii rotindu-i-se în cap și cu corpul rigid din cauza extazului. Coliba mirosea oribil. La fel bărbatul. Polly se strâmbă în direcția lui, apoi se duse la rața pusă într-o frigăruie peste foc și rupse un picior. Cei doi plasturi pe care îi presase pe pieptul bărbatului, în timp ce-și plimba mâinile prin interiorul blănii puturoase

pe care o purta, îl transportau pe acesta undeva unde nu mai fusese niciodată. Polly se întrebă de ce preferase să facă asta, în loc să-l electrocuteze cu arma ei, și presupuse că, după ce văzuse mizeria în care trăia, îi fusese milă de el.

Se așeză să mănânce, udând fiecare gură de mâncare cu sorbituri amare dintr-un burduf din piele. O auzea pe femeia care se învârtea încă furioasă, pe afară. Bărbatul țipase la ea mai devreme, când femeia protestase, iar aceasta se uitase încruntată la Polly, cu o ură combinată cu teamă. Polly își dădu seama că trebuia să plece înainte ca bărbatul să-și revină și se întrebă ce naiba se întâmplase cu el. Aruncă osul de rață în foc și întinse mâna după restul de pasăre, sfâșiind carnea cu dinții. Îndesă în buzunare cele două pâini plate și tari rămase, apoi privi în jur. Dar nu voia nimic altceva de acolo, nici un alt fel de mâncare. Aruncă o ultimă privire omului preistoric pe care îl drogase și ieși din colibă. Femeia ridică privirea de la o moară manuală la care măcina un fel de grâu. Bolborosi ceva ce Polly nu înțelese. Polly își spuse că femeia probabil nu era mult mai în vârstă decât ea, dar părea groaznic de prăbușită, ca Marjae, aproape de final. În spatele ei, doi copii dezbrăcați se bălăceau în noroi. Polly trecu pe lângă ei, ca să ajungă la piroga amarată pe malul insulei. Femeia strigă un protest, când Polly păși în barca mică și începu să vâslească, dar fata nu se uită înapoi.

Apusul de soare era roșu pe cer, când Polly ajunse într-un târziu la o altă insulă și se căță pe țărm. Își aranjă un pat din trestii groase și se prăbuși pe el, recunoscătoare. Chiar dacă îi era frig, adormi aproape imediat. Noaptea trecu parcă într-o clipă și fata se trezi auzind corul de la răsărit al păsărilor de apă și al broaștelor, urmate de sunetul unui om care țipa și amenința. Polly se ridică, și el o văzu imediat și înjură, în timp ce înainta spre ea prin apă, cât putea de repede. Nu era nici o îndoială ce avea de gând să facă cu sulița lui zimțată. Polly se întoarse într-o parte, iar rețeaua

din interiorul ei era sensibilă la cel mai mic imbold. Dar trebuia să înfrunte sufocarea care urma.

„Încearcă să te hiperventilezi."

— Ce?

„Respiră rapid și adânc – mai des decât e nevoie – până când amețești."

Polly începu imediat să facă asta. După scurt timp simți un zumzet prin membre și o amețeală în cap. În timp ce trecea dincolo de strămoșii cei mai îndepărtați ai bărbatului furios, mlaștina se îngustă și dispăru ca o ceață, expunând realitatea unui cenușiu infinit peste marea neagră. Se simți cuprinsă de un frig teribil și avu impresia că presiunea acestuia încerca să o sufoce. Acum cădea rapid prin acel abis cenușiu – senzația de viteză fiind mai pregnantă decât înainte. Zări în treacăt o linie argintie a unui orizont imposibil. Nu mai dura mult. Dar când aerul îi ieși complet din plămâni, începu să se panicheze. Solzul o aducea din nou până la limită și ea avea să se sufoce. Dorința ei disperată de a se opri păru să distorsioneze tot ce era în jurul ei în niște planuri de sticlă, suprafețe curbate vaste și linii de lumină. Acolo jos era ceea ce îi trebuia ei și se trase în acea direcție. Icnind după aer, dar fericită, se prăbuși pe pământul înghețat, în bătaia viscolului.

Apoi, auzi ceva mârâind în spatele ei.

„Contrafortul trei" avea forma unui deget strâmb, uriaș, proiectat peste colțul unei intrări triunghiulare care umplea partea de jos a acelei camere largi. Tack nu mai voia să se uite din nou în tunel, căci acel efect de perspectivă încerca parcă să-i smulgă ochii din cap. În depărtare se vedea un contrafort similar, ce atârna deasupra fiecăruia dintre celelalte două colțuri. Și erau extrem de departe, înălțându-se prin ceața care umplea camera, separați de o distanță de cel puțin un kilometru. Tack se trase în spate de pe marginea

platformei înălțate pe partea laterală a acelui contrafort și peste bordura căreia se uitau acum Inginerul și diverși membri ai personalului, și se întoarse spre Saphothere.

— Mi-a vorbit despre saltul înapoi în timp, dar ce era cu toată acea elasticitate spațială și irosire inutilă a energiei? întrebă el.

Saphothere îl privi.

— În prezent, tunelul are un an-lumină lungime, la interior, și trebuie luată decizia dacă îl menținem la această lungime fizică sau îl extindem.

— Dar, dacă se întorc în timp o sută de milioane de ani, e clar că *este necesar* ca tunelul să fie extins.

— Atunci când introduci distanța în ecuația călătoriei în timp, spuse Saphothere încordat, aceasta este în funcție numai de energia pe care ai nevoie să o consumi. Cu cât este mai mică lungimea efectivă a tunelului, cu atât este nevoie de mai multă energie ca s-o menții. Dacă ai suficientă energie, poți deschide o ușă direct în Precambrian, deși, probabil că ar fi nevoie să stingi soarele, ca să faci asta. Introducerea unui nivel de energie nul ar extinde un astfel de tunel la infinit, atenuându-l în nonexistență. Este destul de simplu.

Tack pufni și își întoarse atenția spre Inginer. Acesta își terminase discuția cu ceilalți și acum se întorcea la ei.

— Am decis, zise Inginerul. Ia-ți călugărița și informează-o pe Maxell că vom menține tunelul la o lungime de un an-lumină. Părerea mea e că extinderea lui acum ar fi prematură și că trebuie să așteptăm transferul în Triasic.

— Da, Inginer, replică Saphothere, cu o plecăciune scurtă.

Se răsuci pe loc și călugărița apăru aproape instantaneu din aerul fierbinte și umed care sufla peste platformă.

— Cât despre tine, Tack, continuă Inginerul, aștept cu nerăbdare să te revăd la întoarcere, deși atunci vei fi mult schimbat.

Tack nu știa ce să înțeleagă din asta, așa că se mulțumi

să încline din cap și-l urmă pe Saphothere în călugăriță. După scurt timp, ieșiră plutind de pe platformă, până deasupra puțului triunghiular de dedesubt și a distorsiunii lui ametitoare. Apoi, călugărița căzu ca o cărămidă, direct în puț.

Senzația de cădere continuă până când călugărița coti, așa încât, în loc să cadă în jos, ca într-un puț real, acum călătoreau printr-un imens tunel triunghiular. Era doar o schimbare de perspectivă, căci senzația de cădere imponderabilă continuă. Pentru Tack era totuși suficient să aibă o senzație de stabilitate și, astfel, să nu-și verse mațele. Totodată, în timp ce înaintau, începu să simtă accelerația, observând că acele aparente defecte din zidurile argintiu-cenușii ale tunelului treceau pe lângă ei mai repede. Toate acestea erau năucitoare și, privindu-se, Tack avu senzația că asistă la o fugă obositoare. Ațipi, până când Saphothere îi vorbi din nou. Tack se uită la ceas și văzu că trecuseră numai câteva minute.

— Vino aici!

Tack se împinse din lateralul călugăriței, pluti prin ea și se prinse de o bară, apoi se ridică de jos, ajungând în picioare, lângă Călător. Saphothere își retrase mâna stângă dintr-una dintre sfere.

— Bagă mâna aici! comandă el.

Tack își puse palma pe suprafață, având senzația că aceasta era făcută din sticlă, până când sfera cedă și îi cuprinse mâna ca într-un jeleu rece. Simți imediat niște înțepături, ca și cum numeroase ace îi penetrau pielea. Urmă un fior rece, care se răspândi prin braț, pe spate, apoi sări prin gât și ajunse în cap. Călugărița păru brusc și mai transparentă decât de obicei, chiar și tunelul se schimbă. Acum atârnau în fisura unui cristal, în care își mențineau poziția sub o cascadă de lumină.

— Ce face?

— Se conectează... și se hrănește.

— Se hrănește? întrebă Tack prostește.

— Călugărițele extrag energie din sursele asigurate de noi în interspațiu, dar acestea nu sunt suficiente pentru o ființă materială. Ele separă carbonul din aerul expirat de noi și în acest mod – spuse Saphothere, făcând semn cu capul spre mâna lui Tack – absorb direct alte elemente chimice esențiale. Acum simți conexiunea?

După ce încercă să alunge din minte faptul că, într-un fel, era mâncat, Tack simți altceva. Călugărița era obosită și voia să se odihnească. Se simțea îngrădită de distorsiunea interspațiului din jurul ei și era conștientă de asta într-un mod pe care Tack încercă instinctiv să-l înțeleagă, prin ea, dar nu reuși. Fluxul de lumină se micșoră, iar călugărița începu să alunece spre marginea fisurii.

— N-o lăsa să se oprească. Trebuie să continui să o împingi mai departe.

Tack încercă să aplice o presiune asupra biomașinăriei, dar nu știa cum. Intrând mental în acea stare de confuzie, descoperi o minte străină care se lipea de a lui, se scufunda în el, devenea una cu corpul lui. Acum oboseala călugăriței era a lui, nevoia de odihnă devenise a lui. Și atunci *știu*, și din acea parte a lui care îi permitea să persevereze într-un antrenament de luptă extrem de dur, găsi acum voința de a conduce călugărița mai departe. Aceasta reveni treptat în centrul fisurii și fluxul de lumină începu să crească.

— Cealaltă mână, îl grăbi Saphothere, care părea acum doar un schelet îmbrăcat în umbră, alături de el.

Era ca imaginea unei radiografii. Tack văzu cum Călătorul își retrase mâna doar atât cât vârfurile degetelor lui să rămână în ochi și atunci își introduse el mâna înăuntru. Când făcu asta, simți niște reflexe ciudate ale bucății de tor încastrate în încheietura acelei mâini și văzu că aceasta începuse să strălucească sub brățara care o încercuia, ca o monedă din aur. Simți o rezistență din partea ei, ca și cum ar fi fost o bandă elastică infinită, întinsă în trecutul îndepărtat. Abia în

clipa aceea realiză că, în creierul lui, timpul era acum echivalent cu distanța și că alte elemente ale modului de percepție al călugăriței deveniseră acum inteligibile. Își aminti cum făcuse odată un test simplu de percepție, în care trebuia să vizualizeze o linie ce desena un cub și să o răsucească în cap, așa încât ceea ce vedea ca suprafață din spate să devină cea din față și invers. Făcând același lucru cu ceea ce vedea acum, readuse tunelul în fața lui, menținând totodată o imagine conștientă a modului în care îl percepea călugărița... și mai mult de atât.

În timp ce erele comprimate zburau pe lângă ei, realiză că și fisura se înălța din puțul gravitațional al Pământului, care, la rândul lui, era ca un canal despicat în jurul și în interiorul canalului soarelui. Și că ei cădeau spre soare, căci destinația lor nu se afla pe Pământ. Realitatea apărea acum în jurul lui sub forma unor suprafețe complexe, răsucite în direcții imposibile, în sfere și linii de forță, lumină goală și întuneric solid, toate multiplicate la infinit pe o pantă descendentă nesfârșită. Tack îi aruncă o privire lui Saphothere, care acum se depărtase de el, și văzu doar o gaură cu formă umană despicată în întuneric – dar Călătorul era totodată o sferă și un tub, în același timp finite și infinite. Tack se chinui să înțeleagă, dar avu senzația că ceva era gata să se rupă în capul lui.

— Începi să te retragi acum, altfel nu te vei întoarce niciodată.

Saphothere era din nou lângă el: scheletic, terifiant, cu vârfurile degetelor înapoi în ochii călugăriței.

Tack se retrase și suprafețele complexe alunecară înapoi la loc, formând zidurile tunelului, celelalte forme se curbară și dispărură și, după scurt timp, percepu din nou spațiul din jur în numai trei dimensiuni.

— Acum, scoate mâna dreaptă.

— Dar... pot face asta...

— Ai făcut suficient deocamdată. Stai aici de două ore și de patruzeci de milioane de ani.

Tack își retrase o mână și Saphothere o introduse imediat pe a lui. Scoțând și cealaltă mână, Tack se uită la ceas și văzu că trecuseră într-adevăr două ore. Se împinse în spate în cavitatea călugăriței, simțind cum oboseala cobora asupra lui ca un zid care se prăbușea.

— Dar un an-lumină? spuse el, ocupându-și poziția obișnuită din călugăriță.

— Timp și distanță, Tack. Distanță și timp. Acum știi răspunsul. Ca să pilotezi călugărița trebuie să construiești schema logicii ei în mintea ta.

Era adevărat. Tack simțea că acum vedea totul altfel. Se gândi la tunel și spuse:

— Comprimă continuul și multiplică, prin ordine de mărime, distanța pe care călugărița o poate parcurge în mod normal. Și, ca și în cazul tunelului, cu cât călugărița absoarbe mai multă energie, cu atât călătoria este mai scurtă. Care este timpul minim, pentru noi, în care poate parcurge întreg tunelul?

— Mai puțin de o oră, distanța ei personală fiind contractată la câteva sute de kilometri, zise Saphothere. Dar asta ar duce atât la moartea ei, cât și a celor care o pilotează.

Tack aprobă din cap, prea obosit ca să mai întrebe altceva. Își încrucișă brațele, își lăsă capul în piept, închise ochii și alunecă în lumea viselor, unde un șir infinit de sticle de Klein se umpleau singure și oameni fără substanță construiau case în formă de mozaicuri.

Fiind tehnician de interfață, Silleck impunea respect multora și provoca neîncredere și groază altora. În timp ce pășea pe aleea rulantă spre liftul ce avea să o ducă în camera de control de pe Sauros, văzu cum alți heliotani se uitau pe

furiș la capul ei ras și la cicatricele de pe țeastă, produse de penetrarea nodurilor vorpale. Dar era obișnuită cu astfel de priviri și le ignoră, gândindu-se la următorul transfer al orașului. Goron o chemase mai devreme, pentru că ea era tehnicianul de interfață cel mai demn de încredere, ceea ce însemna că urma să aibă la dispoziție ceva mai mult de o oră ca să examineze diverșii senzori vorpali răspândiți prin timp și prin realități alternative. Era poate cea mai bună parte a slujbei sale – un adevărat voyeurism.

Ajungând la lift, păși pe platformă și aceasta porni instantaneu în sus, în timp ce femeia își trecea mâna peste scalp. O durea puțin capul, ceea ce se întâmpla din când în când, pentru că nu exista niciodată suficient timp ca rănile făcute de fibrele de sticlă ale nodurilor care îi penetrau scalpul să se vindece complet. Coborî de pe platformă și observă că Goron nu se întorsese încă din camera contrafortului. Înclină din cap în direcția lui Palleque – care părea să se afle în permanență acolo –, apoi porni spre peretele de interfață, unde un alt tehnician era deja conectat.

Bărbatul stătea cu capul și umerii închiși în sfera vorpală, care era plină de mecanisme translucide și transparente. Prin această distorsiune, erau vizibile urme de coșmar pe țeasta rasă a bărbatului și tuburile și baghetele care interfațau direct cu creierul lui expus. Din partea din spate a acestei sfere, ca o coloană vertebrală secundară, o masă de tuburi din sticlă cu nervuri urmau curba spatelui omului, în jos, unde intrau într-un piedestal plin de luminițe, și apoi în podea. Din coloana vertebrală a bărbatului, barele vorpale ieșeau ca oasele aripioarelor unui calcan, conectându-se la diverse mecanisme din pereții înconjurători, din podea, tavan și interfețe adiacente. Omul părea să plutească în centrul unei ciudate forme circulare hinduse – defectul uman într-o perfecțiune transparentă extraterestră.

Silleck se îndreptă spre sfera din mijloc din grupul celor

trei sfere amplasate în lungul peretelui, lângă bărbat, și se aplecă pentru a-și introduce capul prin materialul gelatinos. Când își lipi spatele de coloana vertebrală din sticlă, simți imediat cum capul și fața îi amorțeau. Vederea slăbi, la fel auzul. Nu simți nici o durere, ci doar o smucitură, când sistemele automate îi desfăcură scalpul, îndepărtară șuruburile scalpului fals și începură să introducă nodurile din sticlă vorpală. Știu că din noduri creșteau fibre, în clipa în care vederea începu să-i revină, licărind, ca a unui monitor defect, și auzi urletul unui dinozaur. După scurt timp, văzu imaginea-standard pentru care era setat echipamentul ei: o imagine din afara lui Sauros. Apoi conexiunea începu să se stabilizeze și acea imagine se desfășură prin timp. Silleck vedea, și *înțelegea*, Sauros-ul de-a lungul mai multor ore, din prezent și din viitor. Și ca și cum asta nu ar fi fost de-ajuns, începu să vadă în sus și-n jos pe panta probabilității, orașe posibile, un peisaj posibil, dinozauri care ar fi putut exista. Fără conexiunile și tehnologia care o înconjurau, acea imagine ar fi înnebunit-o.

Până la urmă, Silleck își stabiliză conexiunea și se concentră asupra unui punct anume, căci nu avea nici un rost să mențină o astfel de imagine atotcuprinzătoare. Aceasta era utilă numai în cazul transferului orașului sau al unui atac. Examinând prezentul apropiat și trecutul apropiat, nu găsi nimic prea interesant, așa că începu să se acordeze pe frecvențele tahionice ale senzorilor vorpali mai apropiați. Printr-unul dintre aceștia observă un băiat care era urmărit de două femei de la începutul erei Cro-Magnon. Dar cum mai văzuse toate acestea, știa că băiatul avea să scape, cu veverița friptă pe care o furase de pe focul lor, apoi urma să doarmă sub o tufă cu spini și apoi să fie transferat prin timp de torul lui, spre un loc aflat dincolo de zona senzorilor disponibili. Oricum, nu exista niciodată un interes prea mare pentru astfel de indivizi, întrucât băiatul era din perioada neurovirusului și nu avea să mai supraviețuiască la prea multe salturi

prin timp. În schimb, imaginea de la senzorul următor o interesa cel mai mult pe Silleck. Fata o fascina, și Silleck încă nu avusese destul timp disponibil ca să vadă ce se întâmplase cu ea la acel ultim salt temporal scurt. Saltul în sine era interesant, pentru că ambele capete ale lui erau cuprinse în viața de zece mii de ani a acelui senzor. Concentrându-se, Silleck se conectă la senzor, aproape de capătul vieții lui, și o luă înapoi prin timp, până găsi ceea ce dorea.

Fata, Polly, se răsuci, căutând în manta pistolul automat cu care Silleck o văzuse trăgând în jongler, cu câteva sute de mii de ani în viitor. Frigul începuse deja să pătrundă prin hainele ei nepotrivite și mâna îi tremura, când îndreptă arma spre întunecimea viscolului. Silleck reglă senzorul și văzu în infraroșu animalul aflat acolo. Apoi, auzi tropăitul îndesat al labelor grele și un mârâit puternic. Fata apăsă pe trăgaci, apoi înjură și bâjbâi cu degete tremurânde după piedica de siguranță. Din vârtejul de zăpadă apăru o formă uriașă și păroasă, cu niște dinți enormi. Polly reuși să tragă și, în lumina slabă, flacăra de la gura țevii supraîncărcă pentru o clipă imaginea pe care o privea Silleck, așa că tehnicianul nu văzu retragerea animalului. Polly se uită în jur, realizând poate pentru prima dată că stătea pe marginea unei stânci, pe care sufla furtuna. Mult sub ea se întindea o câmpie înghețată, traversată de o turmă de mamuți lânoși. Polly se întoarse, fără îndoială la auzul apropierii furișate a animalului pe care Silleck îl vedea clar. Creatura era *mare*, iar acea împușcătură doar o enervase, realiză tehnicianul.

— Chiar așa? Și eu care tocmai mă gândeam să caut o cabană de schi, spuse Polly, cu voce tare.

Acel monolog aparent dement îi atrăsese prima dată atenția lui Silleck, în pădurea în care fata se întâlnise prima dată cu jonglerul. Abia după ce o observase o vreme, Silleck realizase că Polly purta un fel de dispozitiv AI care părea destul de avansat pentru perioada din care provenea fata.

Polly închise ochii și Silleck văzu cum rețeaua temporală răspundea la dorința fetei, trăgând-o în interspațiu. Dispăru cu câteva clipe înainte ca fiara, un urs mare, să țâșnească din furtună, pentru ca apoi să se oprească, alunecând, lângă marginea stâncii, privind în jur nedumerit. Până aici ajunsese Silleck ultima dată când se uitase prin senzor. Acum, se întoarse pe linia temporală a acestuia, până la punctul de sosire, după ce fusese lansat în trecut, din New London. Apoi urcă în timp, căutând semnătura temporală a sosirii lui Polly, la aproximativ cinci mii de ani mai târziu.

Fata se materializă în aer, torul nereușind să regleze nivelul solului, într-un astfel de salt scurt forțat. Polly căzu la pământ și se rostogoli, căutând disperată arma pe care o scăpase. Pistolul se afla pe o suprafață de gheață, sub care se vedeau alge încâlcite și pești mici înotând leneși. După ce ridică arma, fata privi în jur.

Se afla pe același vârf de munte ca mai înainte, dar acum nu mai era viscol și nici animalul uriaș, ci doar stânci și praf, și un copac dezgolit de scoarță de vântul înghețat constant. Și toate acestea, sub un cer plumburiu. Polly își încheie mantaua și se depărtă de marginea prăpastiei. Era tot frig, observă Silleck – fata reușise să sară peste o scurtă perioadă interglacială.

— Da, da, și tu, și maică-mea, spuse Polly, cu voce tare.

Sonda nu era atât de sofisticată, încât să se acordeze pe celălalt partener al conversației, așa că Silleck își înfrână nemulțumirea și continuă să o urmărească pe Polly, cum se depărta de prăpastie. După scurt timp, ajunse pe o pantă plină de grohotiș, care cobora la un râu. Acesta era în cea mai mare parte înghețat, dar apa continua să curgă prin el. Fata se aplecă și luă niște apă cu mâinile făcute cupă, ca să o guste. Apoi, înaintând pe cursul râului, scoase din buzunar niște pâine și începu să mănânce.

Plictisitor, își spuse Silleck, trecând repede înainte, în timp ce fata mergea în lungul râului care cobora, din loc în loc, în cascade pe versantul muntelui – apa curgătoare reprezenta doar o mică parte din ea, restul fiind înghețată în sculpturi transparente ciudate, ca niște dinți sau mâini cu multe degete ce se țineau bine de stâncă. După scurt timp, apăru câmpia, unde râul se termina într-un bazin larg. Un urs spărsese gheața și Polly îl privi cum căuta în apă, dar fără să prindă nimic, în ciuda efortului.

— E aceeași fiară pe care am văzut-o înainte?

Silleck răspunse, neauzită:

„Nu, poate vreun strămoș îndepărtat."

Polly se lăsă pe vine și continuă să privească fiara înfometată. Așteptă prudentă, până ce ursul se îndepărtă și dispăru, după care se îndreptă și ea spre apă. Silleck reglă sonda pe raze X și văzu schelete de somoni înotând sub apă. Fata era probabil moartă de foame, din cauza caracterului parazit al torului, dar Silleck nu vedea cum ar fi putut să facă rost de mâncare. Cu o inspirație bruscă, Polly căută în geantă și scoase un dispozitiv, cu care trase în apă. Silleck se conectă la baza de date de pe Sauros și identifică dispozitivul ca fiind un electrocutor defensiv, apoi se uită ca să vadă efectul acestuia. Doi somoni mari ieșiră plutind la suprafață, zbătându-se violent. Fără să se obosească să-și scoată cizmele, fata intră în apă și scoase peștii pe mal.

„Bravo!" îi spuse Silleck. *„Bine lucrat."*

— Sigur, se adresă Polly însoțitorului ei AI, scoțând un cuțit. Ai auzit vreodată de sushi?

În timp ce fata se delecta cu somonul crud, Silleck îl auzi pe Goron spunând:

— Suntem pregătiți pentru transfer. Toată lumea să intre *online*.

Cu părere de rău, Silleck se retrase din acel timp îndepărtat.

Ieșirea din tunelul timpului semăna mult cu intrarea. Avea aceeași distorsiune triunghiulară la care îți venea greu să te uiți și contraforturi uriașe întinse peste cele trei colțuri. Călugărița se înălță în spațiul alburiu, alături de o tornadă de ceață aburindă ca un curcubeu, care pătrundea în centrul triunghiului. Abia după ce se depărtară de ea, Tack distinse spațiul larg și realiză că erau într-o cameră mare. Ajungând în final la un perete, intrară într-un pasaj, ce conducea într-un oraș orizontal compus din clădiri și mașinării, apoi într-un tunel lung curbat.

Tack își spuse că era clar că nu se aflau în Kansas. Urcară într-un spațiu vidat și inundat de strălucirea apropiată a soarelui, între clădirile uriașe ale unui complex-oraș imens, care – văzu Tack în timp ce călugărița urca – se înălța pe marginea unui disc uriaș.

— Cum de putem respira? întrebă Tack, după ce își aminti să respire din nou.

— Călugărița generează oxigen ca produs secundar, după ce absoarbe carbonul din dioxidul de carbon eliminat prin respirația noastră.

Răspunsul nu clarifica în întregime întrebarea lui Tack.

— Vreau să spun... cum de aerul nu se pierde din interior, pe aici? adăugă, făcând semn la spațiile deschise dintre bare.

— În termeni simpli: datorită unui câmp de forță, generat în jurul interiorului călugăriței, care îl oprește. O descriere corectă ar fi, totuși, existența unei interfețe temporale.

— Oh, acum chiar că am înțeles.

Saphothere îi aruncă o privire de avertisment, pe care Tack o întâmpină cu o ridicare din umeri, pentru ca apoi să-și întoarcă atenția la priveliștea fantastică.

Aici erau turnuri atât de înalte, încât ar fi putut cuprinde întreaga populație a unui oraș mare din vremea lui Tack. Motoare uriașe, cu un scop necunoscut lui. Și cupole uriașe,

care acopereau păduri dense, parcuri și chiar și o mare, în care înotau monștri marini și pe care pluteau vase. O încâlceală de drumuri acoperite și tuburi de transport legau toate aceste structuri, iar prin ele treceau diverse mijloace de transport, printre care și călugărițe. Deasupra acestui oraș, pluteau niște nave spațiale enorme, probabil descărcându-și încărcătura, nave construite din sfere unite de forme denditrice. Centrul discului era gol, cu excepția unei farfurii imense, și deasupra acesteia nu se mișca nimic, căci acolo spațiul era distorsionat de transferul de energii letale.

— New London, anunță Saphothere.

Lui Tack nu-i veni în minte nici un răspuns rezonabil.

Călugărița se îndrepta acum spre marginea discului. Se părea că acel mediu nu-i era dăunător, căci Saphothere nu părea grăbit să schimbe direcția. Sub ei, orașul se întindea parcă la nesfârșit. Tack ridică privirea spre soare, care era surprinzător de voalat. Nu ar fi trebuit să se poată uita așa la el, direct.

— Vezi valva solară? întrebă Saphothere.

Valva solară?

Călătorul făcuse referiri repetate la ea, dar Tack nu se întrebase niciodată ce însemna. Observă, profilată pe fața globului, o formă rectilinie, minusculă prin comparație. Dar, în definitiv, la fel apărea planeta Pământ față de soare.

— Cum?

Tack era total pierdut.

— Stă în cromosferă, folosind mai mult de jumătate din energia pe care o generează ca să alimenteze motoarele antigravitaționale care o mențin pe loc. Intrând în aceleași câmpuri AG, radiația solară este accelerată și concentrată într-un fascicul de microunde, care ar putea prăji Pământul într-o jumătate de secundă.

Făcu semn cu capul spre distorsiunea de deasupra farfuriei și continuă:

— O fracțiune din acest fascicul lovește stații de scindare, înainte să ajungă aici, și este direcționată spre stații de conversie răspândite în întreg sistemul solar, care asigură energia necesară pentru civilizația noastră.

— Stații de conversie? întrebă Tack.

— O astfel de stație, de deasupra lui Marte, convertește energia microundelor în spectrul total al luminii, de la infraroșu la ultraviolet, care ne servește ca înlocuitor al oglinzilor solare distruse de umbratani. Acesta este motivul pentru care planeta nu mai este în întregime roșie.

Tack se gândi câteva clipe.

— Ai spus că doar o fracțiune?

— Cea mai mare parte a fasciculului care lovește farfuria de aici este folosită pentru alimentarea găurii de vierme – a tunelului timpului. Trebuie să înțelegi că inițial am construit valva exact pentru acest scop și că umplerea de vegetație a planetei Marte este doar un beneficiu suplimentar. Valva și gaura de vierme sunt legate în mod inseparabil și nici una dintre ele, odată creată, nu mai poate fi oprită. De fapt, nu există nici un mijloc fizic prin care să poată fi oprită valva, deoarece câmpurile antigravitaționale care o mențin pe poziție focalizează totodată fasciculul – așa cum ți-am spus. Dar, dacă ai opri-o, gaura de vierme s-ar prăbuși în mod catastrofal, și Sauros ar fi șters de pe fața Pământului, din cauza efectului de recul. De asemenea, dacă gaura de vierme s-ar închide singură, impulsul de energie ar vaporiza New London. În consecință, proiectul presupune o conlucrare *totală*.

Când călugărița începu să coboare pe lângă marginea exterioară a lui New London, deveniră imponderabili în interiorul călugăriței, iar Tack observă, după scurt timp, că orașul avea două fețe, ca o monedă. Când construcția coti spre cealaltă parte, Tack își simți stomacul strângându-se și își înghiți cu greu greața. Începu să simtă forța gravitațională a celei de-a doua părți, în timp ce coborau spre o clădire aflată chiar la marginea orașului, ce se întindea peste întreaga

parte inferioară a discului. Această structură avea forma jumătății din spate a unui transatlantic de lux, dar așezată la unul dintre capete, așa încât pupa era proiectată în spațiu. Cu această unică excepție, ar fi putut fi un vas de linie care să facă *Titanicul* să pară o simplă barcă de salvare. Călugărița intră pe o traiectorie curbă spre „puntea" clădirii, unde alte structuri se proiectau în unghiuri drepte. Tack văzu că mii de călugărițe erau deja atașate, ca o spumă argintie, la acele ieșituri. Ajunseră în mijlocul lor și coborâră pe o platformă ce semăna cu un amestec ciudat între o cochilie de stridie uriașă și un helipad.

Saphothere își retrase mâinile din ochii călugăriței și spuse:

— Îți amintești masca din rucsacul tău? Vei avea nevoie de ea ca să ajungi la intrare, căci afară este vid.

Făcu semn spre o ușă ovală aflată la îmbinarea dintre platforma de aterizare și clădirea principală.

— Și va trebui să alergi.

Tack deschise rucsacul și luă masca. Atunci când Saphothere îi explicase funcționarea ei, Tack sperase că nu va fi nevoit să o folosească vreodată. Părea organică, asemănătoare cu fața jupuită a unui greiere uriaș, iar interiorul strălucea umed. Când și-o presă pe față, interiorul moale se mulă pe trăsăturile lui. Pentru o clipă orbi, apoi se activă un ecran de vedere, cu alte display-uri la bază. Pentru respirat era nevoie doar de un mic efort suplimentar celui obișnuit. Se părea că masca înmagazina oxigenul pur absorbit din mediul înconjurător, pe care, atunci când era purtată, îl elibera.

— Haide, acum, îl grăbi Saphothere, și el cu masca pusă, în clipa în care sări afară din călugăriță.

Tack îl urmă, alergând spre ușă. În prima clipă își simți pielea înghețată, apoi, brusc, începu să-l ardă. Văzu aburi ridicându-se din hainele lui și disipându-se. Saphothere, care alerga alături de el, părea total în largul lui în acel mediu. Când ajunseră la ușa ovală, Tack aruncă o privire în spate și văzu cum călugărița plutea spre lateralul platformei de

aterizare, acolo unde se aflau și altele asemenea ei. Saphothere prinse mânerul, deschise ușa și intră înaintea lui într-o cameră turtită etanșă. Imediat după ce închise ușa, aerul începu să pătrundă înăuntru în rafale, iar după alte câteva clipe își scoaseră măștile.

— Și acum? întrebă Tack.

Saphothere intră pe următoarea ușă, într-un haos de sunete și culoare. Tack abia putea să le absoarbă. O cameră vastă, care conținea locașuri de toate formele și mărimile, suspendate de schele ortogonale sclipitoare, grădini și arcade, unele dintre ele chiar în poziție verticală, drumuri ca niște panglici aruncate prin aer, mijloace de transport de toate felurile, navigând rapid în toate direcțiile și heliotani peste tot, cu miile. Se uită la Saphothere și văzu că acesta lucra la palmtop.

— Ești prea lent și prea slab, așa că ai putea fi ucis aici în câteva minute, probabil accidental, spuse el, făcând semn spre nebunia din jur. Nu ești încă pregătit pentru așa ceva.

Spunând asta, Saphothere apăsă pe alte taste ale computerului său. Tack simți senzația mult prea familiară a pătrunderii legăturii de reprogramare. Încercă să se opună, dar în loc de asta, se închise pur și simplu. Totul începu să se întunece și ultimul lucru pe care îl simți fu cum Saphothere îl prindea, în momentul în care cădea.

Ploaia ropotea peste ea, ca o mare verticală. Polly alunecă în noroi și căzu cu fața în jos. Nările i se umplură de duhoarea vegetației putrezite și în întuneric auzi țipete stridente.

— Da, știu, nu este un loc prea plăcut, spuse ea, apoi își dori să nu fi vorbit, auzind cum zgomotele produse de animale se opriseră.

Se împinse în mâini și privi în jur, în întuneric, la copacii uriași care se înălțau în spatele cortinei de ploaie.

— Nu ai nimic de spus? îl întrebă nervoasă, îngrozită că acum era posibil să fie absolut singură.

„Oh, tot timpul am ceva de spus. Dar deocamdată încerc să folosesc unul dintre programele militare ale Gânditorului, ca să calculez accelerația ta la călătoria prin timp."

„Vei putea să-mi spui în ce eră voi ajunge la următorul salt?" întrebă Polly în gând, sigură că auzise mișcări rău-prevestitoare în jurul ei.

„Ei bine, am ceva date de la care să pornesc... cu anumite limite vagi. Deocamdată, se pare că accelerația ta este exponențială, dar este greu de estimat cât este acest exponent. Tot ce știu este că, dacă creșterea continuă în acest ritm... după alte câteva salturi vei traversa câteva milioane de ani în trecut, la un singur transfer."

„Vorbești serios?"

„Oh, da. Dar, așa cum am spus, parametrii sunt neclari. Dacă urmezi curba pe care încerc acum să o calculez, vei ieși de pe grafic, realizând un salt care este infinit. Dar e posibil ca eu să văd doar o parte a acestei curbe și cine poate spune sigur că tu urmezi această curbă, până la urmă? Ideea e că acum înveți să controlezi salturile și Dumnezeu știe ce alți factori pot intra în joc. Următorul poate fi cu un an în urmă sau, la fel de ușor, cu un milion de ani."

— Oh, la naiba cu toate astea, spuse Polly tare și căută în interiorul corpului ei, să preia controlul rețelei și să o facă să se supună dorinței ei.

De data aceasta nu mai există nici o tranziție peste marea neagră ce apărea înainte și se lansă imediat în acel spațiu euclidian pe care putea să-l manipuleze, chiar dacă nu în totalitate. Lăsă să treacă numai câteva secunde, apoi se extrase din el și căzu cu spatele pe un strat moale de frunze, dintr-o pădure aflată în lumina aspră a zilei. Trase avidă în piept aerul rece de dimineață.

„Bineînțeles, de câte ori faci asta, dai peste cap și mai mult calculele mele."

Polly nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă.

Cheng-yi se trase afară de sub mormanul de cadavre și privi în jur, uluit. Unitatea de atac a Armatei Poporului îi străpunsese cu baionetele pe supraviețuitori și poneii răniți, apoi jefuise cadavrele. Tot ce mai amintea acum de cea mai mare bandă de hoți din ținutul Miyi erau cadavrele măcelărite, întinse prin toată valea. Cheng-yi presupuse că nici unul dintre atacatorii lor nu-l trăsese afară, ca să-l jefuiască, pentru că era acoperit cu sânge și existau atâtea alte cadavre de la care să fure. Cheng se ridică nesigur în picioare și se verifică vizual din cap până-n picioare. Se părea că nici o picătură de sânge nu era a lui, ceea ce era un adevărat miracol, ținând cont de faptul că el călărea lângă Lao, când mitraliera deschisese focul, iar din Lao nu mai rămăsese mai nimic identificabil. Cheng începu să danseze pe loc și își scuturâ pumnii spre cer, apoi se uită din nou în jur, total debusolat.

Micul trafic cu droguri sau arme pe care reușiseră să le treacă peste Himalaya după revoluția lui Mao devenise imposibil acum, când era singur. Totodată, după revoluție, câștigurile fuseseră slabe în regiunea Xiang, cea mai mare parte a prăzii fiind deja luată de oficialitățile partidului. Cheng nu avea de gând să se alăture din nou societății chineze actuale. Munca grea nerecompensată și hainele cenușii și plictisitoare nu-l atrăgeau deloc. Îi rămânea o singură opțiune: să se îndrepte spre coastă, spre Kowloon și Hong Kong, și să vadă care îi era norocul acolo. În timp ce-și schimba hainele cu altele mai bune de la cadavre și jefuia de pe acestea tot ce lăsaseră în urmă soldații, nu simți nici cea mai mică durere. Nu fuseseră o bandă rea, dar nici unul dintre ei nu îi apreciase cu adevărat calitățile și, oricum, spectrul lui emoțional cuprindea doar senzațiile de groază și poftă. Primul dintre aceste sentimente intră din nou în joc căci, exact când voia să plece, apăru monstrul.

Fiara uriașă și oribilă se hrănea cu morți. O văzu aplecându-se peste cadavrul unui ponei și absorbindu-l cu un

clănțănit scurt. Cadavrele umane le devora cu și mai puțin efort. Ghemuit în spatele unei stânci, Cheng-yi suspina îngrozit, în timp ce asculta macabrul festin, apoi, când sunetele încetară, își înăbuși suspinele și-și ținu respirația. Poate că plecase? Poate că nici nu fusese acolo...

Cheng-yi ridică privirea direct în gura iadului deschis deasupra lui și urlă. Gura se retrase și de pe spatele monstrului căzu unul dintre solzi, bufnind în praf chiar lângă chinez. Acesta privi solzul, care arătă la început ca o frunză, strâns într-un cilindru, ca și cum s-ar fi uscat rapid. Următoarea emoție fu pofta, și Cheng-yi nu ezită nici o clipă să înhațe obiectul și să și-l pună pe antebraț. Apoi, după ce fiara plecă, se întrebă ce nebunie fusese aceea, care îl făcuse să aibă o viziune atât de monstruoasă. Dar nu fusese deloc ultima.

Capitolul 11

Inginer Goron:

Unul dintre oamenii lui Maxell a fost cel care a avut ideea să utilizăm programarea cerebrală a următorului purtător de tor pe care urma să-l interceptăm. Sir Alex a părut cea mai bună opțiune, căci el fusese antrenat în luptă, încă de la naștere. Echipa noastră avea optsprezece ore în care să lucreze cu el, înainte de următorul lui salt, și totul părea să meargă bine. Programarea a avut loc și a fost timp chiar și pentru dotarea lui cu o augmentare fizică și pentru ca Pedagogul să realizeze descărcarea unei baze de date cu instrucțiuni asupra armelor. Se pare că, deși a acceptat armele noastre, a refuzat total să renunțe la armura lui. Dar în ciuda armurii, a armelor și a noilor lui capacități fizice, probabil a eșuat. Echipa, rămasă la locația unde îl interceptaseră pe Sir Alex în timp ce-și reîncărcau călugărițele printr-un generator portabil fuziune/transfer, a fost atacată de fiară la numai câteva minute după sosirea lui simultană dincolo de Nod. Așa că nu putem presupune decât că Cowl l-a ucis pe om, și a fost atât de furios încât a ripostat direct.

Pedagogul era o prezență nevăzută, care descărca direct informații în mintea lui și, cu brutalitatea unui chirurg, forța acele structuri ale minții lui care le putea utiliza să ia forma dorită. Dar nu înțelegea ceea ce îl înconjura.

Călătoria trebuia să dureze încă cinci ore. Tack *știa* că erau trei motoare de fuziune, fixate pe niște proeminențe care ieșeau din corpul cilindric principal al navei, aruncând în urmă flăcări albe. Mercur semăna cu o sferă de cenușă, în stânga, cu instalații argintii sclipitoare răspândite într-un labirint pe flancul murdar de funingine și cu stații în formă de țigară orbitând în jurul ei. Tack stătea în fața unuia dintre ecranele triunghiulare care încercuiau sfera de pe punte, singurul loc în care oamenii puteau supraviețui. Acum nava era radioactivă la un nivel letal. Tack fu uluit pentru moment, când se gândi cum putea o navă să funcționeze în acele condiții, dar apoi, fără nici un fel de problemă, înțelese dimensiunile și proprietățile deosebite ale materialelor și tehnologiei heliotane.

În față, soarele se înălța imens, ca o gaură tăiată prin spațiu într-un furnal al Infernului, și pe fondul lui se contura valva. Aceasta era uluitoare, ca un petrolier uriaș ce traversa un ocean de foc.

— De ce...?

Nu rosti efectiv întrebarea, care însă fu pusă.

Ai prefera asta...?

Tack se trezi brusc scufundat într-un fluid vâscos limpede și într-o lume a durerii. Nu putea țipa, căci fluidul îi intrase în gură și în plămâni, iar când începu să se zbată, văzu cablurile optice care ieșeau șerpuite din ceafa lui. Uitându-se în jos, văzu că era jupuit de piele, cu mușchii roșii expuși, cu tuburi și fire conectate pe toată lungimea corpului, cu cătușe din metal la încheieturi, în timp ce capul învelit cu glugă al unui robot chirurgical excava în partea laterală a corpului său. Apoi, acea viziune oribilă dispăru și se trezi din nou pe nava soarelui, icnind și ținându-se de piept, tremurând. Dar durerea dispăru și amintirea durerii deveni dintr-o dată neclară.

— Când vom termina reconstrucția ta, vei fi mai eficient pentru misiune.

Cuvintele fără trup însemnau același lucru în toate limbile pe care le cunoștea acum, căci Pedagogul îi vorbea în toate limbile pe care le știa. Se gândi la armele heliotane și realiză că știa cum să dezasambleze și să asambleze la loc o carabină multifuncțională, cum să programeze catalizatorii moleculari. Și acestea erau doar câteva din multitudinea de cunoștințe care se extindeau în mintea lui.

— Am întrebări...

— Și eu am răspunsuri, replică sec Pedagogul.

Tack întinse mâna, atinse ecranul și îi simți căldura.

— Cowl trebuie să depășească inerția temporală de patru miliarde de ani, ca să reușească.

Înclină capul și continuă:

— Înțeleg. Un miliard.

Acum știa că Nodul spre care Cowl călătorise cu câteva secole în urmă era situat chiar înainte de explozia precambriană, momentul în care viața complexă apăruse cu adevărat.

— Această inerție – pentru ca să o depășească, Cowl trebuie să facă ceva... de proporțiile unui cataclism. Și chiar dacă reușește, nu va face altceva decât să se împingă pe sine și noua lui istorie în jos pe panta probabilității.

— Cataclism... Nod. Ce menține poziția relativă între realitățile alternative de pe pantă? De ce uciderea tatălui tău te va constrânge să rămâi în noua linie temporală pe care ai creat-o prin acest act, foarte jos pe panta probabilității, în loc să transforme acea linie în linia principală?

— Cauză și efect. Paradoxul te împinge în jos pe pantă.

— Corect. Dar acest paradox apare numai pentru că tu *contrazici* ceea ce s-a întâmplat înainte. Acționezi contra *inerției* temporale. Înainte de Nod, inerția este practic zero și deci nu trebuie decât să contrazici acest zero.

Și atunci, Tack înțelese. Percepu imaginea timpului ca o pânză aruncată peste o masă, pe suprafața căreia se afla

deja un băț lung, iar punctul cel mai înalt al pânzei, acolo unde aceasta era ridicată, în lungul bățului, reprezenta linia principală. Bățul era ridicat de pe marginea mesei, așa încât panta pânzei, de o parte și de alta a bățului, devenea din ce în ce mai lungă, cu cât te depărtai mai mult spre marginea mesei. Marginea mesei reprezenta Nodul, iar bățul care ieșea din margine era ținut de o mână care, dacă avea suficientă putere, putea roti bățul, alterând astfel poziția punctului cel mai înalt al pânzei și pantele de pe ambele părți. Acea mână îi aparținea lui Cowl. Tack înghiți în sec, văzând că nu avea altă alegere decât să creadă ceea ce i se spunea: dacă mâna cuiva stă deasupra detonatorului unei bombe atomice, atunci nu trebuie să eziți să-l împuști, dacă ai ocazia. Nu mai întrebi ce intenții are.

— Mai sunt și altele pe care trebuie să le aflu.

— Da...

Simți în minte un val de informații, plasate exact la limita percepției, gata să se năpustească peste el. În fața lui, ecranele triunghiulare se înnegriră pentru o clipă, apoi reveniră, afișând cu totul alte informații. Păși în față, pentru o clipă se scufundă iar în lichidul vâscos și își zări fugitiv mâna ridicată, pielea crescând din nou peste ea ca o mâzgă albă, în timp ce materialul torului crescuse la mărimea întregii palme. Durerea îl inundă scurt, apoi se trezi pe o pasarelă, lângă geamul unui acvariu, în spatele căruia se mișca ceva. Un coșmar se întoarse spre el.

„Și acum, uită-te la frumoșii căluți."

Locul păruse idilic încă de la început. Un soare cald și alinător, prune sălbatice împrăștiate sub copacii de la marginea pădurii. Niște lemuri mici se hrăneau cu ele, preferând poate fructele puțin putrezite pentru efectul lor amețitor. Iarba era verde și înaltă, presărată din loc în loc cu margarete imense și exista suficient lemn uscat cu care să poată

aprinde un foc, pentru noaptea care se apropia. Dar, înainte ca Polly să aibă șansa să vadă mai multe, o herghelie de cai miniaturali apăru în galop, speriindu-i pe lemuri, care se împrăștiară. Polly îngenunche la umbra unui copac, ca să mănânce prunele pe care le adunase, în timp ce urmărea țopăielile drăguțelor creaturi. Atunci apăruse *fiara* și acum stătea ghemuită în spatele aceluiași copac, cu electrocutorul în mâna stângă și pistolul automat în cea dreaptă.

„Acum ești cu mult în trecut. Ticăloșii aceștia au murit cam cu patruzeci de milioane de ani în urmă."

Monstrul țâșnise în scena pastorală cu un țipăt asemănător unui claxon. Își învârti ciocul de papagal, evisceră cu el unul dintre caii micuți, apoi smulse capul altuia și își repezi gheara peste un al treilea, în timp ce restul herghelie fugea. Fiara începu să mănânce animalul prins, sfâșiindu-l în două și dându-i capul pe spate, ca să consume măruntaiele tremurânde. Termină primul cal în câteva clipe, apoi se duse la altul, ridicând în drum capul tăiat. Înainte să se ospăteze cu a treia victimă, făcu o pauză și elimină un șuvoi de excremente albe.

„Cred că și-a făcut plinul."

Așa se părea, căci pasărea monstruoasă, după ce mâncase capul și picioarele din față ale celui de-al treilea cal, ciugulea restul parcă fără chef. După o clipă renunță complet, zgârmă pământul ca o găină, scoase din nou țipătul ca un claxon și plecă.

„Și asta a fost una mică."

Polly era șocată, căci oribila creatură era mai înaltă decât ea, iar ciocul ucigaș avea mărimea unei găleți.

„Se numește Gastornis", explică Nandru.

Văzând că pasărea era acum la câteva sute de metri depărtare, Polly vru să iasă din adăpost.

„Nu ar fi mai bine să rămâi între copaci?"

Ignorând sfatul, fata aruncă o privire în jur, ca să se

asigure că nu mai existau alte surprize neplăcute în apropiere, apoi alergă la locul în care se hrănise pasărea.

„Ești nebună?"

Polly se aplecă, smulse o bucată însângerată din ultimul căluț și alergă din nou la adăpost.

— Nu trebuie să risipești nimic, cum spunea mereu mama mea, fredonă Polly, alergând mai departe în adâncul pădurii.

Mai târziu, cu stomacul plin cu carne de cal friptă, aruncă o privire afară din tabăra ei și observă că sclipirile focului se reflectau în niște ochi aflați acolo. După ce aruncă un os spre ei, auzi cum niște animale se băteau pe el, în întuneric. Dar măcar acestea păreau mici, după zgomote.

Coșmarul luă forma unui om, un bărbat înalt și cu membre lungi, la care statura solidă a heliotanilor atinsese valorile extreme. Nu avea față. Capul lui era un oval total lipsit de trăsături, puțin ascuțit, ca un cioc, având același aspect strălucitor de gândac ca majoritatea corpului său gol. Ca și cum nu ar fi fost destul de ciudat, pe carapacea neagră se vedea o rețea de vene și coaste transparente, astfel încât, atunci când lumina atingea rețeaua, aveai impresia că ai în față un schelet oribil.

— O femeie a folosit un program de prognosticare semi-AI ca să prezică viitoarea dezvoltare a ADN-ului uman și pe baza acestui program a început experimente de recombinare pe propriii copii. După spusele ei, primul experiment a fost un eșec, deși copilul a supraviețuit. Cowl nu a fost un eșec, așa că se pot face multe speculații referitor la modul în care femeia își alegea termenii de comparație.

Tack tresări când Cowl începu să meargă spre el, dar ființa întunecată îngheță la mijlocul pasului, în timp ce Pedagogul își continua expunerea.

— Nu știm ce presiuni externe au fost aplicate, pentru că ADN-ul nu are alt scop în sine decât propria supraviețuire

și procrearea, deci inteligența și forța fizică cresc numai dacă au un efect direct asupra acestora. Dacă supraviețuirea ADN-ului uman ar impune necesitatea pierderii creierului și filtrarea mâncării din sol, atunci am deveni cu toții viermi. Nu se poate decât presupune că programul ei a prezis un viitor în care erau necesare nivelurile cele mai ridicate de inteligență, duritate, viteză și forță. Cowl și-a ucis mama, când era în pântecele ei, evadând de acolo printr-o cezariană internă, cam la fel cum un pui evadează din ou, cu ajutorul ciocului.

— Dar a devenit heliotan, spuse Tack.

Informația exista acum în mintea lui. Văzu cum supraviețuirea lui Cowl depinsese inițial de heliotani, cum devenise în mod deliberat un membru foarte valoros al acelei societăți. Nu fusese deloc dificil, duritatea și inteligența fiind calități foarte admirate. Această greșeală de judecată dusese la moartea multora. Unul dintre ei fiind un om de știință de vârf, pe nume Astolere – sora lui Saphothere.

— Înțeleg, zise Tack, rigid.

Și chiar înțelegea. Văzu explozia lui Callisto, o lună a lui Jupiter, explozia fiind reținută de o barieră nevăzută și luna dispărând pur și simplu, într-o clipă. Patru sute de milioane de heliotani muriseră în mai puțin timp decât cel necesar pentru a inspira.

— Cowl, după ce s-a aliat cu umbratanii și le-a transmis acestora o mare parte a cercetărilor sale, a produs o anomalie temporală pe Callisto, unde se afla baza unității sale de cercetare, punând pentru o picosecundă o versiune viitoare a acelei luni în exact același loc cu originalul. Compoziția fizică a celor două luni forțate să existe în același loc, chiar și pentru un interval extrem de mic de timp, a produs o explozie nucleară, energia generată alimentând zborul lui și al acelei flote umbratane în trecut.

— Și eu trebuie să ucid această... creatură?

— Da, aceasta este sarcina ta.

Întors la bordul navei virtuale, Tack fu scăldat de o lumină incandescentă. Pe ecrane apărea acum o vedere laterală a valvei solare. Semăna cu o raboteză din lemn uriașă, care răzuia suprafața fierbinte a soarelui, plată la cele două extremități, dar umflată la mijloc. Imaginea era filtrată, căci altfel l-ar fi incinerat. Apoi, dintr-o dată, se trezi privind peste o pantă vastă, care era doar o parte a valvei. Văzută de aproape, părea să se întindă până la infinit în toate direcțiile, dincolo de scala planetară, o imensitate imposibil de conceput. Clipi și își mută privirea de la ea, cercetând împrejurimile. Interiorul navei devenise un furnal: materialul plastic începuse să fumege, învelișurile se cojeau de pe suprafețele metalice, pete roșii de căldură apăreau pe metalul dezgolit și fumul din aer era tras afară prin gurile de ventilație. Și astfel lumea ireală creată de Pedagog își atinse sfârșitul. Când câmpurile energetice ale navei se prăbușiră, o lumină actinică șterse totul și Tack începu să se trezească.

Rămânea fără aer și acum forța voinței ei împingea solzul în alt mod. Se trezi trasă în lateral, înapoi în acea dimensiune a mării negre de sub vidul cenușiu, dar o dată cu ea era trasă și o parte din locul anterior în care se aflase. Linii abia vizibile de lumină țâșneau din solz și se întorceau în ele însele, toate arcuindu-se la exact aceeași distanță de el, așa încât fata părea să se afle în centrul capului unei păpădii uriașe și luminoase. Apoi, acel sferoid căpătă un aspect sticlos, lumina scurgându-se afară din el și suprafața desfăcându-se și contopindu-se în vene și coaste, ca apa turnată peste ceva unsuros. Închisă în acel cocon, Polly căzu în întuneric, nereușind să respire și simțind cum își pierdea cunoștința. Dar îi mai rămăsese ceva voință și încercă să forțeze întoarcerea în propria realitate. În jurul ei, marea neagră se înălță, iar forța gravitațională o prinse pe fată și o trânti pe un covor de oase transparente. Polly icni în aerul rece, recunoscătoare pentru fiecare respirație dureroasă. Se

rostogoli în picioare și văzu că se afla tot închisă în acea sferă, plutind acum deasupra pământului înghețat, cu un cer cenușiu întunecat deasupra, niște copaci înghețați ciudați în dreapta și o câmpie acoperită de zăpadă în stânga. Îngrozită să nu fie smulsă din nou din acel aer respirabil, bâjbâi după o gaură în peretele cuștii, dar în clipa în care o găsi și se aruncă prin ea, cușca începu să dispară în acea altă dimensiune.

— Ce naiba e asta? reuși Polly să întrebe, recăpătându-și respirația după ce căzuse pe spate pe pământul dur.

„Ei bine, în calitate de cel mai bun expert în călătoriile temporale pe care îl avem aici, pot spune că habar n-am."

Polly se uită în jur, apoi își strânse brațele în jurul corpului.

— Parcă părerea ta de expert era că aici trebuia să fie mai cald, înainte de ultima epocă glaciară.

„Scuze, dar au fost mai multe astfel de epoci. Ai prins câteva în Pleistocen, dar am crezut că ai trecut de ele, apoi au mai fost câteva în era Carboniferă... Să sperăm că nu ai ajuns încă atât de departe. Probabil că acesta este doar un gen de sughiț: o iarnă mai rea, poate un mileniu mai rău. Nu uita că ai traversat milioane de ani."

Polly încercă să nu se gândească prea mult la asta. Își deschise absentă mantaua și scoase din geanta de la șold o bucată de carne de eohippus rămasă, pe care o devoră metodic.

— Ai idee în ce perioadă suntem? întrebă ea.

„Absolut deloc. Chestia aceea care s-a materializat în jurul tău a modificat probabil circumstanțele, iar salturile tale în timp anterioare au fost prea dezordonate ca să pot calcula o curbă. Presupun totuși că ești destul de aproape de vremea dinozaurilor."

Polly mârâi și continuă să mănânce, privind în jur.

— Poate că mă aflu la Polul Nord. Ai spus că se pare că se modifică și poziția mea în spațiu.

„Nu cred că exista un Pol Nord, așa cum îl știm noi. Nu

sunt sigur, dar cred că în zona temporală în care intrăm, nici chiar polii nu erau înghețați."

Polly înclină din cap și porni spre niște copaci din apropiere, pentru că acolo putea găsi adăpost de frig și poate chiar reușea să aprindă focul. La marginea pădurii începu să înainteze mai greu, căci zăpada spulberată de vânt se adunase în strat gros lângă niște bolovani și copaci căzuți. În cele din urmă, reuși să ajungă la un luminiș și privi vegetația din jur.

„Cel de colo seamănă cu un bambus. Ce ciudat."

Polly văzu imediat la ce se referea Nandru. Niște copaci segmentați, care se înălțau ca niște stâlpi de telegraf. Sub ei descoperi mormane de lujeri uscați, ușori ca lemnul de plută și doar de grosimea unui deget, segmentați ca trunchiurile din care căzuseră. Aceste fragmente se aprinseră ușor și începură să ardă cu un miros de pin. Polly reuși rapid să aprindă un foc mare, căci toți copacii de acolo păreau să fie morți și cu lemnul uscat din cauza gerului. Focul trecu rapid de la dimensiunea unui foc de tabără la cea a unui rug. Flăcările se înălțau tot mai mult, datorită abundenței de combustibil. Polly se așeză pe un ciot din apropiere, ca să absoarbă cât mai multă căldură. Strânse câteva mâini de zăpadă și o topi, ca să își aline setea. Apoi, observă o regularitate ciudată a ciotului și se ridică rapid, îndepărtându-se câțiva pași. Căldura focului continuă să topească zăpada și să dezvăluie ce se afla dedesubt.

În scurt timp apărură capul și membrele din față ale unei creaturi uriașe. Capul ca un cioc era acoperit cu un scut osos mare, împodobit cu trei cornuri cu aspect ucigător.

Triceratop. Polly văzuse destule filme ca să-l recunoască.

— Pun pariu că dinozaurul are gust de pui, spuse ea, încercând să găsească o modalitate de a liniști panica ce creștea în interiorul ei.

„Șaizeci și cinci de milioane de ani."

Polly era uluită. Începu aproape instinctiv transferul și văzu cum acea cușcă din sticlă se materializa din nou în jurul ei. Saltul fu scurt de această dată și cenușiul fu înlocuit de o strălucire subliminală a unei jungle în flăcări, roșie ca interiorul unui furnal, fum înecăcios și cenușă fierbinte, sub un cer cadaveric. Căldura intensă se năpusti asupra ei, flăcările pătrunzând ca niște gheare prin structura din sticlă din jurul ei, înainte să facă un nou salt, ca să rămână în viață. Din nou junglă: cicade și ferigi, coada-calului, copaci uriași, cu forme ciudate, alcătuiți mai mult din trunchi, cu o boltă foarte mică. Când cușca dispăru, fumul se disipă în jurul ei. Îl transportase o dată cu ea. Polly se prăbuși în genunchi, tușind disperată.

„A adus cu ea atmosfera din ultimul loc. Este ca și cum solzul s-ar fi adaptat la nevoile tale, așa încât să poată să-și continue călătoria, fără ca tu să te lupți să-l controlezi."

Dar aceasta nu reprezenta principala grijă a lui Polly atunci.

„Știi, cred că tocmai ai fost martora dispariției dinozaurilor."

Polly știa asta. Grija ei era că acum se afla la capătul nepotrivit al acelei perioade.

Panicată la descoperirea triceratopului înghețat, fata făcuse un salt dincolo de limita senzorului vorpal și Silleck nu știa dacă supraviețuise impactului cu meteoritul și furtunii de foc care precedase iarna ucigătoare și pusese capăt erei dinozaurilor – acea ucidere milostivă a populației bolnave și muribunde de animale mari. După cum știa Silleck, așa se încheiase un alt război îndelungat al evoluției, între animalele mari de pe Pământ și permanenții lor ucigași virali. Numai oamenii supraviețuiseră, cu greu, acestui gen de conflict.

Silleck se trase înapoi acum spre locul în care Sauros se așezase pe pământul moale din Jurasic. Oasele orașului încă mai scârțâiau, iar sfera interioară nu se rotise ca să fixeze

nivelul etajelor, dar Inginerul Goron își părăsise deja postul, ca să se îndrepte spre locul lui obișnuit, la ferestrele de vizualizare. Dar tehnicienii de interfațare rămaseră pe loc. Sauros, deși își refăcea încet rezervele de energie după o astfel de călătorie, era încă vulnerabil atacurilor.

Silleck examină panta din apropiere, unde orașul era multiplicat la infinit în toate reîncarnările lui, ca și cum ar fi stat între două oglinzi paralele. Se uită în sus și-n jos în timp, atât cât putea, fără să utilizeze senzorii trimiși în alte ere, dar nu reperă nici un pericol. Apoi își împinse conștiința în jos în timp, spre un senzor vorpal vizitat des de ceilalți tehnicieni, spre o perioadă scurtă de la sfârșitul Triasicului și plasată destul de jos pe pantă, care era numită de ei „cimitirul".

Aici se afla o încreștitură a timpului pe care mulți purtători de tor o ratau. Dar era o capcană pentru mulți alții, care îi ucidea în momentul în care cădeau în ea. Erau prinși aici pentru multe zile, și, neavând hrană, deveneau ei înșiși sursa de hrană pentru torii lor paraziți. Mulți dintre ei erau înfometați și pe jumătate morți când soseau acolo și nu găseau nimic care să-i aline în acel loc pustiu. Silleck se uită în jos, la peisajul uscat și încins, unde oasele omenești fuseseră curățate de gândaci și de pterozauri mici. Alese o grămadă de oase și o urmări încet înapoi în timp, o văzu reformându-se, acoperindu-se cu carne și umflându-se din cauza umezelii, apoi urmă clipa scurtă în care torul reapăru în jurul brațului pe care apoi îl smulsese și dispăruse o dată cu el.

Omul, care purta turban și sarong, mersese multe zile, urmărind o siluetă abia întrezărită, înainte să renunțe și să se așeze jos, ca să moară. Silleck descoperi că silueta era a unui aborigen australian, care supraviețuise și prosperase în acel iad arid, înainte să fie luat de acolo de torul lui. Mai erau și alte grămezi de oase sau de cadavre în descompunere. Dar totul era prea sumbru și tehnicianul de interfațare se îndreptă spre unul dintre senzorii cei mai îndepărtați care

rezistaseră în epoca Permiană, unde știa că fusese observat un alt purtător de tor. Chiar în clipa în care conștiința ei ajunse la acel senzor, începu să simtă valuri de perturbații călătorind în sus pe scara timpului și în susul pantei, prin interspațiu. În clipa aceea, știu că se apropia ceva.

Plesiozaurii se rostogoleau în mare, iar cozile lor mari aruncau în aer fântâni arcuite de apă, gâturile lungi se izbeau de suprafața apei și apoi se ridicau și se încolăceau. Privind peste valuri, spre locul în care se împerecheau plesiozaurii, Tack descoperi că dobândise o siguranță adâncă și deplină despre multe lucruri. Cea mai importantă era convingerea că dușmanul Cowl trebuia să moară, în privința asta nu exista nici o îndoială, și orice umbratan nenorocit îi stătea în cale trebuia eliminat, de asemenea. Ridicându-și privirea spre domul care încercuia parcul acvatic și spre lumina puternică a stelelor de dincolo de acesta, se simți nerăbdător să plece. Se întoarse rapid, când auzi pe cineva pășind pe puntea de vizualizare din spatele lui.

— Fii calm, Călător Tack! spuse Maxell.

Semăna foarte mult cu femeia care îl izbise de zidul unui coridor, în Sauros. Pielea ei avea aceeași translucență de chihlimbar, dar ochii ei erau mai albaștri, iar părul era alb și drept. Spre deosebire de cealaltă, aceasta nu avea să-l mai izbească de nici un perete. Întrucât, de când fusese deconectat de Pedagog și ieșise din rezervorul de creștere, Tack descoperise rapid că acum era egal ca forță fizică al multora dintre heliotani și chiar superior multor altora. Musculatura lui explodase, talentul în artele marțiale se îmbunătățise considerabil, iar baza de cunoștințe de care dispunea acum era uriașă. Cu toate acestea, simțea că mulți dintre acei oameni încă îl priveau cu dispreț, căci, pentru obținerea acestor performanțe, fusese necesar ca trupul său să fie desfăcut și reconstruit în întregime, totul, începând cu oasele,

fiind crescut în densitate prin grefe cerebrale. Avea chiar și implanturi, ceea ce pentru ei reprezenta un stigmat. Opinia lor pragmatică era că aceea orice om care nu era suficient de puternic și de inteligent ca să supraviețuiască prin darurile sale naturale era normal să moară, pur și simplu.

— Ce tip de plesiozauri sunt? îl întrebă Maxell, făcând semn spre creaturile acvatice.

— Elasmozauri, răspunse Tack repede, dându-le numele din secolul douăzeci, deși ea îi adresase întrebarea în limba heliotană și deși avea acces la peste trei sute de alte limbi.

Maxell se încruntă.

— Văd că încă mai ții la vechile tale obiceiuri, spuse ea, trecând acum la aceeași limbă. Se pare că nu am putut dezrădăcina chiar totul din tine.

Tack ridică brațul stâng și arătă torul, care acum ajunsese la mărimea maximă.

— Asta chiar contează atât de mult? Știu ce trebuie să fac și tu știi că nu puteți face mai mult ca să mă îmbunătățiți. Chestia asta din brațul meu a început să se opună, imediat ce ați încercat recombinarea genetică. Și nimeni altcineva nu îl poate purta.

I se spusese că la început încercaseră să extragă solzul parazit din el, ca să îl plaseze pe altcineva, dar nu reușiseră. Tack știa și că, dacă ar fi reușit, s-ar fi dispensat de el ca de un gunoi și încă simțea o urmă de resentiment în suflet, din această cauză. Ceea ce-l nedumerea cel mai mult era de ce nu i se ascunsese acest fapt.

— Știm deja de ce a început să se opună. Cowl îi folosește ca să culeagă eșantioane din viitor, așa că recombinarea ar fi anulat scopul inițial al torului. Ți-a citit codul genetic, în momentul în care s-a prins de brațul tău.

Se apropie și se opri lângă el, după care arătă spre mare, unde un rechin uriaș trecea pe lângă ei, fără îndoială atras de agitația plesiozaurilor. Pe marginea platformei nu

era nici o balustradă de protecție, ceea ce nu reprezenta o surpriză pentru Tack, din partea unor oameni care mergeau fără să-și protejeze fețele prin vid. Heliotanii nu se cocoloșeau cu tehnologia lor. Lipsa unei balustrade era un nou semn al perspectivei lor asupra vieții: dacă ești atât de prost încât să cazi, atunci meriți să fii mâncat.

— Vor fi rechini în acea eră, dar nu și elasmozauri. Aceștia au apărut în număr mare spre sfârșitul Cretacicului, spuse Maxell și se întoarse să îl privească. Simt că ești nerăbdător și te întrebi de ce amânăm. Răspunsul este simplu. Saltul inginerului Goron înapoi, în Jurasic, nu a fost lipsit de dificultăți. Tunelul nu s-a restabilizat nici acum, totuși, prevedem că toate condițiile pentru transferul tău prin el vor fi optime în optzeci de ore.

Tack își ridică din nou brațul acoperit de tor și întrebă:

— Folosesc acest lucru ca să plec din Sauros?

Un implant ținea torul în frâu, dar tot simțea câmpul temporal al acelui lucru mișcându-se în interiorul corpului.

— Nu, pentru că proviziile vor fi limitate la cât poți duce cu tine, și, deși poți face rost de mâncare în timpul unei mari părți a călătoriei tale, există o perioadă întinsă în care hrana nu va fi atât de ușor disponibilă. Saphothere te va duce, cu călugărița, cât de departe va putea.

Tack se bucură să audă asta. Dacă așa ceva exista și acolo, îl considera pe acel om ca fiind prietenul lui. Saphothere nu mai arăta dispreț față de Tack, ci mai curând respect. Dar asta, pentru că cei numiți „Călători" nu erau atât de conservatori în păreri ca restul heliotanilor.

— După aceea pornesc singur și îi rup gâtul lui Cowl, spuse Tack, cu răutate.

— Oh, da, categoric, zise Maxell, zâmbind.

Tacitus se uită prin ploaie la sclavii vâslași și se blestemă pentru mila bruscă pe care o simțea pentru ei. Erau pradă de război, sclavi și proprietatea Romei, nu cetățeni.

Oricum, și dacă ar fi fost eliberați din lanțuri, sfârșitul lor ar fi fost același ca al tuturor de pe galeră, dacă aceasta se scufunda. S-ar fi înecat cu toții în mare. Ridică privirea spre locul în care luminițele ciudate continuau să se joace în jurul catargului și a terțarolei, ceru binecuvântarea lui Mithras și porni mai departe.

Mantia lui udă flutura în furtună, în timp ce înainta pe puntea de deasupra vâslașilor, ținându-se strâns de frânghiile de siguranță. În clipa aceea, în urletul nopții, un fulger lovi catargul și sări spre provă, cu zgomotul unui munte care se prăbușea. Tacitus căzu în genunchi, spunându-și că acela era sfârșitul. Lângă el îi auzi pe o parte dintre oamenii lui adresând rugăciuni furtunii. Se uită din nou în față, clipind ca să încerce să-și limpezească vederea, căci era sigur că văzuse ceva plutind sus, în noapte. Dar nu mai văzu decât lemn fumegând și limbi de foc. Continuă să înainteze până când, pe puntea din față, găsi totul distrus și cadavrele a doi dintre oamenii lui, cu armura fumegând și pielea înnegrită. Era o călătorie blestemată. Acum știa asta. Apoi, privirea îi căzu asupra unui obiect ciudat care se lipise de balustrada din lemn, ca o bavură.

Era o brățară, știu asta din prima clipă. Era un dar de la Mithras pentru o bătălie ce avea să vină. Întinse mâna să-l prindă și urlă când suprafața cu ghimpi îi tăie mâna. Un val mare lovi din lateral galera și, asaltați de apă, sclavii începură să urle și să se zbată. Tacitus căzu, dar se ținu de obiect și îl smulse de pe balustradă. Își băgă brațul în el, fără ezitare. Agonie, apoi o plăcere chinuitoare adâncă, ce părea aproape sexuală. Din braț îi curgea sânge și brățara se închise în jurul acestuia și se contopi cu el. În numai câteva clipe, era fixată ferm, în timp ce sângele era spălat de mare și de ploaie. Își ridică brațul, într-un salut cu pumnul strâns către oamenii lui de la pupa navei. Apoi, gelosul zeu Neptun trimise pe unul dintre monștrii lui împotriva vasului.

Șarpele gigant se înălță din mare, bucla imensă a corpului său curbându-se în noaptea începătoșată, apoi capul fără ochi și botul groaznic vertical se întoarse și se prăbuși peste marginea galerei. Tacitus fu din nou aruncat pe punte. Se ridică cu greu și se împletici spre o frânghie a balustradei interioare. Se uită în jos și văzu că monstrul smulsese partea laterală a navei și acum se hrănea cu sclavi. Părțile interioare ale gurii lui se învârteau ca un motor și îi trăgeau înăuntru, urlând, cu lanțuri cu tot. Nu mai era nici o îndoială că nava avea să se scufunde, deci poate că aceea era bătălia la care fusese chemat. Își scoase *gladius*-ul și sări în acel haos. Îi împinse la o parte pe cei care îl implorau în latina lor stricată să-i elibereze, agățându-se de el cu disperare, și își făcu drum spre grozăvia care mesteca nava. Ridică arma și o înfipse în zidul de carne. O dată, de două ori, dar aparent fără nici un efect. Apoi, un tentacul țâșni din beznă lângă el și-l doborî de lângă acel iad de dinți, afară, în furtună. În cădere, lovi o latură zimțată care îi sfâșie picioarele, apoi se trezi în mare, strângând în continuare în mână *gladius*-ul. Nu știa să înoate și se pregăti de moarte, se relaxă, așteptând-o. Și atunci, ceva îl luă din furtună, într-un iad al neantului și apoi în lumina puternică a soarelui.

Tacitus căzu cu fața în jos pe o suprafață moale, tuși și icni, chinuindu-se să respire, apoi se ridică și se întoarse, gata să atace figurile care stăteau aplecate deasupra lui. Trezindu-se în prezența zeilor, se lăsă să cadă în genunchi, sângerând pe nisipul sărat.

— Deci acesta este un purtător de tor, spuse femeia blondă înaltă, îmbrăcată în haine albe ciudate.

Tacitus nu înțelese cuvintele, dar avea să vină un timp și pentru asta.

Bărbatul, care trebuia să fie Apollo, spuse cu amărăciune:

— Galera s-a scufundat – acesta a fost un eveniment înregistrat întotdeauna de istorie. Fiara nu a creat nici un

paradox pe care să nu-l poată suporta, mâncându-i pe toți cei de la bord.

Bărbatul se aplecă, îl prinse pe Tacitus de umăr și-l ridică în picioare, cu o ușurință debordantă. Apoi spuse, în latina nativă a romanului:

— Ne vei ajuta să înțelegem mai bine chestia aceea din brațul tău, înainte să te poarte mai departe.

— Mulțumesc, oh, zeule... pentru că m-ai salvat, răspunse Tacitus, plecându-și capul.

— S-ar putea să regreți asta, mai târziu, îi spuse femeia.

Tacitus regretă într-adevăr, când acei oameni frumoși și violenți aflară tot ce puteau de la el, cu întrebările lor ciudate și cu motoarele lor și mai ciudate. Și atunci când îl paralizară și îl împunseră, încercând să scoată brățara zeului de pe brațul său. Nereușind acest lucru, îl eliberară, îi înapoiară sabia și îi spuseră să se bucure de călătoria lui spre iad. Era o călătorie pe care nu și-ar fi imaginat-o niciodată – timpul petrecut alături de ei fiind un interludiu inofensiv, prin comparație. Abia atunci înțelese ce vrusese să spună *cu adevărat* acea femeie.

Capitolul 12

Doi heliotani pe Stația 17:

— Inginerul nu m-a lăsat să văd înregistrarea făcută prin sistemul intern de securitate. Ceea ce am reușit să prindem, înainte ca un gen de barieră temporală să închidă toate comunicațiile cu complexul.

— Frate, cât aș vrea să știu.

— Dar Goron a fost ocupat, încercând să-și promoveze proiectul, așa că am reușit să intru în sistem...

— Ce s-a întâmplat?

— Animalul lui Cowl a ucis-o pe Astolere.

— Imposibil... rezervorul amniotic ar fi trebuit să se reverse pe suprafața lui Callisto, unde bestia ar fi murit.

— Nu s-a întâmplat asta.

— Atunci, animalul trebuie ucis.

— E vorba de mai mult de atât.

— Arată-mi.

— Ce e asta?

— Un gen de gură înfometată care poate fi scoasă din corpul principal. Înainte nu era acolo.

— Acea sticlă ar fi trebuit să poată rezista la orice forță exercitată de creatură.

— Mda, dar asta include și părți ce se pot disloca din structura ei moleculară prin timp, așa încât aceste părți nici măcar nu se află în același loc?

— Asta a arătat scanarea?

— Da, la naiba.

— Cowl nu a încercat să o ajute.

— Nu. Pur și simplu a permis creaturii să o devoreze pe sora noastră. Era cea mai inteligentă dintre noi și, deși se afla acolo ca să supravegheze închiderea, cred că era cea mai bună aliată a lui Cowl, cu excepția preterumanului slăbit.

— Atunci Cowl trebuie să moară!

Inginerul Goron se uită cu afecțiune la Jurasic, unde giganții demolau o pădure ca să-și umple stomacurile lor titanice, permanent flămânde. În ciuda câmpurilor de umezire produse de acționarea lui Sauros, putea simți vibrația produsă de mersul lor de giganți – vibrație numită, în mod exagerat, de paleontologii din vremea lui Tack „dinoperturbație". Acea turmă de camarozauri, deși impresionantă, nu era nimic față de ceea ce era posibil să urmeze să vadă, căci aranjase ca Sauros să ajungă chiar în acel loc: acolo unde bântuiau brahiozaurii. Ar fi putut calcula astfel încât să ajungă cu douăzeci de milioane de ani mai târziu, pe vremea seismozaurilor, dar condițiile fuseseră optime pentru acel loc și timp, și se îndoia că ar fi reușit să o păcălească pe Vetross. Goron mai spera ca la întoarcerea lui Tack, primitivul din secolul douăzeci și doi să aibă șansa să vadă acele creaturi alături de el, căci Tack, stupid într-un mod pe care Goron nici nu-l putea concepe, părea să aibă față de acei giganți o venerație deosebită, pe care tovarășii lui Goron nu o împărtășeau.

— Ce este, Vetross?

O observase apropiindu-se de el.

— Alte calcule pe care să le verific? Alte măsuri energetice pe care să le aprob? Nu te-am numit degeaba secundul meu, știi?

— Se apropie, răspunse Vetross.

Goron se întoarse spre femeie și citi teamă pe fața ei. Acel moment fusese inevitabil, încă de când începuseră saltul. Cowl nu avea să le permită să se apropie, fără să atace. Iar atacul însemna un singur lucru.

— În timpul *nostru*?

— Zece ore. Împinge în sus, pe pantă, spre era noastră Carboniferă, altfel nu ar reține destulă energie ca să aducă suficient din sine. Avem călători trimiși în trecut, la fiecare cincizeci de milioane de ani. Canolus a încetinit-o cu un focos cu neutroni, la un sfert din pantă față de silurianul nostru, dar, în timp ce el revenea la sol, creatura l-a nimicit, în drum.

— Canolus avea întotdeauna tendința de a se grăbi. Dar Thote?

— La mijlocul erei Devoniene. A smuls un mic procent din masa lui, cu o sferă de deplasare. Dar asta i-a deteriorat călugărița, iar acum nu mai putem să-l localizăm.

Goron se simți brusc foarte obosit, ceea ce nu era surprinzător, ținând cont că lucra fără oprire de trei secole.

— Luați toate armele pe care le avem și trimiteți pe toți oamenii disponibili înapoi prin tunel. Vreau baraje de câmp proiectate până la un kilometru în toate direcțiile și generatoare de deplasare, setate pentru activare la apropiere, răspândite aleator printre ele. Și, dacă mai este ceva la care nu m-am gândit, vreau să te gândești tu.

— În *toate* direcțiile? întrebă Vetross.

— Da, la naiba! Stânca de sub noi nu îl va opri. Ar trebui doar să se defazeze fie fizic, fie temporal.

Vetross îl privi, ezitând.

— Am uitat ceva?

— Nu cred.

— Atunci de ce ești încă aici?

— Pentru că este nevoie de tine acum, Inginer Goron. Oamenii sunt înspăimântați.

Goron se întoarse din nou spre fereastră, își sprijini mâinile pe centura lui cu scule, oftă și se uită lung la imaginea ce știa că în curând avea să fie incinerată.

— Ce pregătiri impresionante! Dar totul este o problemă de energie potențială.

Vocea răsunase total indiferentă.

Goron se întoarse.

— Crezi că am nevoie să-mi spui tu...

Cuvintele îi rămaseră în gât. Vetross se holba pe lângă el, îngrozită, și Goron îi înțelese rapid sentimentele.

Cowl era perfect drept, fiind mai înalt chiar și decât Vetross. Era coșmarul pe care îl trăiseră în toate viețile lor: un preteruman format din întuneric și sticlă, extrem de nemilos și extrem de dedicat scopurilor sale. Nu era nici o îndoială că din acea întâlnire avea să rezulte moarte. Cowl își deschise gluga de pe față, dezvăluind coșmarul de dedesubt.

— Fugi!

Vetross îl împinse pe Goron, scoțând în același timp o armă de sub haină. Goron se împinse de lângă perete, aruncându-se cu capul înainte și se rostogoli, scoțându-și și el arma de sub haină. Se uită rapid în spate și aruncă un generator de interfață. Nu se miră de sacrificiul lui Vetross, pentru că amândoi calculaseră imediat că, pentru ca din acea întâlnire să poată supraviețui unul dintre ei, acesta trebuia să fie foarte norocos, în timp ce celălalt trebuia să moară. Aruncă încă un generator, văzu fumul mânjind un perete și arma lui Vetross zburând prin aer. Mâna lui Cowl era în pieptul ei, degetele ascuțite penetrând printre coaste. Apoi, Cowl o izbi de o fereastră, crăpând geamul blindat și mânjindu-l cu un cerc de sânge. Cowl era aproape exact deasupra primului generator al lui Goron atunci când acesta explodă, ridicând un zid de energie în fața întunecatului atacator, dar Cowl reuși cumva să treacă prin el. Al doilea generator explodă și el, când Goron inițiie din fugă o transmisie codată. Goron aruncă o mână de mine autoghidante în spate și acestea

începură să sară pe coridor ca niște mingi. Se sparse o altă fereastră și Cowl apăru, mergând rapid pe exteriorul clădirii, ca un păianjen. Goron coti pe unul dintre coridoarele de acces. Un nou geam spart, și Cowl era acum la doar o secundă în spatele lui. Goron smulse capacul unei trape de serviciu și o azvârli spre gâtul lui Cowl ca pe un disc, apoi se aruncă prin trapă, împrăștiind în spate alte mine. Explozii, apoi capacul veni înapoi, tăindu-i mușchiul gleznei. Mâna aceea ascuțită se întinse spre el, exact în clipa în care explodă câmpul de deplasare, pe care îl pregătise deja. Lumina din camera de serviciu se stinse și Goron intră rostogolindu-se în camera de control a lui Sauros – cu zece secunde înainte să părăsească cealaltă cameră, de serviciu.

— Schimbați frecvențele de apărare în clipa asta! urlă el, ridicându-se în picioare și îndreptându-se spre coloana de control.

Ordinul lui fu ascultat imediat. Goron acționă comenzile virtuale, activă scena care tocmai se petrecuse în galeria de vizualizare, se văzu pe sine cotind și apoi o distorsiune bruscă.

— O deformare anormală – așa ceva e imposibil! spuse cineva.

Cinci secunde mai târziu, distorsiunea dispăru și Vetross era tot moartă. Cowl dispăruse.

— E imposibil, repetă cineva.

Goron se uita fix la băltoaca de sânge în care stătea, fără să mai aibă puterea să se enerveze din cauza acelei afirmații ridicole. Orice era posibil. Era doar o problemă de energie, și era evident că Cowl avea așa ceva.

Era imens, un animal atât de mare, încât gâtul îi dispărea în ceața de deasupra junglei de câte ori își înălța capul, ca să mestece din vegetația pe care o smulsese din cicadele scunde. În timp ce animalul mesteca, din fălcile lui cădea o ploaie de bucăți de frunze, mari cât portierele de mașină. Excrementele creaturii l-ar fi îngropat total pe Cheng-yi, iar

animalul ar fi putut să-l strivească pe chinez cu una din labele lui elefantine, fără măcar să observe. În delirul său, omul se uita cu evlavie la animalul care se hrănea, întrebându-se câte tone de vegetație putea consuma acesta într-o zi. Când animalul elimină gaze, Cheng-yi nu-și putu reține un râs nebunesc. Amuzamentul dispăru brusc, căci gâtul lung se arcui în jos și animalul îl examină cu ochii lui ca de porc.

Cheng-yi se retrase rapid. Dar dinozaurul făcu un pas spre el, călcând peste copaci înalți cât o casă. Chinezul se uită la muscheta pe care o furase și care îi fusese foarte utilă, pe vremea când lumea era normală, apoi se întoarse și o luă la fugă. Se aruncă într-o tufă deasă de cicade și se ghemui în umbră, cu sudoarea prelingându-i-se din coada de păr și umezindu-i hainele murdare.

Monstrul se întoarse după scurt timp la prânzul lui, dar coșmarul lui Cheng-yi abia începea. Acesta nu se mai uita la dinozaur. Acum se holba îngrozit la un scorpion uriaș, cu care împărțea ascunzătoarea. Era colorat în negru și galben și lat ca o cazma. Chinezul îl privi, panicat, cum se învârtise rapid cu fața spre el, ținându-și coada ridicată deasupra capului. Omul se retrase cu spatele, avansând mai mult sub tufe. Dar acum, conștient că ororile nu erau toate reptile, începu să observe insectele uriașe: o libelulă albastră strălucitoare ce se odihnea pe trunchiul unei plante uriașe de coada-calului, cu capul tare, de mărimea pumnului și cu corpul de mărimea brațului omenesc, cu aripile ca niște geamuri din sticlă plesnite. Apoi, un miriapod de lungimea unui piton și de culoarea sângelui închegat, care ieșea șerpuit din scorbura unui trunchi putrezit. Niște coleoptere mari cât niște mingi de rugby, săpând în excremente uriașe. Și un tip cloncănitor oribil de țânțari, care tot încercau să aterizeze pe el, cu trompele cât niște seringi hipodermice.

— Dispăreți! urlă chinezul și jungla amuți brusc în jurul lui.

În acea liniște, instinctul lui de supraviețuire învinse nebunia incipientă și-și aminti că muscheta pe care o ținea în mână nu era încărcată. O descărcase în fața unui monstru de pădure păros, pe vremea când monștrii erau încă acoperiți cu păr. După ce bătu cu patul puștii într-un buștean putrezit, ca să se asigure că nu se ascundea nimic viu în acesta, se așeză și își reîncărcă arma, cu mâinile transpirate și tremurătoare. Apoi, simțindu-se mai calm, porni mai departe.

Cheng-yi văzu în fața lui lumina devenind mai puternică și grăbi pasul, sperând să iasă din întunericul arborilor. Dar ajunse la o cărare lată tăiată prin junglă. Peste tot în jur erau împrăștiate trunchiuri de copaci doborâți, goliți de verdeață. Aruncă o privire în dreapta și văzu alți trei brontozauri înălțându-se în depărtare, urlând unul la altul, în timp ce-și continuau proiectul de defrișare a pădurii. Se ridicau pe membrele din spate ca să ajungă la frunzișul des, sprijinindu-se cu labele din față pe trunchiul câte unui copac, până ce acesta ceda și se încovoia. În spatele acestor giganți, o turmă de dinozauri mai mici păștea ce rămăsese în urma brontozaurilor, iar în spatele acestora, mult mai aproape de Cheng-yi, erau carnozaurii – înalți până la talia omului – care se delectau cu roiurile de insecte rămase fără adăpost.

Cheng-yi realiză imediat că nu trebuia să lase acele creaturi mai mici să-l zărească. Se retrase înapoi în umbră și continuă să meargă. După scurt timp, nu mai fu asaltat de țânțari și larma defrișării se îndepărtă. Se opri și, după ce verifică dacă nu mai erau alte insecte uriașe, se așeză din nou pe un trunchi căzut. Își sprijini pușca alături, la îndemână, și își scoase jacheta, încercând să scape de căldura înăbușitoare. Închise ochii și ascultă sunetul vântului ce adia prin frunziș și constată că nu voia să deschidă ochii din nou, că nu voia să se mai miște. Apoi, auzi un bâzâit puternic. Deschise ochii, la timp ca să vadă cum o insectă ca un ardei roșu cu aripi încerca să aterizeze pe brațul lui. O plesni și o

doborî la pământ. În clipa aceea, de sub trunchi țâșni un carnozaur de mărimea unui pui de găină, care înghiți insecta și apoi rămase ghemuit, privindu-l pe om cu niște ochi ca de șoim. Chinezul întinse cu prudență mâna spre muschetă.

Hainele aveau un scop exclusiv funcțional, dar Tack nu se mai simțise niciodată atât de confortabil. Haina se lipea de centura pantalonilor, iar aceștia erau lipiți de cizmele ușoare. Toate buzunarele aveau același lipici impermeabil în lungul deschizăturii. Și erau multe buzunare. Materialul exterior era impermeabil, mănușile erau împachetate în niște buzunare speciale de pe mâneci, iar gluga putea fi despăturită din spatele gulerului, pentru a se uni cu vizorul cu peliculă din partea din față, acestea fiind toate etanșabile. Alimentate de acumulatori plasați în tocurile cizmelor, care erau menținuți încărcați de materialul exterior, fotovoltaic, al costumului, niște pompe miniaturale fixate în mâneci, gulerul rotund și cizme făceau aerul să circule, pentru a regulariza temperatura internă. În plus, izolația materialului cu compoziție rezistentă la șoc servea ca armură de corp. Costumul oferea o protecție suplimentară împotriva armelor cu căldură, prin intermediul unei plase încastrate supraconductoare. Tack se simțea invulnerabil, mai ales după ce aruncă o privire drăgăstoasă către rucsacul pe care îl legase în interiorul călugăriței. Jucăriile letale din acesta erau prea multe pentru a fi enumerate.

— Încă o oră, îl anunță Saphothere, într-un târziu. Vom opri lângă Sauros, cât timp îmi refac resursele.

Tack presupuse că asta însemna o nouă vizită a Călătorului la spitalul spartan, unde urma să fie îngrijit, ca o mașină ce avea nevoie să i se schimbe uleiul și filtrele. Gândul acelei întârzieri îl enerva. În interiorul călugăriței erau suficiente provizii ca să poată parcurge un drum lung. Dar, în definitiv, acea formă de călătorie depindea de forța fizică

a pilotului călugăriței și era evident că Saphothere era din nou epuizat, după ce traversase tunelul. De asemenea, era clar că Tack nu putea să mai conducă singur călugărița, căci torul său, acum crescut la mărime normală, ar fi intrat în conflict cu acea operațiune. Trebuia să rămână pasager pentru o vreme, deși tentația de a scoate implantul din funcțiune și de a da libertate totală torului său era uneori insuportabilă. Voia să fie la înălțimea misiunii pe care o primise. Își dorea cu disperare să aducă în joc noile sale capacități și forțe.

Ultima oră dură parcă o veșnicie, apoi brusc, în fața lor, apăru ieșirea triunghiulară, care devenea tot mai mare, pe măsură ce tunelul timpului se deschidea ca o pâlnie. Apoi veni senzația aceea de frânare uriașă, fără ca să-i arunce totuși în față, în interiorul călugăriței. Ieșiră din tunel și deasupra lui, ridicându-se peste contraforturile din camera de ieșire de pe Sauros... apoi, haos.

O rafală de căldură izbi partea laterală a călugăriței și o făcu să se rostogolească prin aer. Tack se dezechilibră, dar, datorită reacțiilor lui accelerate, reuși să se învârtească în interiorul spațiului central și căzu cu picioarele fixate sigur pe două bare, după care inerția produsă de rostogolirea călugăriței îl aruncă în lateral, unde se prinse din nou cu mâna de o bară verticală. Aruncă o privire spre contraforturile din depărtare și observă un nor de foc umflându-se din ele, ca dintr-un șemineu. Dedesubt, unde sidefate de distorsiune se rostogoleau peste interfața tunelului, spărgându-se la margini cu o lumină de magneziu.

— Este atacat! strigă Saphothere, recăpătând controlul asupra călugăriței și îndreptând-o spre peretele camerei.

În aerul distorsionat, Tack simți cum gheara fricii îi înhăța stomacul. O coloană verticală de aburi fierbinți porni din tavan, până în podea, și începu să se desfacă, umflându-se în jurul propriului centru. În vârtej apăru o fisură, care se deschise, expunând tăvălugi mari de țesut viu, care se roteau unul

peste celălalt. Apoi, din depărtarea infinită, oroarea țâșni în față – o gură propulsată de un tentacul monstruos, ce se arcui din carnea mișcătoare. Era vaginal, încercuit cu dinți sclipitori care se pierdeau în întuneric și buze tăioase ca niște lame.

— *Fistik*, spuse Saphothere, cu ochii îngustați și dinții încleștați.

Tack știu că amândoi aveau să moară. Nici chiar costumul nu îl putea apăra și nu avea timp să ajungă la armele lui. Atunci, un ponton cenușiu se prăbuși peste monstruozitatea care se apropia, desfăcând-o ca pe un cap prins într-o presă. Bucăți de os, dinți ascuțiți și salivă sângerie explodară în toate direcțiile. Două țevi de tun Gatling se rotiră pe balansiere pe puntea pontonului, cu mitraliorul heliotan legat în spatele lor. Pontonul se înclină spre fisură și tunurile scrâșniră, scuipând linii împletite de foc, care izbiră tentaculul ce se desfășura într-un arc, și tăiară o bucată din el. Simultan, două rachete țâșniră de sub ponton, zgâlțâindu-l violent. Una intră în peisajul viu de carne și explodă, aruncând tot ce era acolo într-o ploaie de alb și negru. A doua rachetă se repezi, în timp ce fisura se închidea brusc, apoi se rostogoli în aer, fără să explodeze. Tack se uită în jos. Tentaculul tăiat și acele bucăți oribile de gură erau căzute la intrarea tunelului, plutind ca într-o piscină adâncă, lăsând în urmă o dâră neclară de sânge.

— Are sângele roșu? reuși Tack să întrebe.

— Mda, spuse Saphothere. Ca noi toți.

Polly evită râul, după ce realiză că o insulă, aparent din același tip de rocă din care era făcută linia țărmului, era de fapt un crocodil suficient de mare ca să asigure poșete pentru toată populația Angliei. Merse o bună distanță în lungul țărmului, în direcție opusă, și ajunse în cele din urmă la un pârâu în care cele mai mari animale de pradă erau cărăbușii

marini, fiecare de mărimea unui pachet de cărți, și ale căror preocupări sârguincioase se îndreptau, din fericire, spre fundul bălților mai adânci. Polly bău apă, apoi își scoase bluza și sutienul și le spălă cât putea de bine. După aceea se așeză mulțumită lângă pârâu, dar, inevitabil, se simți din nou înfometată. Observă un carnozaur mic hrănindu-se cu ceva pe mal. Își puse pe ea hainele ude și se duse să investigheze.

Între plintele de stâncă se formase o mică întindere de pietricele. Polly sări de pe buza stâncii și fu imediat asaltată de mirosul de putred. Carnozaurul șuieră în direcția ei și se depărtă, mergând clătinat, din cauza stomacului plin. Fata se apropie de o dâră albă transparentă și văzu că era formată din mii de sepii mici și grase.

Ridică una dintre creaturile moarte și se gândi dacă să muște dintr-unul dintre tentaculele ei, dar atunci observă că mai erau altele în apă, mișcându-se încă lenește. Cel puțin acelea erau proaspete. Înaintă prin valurile ce se spărgeau la mal și prinse una, se uită la ochii mici care o priveau, în timp ce scotea bule pe cioc. Polly o întoarse invers și mușcă din ea.

„Presupun că îți place să mesteci melci?"

— E delicios, spuse Polly.

Gustul îi amintea de stridiile pe care le mâncase cu Claudius, dar carnea era mai tare. Pentru a doua sepie își scoase cuțitul și reuși, după câteva încercări, să-i scoată intestinele și ciocul în formă de glonț.

„Belemnite, asta sunt! Belemnite! Le găseam fosilele pe plajă, când eram copil."

Polly îl ignoră și continuă să mănânce, privind în jur. Observă diverse lucruri în apă, lângă mal: niște chestii mari și plate, ca niște melci, cu cochilii striate și tentacule de sepie, un pește cu cap dur și corp transparent din care fusese mușcată o bucată, o mulțime de alge marine încâlcite și o salamandră neagră cu cap mare, pe care o crezu moartă, până ce se retrase înapoi în valuri, cu o mișcare smucită.

Dar, chiar când își spuse că începea să accepte ceea ce o înconjura și să înțeleagă că erau doar ea și Nandru, într-o lume preistorică ostilă, observă recipientul.

— Oh, Iisuse! icni Polly, total năucită.

Fata se duse spre obiect și-l ridică. Era cilindric, cu un diametru de zece centimetri, lungime de douăzeci și era făcut din plastic sau metal, nu-și dădea seama exact. Apăsă pe unul dintre butoanele săpate pe lateral și la unul din capete se deschise un capac. Înăuntru nu era nimic.

— Ei bine, spune ceva, zise Polly.

„Sunt la fel de nedumerit ca tine. E clar că este un obiect fabricat și că nimic nu va fi fabricat pentru încă cel puțin o sută patruzeci de milioane de ani, din câte îmi dau eu seama."

— Poate fi extraterestru? întrebă Polly.

„Dacă m-ai fi întrebat înainte de toată această ploaie de rahaturi care s-au întâmplat, ți-aș fi râs în față. Acum însă nu știu."

Polly se ridică și se uită peste mare, unde observă niște creaturi zburătoare îndepărtate, despre care se îndoia că erau pescărușii. Puse recipientul jos, unde își lăsase și mantaua, și hotărî să nu se gândească la rezolvarea acelei ghicitori, decât după ce chiorăitul mațelor înceta. Începu din nou să mestece sepii crude. Într-un târziu, când micile creaturi deveniră mai puțin ademenitoare, se întoarse, își luă mantaua și recipientul ciudat și porni spre marginea stâncoasă a plajei. Oprindu-se acolo ca să-și scuture bine mantaua și să scape de insectele marine care intraseră înăuntru, aruncă din nou o privire în spate, spre pârâu.

Monstrul avea peste doi metri înălțime, deși era aplecat în față, așa încât ghearele încovoiate din față pluteau chiar deasupra pământului. Stătea nemișcat, iar corpul lui cu dungi verzi și negre se contopea perfect cu vegetația din spate, dar numeroșii dinți albi strălucitori erau mult prea vizibili, la fel ca

ochii galbeni, ca de pisică. Polly se ghemui imediat și scoase atât pistolul automat – care începuse să ruginească puțin –, cât și electrocutorul. Se lipi cât putu de tare de suprafața stâncii, întinse mantaua peste ea și rămase nemișcată.

„Nu cred că pistolul automat îți va fi de vreun folos, Polly. Oricum, presupun că cel care l-a proiectat nu se gândise la alozauri. Îți sugerez să faci chiar acum un salt în timp."

Polly se concentră și încercă să activeze solzul, dar rețeaua din corpul ei părea țeapănă și slăbită, la fel de epuizată cum se simțea și ea.

„Nu pot. Nu merge", spuse fata în gând.

Nandru nu zise nimic pentru o vreme, iar când vorbi, în cuvintele lui nu era nimic liniștitor.

„Atunci, asta e. A fost amuzant."

Polly simți o vibrație în stâncă, la apropierea alozaurului. Apoi, animalul apăru deasupra ei și sări pe plajă, împrăștiind pietricele în toate direcțiile. Vârful cozii lui masive trecu peste fața lui Polly, în timp ce alozaurul continua să înainteze spre mal, unde adulmecă grămezile de sepii, decise că erau bune și începu să mănânce. Polly îl privea, înghețată de groază. Poate că ar fi trebuit să încerce să se depărteze, cât timp animalul era ocupat, dar era atât de îngrozită, încât nu credea că ar fi putut să se țină pe picioare. După ce termină toate sepiile, animalul se întoarse ca să meargă pe același drum pe care venise și porni direct spre Polly.

Alozaurul era gata să sară pe mica stâncă din spatele fetei, când se opri și-și înclină capul dintr-o parte în cealaltă, ca și cum ar fi vrut să vadă pe rând, cu fiecare ochi. Mai aproape acum, cu botul la numai un metru de nasul fetei și cu respirația lui duhnind a pește încălzind aerul în jurul ei, creatura inspiră adânc.

Gâfâind de oboseală, Saphothere o luă înainte spre un ascensor format din acel metal ciudat plutitor, apoi spre un

puț de lift cilindric deschis, care conținea o platformă circulară, cu un pas mai sus decât podeaua. Imediat ce urcară pe ea, platforma acceleră în sus, până când ajunse la același nivel cu podeaua unei camere boltite, despre care Tack presupuse că se afla la cel mai înalt nivel din Sauros. În momentul în care săriră de pe platformă, liftul coborî, lăsând în locul lui un puț descoperit.

Saphothere părea pentru prima dată pierdut, neștiind ce să facă în continuare. Rămăsese pe loc, încleștându-și și descleștându-și pumnii, privind în jur.

Goron stătea lângă o coloană lată din sticlă vorpală răsucită, din care ieșeau niște sfere transparente, în care se găseau multiple imagini din interiorul și exteriorul lui Sauros, precum și niște forme complexe: hărți variabile tridimensionale și formule ce rulau pe ecran și pe care Tack le recunoscu ca fiind reprezentări în zece dimensiuni ale tehnologiei heliotane. Mâna dreaptă a Inginerului era în interiorul unei sfere, în timp ce mâna stângă manipula un panou de comandă virtual. Tack observă imediat că pantalonii lui Goron erau îmbibați de sânge și că acesta lăsase urme de pași sângerii în jurul coloanei. Alți oameni din personal manipulau console, iar alții erau închiși în niște construcții bizare din sticlă vorpală, stând în picioare la marginile camerei, ca niște zei ai unei civilizații de păianjeni din sticlă. Saphothere îi aruncă o privire lui Tack, apoi îi făcu semn cu capul. Tack se duse spre ferestrele care înconjurau camerele.

— Cum a reușit Cowl să facă asta? întrebă cineva din apropiere.

— Există o singură explicație, răspunse Goron. A aflat cumva frecvențele câmpurilor. Asta nu este suficient pentru un atac general, dar este util pentru o încercare de asasinat. A intrat pur și simplu, cu fiara după el.

Goron se uită la toți cei din jur cu înțeles, după care își întoarse atenția spre comenzi. Un alt bărbat se ridică, aruncând

dezgustat din mâini mănușile virtuale, și se duse lângă Tack și Saphothere.

— Palleque! îl salută Saphothere.

Tack îl privi atent pe noul-venit, care era înalt, cu părul alb și cu o față dură. Deși acest individ avea ochi galbeni de reptilă și o gură strâmbă, ar fi putut foarte bine să fie fratele lui Saphothere.

— Cowl primește, se pare, cumva informații din interior, i se adresă omul lui Saphothere. A apărut și a ucis-o pe Vetross. Și era gata să-i vină de hac și lui Goron.

Saphothere înclină din cap năucit, parcă prea obosit ca să răspundă. Palleque îi aruncă o privire disprețuitoare lui Tack și păru gata să facă un comentariu.

— Incursiune. Unu-șaptezeci, doi-zece și lateral.

Tack presupuse că vocea venea de la unul dintre cei închiși în mașinăriile vorpale.

Palleque se strâmbă.

— Dacă apărea cu trei ore mai devreme, Cowl ne-ar fi putut distruge de tot. Dar fiara torului nu va mai putea trece acum, când am revenit la putere maximă.

— Saltul? întrebă Saphothere.

— Mda. E ca și cum ai merge pe partea de sus a unei fântâni și totul s-ar amesteca. Alimentarea constantă cu energie nu poate fi oprită, așa încât condensatorii trebuie consumați la limită, înainte să putem opri și să stabilizăm. De data aceasta, ne-a luat o oră, înainte să putem ridica din nou câmpurile energetice.

— Cred că-mi ajunge cât am auzit, spuse Saphothere și Tack văzu că era nervos și că-l privea pe Palleque cu suspiciune.

Palleque îi aruncă o nouă privire trufașă lui Tack și se întoarse la consola lui.

— Silleck, spuse brusc Goron, adresându-se celei care îl avertizase de apariția incursiunii. Nu folosi generatoarele D,

de data aceasta la o alimentare cu energie direct de la unul dintre contraforturi și plasează un laser în fisură.

— Nivel? întrebă Silleck.

Femeia avea capul și umerii ascunse în tehnologia ca de insectă.

— Nivel megajoule – vreau să urmăresc totul. Dacă incursiunea avansează, vreau să ridici nivelul, proporțional, răspunse Goron.

Tack se uită pe fereastră, la incursiunea în dezvoltare: o coloană de aburi fierbinți ce se înălțau din peisajul fumegând. Apoi, privirea i se îndreptă spre vegetația carbonizată și spre cadavrele imense ale unui grup de dinozauri. Văzu cum incursiunea se umfla, iar fisura se dezvoltă, deschizându-se în acea realitate alternativă, de iad. Dar înainte ca monstrul să poată repezi una din gurile sale flămânde, dinăuntru începu să iasă fum, strălucind ca un smarald în lumina laserului.

— Probabil că rămâne fără energie, presupuse Saphothere.

— Cine?

— Fiara torului. Dacă ar fi intrat în Sauros, așa cum am văzut în camera contraforturilor, Goron nu s-ar mai fi jucat cu laserele. Folosește laserul ca să măsoare potențialul de energie din spatele despicăturii.

— Nu rezistă! strigă Silleck.

— Aruncă o rachetă tactică! ordonă Goron.

O rachetă țâșni de undeva de dedesubt și Tack își umbri ochii. Lumina în formă de arc clipi și, după explozie, Tack își lăsă mâna în jos, ca să urmărească furtuna de foc ce se extindea. Aceasta se întinse peste oraș, devorând tot ce nu era încă incinerat, la nivelul solului. Tack se pregăti să se depărteze de fereastră, dar, văzând că Saphothere nu schița nici un gest ca să facă același lucru, rămase și el pe loc. Focul ajunse la ei, mugind peste tot în jurul lor și întreg

Sauros-ul se cutremură. Apoi flacăra se retrase în centrul exploziei, suptă de vânturile de la sol care hrăneau arborele în flăcări ce se înălța în fața lor. Un arbore care în timp își pierdu focul și deveni o fantomă fumegândă. Și incursiunea dispăru.

— Cu asta l-am terminat. Cade în jos pe pantă, spuse Palleque. Nu poate suporta acest nivel de distrugere, deocamdată.

— Cât va trece până să ne lovească din nou? întrebă Goron.

— Cel mult douăzeci de minute, răspunse Palleque.

Goron se depărtă de comenzile sale și veni șchiopătând spre Saphothere și Tack.

— Inginer, spuse Saphothere, cu o înclinare scurtă a capului.

— Poți reuși un transfer pe distanță scurtă? întrebă Goron brusc.

— Da, răspunse Saphothere, părând acum și mai obosit.

— Atunci, ia-l de aici, zise Goron, arătând spre Tack, după care se răsuci și porni spre comenzile sale.

Tack îi aruncă o privire lui Saphothere, care îi făcu semn cu capul spre puțul liftului. Nu aveau timp să se odihnească acolo – era vremea să plece.

Simțind respirația fierbinte a alozaurului pe fața ei, Polly realiză că, dacă nu acționa, avea să moară. Învârti rotița de nivel al încărcăturii electrocutorului până la maxim și apoi trase, direct în nasul dinozaurului.

Animalul sări în spate, cu un răget, se împletici și se prăbuși în fund. Își scutură capul cu putere, strănutând și pufnind, apoi se învârti pe loc, aruncând în jur un val de pietricele cu coada, după care plecă rapid. Trecu foarte aproape de faleza mai înaltă de la capătul îndepărtat al plajei, atingând-o cu bărbia, în timp ce picioarele din spate îi scurmau marginea. Apoi dispăru în pădure, urlând în continuare.

„Ești o ticăloasă norocoasă."

Polly se întrebă ce înțelegea Nandru prin noroc. Supraviețuise, asta era tot. Se prăbuși cu spatele pe stâncă și așteptă până ce simți că puterea îi revenea în picioarele tremurânde, apoi se ridică și porni înapoi spre pârâu. Era groaznic de obosită, dar nu îndrăznea să doarmă, așa că se concentră asupra posibilităților pe care le ridica prezența recipientului. După ce-l spălă, îl examină de aproape, dar nu găsi nimic care să-i dezvăluie originea.

— Poate că există și alți călători în timp? sugeră ea.

„Acesta pare cel mai probabil răspuns."

— Atunci, trebuie să-i găsesc.

„Frumoasă idee, dar cum ai de gând să faci asta?"

Totuși, obiectul îi dădea speranța că putea scăpa cumva din acea călătorie de coșmar. Se uită în jur. Poate că, dacă cerceta toată zona cu atenție, găsea și alte indicații ale prezenței omului. Chiar în clipa aceea, un urlet din junglă îi spulberă planul.

„Tot nu poți face saltul?"

— Ba da, cred că pot, răspunse ea.

Umplu cu mâinile tremurânde recipientul cu apă din pârâu.

Când se concentră asupra saltului, Polly văzu structura stranie crescând din nou în jurul ei și lumea începu să dispară. Jungla deveni cenușie și neagră, iar ea se simți imponderabilă, într-o cușcă din oase de sticlă, deasupra acelei mări de întuneric.

Capitolul 13

Inginer Goron:

Proiectul este vast: să preiei energii direct de la soare și să le folosești ca să sapi o groapă prin timp, așa încât toate epocile să devină accesibile, utilizând un sfredel de forare care va fi, de fapt, o structură fortificată mare. Iar Maxell a fost de acord, pentru că acesta este singurul mod în care putem ajunge la Cowl sau la acei umbratani care au fugit împreună cu preterumanul. Încercarea de stabilire treptată a unor baze nu a dat rezultate, deoarece fiara torului a lovit înainte să se poată apăra eficient. Singurul mod real în care se poate stabili o bază în trecut este călătoria în interiorul acesteia, în timp ce se mișcă în urmă, ca într-un fel de mașină blindată masivă. În timp, îl vom localiza pe preteruman și îl vom face să plătească pentru moartea lui Callisto, dar tot nu pot să scap de sentimentul că un astfel de proiect grandios este înjosit de scopurile lui atât de mărunte, prin comparație. Oare mă fac vinovat de aroganță? Ne-am transferat războaiele și exterminările de pe suprafața Pământului și le-am mutat în sistemul solar. Cât de rău este faptul că acum le transferăm și prin timp! Dar, deși deplâng asta, voi merge totuși înarmat în acea vale. La naiba! Sunt oare doar un prost sentimental, pentru că vreau să văd dinozaurii?

— A plecat, spuse Silleck.

Goron se întoarse la coloana lui de comandă, simțind cum sudoarea îi lipea cămașa de spate și observă că tremura, undeva în adâncul sufletului.

„Chiar ai dat greș, Cowl? Oare chiar ne-ai subestimat?"

Părea puțin probabil să facă greșeli și să poată fi ucis de astă dată, dar Goron trebuia să încerce, în ideea acelei posibilități și pentru Vetross.

— Există suficientă energie pentru un salt scurt, în interiorul lui Sauros?

Palleque întoarse capul.

— Vetross?

— Dacă putem..., răspunse Goron. Dar acum există o șansă care nu trebuie ratată..., așa că trebuie să încercăm.

Se întoarse spre Silleck, așteptând răspunsul acesteia.

— Peste zece minute capacitatea va ajunge la un nivel suficient de înalt pentru ca cineva să facă un salt scurt, atâta timp cât acel cineva nu ești tu. Tu ai fost prea aproape și este prea mare riscul scăpării de sub control a unui paradox de scurtcircuit.

Goron se uită la Palleque, care se strâmbă ca și cum l-ar fi durut ceva și se întoarse spre consolele lui.

— Pe cine avem disponibil? Ce Călători? întrebă Inginerul, fără să se adreseze cuiva anume.

— Călătorul Aron este odihnit și se află aici, și are aceeași experiență ca Saphothere pentru acest gen de lucruri, spuse Palleque, fără să se întoarcă.

— Trimiteți-l la locație și, între timp, introduceți asta în minicomputerul lui, ordonă Inginerul, aducând pe ecran înregistrarea pe care o pregătise și urmărind desfășurarea acesteia într-una dintre sferele vortale.

Se văzu pe sine stând la una dintre ferestrele de vizionare, cu Vetross alături, în timp ce în spatele lor se dezvolta o incursiune – o coloană sidefată ce despica aerul. Din acea coloană ieși Cowl, ca un demon strecurându-se în lume, și Goron urmări moartea lui Vetross. Înregistrarea continuă cu

modul în care scăpase Goron, apoi cu Cowl păşind într-o a doua incursiune. Aceeaşi înregistrare se repetă şi el o urmări pe Vetross murind iar şi iar.

— Ai primit înregistrarea, Aron? întrebă Goron.

— Da, confirmă vocea Călătorului. Cât timp o să am?

— Silleck? întrebă Goron.

— Nivelurile potenţiale de energie aflate la dispoziţia lui Cowl sunt uriaşe, dar nu ştim ce va face *el* cu ele. Estimez că Aron va avea cel mult un minut.

„Ce pregătiri impresionante! Dar totul este în funcţie de energia potenţială."

Cuvintele lui Cowl, dar ce vrusese creatura să spună prin ele? Cowl ştia în mod sigur ce urma să încerce Goron.

— Ce arme ai, Aron?

— Un lansator a cărui rachetă conţine un generator de deplasare fixat pentru centrul Pământului. Voi lovi incursiunea în clipa apariţiei ei şi, cu puţin noroc, îl voi prăji pe ticălos.

— Eşti acum la generatorul D?

— Da.

— Atunci, pregăteşte-te! Silleck te va trimite înapoi în clipa în care vom avea nivelul de energie necesar.

Minutele lungi treceau greu. Goron simţea transpiraţia uscându-i-se pe spate, iar piciorul rănit începu să-l doară. Aruncă o privire în jos, la sângele pe care îl lăsase pe podea. Dacă reuşeau acum, Sauros avea să fie împins puţin în jos pe pantă şi toţi cei din oraş urmau să aibă amintirea a două seturi de evenimente. Dar Vetross avea să fie în viaţă. Ştia că, dacă sângele dispărea, asta însemna că apăruse un paradox de scurtcircuit, iar cascada rezultantă i-ar fi tras în jos pe pantă în mod iremediabil. Era extrem de conştient de pericole.

— Îl trimit acum, spuse, în sfârşit, Silleck.

Scena se derulă din nou, interfaţată cu cea de *acum*. În tremurul deplasării apăru Călătorul Aron, alături de Goron şi Vetross. Dar ceva nu era în regulă, căci apariţia lui nu atrase nici o reacţie a celor doi. Aron îşi ridică lansatorul la umăr şi

din acesta țâșni o rachetă spre Cowl, în clipa în care creatura ieșea din incursiune. Racheta lovi marginea câmpului de deplasare încă operativ al lui Aron, producând o graniță sferică. Aron își coborî racheta și dispăru, deplasându-se înapoi la punctul lui de plecare. Scena nu se schimbase deloc: Cowl o ucise pe Vetross și îl urmări pe Goron, apoi dispăru.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Inginerul, cu gura uscată.

— Energia potențială, răspunse Silleck. Cowl a introdus-o în sfera de deplasare a lui Aron, ca să o mențină defazată. La fel s-ar întâmpla cu oricine altcineva am trimite, dacă am avea timp și energie de consumat inutil.

Goron admise că Vetross era iremediabil moartă și că acea șansă de a-l ucide pe Cowl era pierdută. Silleck continuă:

— Fiara torului se întoarce.

Goron realiză că acel al doilea atac, la fel ca primul, nu era desfășurat în speranța că fiara ar putea distruge Sauros, ci pentru a secătui energia disponibilă și pentru a-i împiedica să repete încercarea de a schimba acel anumit fragment din trecutul orașului. Știa că la finalul noului atac și până în momentul în care urmau să obțină din nou nivelul de energie necesar, evenimentul avea să fie mult prea departe pe pantă, ca să mai poată fi refăcut. Eșuaseră, dar Cowl eșuase și el în scopul inițial probabil al întunecatei creaturi: uciderea lui Goron.

Mâncare era destulă, atâta timp cât nu erai pretențios, dar nu exista nici un loc în care Polly să simtă că putea dormi în siguranță. Și asta nu atât din cauza dinozaurilor, cât a insectelor. Pe braț, chiar deasupra solzului, avea deja o umflătură de mărimea unei jumătăți de minge de tenis, în locul în care se târâse ceva ce semăna cu o furnică gigantică, atunci când fata dormea, sprijinită de o stâncă. Înjurăturile pe care le urlase în timp ce strivise artropodul, transformându-l într-o mâzgă galbenă, nu-i aduseseră nici o satisfacție, ci doar apropierea altor animale de pradă, mai mari.

„Fugi", fusese sfatul rațional al lui Nandru, atunci când

Polly reperase ochii ca de pasăre care o observau de la nivelul propriilor ochi și un cioc lung care se deschisese, expunând dinții translucizi, ascuțiți ca niște lame, și limba neagră, despicată în vârf. Fata o luă la fugă, evitând copacii prăbușiți, apoi căzu și se rostogoli prin scobitura de sub un buștean căzut, întârziindu-l astfel pe urmăritorul ei, care se blocă dedesubt, când încercă să o urmărească. Dar, din spatele acestuia, alte animale cu picioare lungi din neamul lui se apropiau cu o viteză înspăimântătoare. Primul sări pe buștean și încercă să pătrundă în forță printr-un zid de crenguțe și ramuri. Polly își scoase pistolul automat, ochi cu grijă și trase. Explozia smulse bucăți din scoarța copacului și aruncă în spate creatura de pe buștean. Dar aceasta fu înlocuită imediat de alta și Polly apăsă din nou pe trăgaci, care însă nu mai răspunse la comandă. Electrocutorul din buzunar mai avea o singură încărcătură, așa că se întoarse și, urmând un instinct primar, sări în primul copac în care putea urca. Începu să se cațăre, dar nu reuși, căci ceva o trăgea de manta în jos. Se uită și văzu că unul dintre carnozauri se prinsese cu dinții de marginea mantalei. Începu să tragă, îngrijorată, și materialul cedă, o bucată mare din el rupându-se. Dispariția rezistenței o propulsă în copac.

Cele patru creaturi de dedesubt scoteau niște sunete asemănătoare cu lătratul unor câini, în timp ce sfâșiau bucata din mantaua ei. Apoi, nesatisfăcuți, începură să se plimbe dintr-o parte în alta, uitându-se în sus la ea, plini de speranță. Polly scoase pistolul automat și-l examină. Percutorul se blocase din cauza ruginei tot mai avansate.

„Ai grijă de arma ta, și arma va avea grijă de tine, cum obișnuia să spună fostul meu sergent-major. Ceea ce nu i-a fost de ajutor, atunci când o bombă plasată sub masa de cafea l-a despicat în două."

— Mai bine spune-mi cum să-l fac să meargă din nou, îi ceru Polly.

„Curăță rugina din toate părțile mobile, apoi unge-l și gata."

Dar vocea lui părea să exprime îndoiala că arma va mai fi vreodată funcțională.

Polly scoase electrocutorul și îl fixă bine într-un loc unde să se afle sub lumina soarelui. Se așeză cât de confortabil putea și termină apa rămasă în recipient. Apoi se concentră asupra pistolului automat, curățând rugina cu marginea mantalei și frecând părțile mai inaccesibile cu vârful unei pile de unghii. Nu știa cât durase toată operațiunea, dar, când termină, soarele coborâse în spatele copacilor. Acum acționarea armei părea mult mai bună, dar tot nu era la fel de lină ca la început.

„Fără ungere, va începe din nou să ruginească și se va bloca iar."

Polly căută printre lucrurile puține pe care le mai avea, până descoperi ceva potrivit. După ce unse bine arma cu ruj de buze și creion de ochi, introduse încărcătorul, apoi întinse un prezervativ peste armă, ca să o ferească de umezeală.

„Dacă aș avea mâini, te-aș aplauda."

După ce puse arma în siguranță, în buzunarul mantalei, Polly încercă să doarmă puțin, căci era groaznic de obosită. Moțăi o vreme, dar când se uită în jos, văzu că cei patru carnozauri apăreau încă, din când în când, așa că nu simți nici un imbold să coboare. În loc de asta, se urcă mai sus, ca să încerce să vadă pe deasupra boltei junglei.

— Oh, Dumnezeule!

Încețoșată de distanță și tremurând în aburii ridicați de arșiță, o sferă enormă se odihnea pe o mare de verdeață. Polly se holbă la ea, cu gura larg deschisă. Era vreun fel de lună căzută pe Pământ sau vreo formație geologică ciudată? Concentrându-și privirea, reuși să distingă niște neregularități pe suprafață, iar acele indentații nu puteau fi decât geamuri.

„O navă? Poate chiar un oraș?"

— Atunci, acolo trebuie să fie și oameni! Probabil că de acolo provine acest recipient.

„Nu fi sigură. De unde știi că este ocupată de oameni?"

— OK, dar trebuie să ajung acolo.

În clipa aceea, Polly își aminti de carnozaurii ce dădeau târcoale dedesubt și nu își acordă prea multe șanse.

— O să aștept... poate că chestiile astea vor pleca.

Trecu încă o oră sau chiar mai mult, dar animalele continuară să apară și să dispară sub ea. În cele din urmă, Polly avu ideea deșteaptă de a-și prinde mantaua, legând-o cu mânecile, între două crengi, apoi se întinse pe ea, cu picioarele de o parte și de alta a trunchiului. Dormi adânc, trezindu-se abia în dimineața următoare, din cauza zgomotului făcut de carnozauri, care lătrau agitați. Îi era și ei foame și sete, dar era clar că torul primise suficientă hrană, căci rețeaua din interiorul ei era pregătită pentru un alt salt în timp. Aruncă din nou o privire sferei mari care se odihnea în întinderea verde și simți o frustrare apăsătoare. Ca să ajungă acolo, trebuia să meargă kilometri întregi prin junglă, iar ea nu putea nici măcar să coboare în siguranță din acel copac. Avea o singură alternativă.

— La naiba cu totul! spuse ea și sări, cu intenția de a fi cât mai rapidă.

Dar rețeaua o prinse cu putere și o târî mult în jos.

Interspațiul era un coșmar haotic de întrezăriri ale realului, ale masei vaste și terifiante a fiarei, ale neantului și ale distorsiunilor incandescente ale armelor heliotane. Forțele zdruncinau călugărița, împreună cu pilotul și pasagerul ei, dar fără să-i arunce dintr-o parte în alta, ci mai mult întinzându-i și subțiindu-i, o dată cu călugărița ce se deforma. Mai întâi era forțată să capete o formă de vierme, lipit pe suprafețe imposibile, apoi se strângea din nou într-o altă formă solidă, într-o altă dimensiune. Tack observă urletul mai întâi ca pe o aureolă roșie, strălucitoare în jurul feței lui Saphothere și ca o sclipire roșie pe suprafața interioară a călugăriței, înainte să reușească să-l audă efectiv. Tack văzu în treacăt

un gât lung de câțiva kilometri, care se ridica din întunericul mișcător, în vârf cu un cap de coșmar, de mărimea unui continent. Apoi călugărița se întoarse în lumea materială, ca o minge aruncată de o mașină de tenis. Se lovi de pământul umed și se deformă real de data aceasta, sări într-un nor de praf cu gust metalic, sări încă o dată și încă o dată, după care se rostogoli și se opri, lipită de un copac masiv.

Tack își îndepărtă brațele cu care își încercuise capul ca să-l protejeze și se ridică cu greu în picioare. Îi aruncă o privire lui Saphothere, care era întins pe fundul călugăriței, cu picioarele desfăcute, apoi se întoarse spre două rucsacuri, le dezlegă rapid de bare și le aruncă afară, pe pământul ud. Pe urmă, își întoarse atenția spre Călător. Poate că acesta avea coloana ruptă și atunci nu ar fi fost o idee bună să-l miște. Tack îl prinse totuși pe sub brațe și îl trase afară. Era o regulă a călătoriei: să iasă din călugăriță cât mai repede, așa încât aceasta să se poată întoarce în mediul ei natural, înainte ca lumea reală să o ucidă. Toate celelalte priorități erau secundare. După ce eliberă mașinăria, o privi cum se smulse de lângă copac și se înălță până ce atinse ramurile mai înalte. Încercă să se dematerializeze, dar se deformă doar și deveni bidimensională. Încercă din nou și de data aceasta reuși. Când dispăru, Tack întrezări imagini de coșmar și simți miros de carne arsă.

Saphothere părea distrus: avea o față ca de schelet, ochii înfundați în cap și buzele îi dezgoleau dinții. Avea pielea înghețată și nu se simțea nici o bătaie a inimii. Tack deschise rapid un rucsac și scoase trusa medicală. Găsind ce voia, descheie cămașa lui Saphothere, îi plasă un plasture de puls la gât, apoi, cu o tehnică neschimbată de-a lungul mileniilor, injectă adrenalină direct în inima Călătorului, înainte să-i plaseze un dispozitiv pentru electroșocuri pe piept. Lumina de pe dispozitiv clipi în verde, și spatele lui Saphothere se arcui. Deveni roșie, și omul se prăbuși la loc. Din nou verde, apoi încă o dată și dispozitivul se închise. Plasturele

de măsurare a pulsului de pe gâtul Călătorului afișa acum bătăile ezitante ale inimii acestuia.

Tack se răsuci pe călcâie și se uită în jur. Se aflau din nou la marginea unei păduri, care părea să fie locul favorit al călugăriței, la revenirea din interspațiu, căci le oferea o opțiune ușoară pentru evitarea faunei ostile. Câmpia plină de praf avea un roșu african și era plină de tufe și copaci asemănători cu acacia, dar cu ace gălbui, în loc de frunze. Marginea pădurii era reprezentată de un zid dens de conifere și de câte o chedicuță uriașă, din care se auzeau țipete ciudate și se vedea ceva târându-se. Nu se întrezărea nici un pericol imediat, dar Tack se asigură că avea la îndemână carabina lui heliotană nouă și strălucitoare, după care își întoarse atenția spre Saphothere.

Aparatul de diagnosticare afișă deshidratare, foame, coaste rupte și faptul că radiusul și ulna lui Saphothere erau rupte. Cum coloana vertebrală a Călătorului era intactă, Tack îl trase în spatele unui copac și îi aranjă un culcuș confortabil, cu ajutorul păturii termice și a saltelei gonflabile. Apoi îi puse o sondă, prin care îl hrăni cu un amestec de soluție salină, glucoză și vitamine. Luă un scalpel și, fără să stea pe gânduri, tăie antebrațul lui Saphothere, se sprijini într-un genunchi pe mână și apăsă și răsuci ca să aducă osul, acum vizibil, în poziția corectă. Apoi puse cele două cleme de oase și folosi un lipici organic, ca să prindă la loc carnea tăiată. Nu cursese prea mult sânge, din cauză că inima lui Saphothere bătea într-un ritm abia perceptibil.

Acum, după ce făcuse tot ce era posibil, Tack începu să evalueze situația în care se aflau. Era posibil ca vehiculul lor, călugărița, să nu se mai întoarcă vreodată. Sosirea ei cataclismică în acel timp se putea datora faptului că Saphothere pierduse controlul distorsiunilor din interspațiu produse de bătălia din jurul lui Sauros sau poate pentru că biomașinăria fusese deteriorată de acele distorsiuni, în care trebuise să se întoarcă. În acest caz, Tack știa că trebuia să-l părăsească

pe Saphothere acolo și să-și continue misiunea singur. Nu era nevoie decât să dezactiveze implantul și să permită torului să preia comanda.

Dar nu avea de gând să facă asta, nu încă. În ciuda caracterului violent al primei lor întâlniri și a modului disprețuitor în care îl tratase Saphothere după aceea, Tack se simțea dator față de Călător. Acest sentiment nu se datora programării, care acum punea misiunea înaintea oricăror alte elemente, ci faptului că poziția lui Saphothere și părerea acestuia despre Tack se schimbaseră treptat.

Tack își luă carabina, se ridică și se uită în jur. În cele două rucsacuri era mâncare, la fel ca în cele două ce rămăseseră prinse în interiorul călugăriței, dar era necesar ca această resursă să fie păstrată pentru fazele ulterioare ale călătoriei, când mâncarea nu avea să fie disponibilă. Dar Tack era conștient și de faptul că, atunci când Saphothere avea să se trezească, hrana urma să fie prima necesitate a acestuia. Estimă că se aflau la începutul Jurasicului sau la sfârșitul Triasicului, așa că trebuia să găsească mâncare din belșug acolo. Singura problemă era că acea hrană disponibilă era posibil să-i privească pe ei din aceeași perspectivă, așa că Tack nu putea pleca de lângă Saphothere. Ridicând privirea, văzu un stol de pterozauri zburând pe deasupra și se gândi să tragă în ei, dar erau foarte sus și șansele de a doborî vreunul erau foarte mici. Schimbându-și focarul atenției, observă că arborele sub care se afla conținea fructe ce semănau cu mango. Accesând biblioteca uriașă de cunoștințe pe care Pedagogul o încărcase în memoria lui, avu nevoie de ceva timp ca să înțeleagă că se uita la coaja lucioasă a unui fruct asemănător cu nuca. Își sprijini carabina de copac, sări să se prindă de o creangă mai joasă și apoi începu să se cațăre. Urcând cu ușurință și viteză în copac, scoase cuțitul de vânătoare heliotan cu carbid, ca să desfacă un fruct și să-l guste. Era atât de necopt și de amar încât îl scuipă afară, apoi aruncă și fructul. În locul în care acesta lovi cu

zgomot pământul, primul dintre cei trei hererazauri ce ieșeau din pădure își înclină capul oribil și adulmecă, pentru ca după aceea să continue să înainteze spre Saphothere.

Tack reacționă prompt, lăsându-se să cadă de la o înălțime de zece metri, și ateriză în spatele monstrului. Coloana acestuia cedă sub el cu un trosnet sec, unul dintre membrele lungi din spate se îndoi într-un unghi ciudat, dar coada continuă să biciuiască aerul, dintr-o parte în alta. Cizmele lui Tack alunecară de o parte și de cealaltă a spinării negre. Omul prinse animalul cu un braț pe sub bărbie și îi trase capul pe spate, simțind o duhoare puternică în nări. Își trecu cuțitul peste gâtul bestiei și simți sângele fierbinte țâșnindu-i peste mână. Se rostogoli jos, la timp ca să vadă un al doilea hererazaur care se apropia de el, cu gura deschisă, șuierând și împroșcându-l cu salivă. Făcu o tăietură în acea gură, iar animalul se retrase cu spatele. Tack se întoarse și-l văzu pe ultimul dintre cei trei trecând peste tovarășul lui care se zvârcolea la pământ, ca să sară spre el. Având cuțitul în poziție greșită, cu cealaltă mână prinse monstrul de pielea moale de pe gușă și-l aruncă peste umăr, cu capul în jos, în al doilea atacator. Cei doi hererazauri răniți se prăbușiră, zvârcolindu-se în praf, apoi se ridicară și începură să se muște unul pe celălalt, după care, într-un consens aproape telepatic, se întoarseră din nou spre Tack. Acesta realiză că cei doi nu aveau să se oprească. Orice alt mamifer ar fi renunțat deja, dar acele creaturi reprezentau ferocitatea întruchipată în cele mai esențiale elemente ale ei. Animalele avansară, mârâind, cu capetele aplecate la doar jumătate de metru deasupra pământului. Tack întinse aproape cu regret mâna spre revolverul heliotan din tocul de la șold.

În clipa aceea, pământul erupse în fața lui cu o fulgerare orbitoare, aruncându-l în spate pe cel mai apropiat monstru, care clipi năucit. Urmară o a doua și apoi o a treia detunătură care, în cele din urmă, le convinseră pe animale să se întoarcă și să fugă de acolo.

— Nu pot... să te las nici o clipă singur, spuse răgușit Saphothere, sprijinit de copac, cu carabina lui Tack în mână.

Arătă cu țeava armei spre hererazaurul pe moarte, după care alunecă pe trunchi și leșină din nou.

Silleck era epuizată în conexiunile ei vorpale, privind retragerea fiarei torului în trecutul îndepărtat și spre ordine de măsură mici ale probabilității, la fel cum urmărise căderea din ce în ce mai departe pe pantă a lui Vetross.

„Irecuperabil moartă."

Silleck nu avu decât o clipă să se gândească la asta, înainte să repereze semnalul tahionic care sosea, folosind senzorii vorpali plasați în toată gaura de vierme ca niște trepte. Era o singură transmisiune privată pentru Inginerul Goron, așa că tehnicianul de interfață știu că expeditorul era, probabil, Maxell. Nimeni altcineva nu avea autoritatea să transmită un astfel de mesaj. Închise pentru moment conexiunile ei exterioare și se uită la Inginer, care primi mesajul și apoi se îndepărtă. Conectându-se din nou, Silleck îl urmări cum se depărta de camera de control și trecu în viitorul imediat, unde el chemă o călugăriță și se îmbarcă, pornind prin gaura de vierme. Silleck se întrebă de ce fusese chemat tocmai atunci în New London.

Se terminase. Plecarea lui Goron era un semn mai bun decât oricare altul că pentru moment nu aveau să mai urmeze alte atacuri din partea lui Cowl sau a fiarei torului. Silleck se gândi să se deconecteze, căci se simțea extrem de obosită, dar, la fel ca alții ca ea, era dependentă de acea aproape atotștiință. Își focaliză conștiința pe un senzor vorpal pe care îl abandonase la începutul atacului și încercă să găsească ceea ce zărise doar în treacăt. Întoarse senzorul cu o sută opt grade în interspațiu și acolo îl văzu pe omul de Neanderthal navigând rapid în cușca argintie a pseudocălugăriței lui.

Cușca sticloasă care îl înconjura avea o formație neregulată, iar în interspațiul întunecat îi amintea lui Silleck de o

formațiune extinsă de plancton translucid, care plutea deasupra fundului unei mări agitate, dar moarte. Omul era prins în interiorul ei și, deși nu avea cum să înțeleagă ce i se întâmpla, Silleck văzu că acesta o forță să se întoarcă în realitate, înainte ca torul să-l ducă dincolo de limita sufocării. Și manevra funcționă. Răsucind senzorul încet în fază cu lumea reală, Silleck îl urmări pe om afară din acel tărâm întunecat, între un cer luminat de stele și o mare ce devenise argintie sub lumina lunii.

Silleck observă panica omului, dar călugărița acestuia nu dispăru, ca să-l lase să cadă în marea luminată de lună. Torii aveau o minte proprie sau un instinct suficient de bun ca să încerce să-și mențină gazdele în viață, în timpul celei mai mari părți a călătoriei. Călugărița pluti în lateral, spre locul în care pădurea deasă forma o altă mare și pluti în jos, spre ceea ce părea a fi un mal stâncos. Apoi, cușca începu să dispară, pe măsură ce se apropia de pământ. Omul de Neanderthal se pregăti pentru un impact dur cu pământul stâncos, dar în loc de asta căzu pe nămolul elastic și sări în sus, în timp ce structura sticloasă dispărea și trecea prin acesta, în pământ. Omul se rostogoli și căzu în genunchi, scoase o bâtă din os de sub hainele din piele de animale, apoi se ridică și privi în jur. Văzând că nu era nici un pericol, înaintă spre un spațiu nisipos dintre edificiile de nămol uscat, se încovrigă în cea mai protejată nișă pe care o găsi și rămase nemișcat. Silleck îl urmări mai înainte, în timp.

Soarele începuse să apară de după unul dintre edificiile de nămol și încălzea picioarele omului de Neanderthal, înainte ca acesta să se trezească. Și omul se trezi, ca și cum cineva l-ar fi atins cu un fier înroșit. Se ridică și porni spre pădure. La douăzeci de pași de copaci ezită, poate din cauză că avusese deja ceva experiențe neplăcute, în alte păduri. Silleck observă frunzele pline de culoare și în formă de evantai ale copacilor și realiză că erau, probabil, iarba iepurelui. Extinzându-și viziunea, văzu că omul ajunsese pe

o insulă și că avusese noroc, căci nu se vedea nici o reptilă uriașă prin preajmă. Chiar dacă un astfel de om primitiv nu merita un așa noroc, remarcând petele de pe bâta din mâna lui, Silleck presupuse că omul era mai capabil decât mulți alții să supraviețuiască în acele vremuri trecute. Deși, bineînțeles, ca și fata, era puțin probabil să supraviețuiască tot drumul. Cowl nu era interesat de supraviețuirea eșantioanelor lui.

Alte stații similare cu a lor pluteau geostaționar deasupra planetei, ca niște baloane meteorologice, în timp ce navele ceramice se mișcau într-un tranzit constant între ele și instalația construită pe partea întunecată a lui Mercur. Acea instalație semăna cu un mozaic metalic imprimat pe negru, deși, din loc în loc, era pătată de umbrele furtunilor trecătoare, care, la rândul lor, erau luminate ca de niște becuri interioare, când își descărcau energia electrică.

— Deci scopul principal al atacului fiarei a fost ca stăpânul ei, Cowl, să meargă pe frontul ei de energie ca să ajungă la tine? întrebă Maxell.

— Așa se pare. Cowl știe din experiențele anterioare că nu poate să ne doboare sistemele defensive printr-un atac general. A reușit o pătrundere limitată doar datorită faptului că i-a fost comunicată frecvența noastră de apărare din acel moment. Și a mai aflat că liniile noastre defensive nu sunt întotdeauna foarte bine întreținute.

— Permiterea unui astfel de atac a fost riscantă, remarcă Maxell.

— Pentru veridicitate, zise Goron. O mișcare care să îi dea încrederea să acționeze, când va auzi cea mai mare minciună.

Maxell aprobă din cap și rămase tăcută o clipă, după care spuse:

— Îmi pare rău pentru Vetross.

— Cunoștea riscurile.

Urmă o nouă tăcere lungă, apoi Maxell schimbă subiectul.

— Ciclul furtunilor va fi imposibil de menținut, o dată ce „minciuna cea mai mare" își va atinge scopul.

Continuă, uitându-se la ecranul principal.

— Vom pierde multe din toate acestea, ceea ce înseamnă o populație de refugiați de douăzeci de milioane, de transferat înapoi pe Stația Pământ.

— Dacă totul merge bine, răspunse Goron, în timp ce manipula imaginea de pe ecranul din fața lui.

Pe acesta apăru o diagramă computerizată transparentă a valvei solare, cu localizarea a mii de puncte din interiorul ei.

— Sincronizarea este totul, spuse Maxell.

— Iată o afirmație care nu poate fi contestată niciodată.

— Va merge? îl întrebă ea.

— Valva solară nu a fost proiectată pentru așa ceva. Excesul de redundanță a fost inclus în construcție și multe dintre sistemele de autoreparare funcționează mai repede decât orice defecțiune mai mică de nivelul unei catastrofe. Dar, da, va merge – generatoarele de deplasare își vor îndeplini funcția. Și totuși, nu acesta este motivul pentru care m-ai chemat aici.

Maxell nu se uită spre el.

— Și Marte?

— Știi că noile oglinzi vor funcționa mai bine decât cele vechi și că acum nu avem nevoie de energie ca să creăm un mediu, ci doar ca să-l întreținem. Pierderea noastră va fi mare, dar suportabilă. Când ai de gând să treci la subiect?

Maxell se întoarse spre el.

— Numai câțiva dintre voi, cei de pe Sauros, știți ce se va întâmpla. Ce părere au ei despre asta? Și ce părere ai tu?

— După trei sute de ani, mă întrebi ce părere am?

— Da.

Goron se ridică de la consolă și se opri lângă ea, cu mâinile la spate, privind peisajul.

— Noi, cei câțiva care știm, cunoaștem consecințele acțiunilor noastre. Sfârșitul celei mai mari amenințări pe care a avut-o vreodată de înfruntat rasa umană și, ca rezultat, supraviețuirea Dominionului Heliotan. Cei care vor muri... eu îi jelesc deja, așa cum am plâns-o pe Vetross, dar, din nefericire, sacrificiul lor este necesar. Necesitatea veridicității nu permite altă modalitate.

— Însă e posibil ca tu să nu apuci să vezi supraviețuirea Dominionului. Știi că fără o sursă adiacentă de energie în interspațiu, călugărițele nu pot realiza saltul cu precizie. E posibil să avem două sute de ani de timp paralel. Am calculat șansele să facem o călugăriță la tine – una singură, nu sute, așa cum ar fi necesar.

— Și eu am calculat și șansele sunt de una la o sută de mii. Și asta, fără să ținem cont de alunecarea noastră în jos, pe pantă.

— Așa e.

— O să ne descurcăm, zise Goron, ridicând din umeri. Și există încă șansa ca Saphothere să ne poată aduce tori, dacă supraviețuiește după ce realizează asasinatul.

— Mai există și șansa ca tehnologia să devină disponibilă...

— Știu. Dar mai știu și că fiecare zi în care vom supraviețui după eveniment și fiecare zi în care Saphothere nu va ajunge ne va împinge tot mai jos pe panta probabilității. Și lucrurile se vor schimba aici. Vom fi venerați ca eroi morți și vom fi uitați rapid.

— Eu nu voi uita.

Goron se întoarse spre ea.

— Așadar, adevăratul motiv al acestei chemări a fost să-ți iei la revedere?

— Da, asta e tot.

— Atunci, la revedere, Maxell!

Capitolul 14

Călător Thote:

Cu romanul am fost foarte aproape. L-am păstrat artificial în viață și aproape am reușit să-i scoatem torul și să realizăm interfața dintre acesta și o călugăriță. Ulterior, am văzut că este doar o problemă de folosire a unei cantități din materialul genetic al fostului purtător, ca tampon, și în plus, o metodă de păcălire a capacității torului de recunoaștere a tiparului. Cu toate acestea, se pare că nu voi avea șansa să-mi încerc teoria, căci Maxell a anulat toate consumurile de energie pentru acest tip de lucrări, iar proiectul lui Goron pare să aibă acum prioritate absolută. Eu va trebui să mă întorc la alte atribuții, subordonate Inginerului. Nu mă deranjează asta, căci trebuie să alegem cea mai bună opțiune pe care o putem găsi... ca să ne ucidem inamicii.

Țărmuri nesfârșite. Se părea că brățara avea intenția să-l aducă înapoi în realitate în același gen de locație, de fiecare dată. Zeii îl aruncau în locuri în care trebuia să poarte lupte pe care nu le înțelegea, după cum aveau ei chef. Nu făcea altceva decât să se concentreze asupra propriei supraviețuiri. Își ura zeii.

Jungla era un zid dens și verde, și se vedeau mangrove în stânga romanului, care stătea cu fața spre mare, pe porțiunea de nisip pe care fusese lăsat. În dreapta, niște copaci

ciudați și alte plante pe care nu le putea identifica, își opriseră marșul spre mare la începutul unui promontoriu stâncos. Omul își sprijini mâna pe mânerul *gladius*-ului din teacă și porni spre acel promontoriu, în ideea că acolo unde stâncile erau udate de mare se puteau găsi crustacee, care până atunci îi potoliseră bine foamea. În timp ce mergea, se simți brusc exuberant, amețit. Aerul avea acolo o claritate ciudată și era îmbătător ca vinul.

Ajungând la marginea bancului de nisip, Tacitus se cățără pe fața stâncii și începu să se apropie de promontoriu. După o clipă, observă împrăștiate pe stânci cochilii de mărimea unor farfurii întinse. Râse și lovi cu piciorul una dintre ele, aruncând-o în mare. Își scoase sabia și o flutură spre cer.

— Trimiteți-i acum și fiți blestemați! strigă el către zei. Trimiteți-vă acum monștrii și celelalte provocări!

Dar nu primi nici un răspuns imediat și nici nu se aștepta la vreunul, din experiența lui anterioară. De obicei monștrii apăreau noaptea, adulmecând pe urmele lui, ca după o hrană stricată.

Se deplasă spre căpătul promontoriului, unde se ghemui și se uită atent în apa adâncă. Își simțea capul ușor, aproape ca și cum ar fi primit prea mult aer, și constatând că respira rar. Observând o moluscă în adâncurile străvezii, cu tentaculele întinse și cu cochilia colorată în dungi roșii și albe, se întrebă dacă nu cumva începuse să aibă genul de viziuni pe care le aveau soldații răniți, înainte de moarte.

Împunse suprafața apei cu *gladius*-ul și ceva se ridică din aceleași adâncuri, într-un inel ce se extindea în jurul moluștei, ca o piesă ciudată de bijuterie cioplită din stâncă cenușie, fildeș și cuarț roz. Molusca țâșni într-o parte, într-un nor de cerneală, iar cercul continuă să se lărgească. În clipa aceea, Tacitus realiză că primise un răspuns la provocarea lui.

Recunoscând apariția ca fiind o gură enormă deschisă, Tacitus se aruncă în spate, când un pește uriaș țâșni peste

marginea stâncii, într-o explozie de spumă. Gura era plină de dinți crestați, iar capul plat era osos. Romanul se împinse mai în urmă, alunecând pe spate, în timp ce marea fierbea în spatele creaturii imense, care, cu coada ei de țipar, încerca să forțeze înaintarea pe promontoriu. Realizând că se apropia de marea din cealaltă parte, omul se ridică în picioare, se întoarse și o luă la fugă. După ce se roti pe loc, încercând să-l prindă, cu apa fierbând și stropi zburând prin aer, peștele uriaș se aruncă înapoi în apă, cu un plescăit teribil, apoi veni înotând în lungul promontoriului, creând un val în fața lui. Tacitus sări pe plajă când valul aproape ajunsese acolo și nu se opri din alergat până nu ajunse la peretele de vegetație. Întorcându-se, se uită la peștele ce ieșise pe jumătate din apă, iar acum se târa dintr-o parte în alta, ca să se tragă înapoi în mare. Romanul scuipă pe nisip, recunoscând acel trimis al lui Neptun, apoi se răsuci ca să se uite în pădure.

Vegetația era atât de densă, încât nu exista vreo cărare pe care să pătrundă ușor. Insecte mari, incredibile, zburau la umbra copacilor, odihnindu-se pe partea inferioară a frunzelor de mărimea unei cuverturi sau se lipeau, camuflându-se, de trunchiurile unor plante ce semănau cu niște sulițe verzi. Omul nu vroia să se aventureze înăuntru, printre acele orori, dar îi era foame și categoric nu dorea să se afle în apropierea țărmului, ca să culeagă moluște.

— Fiți blestemați! murmură el.

Tacitus scoase din rucsacul pe care-l confecționase din mantia ruptă un ulcior pe care-l găsise pe unul din țărmurile trecute și bău apa strânsă într-o altă eră. Privind în jur, observă cât de umed părea totul în interiorul junglei, în timp ce pe marginea superioară a plajei se vedeau grămăjoare de lemn putrezit și alte materii organice uscate, inclusiv grămezi de carapace cu trei dungi. Strânse câteva dintre acestea, ținând sub supraveghere în permanență linia țărmului, iar apoi, folosind o bucată de cremene pe care o luase

de la vreun primitiv care fusese trimis înaintea lui și iască pe care o strânsese într-un loc la fel de uscat și de călduros ca pământul lui natal vara, începu procesul laborios de aprindere a unui foc, prin obținerea de scântei din spada lui. Când focul se aprinse, puse deasupra lui un buștean, de sub care ieși repede o creatură de mare cu picioarele din față ca ale unui scorpion, apoi se întoarse spre junglă, în căutare de hrană. Reperă o insectă oribilă, de mărimea unui pui de găină turtit, o țintui cu *gladius*-ul de unul dintre copacii subțiri, apoi o fripse pe foc și îi devoră carnea cu gust de crevete. Mai târziu, după ce golise parțial partea apropiată a junglei de creaturi similare, se întinse și adormi în lumina puternică a soarelui, înconjurat de carnagiul festinului său. Și visă la răzbunare.

După ce tăie hererazaurul pe care-l fripsese cu ajutorul fasciculului cu microunde din carabină, Tack gustă o bucată.

— Pui, spuse el.

— Bunicul puiului, transferat cam de un miliard de ori, replică Saphothere.

Tack își șterse cuțitul cu niște ace căzute pe jos și se duse lângă Călător.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Saphothere, fără să ridice capul.

— Începând cu ce moment?

Saphothere ridică privirea.

— Memoria mea este total goală, din momentul în care ne-am îmbarcat, până când m-am trezit și te-am văzut luptându-te cu mâncarea noastră.

— Partea de interspațiu de lângă Sauros a fost... dificilă. Al doilea atac a început mai devreme decât se așteptau Goron și oamenii lui, iar noi am intrat direct în suprafețele de incursiune ale fiarei torului, în câmpurile de deplasare și revărsări ale diverselor rachete tactice folosite. Am ieșit din

interspațiu aici, cu o viteză foarte mare. Călugărița a ricoșat din pământ de câteva ori și apoi s-a oprit lângă acest copac. Te-am coborât din ea, și călugărița s-a întors în interspațiu, la a doua încercare.

Saphothere aprobă din cap, apoi își ridică întrebător brațul rănit.

Tack continuă:

— Te-am verificat minuțios. Pe lângă epuizarea vorpală, ai avut un braț rupt, ambele oase și niște coaste crăpate, iar inima ți s-a oprit. Am folosit adrenalină și un dispozitiv pentru electroșocuri, ca să o pun din nou în mișcare, și am făcut reparațiile necesare.

— Mi-ai salvat viața, observă Saphothere. Și totuși, probabil că programarea ta ți-a dat de ales. Puteai să pleci și să mă lași aici.

— Așa mi s-a părut corect.

Tack se ridică, uitându-se la foc și simțindu-se stânjenit.

— Am nevoie să mă duci cât mai mult posibil în trecut, cu călugărița, așa încât să îmi pot conserva energiile pentru lupta care va urma.

Dar cuvintele lui nu fură auzite de nimeni, căci atunci când ridică din nou privirea văzu că Saphothere adormise imediat.

Saphothere a avut nevoie de cinci zile de odihnă, înainte să încerce să cheme călugărița și se simțiră ușurați, când aceasta apăru intactă. Cei doi hererazauri supraviețuitori, care se învârtiseră tot timpul în jurul taberei și fusese necesar să fie alungați de două ori, rămaseră să se lupte pe resturile tovarășului lor și pe oasele pe care cei doi oameni le curățaseră de carne. Interspațiul nu mai părea la fel de periculos ca înainte, dar Tack simți în el o diferență ciudată, ca un fel de prezență. Ridică privirea spre vidul cenușiu de deasupra întunericului – cea mai apropiată definiție pe care simțurile lui obișnuite o puteau da acelei imagini – și observă

punctul terminal al găurii de vierme, care semăna cu un fir îndepărtat de argint, inserat în ceea ce putea fi numit orizont. Dar ceea ce îl deranja pe Tack nu se afla acolo.

— Uită-te la interfață! sugeră Saphothere.

Tack se uită la suprafața neagră a pseudomării. Apoi, cu capacitatea de a distorsiona percepția, pe care o câștigase prin pilotarea călugăriței, se uită *mai intens*. La început, undeva, la o adâncime infinită, observă un arbore mare, ca un fel de plantă acvatică. Se concentră asupra acestuia, dar era ca și cum ar fi încercat să distingă marginea finală a unui spațiu Mandelbrot. Capete uriașe de țesut formate din guri și gâturi nesfârșite, ca niște viermi, suprafețe de piele curbate în spații inexistente. Ramurile mai groase deveniră imediat piepturi în serpentină și imagini interioare ale unor intestine fără fund. Organele se suprapuneau unul peste celălalt, ca niște lanțuri montane. Iar atunci când Tack avu senzația că reușește să vadă ceva, să distingă ceva, totul se amestecă, și el realiză că vedea numai acea fracțiune pe care mintea lui o putea interpreta.

— Pentru moment, este liniștită, explică Saphothere. Deși prin „moment" se înțelege mai mult decât semnificația normală a cuvântului. Ca și noi, ea există în propriul timp, iar acel timp este posibil să nu se afle în nici o relație cu altul.

— Fiara torului, afirmă Tack.

— Mda, spuse Saphothere.

— Ce veți face cu această creatură, atunci când Cowl va fi mort? întrebă Tack.

— Asta este o întrebare la care încă nu am răspuns, zise Saphothere, închizând ochii și întrerupând conversația.

Câteva ore mai târziu, conform timpului personal, călugărița îi coborî pe un versant muntos udat de ploaie. Muntele se înălța deasupra unei mări nesfârșite de verdeață. Saphothere își activă cortul, fără nici un cuvânt. Cortul se ridică singur sub forma unui dom înalt de un metru și lat de

doi. Intrarea în dom era o chestie elastică, asemănătoare cu un anus, care se închise strâns în urma lui, după ce Călătorul se târî înăuntru.

Tack coborî în pădurea Carboniferă în căutare de mâncare, înarmat cu cunoştinţele sale nou-dobândite despre floră şi faună. Când se întoarse, cu o salamandră de un metru lungime atârnată pe un umăr şi un sac de cicade, ca nişte fructe de ananas roşii şi sferice, văzu că Saphothere adormise repede în cortul lui. Tack se aşeză, privind pădurea antică, şi se gândi la tot ceea ce ajunsese să cunoască acum, dar nu reuşi să scape de sentimentul că fusese minţit.

Poate că era vorba doar de o paranoia naturală, izvorâtă din faptul că el nu înţelegea totul. Realiza acum că, înainte de educaţia realizată de Pedagog, ar fi fost bănuitor în legătură cu multe lucruri pe care acum le înţelegea perfect. Lungimea acestui salt recent era un exemplu. Ca să ajungă în acea pădure, traversaseră o sută cincizeci de milioane de ani, pe când înainte, jumătate din acea distanţă l-ar fi crucificat pe Saphothere. Acum Tack ştia că, înainte de prima lor întâlnire violentă din Essexul secolului douăzeci, Saphothere vânase umbratani mult timp, aducându-se pe sine şi pe călugăriţa lui la limită, în mod repetat. Cele cinci zile în care stătuse degeaba în Triasic fuseseră perioada cea mai lungă de odihnă pe care o prinsese în ultimii cinci ani. Iar carnea de dinozaur, nucile şi un gen de rădăcină ce semăna cu trufa albă ajutaseră la creşterea considerabilă a forţei lui fizice. De asemenea, Saphothere îi explicase că reziduurile de energie rămase în urma atacului fiarei torului asupra lui Sauros, o dată pericolul trecut, oferiseră o cantitate mare de hrană pentru călugăriţă. Dar nu, nu era vorba de inconsistenţe de genul acesteia. Ci de simpla idee că el era cel mai eficient asasin pe care heliotanii îl puteau trimite împotriva lui Cowl. Da, înţelegea că ei nu puteau ajunge fără un tor, dar, în mod sigur, cu toată tehnologia lor, trebuia să existe un alt mod...

— Admiri priveliștea? întrebă Saphothere din spatele lui.

Tack se întoarse și aprobă din cap, în timp ce Călătorul ieșea din cort.

— Combustibil fosil, asta vor deveni toate, continuă Saphothere. Iar societatea ta infamă l-a consumat pe tot, alimentând o creștere necontrolată, fără să facă vreun efort serios de a-și depăși limitele.

Tack îl privi întrebător.

Saphothere făcu semn spre pădurea vastă.

— Ai menționat predestinarea, deși cred că acum ai depășit astfel de idei. Dar, dacă într-adevăr vrei să o găsești, iat-o întinzându-se în fața ta. Pământul a acumulat energie timp de milioane de ani, sub forma combustibilului fosil, ca și cum ar fi pregătit-o pentru o utilizare inteligentă de către o civilizație viitoare. Cu o astfel de energie în mână, oamenii tăi ar fi putut să-și alimenteze civilizația ca să părăsească sistemul solar, mult înaintea vremii mele. Se poate spune că acesta a fost destinul lor. Și ei l-au irosit.

— Voi ce energie folosiți?

— Fuziune nucleară, cumpărată scump. Pentru oamenii tăi ar fi putut fi ușor, pentru ai mei a fost greu.

Tack se întrebă ce voia să spună prin „ai mei", căci cei care făcuseră acel pas fuseseră, de fapt, umbratanii. Se întoarse cu spatele și continuă să scoată măruntaiele din salamandră, în timp ce Saphothere deschidea un ananas roșu. Sarcinile existenței cotidiene împinseră speculațiile la marginea gândurilor sale. După ce mâncară, Saphothere se retrase din nou. Tack dormi cu spatele sprijinit de o stâncă, prea leneș ca să se obosească să-și ridice propriul cort, chiar dacă nu era deloc o sarcină dificilă. Îl auzi vag pe Saphothere vorbind, apoi o adiere rece ce trecu peste el îl făcu să se trezească complet. Se holbă somnoros la pădurea nesfârșită, când simți ceva apăsat în ceafă.

— Nici un cuvânt, nici o mișcare, altfel te transform într-un infirm!

Ar fi trebuit să fie moartă, incinerată într-o explozie atomică. Dar Meelan părea acum extrem de vie.

Aerul deveni din nou stătut și Polly fu nevoită să lupte cu groaza crescândă, ca să caute celălalt loc, în care putea controla înaintarea rapidă a solzului și a cuștii în care se afla. Nu voia să vadă mai mult, căci, la limita percepției, știa că un coșmar pândea de sub acea mare întunecată, urmărind-o. Când reuși, un haos de scurtă durată o înconjură și zări un trunchi imens curbându-se deasupra, marginile lui pierzându-se într-o distorsiune spațială: un amestec infinit de gâturi și guri, ca aceea care îl înhățase pe Nandru. Și simți prezența unei inteligențe primitive.

— Oh, Iisuse...

Bâjbâia după o ieșire, frica înghețându-i voința și aruncându-i conștiința înapoi în acea mare neagră și în vidul cenușiu. Apoi, ceva se întinse spre ea, deschizând o suprafață la capătul căreia sclipi lumina colorată a *realului.* Polly căzu la vale, în plină zi, cu cușca fumegând și disipându-se, în timp ce ea se văzu deasupra unui deșert rece, aruncată spre un teren stâncos. Se agăță de barele cuștii, impunându-se să-și mențină integritatea și simțindu-le cum deveneau tot mai subțiri, sub atingerea ei. Dar era suficient. Căzu de la o înălțime de doi metri pe un bolovan, alunecă pe latura acestuia și se rostogoli în niște tulpini rare, îndoindu-le peste pământul acoperit cu lujerii verzi ai altor plante primitive.

„Ce-ai văzut? Eu nu am văzut nimic."

„Lucrul acela... Am văzut lucrul acela care te-a ucis."

„Eu n-am văzut decât două suprafețe: una neagră și una cenușie. Asta era tot."

— Poate că tu ești mai norocos, spuse Polly, ridicându-se și ștergându-și mâzga verde de pe manta, înainte să privească în jur.

Munții ce se înălțau în dreapta ei erau crestați, neerodați

de forțele naturii. De undeva din spatele lor se înălța spre cer o coloană de fum, pătând norii cu nuanțe de sepia, negru și purpuriu. Între ei și câmpul stâncos se întindea o câmpie nisipoasă, cu pete verzi. Cele câteva plante răzlețe erau simple, construite parcă de un zeu nebun, după desenul unui copil. În terenul stâncos erau din loc în loc crăpături pline cu apă stătută, în care se agitau și se învârteau larve miniaturale de toate culorile curcubeului. Saltul o adusese din nou aproape de malul mării, căci auzea loviturile valurilor dincolo de stânci, deși încă nu putea să vadă oceanul. Porni în acea direcție, croindu-și drum printre niște bolovani, pentru că, în ciuda experienței ei recente, aproape ucigătoare, provocată de mare, aceasta avea măcar un aspect familiar liniștitor.

Țărmul era plin de cochilii ale creaturilor marine, melci marini de mărimea capului unui om, un fel de crabi și de raci, niște viermi și altele. Unele cochilii erau încă ocupate și stăteau ridicate ca santina unui remorcher, dar nimic nu se mișca. Polly lovi cu piciorul și întoarse invers o carapace cu dungi, ce semăna cu un scut de cavaler, iar apoi se lăsă pe vine să examineze creatura în putrefacție ce se afla înăuntru.

„Nu cred că există ceva pe acest tărâm care să te atace acum."

— De ce spui asta? întrebă cu amărăciune Polly.

„Cred că ai ajuns dincolo de existența vreunui animal terestru, cu excepția insectelor... sau a rudelor lor străvechi."

— Ce liniștitor!

Vru să se ridice și să meargă mai departe, dar țipă speriată. Deasupra ei se înălța o siluetă.

Îmbrăcat în haine asemănătoare cu o uniformă de armată, bărbatul era solid și avea o expresie dură. Pielea lui era aproape alb-albăstruie, iar părul tuns scurt semăna cu un strat de cretă. La început, avu ideea nebună că era vreun locuitor al acelei ere, apoi realiză că nu putea fi decât un călător prin timp, ca și ea.

— Cine...? reuși Polly să murmure.

Bărbatul zâmbi, deși zâmbetul nu era forțat. Mâna lui Polly se îndreptă spre buzunar și spre greutatea liniștitoare a armei automate învelite în prezervativ.

— Numele meu este Thote... dacă asta este relevant. Mă aflu aici ca să te ajut.

— Acum, întinde-te cu fața în jos, cu picioarele și brațele întinse!

Tack se gândi să o atace, dar în acea situație, noua lui forță nu însemna nimic, iar reacțiile lui nu puteau fi mai rapide decât degetul pe care femeia îl ținea pe trăgaci. Așa că se supuse și se întinse, dar întoarse capul, așa încât să poată vedea cortul lui Saphothere. Cu țeava armei apăsată în continuare pe gâtul lui, Meelan aruncă spre cort o sferă mică argintie, care trecu arzând prin pânză, ca un fier fierbinte printr-un șervețel de hârtie. Interiorul se umplu brusc de o strălucire fosforescentă, devenind o torță luminoasă timp de câteva secunde, înainte să erupă din material și să-l ardă. Căldura era intensă și Tack își dădu seama că ea aruncase un catalizator molecular, ca acela pe care Saphothere îl folosise asupra palisadei din Pig City și ca acelea care se aflau încă în rucsacul lui Tack. Saphothere nu avusese timp nici măcar să țipe.

În timp ce focul se stingea, un filigran de fum negru solidificat căzu prin aer, ca dintr-o lampă cu acetilenă. Tack simți presiunea țevii armei ridicându-se de pe gâtul lui.

— Ți-am pus pe spate o mină mică, și, dacă te miști brusc, aceasta va exploda și îți va arunca în coloana vertebrală fragmente de sticlă, învelite într-un paralizant. Nu te mișca!

Tack știa că atât heliotanii, cât și umbratanii aveau o mare varietate de explozibili, care puteau fi programați să detoneze în diverse circumstanțe – schimbări de temperatură,

de umiditate, de poziție sau orice altceva – așa că o crezu pe Meelan. Educația lui recentă îi deschisese ochii ca să înțeleagă cât de periculoși erau cei de genul ei.

La scurt timp după aceea, Meelan apăru în câmpul lui vizual, când se duse să verifice ce rămăsese din cort. O văzu cum își trecea vârful cizmei prin stratul subțire de cenușă. Văzu că brațul ei nou avea acum aproape dimensiunea celuilalt și că avea un fel de proteză care pornea din antebraț și se diviza, desfăcându-se în fiecare deget. Evident că scopul era evitarea oricărei deformări datorate creșterii rapide a membrului. Din nefericire, heliotanii nu reușiseră să-i implementeze această capacitate regeneratoare, alături de celelalte îmbunătățiri. Tack realiză în clipa aceea că era posibil ca Meelan să nu fie conștientă de aceste îmbunătățiri. Poate că detonarea minei fusese programată pentru mișcările mai lente ale unui om din secolul douăzeci și doi, nu pentru ce devenise el. Tack calculă că avea la dispoziție cel puțin o secundă și jumătate.

Cum Meelan era acum cu spatele spre el, întinse mâna înapoi, prinse metalul rece și aruncă obiectul spre ea, cu o iuțeală de bici. Mina explodă la numai câțiva centimetri de locul în care fusese el întins, dar în acel moment, Tack se rostogolea deja pe pantă, spre pădure, iar fragmentele de sticlă paralizantă se loviră de spatele costumului lui. Imediat după explozie, o văzu pe Meelan învârtindu-se pe călcâie și ridicându-și arma. Tack se împinse în pământ cu podul palmei și schimbă traiectoria rostogolirii, în timp ce o serie de explozii detonară în linie pe pantă, spre el. Reușind, în sfârșit, să-și tragă picioarele sub el, țâșni în picioare, se învârti pe o mână, în același timp scoțându-și arma cu cealaltă și trimise o rafală în susul pantei. O plantă de coada-calului explodă chiar lângă el, și Tack se aruncă cu capul înainte la adăpostul frunzișului. În timp ce plantele explodau în continuare în jur, Tack mulțumi în gând că umbratanii și heliotanii erau atât de

arogant de siguri pe talentele lor de luptători, încât rareori apelau la arme de genul pistolului lui cu autoghidare.

Ajuns în adâncul junglei, cu exploziile continuând să detoneze acum în spatele lui, fu luat prin surprindere când o mână albă țâșni de sub o chedicuță uriașă și îl prinse de umăr. Împinse arma spre fața albă și o recunoscu doar cu o microsecundă înainte să apese pe trăgaci.

— Credeam că te-a ucis! exclamă Tack.

— Se pare că nu, replică Saphothere, privind cu atenție porțiunea de munte pe care Tack tocmai o părăsise.

Tack se întoarse și el să se uite și văzu că tocmai apăreau două călugărițe. Mai târziu, aflând că Saphothere plecase din cortul său în timp ce el dormea, Tack fu recunoscător că până și supraoameni ca Saphothere trebuiau din când în când să se ducă să se ușureze. Călătorul începu să se urce în copacul sub care stăteau. Tack îl urmă și după scurt timp obținură o vedere mai bună asupra taberei lor devastate.

Rucsacurile lor fuseseră sprijinite de o stâncă, în spatele cortului incinerat al lui Saphothere. Chiar în timp ce priveau, grupul de umbratani își fixa sistemele defensive, apoi, lăsând în spate numai doi dintre ei, un bărbat și o femeie, ceilalți șase, printre care și Meelan, începură să cerceteze jungla. Tack îi înapoie lui Saphothere monocularul primit de la acesta.

— Am recunoscut încă doi dintre ei din Pig City, observă Tack.

— E normal să fi rămas câțiva supraviețuitori, replică Saphothere.

— Și acum, ce facem? întrebă Tack

Fața lui Saphothere era strâmbată de o grimasă furioasă. Apoi se uită în jur.

— Se întunecă. Îi vom lovi când va fi întuneric deplin. Apoi vei lua un rucsac cu provizii și armele tale și o ștergi de aici.

Saphothere coborî din copac, iar Tack îl urmă, știind că

atunci când Călătorul spusese „o ștergi de aici" vrusese să spună că, după ce lua rucsacurile, Tack trebuia să oprească efectul implantului și să permită torului să-l ducă în trecut. Din acel moment, avea să fie pe cont propriu, dacă supraviețuia bătăliei ce urma. Se gândi, neîncrezător, la colecția lor de arme din acel moment. Saphothere luase cu el în junglă, cu înțelepciune, o carabină și dispunea de o varietate de mine de proximitate prinse la curea, în timp ce Tack avea doar arma lui de mână. Deși conținea un încărcător cu o sută de cartușe explozive, nu era suficient, dacă trebuia să atace opt umbratani puternic înarmați.

— Dar tu? întrebă Tack, în timp ce înaintau prin tufișuri.

— Voi supraviețui sau nu. Dar misiunea ta este vitală și trebuie să continui.

— De ce nu chemi călugărița aici, iar apoi să facem rost de provizii din altă parte?

Saphothere se uită la el.

— Nu avem atâta timp de pierdut.

Iată: încă una din acele afirmații pe care Tack nu le putea înțelege. Cu toate acestea, aprobă din cap, ca și cum ar fi înțeles.

— Când Coptic și Meelan ne-au atacat prima dată, îi explică Saphothere, am fost gata să accept că au avut noroc și atât. Dar faptul că ea ne-a urmărit aici și încă atât de bine pregătită, nu mai cred că este doar o coincidență. Umbratanii primesc ajutor din interior și în plus, ceea ce e și mai important, reușesc cumva să obțină energia necesară pentru salturi în timp foarte precise.

— Cowl, zise Tack.

— Poate, replică Saphothere. Și acum, iată ce trebuie să facem.

La scurt timp după aceea, Saphothere făcu semn că trebuia să înainteze în tăcere, strecurându-se prin tufișuri și păsind doar pe teren sigur, cu atenția la pândă. Nu puteau

folosi nici măcar legătura de comunicații, căci putea fi detectată. Dar costumele lor îi protejau de detectorii în infraroșu, iar mișcarea naturală a tufișurilor, de detectorii de mișcare. Avea să fie o luptă periculoasă și sângeroasă.

Saphothere îi făcu apoi semn lui Tack că trebuia să înainteze separat, și acesta se supuse. Focurile de armă începură după numai câteva secunde.

— Cum te cheamă?

Vocea lui Thote era calmă, alinătoare.

— Polly.

— Mă bucur să te cunosc, Polly!

Polly simți că era dusă cu prețul.

„Nu te înmuia la vederea primilor pantaloni pe care îi întâlnești într-o sută de milioane de ani, Polly. Pot pune pariu că nu este doar ghidul tău turistic."

Cuvintele lui Nandru căzură ca gheața peste ea, amintindu-i că în trecutul ei, întotdeauna, de câte ori cineva fusese drăguț cu ea, respectivul voia, de fapt, ceva de la ea.

— Dacă te afli aici ca să mă ajuți, atunci spune-mi ce naiba se întâmplă cu mine, sugeră ea scurt.

Bărbatul tresări vizibil și pe fața lui apăru o expresie distantă. După o clipă, zâmbi din nou și întinse mâna spre ea.

— Vino în tabăra mea și voi încerca să-ți explic.

Polly acceptă mâna întinsă și îi permise să o ajute să se ridice în picioare. Observă că privirea lui aluneca mereu spre brațul pe care era prins solzul, ascuns de mâneca ei. Încercând să provoace o reacție mai clară, pe care să o poată descifra, îi dădu drumul la mână, își ridică mâneca și întinse antebrațul spre el.

— Cunoști originea acestui lucru?

— Este un tor: o mașină a timpului organică, ce te trage în trecut, spre începutul timpului, spre Nod. Ești unul dintre eșantioanele lui Cowl.

În loc să pună întrebările care apăruseră după o astfel de afirmație, Polly spuse un singur lucru:

— Eu nu vreau să plec.

Bărbatul aprobă din cap și începu să meargă încet în fața ei. Polly simți că omul era încordat. Că-i ascundea ceva. Avea multă experiență în citirea limbajului corpului unui bărbat. Îl urmă prin peisajul stâncos până la o tabără, unde proviziile erau stivuite ordonat și o oală bolborosea pe un cuptor compact. Thote făcu semn spre o pătură întinsă pe pământ și Polly se așeză, în timp ce el se lăsă pe vine lângă oală și începu să amestece în ea.

— Ești încordată ca un elastic din vremea ta. Există un mic risc în îndepărtarea torului. Acesta este un parazit viu, conceput să se agațe și să-și tragă gazda înapoi în timp, până când este îndepărtat și citit de creatorul lui, Cowl. Totuși, și eu pot să-l scot, și, o dată ce va fi scos, vei ajunge imediat înapoi în timpul tău. Presupun că vrei să te întorci acolo?

„Mie mi se pare puțin cam prea ușor. Ai grijă cu ticălosul ăsta."

— Atunci când am plecat din timpul meu, cineva încerca să mă ucidă.

Dar nu, îl luase pe ucigaș cu ea o dată... și asta ce însemna? El va fi încă acolo, la întoarcerea ei? Oare nu plecase niciodată? Thote o privea, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

— Nu o să te întorci exact în momentul din care ai plecat. Vei ajunge acolo în timpul *propriu*. Călătorești deja de câteva zile, ca timp personal, ceea ce înseamnă că vei ajunge înapoi cu exact același număr de zile *după* momentul plecării tale.

„Mult prea simplu. Te minte."

Polly nu voia să-l audă pe Nandru. Totul părea atât de perfect. Nu voia să fie mestecată de dinozauri furioși. Nu voia să dea de acel Cowl – până și numele lui suna amenințător. Dar Nandru avea dreptate. Toată treaba aceea putea.

— Tu de ce vrei să faci asta? îl întrebă pe străin.

— Aș face orice ca să dejoc planurile lui Cowl.

Thote puse într-un vas ceva ce mirosea a saramură de pește și i-l întinse lui Polly.

— Uite, vei constata că are un gust mai bun decât orice ai putea găsi pe țărm.

Polly luă vasul și îl adulmecă. Mâncarea mirosea delicios, iar în sosul gros pluteau bucăți de carne albă și de verdețuri fibroase. Băgă lingura în mâncare, o umplu și o ridică spre gură. Mâncarea era deja în gură și ea o mesteca, atunci când observă privirea avidă a lui Thote. Când o amărăciune bruscă îi îngheță limba, scuipă mâncarea și aruncă cu vasul în el, apoi se ridică în picioare, dar ameți și se dădu în spate, clătinându-se. Bărbatul se ridică și el, cu o satisfacție calmă.

Thote făcu semn spre o crevasă din apropiere, unde se aflau rămășițele unui alt călător prin timp, cu torul înfășurat ca un coral pe unul din brațele lui, dar strâns în jurul osului gol. Orbite goale, coaste expuse prin hainele în putrefacție, niște carne mumificată rămasă pe ele, părul blond căzut de pe țeasta goală.

— Acesta va fi viitorul tău, dacă vei continua să mergi. Mai este mult timp între acest moment și Nod, și puțini supraviețuiesc acestei călătorii.

Polly încercă să se miște, să încordeze acea rețea interioară, dar voința ei părea slăbită și gândurile îi deveneau confuze.

„Vai, ce surpriză – tipul nu e deloc drăguț."

— Poți merge mai departe, Polly. Chiar dacă vei supraviețui călătoriei, Cowl te va ucide.

— De parcă asta te-ar interesa vreun pic, mormăi Polly greoi.

Se concentră mai mult, încercând să preia controlul asupra acelui ceva din interiorul ei. Dar drogul îi amorțea percepțiile, îi consuma concentrarea. Thote simți ce încerca ea să facă. Ochii lui se îngustară pentru o clipă, apoi se relaxă.

— E prea târziu acum, primitivo, spuse el. Și, într-o anumită măsură, îmi pare rău că trebuie să-ți fac asta. Dar sunt deja doi ani de când pescuiesc prin interspațiu, cu ceea ce a mai rămas din călugărița mea, stând în gaura asta de rahat.

Polly încercă să-i arunce o înjurătură, dar își simțea gura ca și cum un dentist i-ar fi injectat un litru de novocaină, așa că nu reuși decât să facă saliva să-i curgă pe bărbie.

— Ceea ce încerc să fac am mai încercat o dată și am eșuat, spuse Thote, făcând semn spre schelet. Totuși, cred că acum am înțeles. Disperarea rafinează procesul gândirii. Cowl testează eșantioane genetice și de aceea pentru el nu contează dacă ajungi acolo moartă sau vie. Ești doar un sac cu mâncare portabil pentru torul tău, căci acesta are deja codul tău înscris în el. Și asta este tot ce-i este necesar lui Cowl ca să afle dacă reușește să distrugă viitorul.

Thote ridică din umeri și continuă:

— Nu am nevoie decât să grefez o parte din pielea ta într-o bară vorpală, să plasticizez torul și să-l înfășor în jurul acesteia. Câmpul trebuie apoi să fie amplificat suficient de mult ca să mă includă și pe mine, chiar dacă eu nu sunt eșantionul real.

Vederea lui Polly se înnegrea la margini, dar rămase suficient de clară ca să vadă cum resturile zdrobite ale unei cuști argintii apăruseră lângă Thote. Acesta scoase un cuțit urât de comando din cizmă și păși spre ea.

„Cred că am văzut și auzit destule."

Rețeaua se trezi brusc la viață, mai puternică decât oricând. Urletul de furie al lui Thote o urmări ca un ecou în abisul negru și cenușiu, în timp ce în jurul ei se materializa propria cușcă aurie.

Un fel de proiector, înfipt în pământ ca un felinar de grădină, țipă un avertisment doar cu câteva secunde înainte ca o explozie să despice zidul junglei. Tack păși afară, trase

o rafală spre singurul umbratan vizibil, apoi se aruncă la pământ și se rostogoli, în timp ce plantele de coada-calului erau retezate în spatele lui. Un bărbat din stânga lui Tack tocmai întorcea carabina spre junglă, când picioarele îi fură făcute bucăți, sub genunchi. Saphothere apăru atât de rapid, încât călcă pe umărul bărbatului înainte ca acesta să apuce să se prăbușească definitiv, apoi se rostogoli, reușind să tragă în spate și reteză capul victimei, înainte să dispară în umbră. Tack era deja din nou la adăpost, alergând cât putea de repede, țâșnind prin frunziș, apoi ieși din acesta și acceleră în jurul bazei muntelui. Alte explozii, în jurul lui. Cineva urlă. Coti și porni în sus pe pantă, lovind cu picioarele tare, ca și cum ar fi fost niște arcuri din oțel. Zgomot de crengi rupte în spatele lui. La pământ, rostogolire, foc! Umbratanul care îl urmărea dispăruse, apoi apăru din nou din spatele unui bolovan, trăgând cu carabina. Pietrișul de pe pantă erupse în locul din care sărise Tack. Dispăru iar. Tack trase în stâncă, imediat în spatele bolovanului, cu cartușele setate pentru detonare, nu pentru impact. Bărbatul se ridică să tragă din nou, apoi urlă, când cartușele lui Tack explodară lângă picioarele lui. O ezitare de o secundă. Suficient. Un cartuș exploziv îi împrăștie creierii pe peretele stâncos. Iar Tack porni mai departe.

Urcă acum până în vârful pantei, fulgerările bătăliei fiind blocate de versantul muntelui. Peretele de stâncă urca pe munte ca o coloană vertebrală și apoi se curba pe deasupra acestuia. Deja văzut și studiat. Cu arma înapoi în toc, Tack porni pe el ca un păianjen, o luă la fugă pe un platou stâncos, se lăsă să cadă lângă o cascadă de trei metri înălțime, apoi coborî în lungul unui pârâu, în salturi mari, pe stâncile alunecoase, aruncând o privire scurtă și nedumerită spre amfibienii ciudați care străluceau cu o lumină albastră în apa de mică adâncime. O luă din nou în sus, pe o pantă acoperită de ferigi. În sfârșit, se uită în jos, spre tabără.

Saphothere era acolo, ţintuit pe o pantă, în timp ce un bărbat şi o femeie trăgeau spre el, dar fără să aibă curajul să iasă de la adăpost. Nu se vedea nici urmă de Meelan sau de celălalt umbratan. Poate că erau morţi? Tack trase un singur foc şi bărbatul zbură în fragmente, în timp ce femeia se rostogoli într-o parte cu un urlet oribil şi cu coastele expuse. Apoi, Tack se lăsă jos pe pantă, cu cele două rucsacuri sub el, cu implantul dezactivat şi cu reţeaua temporală din corpul lui întărindu-se ca sticla. Lovi pământul şi se ridică la timp ca să vadă o coloană de distorsiune apărând în noapte, lângă Saphothere, umflându-se şi deschizându-se spre un peisaj de coşmar. Fiara pătrundea! Lumina inundă zona, iar Tack văzu o explozie care îl aruncă pe Saphothere în aer, iar apoi pe Meelan apărând din lateral şi aruncându-se spre el într-un salt orizontal.

„Pleacă, la naiba!" auzi în legătura de comunicaţii.

Tack înhăţă cele două rucsacuri şi permise torului să-l ia de acolo, exact în clipa în care femeia cu coastele expuse se arunca asupra lui, ca un baros. Noaptea se plie într-o altă noapte. Tack zări substanţa fiarei torului crescând în spatele incursiunii, ca o pădure care încerca să-şi facă loc printr-o gaură de cheie. Agăţată de jacheta lui Tack, femeia rănită îşi întoarse arma spre faţa lui. Tack o izbi cu cizma sub coaste, în intestinele expuse. Femeia scăpă bara din mână şi se prăbuşi în noapte, urlând şi cu sângele sufocant umplându-i gura.

O gură flămândă se desfăşură din întuneric şi o înghiţi. Ignorându-l complet pe Tack.

Capitolul 15

Raportul stadiului modificărilor:

Fiica mea este un eșec care aproape m-a ucis când era încă în pântece. În mod clar, cauza este decizia mea de a reține genele alele – acele gene înlocuiesc atât în întregime, cât și parțial modificările pe care le-am făcut. Pe măsură ce continuă să crească în rezervorul amniotic, văd că nu are exoschelet, ci doar o întărire și decolorare a pielii. Rețeaua ei senzorială este viabilă, dar nici pe departe atât de eficientă cât plănuisem eu. Organele ei de interfațare au fost ciuntite de creșterea acelor blestemate trăsături umane: ochi, nas și o gură normală și toate aparatele senzoriale adiacente, necesare pentru deservirea acestora. De asemenea, a pierdut o parte din simetria ei bilaterală, iar acest fapt văd acum că se datorează acelei gene de crab pe care am folosit-o cu scopul de a produce modificări ale gurii. Uneori, blestem lipsa de logică a evoluției genetice, datorită căreia o genă care controlează culoarea ochilor poate în același timp să controleze ceva de genul creșterii unghiilor. Simt impulsul să inund rezervorul, dar pot învăța multe de la acest copil în creștere și, după ce voi învăța, voi încerca din nou.

Nu exista nici un pericol real pentru el să se aventureze în afara Sauros-ului – cu excepția asprimilor mediului, căci Cowl nu s-ar fi deranjat vreodată să consume energia necesară, doar ca să lovească un singur heliotan de valoarea redusă

a lui Palleque. În consecință, nu exista nici un fel de restricții pentru ieșirea lui. Dacă ar fi fost Goron în locul lui, ar fi fost cu totul altceva, căci asasinarea Inginerului ar fi fost o lovitură extrem de dură pentru heliotani, așa cum era cât pe ce să se dovedească. Oprindu-se pe o pantă devenită spongioasă din cauza secolelor de creștere și putrezire a ferigilor, Palleque își ridică monocularul și se uită înapoi, spre Sauros.

Goron părăsea rareori orașul și, chiar dacă ar fi făcut-o, Cowl era posibil să nu atace, bănuind o cursă. Recentul atac asupra Inginerului în interiorul orașului fusese neașteptat și aproape avusese succes, deoarece Cowl știuse frecvența scutului, ceea ce-i permisese preterumanului să treacă prin sistemele de apărare, într-un moment deosebit de vulnerabil. Și acum se puneau încă întrebări juste, la toate nivelurile heliotanilor.

Palleque își prinse monocularul înapoi la curea, scoase un mic locator și văzu că nu mai avea mult de mers. Comunicatorul era pe cealaltă parte a muntelui, în locul în care îl fixase el, într-un perete din granit. Până acum își dezvoltase scutul de cristal vorpal prin toată stânca înconjurătoare și trebuia să fie gata de utilizare. Aruncă o privire în susul pantei și văzu că ferigile se terminau în locul în care vântul rece defrișase muntele. Ajungând la acel teren mai dur, grăbi pasul. Mai era vreme până la saltul în Triasic – după timpul Sauros-ului –, așa că nu din acest motiv se grăbea. Se grăbea pentru că realizase că el nu mai avea timp.

Ajuns în vârful muntelui, se opri să se uite din nou în spate, la Sauros, și se gândi cât de arogante erau multe dintre presupunerile din acel loc. Privind în jos, pe panta de pe celălalt versant, observă o cărare tăiată prin vegetație de o turmă de sauropozi și de activitatea ulterioară a carnozaurilor. Dar asta nu reprezenta o problemă. Acum recunoștea împrejurimile și nu mai avea nevoie de locator. Comunicatorul se afla la numai o sută de metri sub el și ajunse repede la el, traversând panta în salturi lungi.

Proeminența de granit țâșnea ca aripa unui avion prăbușit, dintr-o serie de cicade ce umpleau fața vestică a muntelui. Sosind acolo, își băgă locatorul în buzunar și întinse mâna, ca să o apese pe fața stâncii cenușii. Piatra căpătă imediat un aspect translucid și un spațiu de comunicare vorpal se ridică la suprafață, unde atinse și se contopi cu mâna lui. În întunericul din spatele lui, o nonfață neagră de gândac se întoarse spre el.

— Atacul a eșuat, spuse Cowl.

Palleque aprobă din cap.

— Goron făcuse unele pregătiri de care nu știa nimeni, în afară de el.

— A folosit un generator de deplasare.

— Am aflat ulterior că le-a plasat la diverse intervale în Sauros, când acesta a fost construit, în New London. Acum am harta cu pozițiile lor.

Palleque scoase de la centură minicomputerul și presă plasturele de interfață în poziția necesară de pe spațiul de comunicare, descărcând informația. Când îl retrase, se uită în jur, cu o expresie bănuitoare.

Cowl își înclină capul apoi îl ridică și spuse:

— Ca să pot folosi asta, va trebui să cunosc o frecvență viitoare – după timpul din Sauros – a scutului.

Palleque zâmbi.

— Iată și o veste bună. Nici măcar nu vei avea nevoie de așa ceva. Când Sauros...

Descărcarea energetică lovi stânca precum un fulger. Palleque se trase în spate, împleticindu-se, iar mâna îi ieși din spațiul de comunicare, lăsând în urmă o mare parte din pielea incinerată. Bâjbâi după armă cu mâna liberă, căzut în genunchi, în timp ce Cowl îl privea.

De după cicadele din jur apărură Goron și alți patru heliotani.

— Șarpe ticălos și trădător! strigă Goron tăios.

Palleque își scoase arma, dar o altă împușcătură îl lovi în biceps și îl învârti pe loc, în timp ce arma îi sărea din mână.

Goron se întoarse spre imaginea lui Cowl, care începuse să dispară:

— Te rog să vii să ne vizitezi! Dacă nu, vom veni noi după tine.

Din direcția lui Cowl se auzi un blestem șuierat. Goron își ridică arma și trase direct în spațiul de comunicare. Acesta fuzionă cu stânca solidă, toată transluciditatea din spatele lui dispărând. Goron se întoarse spre însoțitorii lui și făcu semn către doi dintre ei să se ducă la Palleque.

— Nu vreau să moară sau să mai sufere alte dureri inutile.

Aruncă o privire spre stâncă și adăugă:

— Asta va fi mai târziu.

Începuse să-și revină. Își simțea picioarele reci și amorțite în zona care stăteau în apă, dar măcar putea să-și miște puțin mâinile. Își fixă coatele în grohotiș și reuși să se tragă afară din apa de mare rece și să se rostogolească pe spate. Apoi, continuând să icnească, ridică privirea spre cerul de un albastru anemic, punctat de nori albi. Își simțea corpul greu ca plumbul și, pe măsură ce extremitățile își recăpătau simțurile, acestea păreau umflate. Dar acea greutate interioară scădea cu fiecare respirație. În cele din urmă, Polly reuși să se ridice în genunchi și să privească în jur.

Balta din stâncă în care îi stătuseră picioarele sclipea din cauza anemonelor, a cochiliilor ciudate, a algelor roșii și verzi, ca niște șervețele de hârtie. Se cutremură, văzând că era plină și de mișcare: niște trilobiți înotau în adâncuri ca niște bucăți de lemn plate. Era doar una dintre bălțile lăsate în urmă de reflux, într-un șir de stânci ce se întindea între panta plajei pe care stătea acum îngenuncheată și întinderea de nisip ce se vedea dincolo de aceasta, până spre spuma îndepărtată a mării. Deocamdată nu mai vedea nimic altceva.

— Cum ai făcut asta? reuși să întrebe, când adună destulă salivă în gură.

„Aș putea foarte bine să-ți pun aceeași întrebare."

— Nu, dar... nu ai spus niciodată...

„Gânditorul este legat foarte adânc în interiorul tău și se leagă tot mai adânc, de fiecare dată. Cam acum două salturi, am constatat că monitorizează sistemele care se conectează cu... torul. Ultima dată când ai făcut transferul am văzut... am simțit cum ai făcut-o și am știut că o pot face și eu."

Polly se simți brusc *invadată* de prezența lui Nandru, sentiment pe care nu îl avusese înainte, când el nu putea decât să-i audă vocea. Nu îi simțise examinarea nici măcar atunci când răspundea la nevoile naturii, căci Nandru părea să se retragă într-un loc al lui în astfel de ocazii, ca și cum își făcea simțită prezența numai atunci când dorea ea. Dar apoi decise că era ipocrită. Nandru tocmai o salvase de la tăierea torului de pe mână – împreună cu o bucată de carne suficient de mare pentru scopurile lui Thote – așa că, probabil, îi salvase viața.

— Mulțumesc, spuse ea, reușind în sfârșit să se ridice în picioare și să vadă mai mult din ceea ce o înconjura.

Polly vedea acum ceva ce ar fi putut numi deșert sau poate tundră, căci numai cu astfel de peisaje putea asocia acea absență a vieții. Cu toate acestea, temperatura era aceea a unei zile plăcute de primăvară, iar aerul nu părea nici uscat-înghețat, nici umed și încins. În aceste condiții, peisajul – plin cu bolovani, bucăți de stâncă sfărâmată, înnegrit de căderile de cenușă vulcanică și tăiat în două de un râu sclipitor – ar fi trebuit să mustească de viață. Singura urmă a acesteia era câte o urmă de verdeață, care înviora peisajul monocrom. Polly se îndreptă spre râu, mergând înțepenită.

În torentul sclipitor nu era nimic viu. Polly se aplecă, luă apă în recipient și bău. Lichidul era rece și avea gust de apă minerală. Nu mai băuse ceva atât de dulce de... mult timp.

Apoi reumplu recipientul, îl băgă în buzunar și porni spre malul mării, întrebându-se când va muri intoxicată cu pește.

Ținându-și respirația și după ce înțelesese total modul de acționare al torului, Tack îl forță să aducă să materializeze pseudocălugărița. Dar nu reuși, căci lipsa respirației îl obligă să forțeze revenirea în *realitate*. Ieși din interspațiu în aer, ținând ferm în câte o mână curelele fiecărui rucsac și căzu ca un bolovan în apa călduță și în vegetația asemănătoare cu trestiile. Apoi, călcând peste un pat de rizom și agitând mâlul negru, înaintă spre o insulă făcută din pământ sau din stâncă, pe care o zărise în cădere. O oră mai târziu, epuizat și cu foamea generată de parazitul din braț chinuindu-i stomacul, ajunse la un teren mlăștinos de lângă o stâncă neregulată. Se târî pe panta noroioasă, trăgând în continuare rucsacurile în urma lui, și ajunse, în sfârșit, la resturile unei curgeri de lavă, unde se odihni, recunoscător.

Probabil că Saphothere murise deja sau, mai corect, avea să fie mort într-un moment nedeterminat din linia principală a viitorului actual al lui Tack. Nu avea rost să se gândească prea mult la asta, căci, fără utilizarea cantităților de energie care nu erau la dispoziția heliotanilor într-o eră atât de îndepărtată în trecut, călătoria în timp nu era suficient de precisă pentru corectarea unor astfel de erori. Pentru salvarea vieții lui Saphothere. Acum, rămăsese doar misiunea.

După câteva clipe, Tack se ridică. La ceva distanță în față, un copac gigantic se retrăsese din bătălia verde dintre plantele de coada-calului și ferigi, pe un promontoriu acoperit de pădure, mărginit de marea nesfârșită de trestii de culoarea smaraldului, cu frunzele ca niște săbii. Privind scena, Tack se simți neliniștit. Acel copac nu avea forma corectă, cozile-calului erau niște tentacule care loveau ferigile într-o mișcare lentă, iar ferigile creșteau haotic din tulpinile de rizomi. Părea o dezvoltare lipsită de complexitate, un război,

nu un mediu, ca și cum echilibrul coexistenței nu fusese găsit încă. Iar trestiile semănau cu niște spectatori care asistau năuciți la toate acestea.

O singură privire fu suficientă ca să înțeleagă că ajunsese în era Devoniană. Aici știa că era posibil să existe câțiva tetrapozi, dar și că acele ferigi erau pline de cianuri, că nu existau fructe de nici un fel și că toți tuberculii disponibili aveau consistența lemnului de plută, fiind la fel de hrănitoare. Se duse pe cealaltă parte a râului de lavă, unde acesta plonja în apa adâncă și își spălă pământul de pe haine. Se întoarse deasupra, își deschise pachetul cu provizii, scoase rațiile concentrate și, așezat pe o stâncă și privind terenul mocirlos, începu să mănânce metodic. Era foarte înfometat. Torul lui era înfometat.

Din câte înțelegea Tack, o călugăriță consuma o cantitate egală de substanțe nutritive de la gazda ei temporară ca torul, iar lungimea salturilor lor în timp era, de asemenea, comparabilă. Dar, în timp ce călugărița avea nevoie să se încarce singură, ca un condensator uriaș, torul nu avea această necesitate. Era un adevăr pe care heliotanii nu-l recunoșteau cu plăcere, acela că torul era la fel de avansat față de călugăriță, cum era un vehicul aerian cu hidrogen față de un Ford T. Fără reîncărcare, călugărița sărea imprecis, iar eroarea putea fi chiar de o sută de milioane de ani. Torul sărea întotdeauna precis și se putea exercita un control mai mare, la punctul de ieșire. Singura problemă a torilor era că aceștia erau programați să sară în timp într-o singură direcție: *înapoi* spre Cowl. Nici un heliotan nu reușise încă să schimbe această programare.

În timp ce continua să mănânce, Tack observă mișcare în urmele de mică adâncime pe care le lăsase în noroi. Creaturi asemănătoare cu gobiidele săreau din apă, înfulecând ceva deranjat de trecerea lui și adus la suprafața nămolului. Care dintre acestea putea fi? se întrebă Tack. Era

oare cea de acolo, de mărimea unui somon matur sau cea cu piele purpurie, cu negi și ochi ca niște roșii? Sau era cea mică, cu piele albicioasă, ochi adânciți și aripioare late, care o propulsau pe nămol cu o viteză atât de mare? Care era strămoșul lui, transformat de un miliard de ori? În acel moment, cea albă ajunse prea aproape de cea cu negi, și urâta o înșfăcă și o înghiți, așa că Tack presupuse că cea cu negi era un candidat cu șanse mai mari. Acolo se afla viața, în primele ei zile. Începutul care trebuia să continue.

Tack mușcă gânditor dintr-o bucată de concentrat de proteine și aruncă resturile spre acele creaturi. Acestea se feriră mai întâi, apoi, după scurt timp, le încercuiră și începură să se bată pe ele. În final, cea cu negi plecă cu premiul între buzele ei groase. Sătul, Tack își deschise cortul, se târî înăuntru, se înfășură cu pătura termică și adormi instantaneu.

Cu brațul regenerat prins în jurul gâtului său și cu țeava armei îndesată sub bărbie, Saphothere își spuse că nu se mai afla într-o poziție în care să i se poată opune lui Meelan. Întinși în această poziție la pământ, observară amândoi cum incursiunea se retrăgea într-o linie neclară în aer, după care dispăru.

— Bun, ridică-te! Mâinile pe cap! șuieră Meelan. O singură mișcare greșită și știi ce se va întâmpla.

Femeia se depărtă de el, ținând în continuare arma îndreptată spre spatele lui, apoi se ridică, în timp ce Saphothere lua poziția care i se ordonase. Carabina lui era întinsă pe pământ, la numai un metru în lateral, dar, chiar în clipa în care se uita la ea, două femei umbratane ieșiră din părți diferite ale junglei și începură să alerge pe pantă. Când ajunseră în tabără, amândouă îl examinară din priviri pe Saphothere, cu o ostilitate vizibilă.

— Iveronica, se adresă Meelan femeii pe care Saphothere o recunoscu ca fiind șefa umbratanilor din Pig City.

Iveronica făcu un pas în față și spuse:

— L-am văzut pe Coolis murind, dar ce s-a întâmplat cu ceilalți?

Cealaltă femeie, care ar fi putut fi o dublură a lui Meelan, cu excepția faptului că maxilarul ei inferior fusese înlocuit cu o proteză metalică, șuieră:

— Golan a fost trasă împreună cu acel purtător de tor. Olanda e pe drum.

Saphothere rânji către femeia fără falcă.

— Ce-ai spus? Nu am auzit prea bine.

Meelan îl izbi cu cureaua peste ceafă, doborându-l în patru labe.

— Sudan, avem nevoie de el, zise Iveronica, reținând-o pe femeia fără falcă, a cărei carabină era îndreptată acum spre pieptul lui Saphothere. Lasă arma!

— De ce avem nevoie de el? întrebă Sudan, coborând arma. Cowl ne-a oferit calea spre el și în curând toți heliotanii vor fi eliminați.

Femeia făcu semn spre locul în care apăruse mai devreme incursiunea și spre cele opt obiecte solzoase împrăștiate pe sol.

— Pentru informații, răspunse Iveronica. Cowl nu va fi încântat că nu l-am capturat pe purtătorul de tor.

Aruncă o privire în lateral și continuă:

— Iat-o și pe Olanda. Acum suntem toți?

— Da, toți, confirmă Sudan. Acel primitiv blestemat l-a ucis pe Oroida și a ars-o pe Golan, înainte ca ea să apuce să-l atace. Mă îndoiesc că a supraviețuit. Arăta jalnic.

— Omul a fost îmbunătățit, spuse Iveronica, uitându-se cu o față lipsită de expresie spre Meelan. De aceea a scăpat prima dată. Golan și Oroida știu asta acum. Ele au greșit.

Sudan se încruntă la Saphothere, parcă fără să audă cuvintele tovarășei ei. Își pipăia falca prostetică, de parcă ar fi avut senzația că era gata să cadă.

— E clar că nu e la fel de avansat genetic ca tovarășii voștri, spuse Saphothere. Cât a trecut în timpul vostru, de

când am ratat cu puțin să nimeresc acel sac de rahat dintre urechile tale?

Sudan își ridică din nou arma, mârâind. Dar în clipa aceea, un glonț o lovi pe Sudan exact între ochi, împrăștiind pe Iveronica bucăți de os și creier. Saphothere se rostogoli rapid, își smulse carabina și trase în conducătorul umbratan, care își scutura din ochi resturile însângerate. Meelan se răsuci la fel de iute și trase o rafală în pieptul Olandei, aruncând-o pe spate, într-o explozie de mațe. Focurile de armă perforară cerul, și Iveronica se prăbuși, cu un picior retezat la nivelul genunchiului. Încercă să-și ridice arma să țintească, dar o nouă rafală a lui Saphothere îi smulse arma și brațul drept.

Saphothere se ridică și îi aruncă o privire lui Meelan.

— Ar fi putut merge mai bine.

— Cum așa? întrebă încordată Meelan, băgându-și arma în toc și mergând spre Iveronica. Văd că nici unul nu mai mișcă.

Conducătorul umbratan, Iveronica, ridică privirea spre cei doi.

— De ce? reuși ea să spună, sângerând în noroi.

— Șapte mii dintre oamenii noștri erau pe Callisto, răspunse tăios Meelan. Ce s-a întâmplat cu ei, când voi stăteați în navele voastre confortabile și săreați în urmă, prin timp, împreună cu Cowl?

— Pierderile... erau inevitabile, spuse Iveronica.

— Ați fi putut să-i luați. Callisto era sub controlul vostru, după ce Cowl a ridicat bariera de fază. Nu v-ați obosit, pentru că genul meu de umbratani a fost întotdeauna carne de tun pentru cei ca tine. Oamenii mei au fost reduși la fărâme mai mici decât atomii.

— Mulți au murit pentru cauza noastră.

Iveronica reuși să se împingă în sus, în cotul rămas. Sângerarea brațului zdrobit încetase, iar corpul ei deja începuse să se refacă.

— Iar tu i-ai trădat pe toți.

— Vrei să asculți mai multe? o întrebă Saphothere pe Meelan.

Meelan se răsuci și îl privi fix câteva clipe, apoi se înălță brusc, mâna ei dreaptă se strânse în jurul gâtului femeii lipsite de putere, iar mâna stângă o prinse de brațul stâng, moale. Saphothere privi cu o sprânceană ridicată cum Meelan o sufocă lent pe Iveronica, până la moarte. Când termină, bărbatul spuse:

— Știi, a fost puțin cam riscant să pui acea mină pe Tack.

— Nu chiar, zise Meelan ridicându-se și privind-o în continuare pe femeia moartă. Nu era paralizant în sticlă și am fixat-o să detoneze suficient de departe de el, ca să nu-l rănească, atâta timp cât purta acel costum.

— M-am referit la faptul că a aruncat blestemata aceea de mină în tine, spuse Saphothere, punându-și carabina pe umăr și pornind în cealaltă direcție.

Meelan îl urmă, după o clipă, și coborâră împreună panta, spre locul în care se manifestase incursiunea. Ajungând la baza ei, Saphothere întoarse cu vârful cizmei unul dintre numeroșii solzi activi lepădați de monstru – unii dintre torii făcuți de Cowl rămâneau în urmă, pentru aliații lui umbratani.

— Ei bine, prietenul Tack este puțin mai periculos decât am presupus noi, spuse într-un târziu Meelan. Coptic poate adeveri asta, cred. Oricum, tocmai tu te-ai găsit să vorbești de riscuri?

Femeia ridică mâna și o mișcă în bandaj, examinând-o cu atenție.

— Maxell nu e foarte încântată de noi, știi.

— Sigur că știu. Mi-a arătat clar asta, când am reușit să-l duc pe Tack în New London. Se pare că ea nu era de acord cu decizia mea de a risca să-l pierd, de dragul găsirii și distrugerii lui Pig City.

Meelan se întoarse și-l privi.

— Poate că ea vede tabloul în ansamblu, zise femeia.

Arătând spre Iveronica, adăugă:

— Ca și ea.

— Poate, acceptă Saphothere. Dar chiar și Maxell ar trebui să recunoască faptul că rezultatele au fost... recompensatoare.

Împinse din nou unul dintre tori cu vârful cizmei.

— Iveronica ar fi rămas în fortăreața ei și nu s-ar fi dus niciodată la Cowl, atâta timp cât exista o altă opțiune. După dispariția lui Pig City și distrugerea surselor ei de energie, ea și ceilalți supraviețuitori au devenit refugiați, la fel ca alți umbratani și, la fel ca aceștia, avea nevoie de tori ca să scape de ucigașii heliotani cei răi, ca mine.

Meelan pufni.

— Da, totul a mers foarte frumos. Dar de ce asta? întrebă ea, continuând să-și examineze brațul.

— Pentru veridicitate.

Meelan își strânse mâna într-un pumn și se roti brusc, pentru a-l lovi pe Saphothere în piept. Acesta acceptă lovitura fără să riposteze, căzând într-un genunchi și prinzându-se cu mâinile de stomac.

— Veridicitate, mârâi ea.

Recăpătându-și respirația, Saphothere spuse:

— Iveronica s-ar fi întrebat de ce ați supraviețuit numai tu și Coptic, și poate ar fi fost mai puțin dornică să-ți ofere necesarul de energie ce conducea la Pig City. Fiind rănită rău, ura ta continuă față de heliotani avea să fie crezută și era de înțeles de ce ai neglijat să îl scanezi pe Tack.

— Și de ce bombele atomice?

Saphothere se ridică.

— Trebuia să distrug acele generatoare și nu era timp să plasez catalizatori sau explozivi convenționali. Știam că vor fi supraviețuitori și că tu vei fi printre ei – călugărița ta, deși deteriorată, era în apropiere. Știam și că, odată generatoarele

distruse, Iveronica nu putea aduce aici mai mult de câteva călugărițe. Nu voiam să apară sute de umbratani. Și știam că tu aveai să fii printre acei atacatori. Numai așa putea să meargă.

— Supraviețuitori, zise Meelan, privindu-l sumbru. Am ieșit cam cu o secundă înaintea exploziei, cu un enteledont încercând să-mi mestece capul, și abia am scăpat de extinderea acelei explozii în interspațiu.

— Riscurile meseriei.

— Câteodată mă întreb care sunt de fapt prioritățile tale, Saphothere.

— Îmi cunoști prioritățile, Meelan. Și cunoșteai pericolele, atunci când te-ai aliat cu mine, replică Saphothere. Și sper că înțelegi pe deplin și cum este probabil vor decurge lucrurile în continuare.

— Da, înțeleg, șuieră Meelan.

Scheletul de sticlă din jurul ei avea niște vinișoare roșii, ca niște sârme strălucitoare în centrul unui nor negru, iar aerul din interiorul lui era din nou stătut. Polly avea senzația că un motor o împingea până la limite – o mașină hidraulică stricată, condusă până în punctul în care componentele motorului ei se înroșeau de căldură. Din când în când, vibra, ca și cum ceva își pierdea echilibrul, înaintea unei defectări finale. Când toate acestea deveniră de nesuportat, fata descoperi că nu era nevoie de prea multă forță a voinței ca să se smulgă din acel iad. Se uită doar în cenușiu și negru, și contemplă acel loc de hipersfere și suprafețe infinite, iar asta fu suficient ca să o împingă din nou în realitate.

De data aceasta, nu se vedea și nu se auzea marea. Zări cerul întunecat prin fumul negru, un râu de foc ce cobora șerpuit din căldarea unui vulcan în fierbere, în timp ce un muget cataclismic îi asalta urechile. Mirosul de sulf era puternic și înțepător. Strănută, când ceva sărat și iritant îi intră în nas, apoi simți în gură gust de nisip și cenușă. Se rostogoli de pe stânca spiralată, a cărei fierbințeală o simțea

deja prin cizme, iar stânca se zgudui și tresăltă sub ea, ca un animal pe moarte. Un bolovan de mărimea unei mașini se prăbuși în dreapta ei, mai mult deformându-și miezul înfierbântat, în loc să se spargă, apoi ricoșă, zdrobind crusta de lavă de sub el și eliberând vapori galbeni, după care căzu a doua oară și cea mai mare parte a lui pătrunse într-o gaură formată de gaze.

„Nu este un loc bun."

Polly începu să alerge, cu ochii la picioare și cu mâna strânsă peste gură și nas. Alte bucăți de bolovani fierbinți coborau la vale. Fata văzu cum ceva de mărimea unui vagon de tren căzu în spatele unei proeminențe stâncoase încreștite, ridicând un nor din cenușa neagră, care se așezase în dâre și bălți, peste tot. Resturi fierbinți căzură în părul ei, arzându-i pielea capului.

„Fă transferul, pentru Dumnezeu, fă transferul!"

Dar nu putea. Părea să nu-i mai fi rămas nimic. Nici putere, nici voință.

Pământul se cutremură sub ea și Polly aruncă o privire în spate, când o erupție ascunse tot ce se afla în urma ei într-un nor fierbinte de roșu și cenușiu, care se repezi spre ea cu o viteză ridicolă, parcă mâncând totul în drum. Și, deodată, se termină. Poate torul realizase faptul că, în fața acelui foc, nici el nu putea să supraviețuiască, așa încât să poată duce înapoi măcar un fragment din brațul ei. Polly făcu transferul, zări ceva cenușiu și negru, care părea doar o extensie a vulcanului, iar cușca nici măcar nu se formă în jurul ei. Ieși urlând și rostogolindu-se pe suprafața unui lac de cenușă rece, cu soarele deasupra și doar o urmă de sulf în aer.

Pseudocălugărița nu reuși nici de data aceasta să se formeze, dar acum, nu din cauza vreunei lipse de voință din partea lui și nici a lipsei de elemente nutritive a torului. Ceva îl înhățase din interspațiu și îl trăsese jos. Tack se rostogoli, dădu drumul rucsacurilor și își scoase carabina din teaca pe

care acum și-o fixase pe spate. Pietrișul tare și niște cochilii sparte cedară sub greutatea lui, când, ridicându-se în picioare, se roti, cu arma de jur-împrejur. Nu era nimeni în apropiere. Concentrându-se asupra terenului stâncos din capătul plajei, începu să avanseze, cu arma în continuare pregătită, și cercetă cele mai potrivite locuri pentru o ascunzătoare. Tot nimic. Ceea ce însemna că acel ceva ce-l trăsese din interspațiu era posibil să nu se afle în apropiere. Și nici cel care folosise acel ceva. Dar aveau să apară, în mod sigur. Imperativele programării îl îndemnau să facă un nou transfer, dar nu foarte tare. Se luptă cu acel impuls – răzvrătindu-se la un nivel aproape inconștient – și câștigă. Își atârnă cele două rucsacuri pe un umăr, păstrând carabina în mâna dreaptă, și se întoarse la terenul stâncos, unde își găsi un adăpost și se concentră asupra proviziilor de mâncare și bău apă din recipient. Se simțea cuprins de o oboseală de plumb, câteva ore mai târziu, când un om apăru șchiopătând pe plajă, sprijinindu-se într-un baston de sticlă vorpală.

Tack îl identifică drept heliotan sau umbratan, dar unul foarte bătrân, ceea ce nu mai văzuse până atunci la nici unii dintre ei. Bărbatul se opri lângă cărarea lăsată de Tack și se uită în lungul plajei, spre terenul stâncos. Tack ieși din ascunzătoare, cu patul carabinei fixat pe șold, și așteptă.

Omul flutură un braț și înaintă greoi pe plajă. Tack observă cum decrepitudinea bătrânului părea să fi crescut brusc, și propria oboseală se accentuă, de asemenea. Oricum, acel bărbat părea foarte bolnav. Hainele atârnau largi pe silueta lui subțire, iar pielea de pe fața palidă era atât de întinsă pe craniu, încât omul părea aproape mort.

— Ajunge! spuse Tack, când bătrânul ajunse la zece pași de el.

Bărbatul se sprijini pe bastonul lui de sticlă și suspină dramatic.

— În sfârșit! zise el și făcu un pas în față.

Tack făcu semn cu arma și clătină din cap. Bărbatul se apropie cu încă un pas.

— Încă un pas și te ucid! șuieră Tack, vorbind foarte serios.

Bătrânul se opri și ridică mâna.

— Îmi cer scuze, Călătorule! A trecut atât de mult timp de când nu am mai văzut pe cineva din neamul meu, încât abia dacă îmi vine să cred că ești real.

— Cât de mult? întrebă Tack.

— Cincizeci de ani, aproximativ. Le-am pierdut șirul.

— Cine ești?

— Numele meu este Thote. Bietul Thote, abandonat aici. O pierdere într-un război care nu se termină și nu începe niciodată. Uitat de cei care m-au trimis în bătălie.

Tack își spuse că bătrânul exagera puțin.

— Iar tu ești? întrebă Thote.

Tack nu știa căreia dintre cele două facțiuni aparținea acel bătrân și dacă asta conta, în raport cu pericolul pe care-l putea el reprezenta. Încrezător că, dacă era nevoie, îl putea învinge, răspunse:

— Mă numesc Tack, un om din secolul douăzeci și doi, trimis să-l ucidă pe Cowl.

Urmări cu atenție reacția celuilalt.

— Atunci suntem aliați, zise Thote, stând dintr-o dată mai drept. Și am auzit de tine, Tack. Ești protejatul Călătorului Saphothere și poate cea mai bună speranță a noastră. Vino la tabăra mea să mănânci, nu am nici o îndoială că ești flămând. Spune-mi poveștile tale, apoi pleacă mai departe.

Tack își puse carabina înapoi în teacă și ridică cele două rucsacuri. Această mișcare nu provocă nici o reacție din partea bătrânului, așa că Tack bănui că acesta avea să atace mai târziu, dacă într-adevăr asta avea de gând.

— Ia-o înainte! spuse el.

Thote se răsuci și începu să înainteze greoi pe plajă.

— Cum ai ajuns aici? întrebă Tack, în timp ce mergeau.

— Fiara torului a ieșit din bârlogul ei, în realitatea ei alternativă, ca să atace Sauros, iar eu am fost trimis ca cercetaș să o întârzii, dacă pot. Am folosit o sferă de deplasare și am retezat cinci procente din masa ei, aruncându-le în miezul Pământului. Dar bestia mi-a lovit călugărița în timp ce eram în interspațiu, mi-a defectat-o și m-a doborât în acest loc.

— Și tu ai reușit să mă tragi aici, observă Tack.

— Așa am făcut, zise Thote, aruncând o privire în spate, spre el. Călugărița, deși foarte stricată, rămâne defazată aici. Poate genera un câmp suficient ca să-i atragă pe Călători în acest timp.

— Ești plin de resurse.

— Da... pot face asta, dar nu pot pleca de aici și nici nu pot găsi suficientă hrană pentru toată viața.

Tack simți milă pentru el, dar nu putea face prea multe. Dacă încerca să-l ia cu el, în acea fază a călătoriei sale, pseudocălugărița s-ar fi materializat în corpul lui Thote, ucigându-l imediat. După scurt timp, Thote coti de pe plajă spre interior și îl conduse la tabăra lui de pe terenul stâncos. Își construise o colibă mică din piatră, al cărei acoperiș era făcut din carapace mari. În fața intrării erau rămășițele unui foc, în jurul căruia se vedeau oase de pește. Într-o parte se afla un coș împletit din tufele mai dure care creșteau în zonă, iar în el erau tulpini uscate, pentru focurile ulterioare. Thote se așeză pe un scaun mic din fața colibei, cioplit dintr-un bolovan, într-o perioadă lungă de timp.

— O să pregătesc imediat ceva de mâncare, spuse bătrânul.

Tack se așeză în apropiere.

— Nu este nevoie. Uite!

Își deschise rucsacul cu provizii, scoase unul din recipientele cu rații și îl întinse, observând în același timp că mâna întinsă de bătrân se mișcase cu viteza unui șarpe.

— Este apă acolo, spuse Thote, făcând semn spre locul

unde unul dintre recipientele pliabile de apă folosite de alți călători era sprijinit de o stâncă.

— Nu e nevoie, am băut destulă, zise Tack, din ce în ce mai suspicios cu orice îi putea oferi acel om.

Thote deschise rațiile și începu să mănânce repede, mâna slabă și osoasă ciugulind mâncarea ca un pui. Apoi, brusc, se opri din mâncat, iar fața îi deveni cenușie. Se smuci de pe scaun, înhăță bastonul din sticlă și înaintă poticnit și icnind. Prea tare pentru el, presupuse Tack, după cincizeci de ani de dietă sărăcăcioasă, oferită de acel mediu. Tack se apropie și abia în clipa în care bastonul șuieră spre el, zări linia roșie ce strălucea în interiorul acestuia, ca filamentul unui bec. Se trase în spate și bastonul abia îi atinse pieptul, dar descărcarea de energie îl izbi ca o măciucă, aruncându-l în spate, prin aer. Lovi pământul cu putere și luptă împotriva șocului paralizant, reușind să scoată arma exact în clipa în care Thote se arunca spre el, cu bastonul ridicat. Thote se opri, când Tack își îndreptă arma spre el.

— Um... Umbra... tan? reuși Tack să pronunțe, ridicându-se într-un cot.

— Tot ce ți-am spus este adevărat, spuse bărbatul, acum cu o voce mai puțin tremurătoare.

— Atunci... spune-mi ce ai încercat să faci?

— Voiam doar să-ți iau proviziile.

Tack realiză că cei cincizeci de ani de singurătate afectaseră și capacitatea omului de a minți convingător.

— Nu, nu este asta.

Tack se ridică în genunchi. Privirea lui Thote zbură o clipă spre antebrațul stâng al lui Tack, apoi se îndepărtă repede.

— Voiai torul meu. Dar sunt sigur că știi că nu-l poți folosi. Este codat genetic.

Expresia lui Thote se strâmbă, disprețuitoare.

— Asta ți-au spus, primitivule? Asta e explicația că te-au trimis singur, în misiunea ta patetică?

— Despre ce vorbești? mârâi Tack.

— Ca și fata care a trecut pe aici acum cincizeci de ani, este doar o bucată de gunoi temporal. În cazul tău, refăcută și umplută cu otravă, apoi trimisă pe drumul ei.

Era încă unul dintre acei heliotani aroganți, ca și ceilalți de pe Sauros sau New London, care îl considerau pe Tack pierdere de timp și de energie. Tack observă cu oboseală că bătrânul heliotan se răsucise puțin într-o parte, pentru a oferi o țintă mai mică. În curând, avea să încerce să prindă arma lui Tack.

— Ce fată? întrebă Tack, încercând să amâne atacul inevitabil.

— A spus că o cheamă Polly. Unul dintre eșantioanele prin timp ale lui Cowl.

Polly.

Tack uitase de fata pentru care ajunsese el în acea călătorie nebunească, aproape chiar din clipa în care fusese capturat de Călătorul Saphothere. Simți o singurătate teribilă, dorința de a fi alături de cineva dintr-o eră familiară. Văzu, aproape fără să dea importanță, că Thote se încorda ca să atace.

— Nu încerca! îl avertiză Tack. Spune-mi despre această Polly. Ce i-ai făcut?

— A fost simplu să o droghez, zise Thote. Am pus un pic de drog în mâncarea pe care i-am dat-o, căci aveam nevoie să o mențin în viață.

— De ce în viață?

— Pentru că în momentul morții purtătorului de tor, torul începe să se hrănească direct din substanța corpului gazdei sale și apoi face salturile înapoi la Cowl, aproape fără întrerupere.

— Ce s-a întâmplat?

Thote păru nedumerit, pentru o clipă.

— Nu ar fi trebuit să fie capabilă să o facă. Drogul acționează mai întâi asupra creierului mare, înainte să paralizeze sistemul nervos.

— A scăpat?

— A...

Picioarele lui Thote se înmuiară și acesta căzu în față, apoi se roti brusc, iar bastonul zbură din mâna lui, ca o roată sclipitoare, spre capul lui Tack. Apoi, ca un arc eliberat, bătrânul se aruncă și el în față, într-un salt orizontal. Fusese bine executat și, dacă timpul și dieta proastră nu l-ar fi slăbit atât de mult, bătrânul ar fi putut fi un adversar redutabil. Dar nu era suficient de rapid. Tack se feri de bastonul zburător, făcu rapid un pas în lateral și îl izbi pe Thote în ceafă cu patul armei. Se îndepărtă când omul lovi pământul, se rostogoli și se ridică pe vine.

— Nu! îl avertiză Tack, dar nu se făcu înțeles.

Thote avea în ochi o privire care spunea că nu-i păsa. Aceea era ultima lui șansă. Tack apăsă pe trăgaci, când heliotanul îl atacă din nou. Cinci gloanțe îl izbiră pe Thote direct în piept și îl aruncară pe spate. Bătrânul se prăbuși în cenușa rece a propriului foc, scuipând sânge din pieptul zdrobit, apoi se încovrigă, ca un fetus. Tack se duse și îi verifică pulsul. Era mai bine să fie sigur. Convins acum că Thote era mort, Tack se întoarse, își luă rucsacurile și apoi intră în coliba bătrânului, să găsească un loc de dormit.

Capitolul 16

Inginer Goron:

Explozia nucleară a fost reținută în interiorul barierei temporale, dar chiar și așa, un val de radiații a pătruns dincolo de schimbarea de fază. Nu a fost nevoie de multe calcule pentru a deduce că scurgerea nu a fost concomitentă cu explozia care a distrus total Callisto. Dacă s-ar fi întâmplat asta, ar fi fost iradiat întregul sistem Jovian. Este sigur că cea mai mare parte a energiei imense generate de explozie a alimentat un salt în timp pe care nimeni nu-l credea posibil. Cowl s-a deplasat tocmai până în Nod și, din câte putem presupune, flota umbratană este răspândită prin toate erele dintre acel moment și prezent. Presupunem că transferul spațial a avut ca destinație Pământul. Trebuie să recunosc că nu mă îngrijorează prea mult ce pot face umbratanii, căci sunt aproape sigur că navele lor vor fi inutilizabile din cauza radioactivității, așa că vor trebui abandonate. Dar Cowl... o creatură capabilă să sară peste patru sute de milioane de ani atât de ușor? Chiar și cei doi prizonieri umbratani, Coptic și Meelan, au fost de acord că trebuie făcut ceva acum, poate și pentru că trupele lor au murit și ele, o dată cu distrugerea lui Callisto.

În bălțile dintre stânci erau trilobiți și melci albi, cu cochilii articulate pe spate. Polly prinse ambele tipuri de creaturi cu

mâna, febrilă și cu dureri provocate de foame, și le înghiți cât erau încă vii și agitate.

„Dezgustător, Polly, absolut dezgustător!"

Nandru stătea chiar în spatele ei, căci îi vedea reflexia în apă. Dar, când se întoarse, se evaporase. Continuă să înfulece, îndesând oribilele creaturi în gură, toate sărate și urât mirositoare, în timp ce dinții ei pătrundeau în mărunta-iele verzui. Într-un târziu, se chinui să se ridice în picioare.

Marea începuse să pătrundă pe câmpul de lavă înghe-țată. Nevrând să fie prinsă de mareea care se apropia rapid, se întoarse spre poalele dealurilor. Voia să ajungă la un petic de lavă caldă încă de acolo, unde dormise mult în noaptea precedentă, dar torul nu îi permise acest lux. Rețeaua se încordă puternic în corpul ei și o trase în jos, ca o gheară. Făcu un nou salt prin noapte, într-o cușcă ce strălucea incan-descent, spre un loc pustiu, cotropit de o ploaie torențială murdară. Acolo reuși să-și bea provizia de apă amară, apoi fu din nou transferată. Într-un alt loc, cu dune din nisip negru, se îndreptă poticnit spre orizont, unde spera să găsească ușurare, ceva. Sub manta, coastele începuseră să-i iasă în relief. Lângă ea mergea Nandru, cu o încruntătură pe frunte.

„Cred că știe că aici nu poți găsi mâncare și deci nimic care să-l poată hrăni, așa că se hrănește cu tine, epuizân-du-te, ucigându-te."

— Ajută-mă!

„Cum ai vrea să facă asta, tânără domnișoară? El este doar o halucinație".

Căpitanul vasului, Frank, stătea acolo, pufăind din pipa lui, iar în spatele lui se înălța în nisip fortul naval Knock John. Polly presupuse că zumzetul din urechile ei era sunetul bom-bardierelor care zburau pe deasupra.

— Oprește-te... fă să se oprească totul!

„Nu pot și, dacă aș putea, cum ai trăi aici?"

Era Nandru, care îi vorbea *cu adevărat*. Se uită la măreț ul

port naval și realiză că vedea numai amintiri, nu realitate. Când Fleming, omul de la contraspionajul militar, o privi examinator, părând gata să-i pună o întrebare, se întoarse cu spatele la el. Făcând asta, văzu urmele lăsate de pașii ei întinzându-se în față și înțelese că mergea într-un cerc larg. Ca și cum acel impas l-ar fi neliniștit, torul o transferă din nou. Și coșmarul nu numai că o luă de la început, dar deveni și mai rău.

Polly era prea epuizată, prea dărâmată ca să-i mai pese și știu că viața ei avea să mai dureze doar acel transfer și poate încă unul, dar nu mai mult de atât. Hainele îi atârnau acum largi pe corp, iar pielea părea să învelească doar un schelet. Era ca un vagabond descărnat ieșit din Belsen, pe care probabil că nici mâncarea nu l-ar fi împiedicat să moară. Cușca din sticlă strălucea incandescent în jurul ei, ca și cum ar fi fost prinsă între niște bare încâlcite de oțel încins, așa că nu putea vedea mare lucru dincolo de ea. Simți transferul înapoi în lumea reală ca pe o mișcare laterală violentă, ce îi aminti de sosirea ei anterioară în vremea lui Thote. În jurul ei, lumea reveni la existență neagră, în nuanțe de fier și sticlă, dar cușca nu se dematerializă. În loc de asta, căzu pe o suprafață metalică plată, deformând-o la impact, ca și cum ar fi fost făcută din aluat, și din ea începură să iasă aburi. Strălucirea din interiorul barelor vorpale scăzu la nivelul unor filamente roșii, în timp ce sticla începu să se crape. Polly trase slăbită de o bară și aceasta se rupse ca un băț de zahăr. În clipa aceea, o siluetă se înălță deasupra ei și începu să rupă restul cuștii.

— Oh, Dumnezeule...

„Bănuiesc că ai ajuns", spuse Nandru.

Polly nu avea energia necesară ca să țipe, când un schelet învelit în umbră apăru printre stâlpii rupți ai cuștii. Apoi, după o clipă, realiză că nu asta vedea cu adevărat. Dar silueta întunecată și slabă o înspăimânta în continuare.

Chiar și o față demonică ar fi fost mai acceptabilă decât acel ovoid fără trăsături care reprezenta capul ființei. Văzu acum că impresia de schelet era creată de o rețea de coaste și vene cristaline, încrustate în carapacea lui neagră.

„Presupun că el e Cowl."

„Ciudat, mult prea ciudat", gândi Polly.

Cowl o înhăță, prinzând-o cu mâna lui lungă de coapsă, și o smulse din rămășițele cuștii. Sângele i se ridică la cap, în timp ce era ținută în aer, iar lumea începu să dispară, dar Polly văzu totuși fața aceea albă înclinându-se, pentru a o examina, ca pe un fel de insectă interesantă. Apoi, cu o mișcare rapidă a mâinii libere, Cowl îi smulse mantaua, trăgându-i-o peste cap și brațe. O prinse de una din mâinile care îi atârnau, iar degetele lui lungi se înfășurară de două ori în jurul torului. Polly simți rețeaua zvâcnind în interiorul ei, apoi oroarea retragerii ei – elementele rețelei se strângeau ca tentaculele unei caracatițe aruncate în apă fierbinte. După aceea, Cowl îi dădu drumul la șold și fata căzu, simțind o durere mistuitoare în braț, fiind acum suspendată doar de tor. Cowl o prinse de umăr și trase torul mai aproape de fața lui albă, pentru examinare. Era ca și cum Polly ar fi fost extrem de neinteresantă, o piesă pendulantă de gunoi atașată de centrul real al interesului lui. Cu vederea acum tulbure, fata îl văzu încercând marginea torului cu un deget ascuțit, apoi simți cum pătrundea degetul. Polly urlă.

Torul se slăbi, se desprinse și alunecă, precum o moluscă scoasă din cochilia ei. Polly aterizâ pe podea în picioare, își pierdu cunoștința doar pentru o clipă, apoi se trezi lungită pe o parte, cu brațele întinse în fața capului. Mâna de pe care fusese înlăturat torul era acum o masă jupuită, din care se vedeau tendoanele și mușchii.

„Trebuie să te miști, Polly. Trebuie să scapi!"

Un sfat ușor din partea cuiva care uitase probabil ce înseamna să te afli la limita suportabilului. Din locul în care era

întinsă, Polly îl văzu pe Cowl lăsându-se pe vine, cu genunchii proiectându-se mult deasupra capului, plimbându-și degetele lungi în jurul interiorului torului, înainte să-l arunce brusc pe podea. Gemând din cauza agoniei care nu se mai termina, Polly deveni conștientă, la nivel subliminal, de ceea ce o înconjura: pereți curbați din metal în care erau încrustate circuite fine, făcuți parcă din alte metale colorate și cristal șlefuit. Deasupra ei, o lumină galbenă strălucea dintr-un luminator circular. Niște uși de pe perete se deschideau la diverse intervale, revelând haosul strălucitor de dincolo de ele. Iar lângă ea, la baza unei pante, un tunel intestinal cobora în întunericul în care căzuse torul aruncat. Dar atenția ei se concentră în principal asupra lui Cowl, care se ridică, cu o mișcare deopotrivă bruscă și continuă. Omul sau creatura vru să plece, dar se întoarse și păși spre Polly. Asta era. Urma să o ucidă.

Dar nu aceasta era intenția lui. O prinse aproape nerăbdător de fluierul piciorului și, cu o singură mișcare, întorcându-se să plece, o aruncă spre gura tunelului, ca pe restul gunoiului.

Polly urlă când alunecă pe panta netedă, se zbătu să se prindă de lateral cu mâna zdravănă, dar mâna îi alunecă pe metalul plin de mâzgă și fata se prăbuși în întuneric. În traseul scurt și rapid care urmă, se încovrigă protectoare în jurul brațului rănit. Apoi țâșni în lumina galbenă a zilei și căzu pe o lespede, de care se prinse câteva secunde. Văzând că era plină de schelete și cadavre în descompunere, îi dădu drumul. Atunci căzu într-o apă rece și sărată și începu să se scufunde. Polly mai avea încă în ea ceva putere să lupte și se zbătu slab să ajungă la suprafață, în timp ce brațul rănit o ardea cumplit. Dar, în slăbiciunea și în confuzia ei, încercă să respire, iar apa năucitoare îi umplu plămânii, punând capăt sforțărilor ei ca o lovitură fizică.

„Polly, îmi pare atât de rău..."

Plutind în adâncurile aurii, Polly știu că acela era sfârșitul. Dar în clipa aceea o mână neagră o prinse de sub bărbie și o ființă monstruoasă începu să o ridice la suprafață.

Pseudocălugărița se întregi în jurul lui Tack la următorul salt. Apoi, la celălalt, Tack observă cum filamente roșii se extindeau în structura acesteia, împingând-o spre limitele sale și grăbind-o spre casă. Estimă că fiecare salt prin timp reprezenta aproximativ o sută de milioane de ani. La fiecare destinație pustie în care ajungea, se îndopa cu mâncare și apă, luând suplimente de glucoză și vitamine ca să amâne acel moment în care torul, detectând că nivelul zahărului din sângele lui scădea sub un anumit nivel, să înceapă să devină cu adevărat parazit. Din studiul efectuat pe numeroși purtători de tor întâlniți de heliotani, știa că acela era momentul în care mureau mulți dintre cei care scăpaseră cu viață de fauna carnivoră din erele anterioare ale călătoriei lor. Corpurile lor în descompunere hrăneau torii, care erau trași în continuare în trecut, către Cowl.

Ajungând într-o vreme în care nu exista nici un fel de viață pe pământ, nici măcar urme de alge albastre-verzui, își întinse cortul la adăpostul unui râu de lavă sculptat sub forma unei găuri mari de vierme și, stând în fața cortului, mâncă și bău din nou. Transferă apoi rațiile rămase în rucsacul cu echipament și se îndepărtă de cort. Și chiar în acel moment dădu peste un alt purtător de tor.

Femeia era întinsă pe pământ și purta resturile unei rochii elisabetane frumos împodobite. Părul ei odată negru – acum roșcat spălăcit – era prins într-un stil elaborat cu o plasă din perle. Nu-și dădea seama cum reușise să-l mențină așa, prin toate întâmplările prin care trecuse. Apoi realiză că ea murise probabil cu mult timp înainte, în călătoria ei, pentru ca apoi torul să se hrănească din ea, în timp ce se descompunea. Probabil acesta era motivul pentru care torul ei și brațul

în care se dezvoltase acesta dispăruseră, desprinzându-se de restul corpului putrezit. Vântul uscat de acolo o mumificase, iar orbitele goale priveau spre cer. Tack se întoarse cu spatele la cadavru și porni înapoi spre cortul său.

Scuipând apa sărată din plămâni, Polly se întoarse la realitatea crudă și dureroasă. Uriașul care o apăsase pe piept o întoarse acum fără menajamente în poziția de recuperare și întinse mâna ca să atingă ceva ce-i fusese atașat recent pe lateralul gâtului. Polly simți că se întâmpla ceva, apoi recunoscu impactul drogului care-i pătrundea în fluxul sanguin.

Tuși, eliminând ultima parte din apa de mare, și se rostogoli pe spate. Rămase așa, gâfâind, sub cerul de culoarea lămâii. Dar oricât de tare inhala, nu primea suficient aer în plămâni. Atunci, salvatorul se aplecă deasupra sa, cu o mască grotescă de insectă pe față. O mână cu șase degete îi întinse o mască similară, și Polly se trase înapoi, dar era prea slabă ca să se opună, când simți presiunea umedă pe față.

Oxigenul binecuvântat asaltă plămânii fetei. După o clipă se simți amețită, dar apoi, cu un sunet ca al unui sărut lichid din interiorul măștii, amestecul din aer deveni normal.

Revenindu-i vederea, Polly își examină salvatorul. Pielea femeii era de un cenușiu metalic și vene sticloase erau încrustate pe suprafața ei, la fel ca la Cowl. Corpul mare și puternic era deformat de un spate cocoșat și era sprijinit de niște picioare încovoiate. Brațele erau deformate. Cel stâng, cu o musculatură grotescă, se termina cu o mână cu trei degete, care părea suficient de puternică încât să poată zdrobi granit, în timp ce brațul drept avea o mărime normală, dar dispunea de o mână cu două degete mari, opozabile. Strania creatură se apropie mai mult și îi spuse ceva ce Polly nu reuși să înțeleagă.

— Doare... reuși Polly să murmure.

Cealaltă femeie clătină din cap, murmurând din nou ceva neînțeles, apoi se retrase spre un lucru ce stătea ghemuit în

spatele ei. Polly simți furnicături pe piele, când aruncă o privire spre acel lucru. Era de mărimea unui ponei, se sprijinea pe patru picioare ca de păianjen, iar gâtul țâșnea înainte din torace, după care se înclina în spate, terminându-se cu un cap ca de viespe, de mărimea unei mingi de fotbal. Toracele verde translucid era plin de circuite în care clipeau constant diferite luminițe. Spatele corpului dungat ca al unei viespi era acoperit cu aripi sidefate, pe care femeia le ridică, precum capacul unei cutii, ca să caute ceva înăuntru. Ciudata femeie scoase ceva din corpul insectei-robot, apoi veni și se lăsă pe vine lângă Polly, arătând spre brațul ei rănit și apoi ridicând un cilindru care se deschise în două jumătăți, pentru a-și dezvălui interiorul umed. Polly încercă instinctiv să se depărteze.

„Încearcă să te ajute, Polly. Pariez că e un fel de bandaj pentru rană."

Polly îl ascultă pe Nandru ezitînd și întinse brațul, iar femeia strânse cilindrul în jurul lui. La început, simți niște mișcări alarmante și durere, dar apoi, brațul îi amorți brusc. Femeia o prinse pe Polly de umăr și o trase în picioare.

— *Aba lo-an fistik trous*, spuse femeia și clătină din cap.

Întinse mâna repede spre geanta de șold a lui Polly și o deschise cu mâna cu degete-pereche. Scoase electrocutorul lui Polly, îl examină o clipă, după care îl puse la loc și închise geanta. Asta îi aminti lui Polly că avea încă pistolul automat în manta, dar nu simțea nici o înclinație să se ducă după el.

Femeia-uriaș spuse apoi niște cuvinte ce sunară mai întâi a chineză, apoi a rusă. În cele din urmă, zise:

— Secol om care ești? înainte să încerce o altă limbă.

Când realiză că i se pusese o întrebare, Polly răspunse:

— Douăzeci și doi.

Femeia se opri și apoi spuse:

— Ești norocoasă... că ești în viață. Puțini ajung... În acest... loc sau supraviețuiesc prea mult după sosire.

— De ce...? întrebă Polly, fără să știe exact ce voia să întrebe.

— De obicei, Cowl îi omoară înainte să-i arunce. Probabil că era distras de altceva sau poate că nu-i mai pasă.

Vorbirea femeii devenise dintr-o dată perfect inteligibilă.

Polly se holbă uluită la salvatoarea ei.

— Este complicat de explicat. Nu vei putea merge?

Testându-și teoria, femeia îi dădu drumul la mână, dar o prinse din nou, când Polly începu să se prăbușească.

— Văd că nu.

Ciudata femeie se aplecă brusc și, punând-o cu ușurință pe Polly pe unul dintre umeri, se îndreptă spre robotul-insectă și o lăsă pe fată pe picioare lângă acesta, făcând semn spre compartimentul de sub aripile ridicate.

— Nu e prea confortabil, dar ai de ales între asta și umărul meu.

Polly aprobă din cap și femeia o ajută să intre în compartimentul îngust. Fata rămase cu picioarele atârnând în afară, spre spate. Văzu cum robotul întoarse capul ca s-o privească scurt, apoi îl înclină puțin, ca și cum ar fi aprobat ceva, după care se întoarse din nou. Femeia porni, și robotul o urmă ascultător, vârfurile ascuțite ale picioarelor lui înfigându-se adânc în pământ. Se mișca exact ca o insectă, dar extrem de silențios, fără nici un sunet hidraulic, fără nici un șuierat de aer comprimat. Polly se așteptase să fie aruncată dintr-o parte în alta, dar compartimentul rămânea perfect echilibrat, tot timpul.

Femeia îi conduse afară din zona cu nisip și peste un râu de lavă fragmentat. Nori portocaliu-maronii traversau acum cerul galben și, în dreapta lui Polly, marea în care aproape se înecase reflecta acele culori. Valuri mici înspumau un recif cu stânci ascuțite, iar dincolo de acestea, unde țărmul se curba, văzu o citadelă uriașă în formă de floare, locul de unde fusese aruncată ea, mai înainte.

„Un simulacru de viață – cu excepția lui Cowl și a acestei ființe – și nimic altceva. Se pare că ai ajuns în sfârșit la destinația ta."

„Și acum ce se va întâmpla?" întrebă Polly, în gând.

„S-a schimbat ceva? Trebuie să încerci să rămâi în viață."

„Poate că numai atât nu mai este suficient. Poate că aș vrea să fac ceva în legătură cu ticălosul acela care și-a bătut joc de mine."

„Aș sugera că aceasta ar fi o acțiune fatală."

Polly strânse din dinți, cu o furie crescândă.

Pseudocălugărița lupta împotriva curentului cu o revărsare de energie și Tack știu că acela era ultimul salt, așa că se pregăti. Lumina ultravioletă care scălda Pământul nu era o problemă pentru el, căci o parte a îmbunătățirii lui fusese o epidermă artificială, rezistentă la astfel de radiații. Însă lipsa de oxigen era o problemă. Își puse pe față masca pe care o ura atât de mult, înainte să-și încheie rucsacul și să și-l pună în spate. Cu carabina prinsă în față, pe cureaua ei și cu injectorul heliotan de ultrasunete strâns în mâna dreaptă, se concentră acum pe imaginea vorpală a interspațiului. Capcana lui Cowl era probabil automată, așa că, indiferent dacă Tack era sau nu așteptat, avea să încerce să-l tragă rapid în reședința lui, iar Tack nu trebuia să permită asta. Voia să facă o recunoaștere, să „ia pulsul" locației prăzii sale și apoi să-l atace dintr-o direcție neașteptată. Nu mai simțea acea nerăbdare de a-și îndeplini sarcina, ci doar o hotărâre fermă, întărită de imaginea acelui cadavru elisabetan. Și, mai presus de toate, Cowl trebuia să moară din pricina suferințelor pe care le cauzase deja și a intențiilor pe care le avea.

Hipersferele și suprafețele infinite, liniile de lumină și distorsiunile imposibile apăreau în percepția lui Tack și acesta văzu, într-o reprezentare tridimensională, cum capcana cotea spre el, ca pâlnia unei tornade. Preluă controlul rețelei din interiorul lui, cu o voință fermă, și forță torul și călugărița generată de acesta să se deplaseze în lateral față de pâlnia ce se apropia și să revină în real. Rețeaua i se opuse, ca un

cal care era îmboldit să execute o săritură prea înaltă, dar voința lui Tack era puternică, deoarece, fiind stimulat de concentratele de hrană, torul nu reușise să-l slăbească cu acel parazitism mortal ce devenise obișnuit în acel ultim punct al călătoriei. Pseudocălugărița evită pâlnia, ieși din interspațiu și ricoșă, scoțând scântei, pe un platou prăfuit. Zguduindu-se toată în jurul lui la al doilea salt, începu să se descompună, ca și cum ar fi fost lovită de un catalizator molecular.

În timp ce construcția se dezintegra, Tack ieși din ea, rostogolindu-se. Apoi se ridică și o luă la fugă, torul strângându-i atât de tare brațul, încât îi paralizase mâna. Se ascunse într-o albie săpată în stânca friabilă, apoi în lungul ei și ieși între picioarele unei stânci vulcanice negre. Aruncă o privire în spate și văzu o flacără albă de rachetă, ce apăruse într-o traiectorie curbă de la orizont, propulsând un container poligonal negru. Racheta lovi în punctul în care sosise el și explodă, ridicând o coloană de foc, în mijlocul norilor de praf.

Tack își permise un rânjet răutăcios. În paranoia lui, Cowl dezvăluise locația refugiului său. Tack nu trebuia acum decât să urmărească în sens invers traiectoria rachetei.

Tack își desfăcu rucsacul și se lăsă jos, cu spatele lipit de stânca neagră, apoi își ridică mâneca și studie torul. Era acum roșu ca un rac fiert, după ce se umpluse cu sângele lui și absorbise energia necesară ca să ajungă la destinația dorită. Simțea cum rețeaua se întărea din nou în corpul lui. Apăsă injectorul pe suprafața tare a torului, simți o vibrație scurtă, iar când îl luă, văzu un strat subțire de pudră albă în jurul grupului de găuri de ac, prin care fusese injectată otrava catalitică. Torul începu să-și schimbe culoarea, vinișoare negre întinzându-se pe suprafața lui, iar culoarea rubinie se schimbă în alb. Tack simți că rețeaua murea în interiorul lui, retrăgându-se din extremitățile sale. În final, torul atârnă mort pe brațul său.

Tack își ridică din nou rucsacul și porni prin norii de praf

ridicați de explozie, în direcția sursei rachetei. După o oră, ajunse la marginea unui platou și acolo își stabili tabăra, ascuns în spatele unui bolovan plin cu cristale mari de cuarț. În cort, izolat bine de atmosfera exterioară, se opri să mănânce și să bea, înainte să iasă din nou afară, cu masca de oxigen pusă pe față. Se îndreptă spre marginea platoului. În fața lui se întindea o câmpie străbătută de râuri, mărginită într-o parte de o întindere de lavă înghețată. Peste tot erau răspândite stânci sparte, resturi ale unui cataclism mai vechi.

Cu toate acestea, dedesubt se întindeau și rămășițele unor structuri mai puțin naturale, pe care nu le-ar fi recunoscut fără învățăturile Pedagogului. Căci acolo se aflau resturile unui întreg complex de cercetare, pe care Cowl îl adusese înapoi prin timp și prin spațiu, de pe Callisto. Văzând acea distrugere totală, Tack își aminti de navele spațiale golite de echipament, care putrezeau lângă Pig City. Era clar că acelea fuseseră navele din flota umbratană pe care Cowl le trăsese înapoi prin timp.

Câmpia se îngusta, într-un final, într-o peninsulă ce se proiecta pe o mare aurie, în a cărei apă se reflecta cerul ca lămâia. Într-o parte a acelei peninsule se afla adevărata destinație a lui Tack – nu ruinele deasupra cărora se afla, căci Cowl construise un complex nou, în cele trei secole de la zborul lui.

Citadela era susținută deasupra mării de o pădure de stâlpi și avea forma unui crin de apă deschis. Structura era frumoasă și uriașă. Deși se afla la zece kilometri de ea, estimă că vârful petalelor ei, pe care străluceau lumini, treceau probabil prin nori. Deci acolo trăia Cowl, și acolo voia Tack ca acesta să moară.

Clădirea era plasată pe o placă din bazalt, înălțată în vârful unei pante ce cobora spre râul larg, dar puțin adânc, pe care îl traversau în clipa aceea. Avea formă de dom,

arcuindu-se strâns în toate direcțiile, așa încât numai câteva puncte înguste ale zidului exterior dintre aceste arcuri atingeau efectiv pământul. În cele mai multe arcade sclipeau geamuri, dar una dintre ele se deschidea direct spre interior. Prea obosită să întoarcă mereu capul ca să se uite, renunță și privi în direcția din care veniseră. Realizând că acum mergeau sub lumina strălucitoare a lunii, Polly încercă să-și amintească o parte din călătoria ce o adusese acolo, dar își pierduse și își recăpătase cunoștința de atât de multe ori, încât totul era destul de încețoșat.

— Cum te cheamă? reuși în cele din urmă să o întrebe răgușit pe tovarășa ei de călătorie.

— Înainte să mă nasc, mama mea m-a numit Amanita, pentru că am otrăvit-o când eram în uter, și a fost necesar să fiu scoasă, completându-mi creșterea într-un rezervor amniotic. Imediat ce am putut, m-am redenumit Aconite.

— De ce?

— Pentru că așa mi s-a părut potrivit.

Polly descoperi că nu mai avea energia necesară să continue cu acele întrebări, așa că înclină din cap și-și pierdu cunoștința o secundă. Revenindu-și, văzu că ajunseseră acum de cealaltă parte a râului și se pregăteau să urce pe pantă, spre ceea ce părea a fi un fel de casă.

„Aconite este un cuvânt interesant."

Nandru, care mergea alături de robot, se uită peste acesta la ciudata femeie, cu o expresie mirată.

— Cum așa? întrebă Polly, cu voce tare.

„Este numele alternativ al unei plante otrăvitoare care se mai numește și omag-galben."

— Și de ce este atât de interesant?

„Văd că tot nu înțelegi. Trebuie să te străduiești mai mult. Acum ești atât de strâns legată de biblioteca de referință a Gânditorului, încât informația îți este disponibilă."

— Tot nu înțeleg...

În clipa aceea, Polly pricepu.

— Nu știam înainte ce înseamnă Cowl. Înțeleg... „cowl" înseamnă glugă.

Observă că robotul ei transportor se oprise brusc. Se uită în cealaltă parte și văzu că Aconite stătea pe loc și o privea atent. Întorcând capul din nou, observă că iluzoriul Nandru dispăruse.

— Realizez acum că aceste cuvinte ale tale nu sunt în totalitate rezultatul delirului.

Uriașa păși în față și întinse mâna, pe lângă Polly, în spatele robotului. Scoase o consolă pătrată și o ținu în mâna ei solidă, cu trei degete, în timp ce își trecea degetele mai agile ale celeilalte mâini peste display-ul calculatorului. După câteva clipe, ridică privirea, întinse mâna și împinse la o parte gulerul murdar al bluzei lui Polly. Atinse scurt mai întâi dispozitivul gânditorului, după care ridică mâna spre cercelul lui Polly.

— Vorbește cu însoțitorul tău ascuns, îi spuse ea lui Polly.

„Oh, oh, se pare că am fost detectat."

— Suficient, zise Aconite, înainte ca Polly să-i poată spune ceva lui Nandru. Deci *tu* ești AI?

Polly încercă să depășească starea de confuzie, dar creierul i se mișca parcă în cap, ca o apă murdară.

Vocea lui Nandru se auzi din consola lui Aconite.

— Ei bine, aceasta este o problemă discutabilă, spuse el. Presupun că asta sunt acum, dar nu am fost întotdeauna așa. M-ai prins într-o zi proastă.

— Ești un program descărcat cerebral, zise Aconite, în vocea ei simțindu-se dezaprobare. Da, înțeleg. Un computer militar logică-tactică, cu legătură de comunicații sigură și setul necesar pentru descărcarea parțială a informațiilor tactice, în caz de deces. Se pare că nivelul de redundanță era excesiv și tu ai profitat de asta. Care îți este numele, soldat mort?

— Nandru. Și nu-mi place să mi se adreseze cineva în acest mod. Este prea... funebru.

Aconite pufni și închise consola, după care o introduse înapoi în compartimentul de lângă Polly. Se întoarse cu spatele, plesni din degete și robotul începu din nou să o urmeze.

„Cred că mă place."

Robotul nu se înclină nici o clipă, în timp ce urca panta. Își ținea picioarele din spate întinse la maximum, iar pe cele din față, îndoite ca ale unui păianjen, așa încât o menținea pe Polly într-o poziție perfect orizontală. După scurt timp, ajunseră la lespedea din bazalt și, când Polly întoarse capul să privească în jur, porniră spre intrarea arcuită. De aproape, Polly realiză că acea clădire era uriașă.

Trecură prin intrare și traversară o cameră largă, cu ferestre arcuite de jur-împrejur, plină de sclipirile haotice ale metalului și sticlei – sculpturi în formă de insecte sau mașinării obscure, nu-și putea da seama prea bine. Se auzi un șuierat, când intrarea se închise în urma lor, apoi o adiere răvăși părul lui Polly. Masca i se desprinse de pe față, cu un sunet ca de ventuză. Aconite, și ea fără mască, o ridică pe fată din cutia robotului și Polly văzu în treacăt niște ochi aurii, în mijlocul unor trăsături strâmbe, dar nu neatrăgătoare. Apoi o lumină aseptică puternică și o masă moale sub ea, hainele îi fură tăiate și scoase, ceva rece pe piept, un junghi puternic și o senzație de mișcare în interiorul pieptului ei. Leșină.

La trezire, după o perioadă lungă, descoperi că, în mod miraculos, avea din nou carne pe oase. Nandru îi spuse:

„El este fratele ei."

Și abia mai târziu află că era primul dintre eșantioanele lui Cowl care supraviețuise.

Lumina puternică, rece și pătrunzătoare a lunii îl împiedică să doarmă, la fel ca mâncărimea de sub torul mort. Stând în cort, Tack trase de marginile torului, ca și cum ar fi fost o coajă uriașă și, exact ca o coajă, acesta începu să se

desprindă de pe pielea lui. Dar era casant și se fărâmița ca mangalul. De dedesubt apăru un țesut cicatrizat roz, care se refăcea atât de repede datorită îmbunătățirilor aduse de heliotani corpului său. Continuă să rupă părți din tor și, bucată cu bucată, îl sparse de tot. Brațul lui arăta grotesc și avea senzația că fusese ars, așa că aplică repede un bandaj scos din rucsac. Brațul îl durea și îl mânca, și realiză că acum avea foarte puține șanse de somn.

Tack își puse masca și ieși iar, apoi își strânse adăpostul și-l puse în rucsac. Ridică rucsacul, ocoli bolovanul și porni. Citadela lui Cowl sclipea acum atât datorită luminii interne, cât și a luminii reflectate a lunii, părând și mai frumoasă. Tack o privi cu evlavie o vreme, întrebându-se de ce se așteptase la ceva urât. Apoi începu să coboare panta abruptă, spre câmpie.

După o oră ajunse la nivelul câmpiei și porni rapid în lungul unui râu care mergea în direcția aproximativă a peninsulei. Își alegea ruta cu prudență, în eventualitatea că existau detectori de mișcare îndreptați spre câmpia de deasupra lui. Bănuia totuși că acel Cowl, dacă luase vreodată în calcul posibilitatea ca heliotanii să ajungă la el, se aștepta la un atac masiv, nu la un asasin singuratic.

După alte două ore, Tack ajunse la un estuar îngust, care se desfășura pe lângă umărul peninsulei. Aici se uită în jur, până găsi un șanț format dintr-o crăpătură largă în granit, prin care curgea un râuleț. Hotărându-se să urmărească șanțul atât cât acesta mergea spre destinația lui, fu încântat văzând că se întindea, șerpuit, până într-un punct aflat chiar lângă citadelă. Își ridică din nou cortul pe o stâncă plată din apropiere, apoi se urcă pe o margine a șanțului, ca să arunce o privire în jur.

Nu era nici o problemă să ajungă la citadelă. Marea îi putea oferi lui Tack o protecție mai bună decât anticipase. Cum tot echipamentul lui era impermeabil, putea ajunge acolo pe sub apă, purtând masca. Problema începea după ce ajungea înăuntru, căci acum, privind citadela prin monocular,

văzu mai mulți umbratani care lucrau pe structurile ce înconjurau suprafețele exterioare ale petalelor crinului.

Cu excepția celor care întemeiaseră Pig City, umbratanii se despărțiseră în celule, când fugiseră în trecut, de aici rezultând problemele obișnuite ale oricărei organizații de gherilă. Nu era vorba atât de răul pe care îl puteau produce – atacurile lor erau ca niște înțepături de țânțar pentru fiara imensă care era Dominionul Heliotan –, ci de consumul extravagant de resurse necesar pentru urmărirea lor. Saphothere sugerase că era posibil ca ținta lui Tack să-i strângă în jurul lui, și chiar așa era. În consecință, pentru a-l găsi pe Cowl, Tack nu numai că trebuia să evite sistemul de securitate al citadelei, dar și populația ostilă de umbratani.

Își coborî monocularul și decise că, indiferent ce planuri făcea în acel moment, probabil că era necesar să le schimbe, o dată ce intra în citadelă. Dar programele de logistică pe care Pedagogul le încărcase în el erau foarte variate, iar talentele lui letale erau la nivel maxim. Trebuia doar să intre și să facă ceea ce fusese trimis să facă. Se strecură înapoi în șanț, deschise rucsacul și începu să extragă acele articole care puteau să-l ajute la îndeplinirea misiunii.

Mai întâi își puse centurile pentru arme, cu toate peticele lipicioase și buzunarele necesare pentru transportarea dispozitivelor. Își băgă carabina în tocul de la spate, lângă lansatorul de harpoane pentru ascensiune, își prinse un generator de energie suplimentar și o altă cutie cu două mii de cartușe pentru carabină, pe șoldul drept. Se gândi câteva momente lungi dacă să-și ia și o carabină de rezervă, dar apoi o lăsă deoparte.

Își prinse cei cinci catalizatori moleculari – fise din metal roșu de zece centimetri diametru, cu o consolă virtuală pe partea din față – apăsându-le pe peticele lipicioase, într-o linie ce cobora pe una dintre curelele de pe piept. Fiecare catalizator era setat să reacționeze cu un material diferit, dar, totodată, fiecare putea fi reprogramat. Într-unul dintre buzunarele pantalonilor goli sacul cu minigrenade, iar în altul puse

scanerul multispectru. Grenadele erau programate pentru o temporizare-standard de trei secunde, numărătoarea inversă începând în momentul în care se aflau la o distanță mai mare de un metru de transponderul din setul său de centuri pentru arme. Atașă la curea trei grenade programabile mai mari. Acestea erau făcute din sticlă tare de fragmentare și conțineau un exploziv față de care C4 părea o jucărie. Setă revolverul, care putea să tragă cu aceeași muniție ca și carabina, pentru funcționare silențioasă. Semăna cu armele mai primitive, cu un amortizor înșurubat pe țeavă, dar acesta acționa prin emiterea unei raze amortizoare de sunet în linie cu glonțul, rază generată de același alimentator de propulsie.

Apoi scoase din rucsac articolele mai puțin obișnuite. Atașă cinci generatoare de câmp pe cealaltă curea de pe piept, sursa lor de putere fiind acționată de o baterie termică ce se consuma în numai câteva secunde. Spera să nu fie nevoie să le folosească, deoarece asta ar fi însemnat, probabil, că în acel moment era urmărit. Cele două bombe nucleare tactice – identice cu cea folosită de Saphothere în Pig City – intrară într-un sac atașat pe partea stângă a centurii. Pe acestea le putea folosi la discreție. În sfârșit, scoase ultimul articol: arma lui autoghidantă. Conținea douăzeci de cartușe și sistemul ei, prin intermediul înregistrărilor, îl *memorase* deja pe Cowl. O puse în buzunarul de pe coapsă, căci nu exista nici o poziție specială pentru ea pe centuri. Acum era pregătit.

Când se cățără afară din șanț și porni spre mare, închizându-și ermetic casca și trăgându-și mănușile, Tack se întrebă în treacăt de ce nu i se dăduse un lansator de rachete cu rază mare de acțiune sau una dintre acele excelente carabine de asalt heliotane cu lunetă. Dar îndepărtă acest gând când intră în apă. Nu se întrebă nici măcar o dată cum avea să plece din acel loc și din acel timp, după ce-și îndeplinea misiunea. Programarea nu-i permitea această idee.

Capitolul 17

Inginer Goron:

Știm că multe mii de purtători de tor au fost trași în urmă prin timp spre Nod, dar nu avem idee câți dintre ei au supraviețuit acestei călătorii. De asemenea, este discutabil dacă cei care au supraviețuit călătoriei au rămas în viață și după întâlnirea cu Cowl. Disprețul lui total față de viața umană face ca acest lucru să pară puțin probabil. Trebuie să recunosc că mă simt oarecum vinovat pentru contribuția noastră la acest măcel, în cazul lui Tack, deși este total justificată, ținând cont de ceea ce este în joc. Dar asta mă face să pun sub semnul întrebării propria grijă față de supraviețuirea umană, de imperativele evolutive și de tot ce implică acestea. Cowl nu este, de fapt, cumulul aspirațiilor noastre? Iar atitudinea noastră față de el nu dovedește falsitatea vederilor lumii în care trăim?

Robotul nu avea un nume, așa că Polly îl botează Viespe și îi modifică programarea, astfel încât să-și dea seama când i se adresa. Inițial, Aconite îl proiectase pentru un scop simplu: ca să verifice dacă eșantioanele lui Cowl care cădeau pe lespede erau încă în viață. Căci aripile Viespii nu serveau doar de capac pentru compartimentul din spate. Putea și zbura. Polly sugerase că ar fi meritat construit și un robot acvatic, care să-i recupereze pe cei care cădeau în mare, dar Aconite nu avea nevoie de așa ceva. Femeii îi plăcea să

înoate și nu voia să înlăture motivul pentru care făcea asta. Ulterior, Polly învăță și ea să înoate, după scurt timp reușind să acopere cei o sută de metri de la țărm, la fel de repede ca Aconite. Dar nici ea, nici Aconite nu reușiseră să recupereze supraviețuitori de atât de departe, așa că acumularea de oase și cadavre ce se descompuneau lent sub citadelă continuă să crească. Polly petrecu șase luni alături de Aconite, înainte ca lucrurile să se schimbe.

„Viespe îmi spune că Aconite a găsit unul viu."

Polly se rostogoli imediat din pat și se ridică în picioare. Intră goală în cubiculul pentru duș, îl comută de pe jet de apă pe blocaj de raze ultraviolete și închise ochii, în timp ce capul mișcător al dușului îi acoperea pielea cu o substanță care o proteja de arsura razelor ultraviolete de afară. Substanța fu absorbită rapid și fata ieși de sub duș, își puse costumul mulat care servea atât de îmbrăcăminte, cât și de costum de scafandru, își puse cizmele, al căror material din partea de sus se strânse imediat în jurul gleznelor ei, apoi își luă masca și ieși. Aconite urcă panta, urmată, ca de obicei, de Viespe, care era încărcată cu ceva greu.

— În sfârșit, spuse Polly, coborând spre femeia uriașă, conștientă că media devenise acum de un om viu la două mii de morți și că fiecare moarte părea să miște ceva în sufletul lui Aconite.

Polly ajunsese să înțeleagă că, încă din copilărie, scopul lui Aconite fusese întotdeauna să curețe mizeria făcută de Cowl, să atenueze violența lui nemiloasă și să încerce să-l protejeze de propriile impulsuri distructive. Ea fusese cea care îi găsise o poziție importantă în rândurile heliotanilor și tot ea fusese cea care venise cu el în trecut, ca să continue să-și desfășoare sarcinile din copilărie.

— A trebuit să-l pocnesc, ca să leșine, explică Aconite, ridicând în mâna ei mai puternică o sabie scurtă, ascuțită și perfect întreținută.

Polly îl studie pe bărbatul solid, cu părul cărunt, tăiat scurt și recunoscu armura din piele purtată de acesta. Văzuse o armură similară pe un cadavru îngrămădit sub o trestie, într-un pârâu din Anglia lui Claudius. Al doilea om salvat era Tacitus Publius Severus.

După roman, care – cum aflară curând – întâlnise o echipă de interceptare heliotană la începutul călătoriei sale, veniră alți trei, aproape succesiv. Unul era un băiat sălbatic, fără nume și care nu știa să vorbească, pe care Polly îl scosese din mare, iar Aconite îl identificase ca fiind din epoca întunecată a neurovirusului. Aconite îl vindecase de boală și îi implantase chirurgical o îmbunătățire cerebrală, pentru a compensa creierul său parțial distrus. Polly, fiind cea care dădea nume, îl numi Lostboy[1]. Viespea aduse pentru prima dată un bărbat care reușise să se agațe de lespedea de deasupra mării și acesta țipă tot drumul, ceea ce era de înțeles, lovindu-l pe robot cu o muschetă ruginită pe care o strângea încă în mâini. Identificându-l pe micul chinez, făcură greșeala, poate din cauza muschetei, să creadă că provenea dintr-o epocă anterioară celei din care venea el, de fapt. Omul fusese hoț în timpul Revoluției Culturale Chineze. Aflară de la el cum banda lui de hoți fusese atrasă într-o ambuscadă și măcelărită de Armata Poporului și cum fiara torului venise să se hrănească cu morții, înainte să-i lase lui torul. Muscheta o furase de la un soldat prusac dintr-o altă epocă, și chinezul susținea că împușcase un dragon cu ea, după aceea. Omul de Neanderthal, Ygrol, zdrobise grupul de senzori ai Viespii cu o bâtă de os, căzuse douăzeci de metri în mare și înotase la țărm, unde fusese atacat cu strigăte de luptă de Tacitus și Lostboy, în al căror schimb se întâmplase asta. Tacitus îl doborâse pe bărbat cu *gladius*-ul său, îl aruncase pe Viespe, apoi fusese nevoit să îl ghideze pe robot pe drumul de întoarcere ca pe un câine, când grupul de senzori arsese de tot.

---

1. *Lostboy* = Băiatul Pierdut (n.t.)

— De ce sunt întotdeauna bărbați? întrebă Polly, nedumerită.

„Pentru că tu ești o excepție, Polly. Este aproape un miracol că ai supraviețuit. Bărbații au o construcție mai puternică și multe ere de pe Pământ sunt ostile față de femei. Numai în acel viitor îndepărtat din care vin Cowl și Aconite, femeile sunt egale din punct de vedere fizic cu bărbații. Uită-te la aceștia patru. Ai un băiat care a fost sălbatic, un soldat roman care a servit cea mai mare parte a vieții într-una din cele mai dure armate care au existat vreodată, un chinez hoț și, dacă nu mă înșel, uneori chiar criminal, și un om din Neanderthal, care-și bate masa următoare până o omoară, cu resturi din masa lui anterioară."

Periculoși oameni. Polly realizase asta o dată cu sosirea fiecăruia dintre ei. Dar, după ce primeau programele educative ale Pedagogului lui Aconite, învățau curând cu toții cât de dependenți erau de heliotancă și se comportau așa cum trebuia.

— De ce eu? întrebă Polly – o întrebare pe care nu o mai pusese de o vreme.

„Supraviețuitorii din lagărele de concentrare întrebau același lucru: cum de am fost prins atât de târziu? De ce s-a blocat arma acelui soldat? De ce am fost eu ales să încarc cuptoarele? Cum de nu m-au văzut sub grămada de morți? Noroc și statistică, Polly. Noroc și statistică."

Polly știa totul despre statistică. Aconite îi arătase, la numai câteva zile de la sosire. Făcându-i semn în tăcere lui Polly să o urmeze, femeia heliotană o condusese pe o scară în spirală, până în pivnița casei ei.

— Sunt toți în stare latentă, explicase Aconite. Programele lor au fost descărcate și șterse în momentul în care Cowl a înlăturat informația genetică înregistrată.

În jurul fiecărui perete al camerei erau rafturi pline cu carapace netede de tori. Erau mii.

Polly se chinuise să găsească un răspuns potrivit.

— Dacă... nu vrea decât un eșantion genetic... de ce aduce aici omul cu totul? Ar putea lua doar un fir de păr, o bucată de piele.

— Ca să asigure hrana necesară pentru tor. Și pentru că fratelui meu pur și simplu nu-i pasă.

— De ce le aduni aici? întrebase Polly, realizând cu o tresărire că interesul lui Aconite față de eșantioanele lui Cowl era posibil să nu fie atât de altruist cât crezuse ea la început.

Oare Aconite voia cu adevărat să salveze vieți sau să colecționeze tori?

— Într-o zi, fiara torului se va cufunda în uitare, așa încât legătura sa temporală cu aceștia se va întrerupe. Atunci, în acea zi, războaiele vor rămâne fiecare în era lui, explicase Aconite, arătând spre tori. Cei pe care îi recrutez vor avea grijă să se întâmple asta, căci îi voi folosi ca să protejeze erele.

„Visează la pace, la lege, la o justiție dreaptă și bună. Pariez că în fiecare eră există idioți ca ea."

Polly nu considerase că ironia lui Nandru merita un răspuns.

Fundul mării era plin de oase, iar deasupra lui plutea din când în când câte un cadavru mai ușor. Tack observă că oasele în majoritate, erau de la braț și din asta își dădu seama că mulți purtători de tori nu ajuseseră acolo întregi. Totuși, printre toate acele resturi, văzu doar câțiva tori și se întrebă de ce. Numărul oaselor îl îngroziră chiar și pe el. Rapoartele recente ale genocidului cauzat de acel monstru nu-l făcuseră să înțeleagă pe deplin lipsa de scrupule și de inimă a lui Cowl, dar acele mii de cadavre reușiră asta. Înaintă cu greu printre resturile scheletice, îngreunat de armament, și ajunse în cele din urmă la un stâlp de susținere al citadelei, în locul în care acesta intra în fundul mării. Remarcă niște cabluri groase care coborau în resturile de pe fundul mării și apoi mergeau în lungul acestuia, pierzându-se în

depărtare. Scană stâlpul și constată că era din bazalt solid. Trase în sus cu harponul de escaladare. Acesta se înălță, trăgând după el o coardă subțire din filament de carbon împletit și se înfipse cu o străfulgerare chimică scurtă. Fără să se obosească să agațe lansatorul la centură, căci apa suporta cea mai mare parte din greutate, porni motorașul de rebobinare, începând astfel să urce.

La douăzeci de metri de fundul apei și la cinci de suprafață, bazaltul se termina, iar restul stâlpului era metalic. După ce îl scană, constată că era de fapt o țeavă din aliaj de aluminiu, plină cu apă de mare. Tack presă un catalizator pe stâlp și fixă dispozitivul pentru dezintegrare limitată. Știa că era puțin probabil ca acel loc să fi fost construit fără sisteme defensive anticatalitice, așa că, dacă l-ar fi reglat la o setare nelimitată, nu ar fi dizolvat tot ce era confecționat din același aliaj, deasupra, ci doar l-ar fi alertat pe Cowl de prezența lui. Se balansă în lateral pe cablu și văzu dispozitivul aprinzându-se, apoi reacția se răspândi din el, ca a magneziului pur cufundat în apă. Catalizatorul se desprinse, cenușiu și casabil, și se sparse, în timp ce reacția continua. Marea fu acoperită de aburi de oxizi și la suprafață apărură bule de hidrogen pur. Când gaura ajunse la un diametru de un metru, reacția încetă brusc. Tack se balansă în cavitate și se ghemui pe marginea ei de jos, iar de acolo trimise un semnal de detașare a harponului, pe care îl rebobină în lansator. Se aplecă spre gaura din picior și trase direct în sus, văzu strălucirea din momentul prinderii și se ridică din nou.

După scurt timp, ieși din apă și se trezi suspendat sub un tavan arcuit. Scană metalul de deasupra și, spre surprinderea lui de moment, nu găsi nici o rețea de senzori. Dar era încă valabilă teoria că adversarul său se pregătise pentru un atac masiv, și nu pentru un asasin singuratic. Al doilea catalizator îl ajută să treacă prin acel tavan, într-un spațiu plin de conducte, sisteme optice vorpale, praf și detritus căzute prin

podeaua în formă de grătar de deasupra. Aici scoase una dintre bombele nucleare tactice și o fixă pentru o temporizare de o oră, apoi o introduse sub o conductă și urcă să verifice podeaua de deasupra lui. De data aceasta, nu avu nevoie să folosească un alt catalizator pentru acces, căci întreaga rețea de grătare era formată din panouri mobile. Se cățără printr-un coridor larg triunghiular, își scoase carabina și revolverul – carabina fiind fixată pe impuls în microunde – și înaintă, aruncând priviri laterale în camerele ce conțineau generatoare și silozuri, amestecuri de țevi și console de control sau alte dispozitive. Din profilul psihologic al lui Cowl știa că acesta controla tot acel complex dintr-un punct central: nectarul florii. Acum, Tack trebuia să găsească acel punct și cel mai ușor mod de a face asta era să prindă pe cineva care să-i spună. Norocul fu de partea lui, dar nu și de partea celor doi umbratani pe care îi descoperi lucrând la un motor în formă de torpilă, aflat sub panourile podelei.

Femeia îi dădea unelte bărbatului, când Tack, mișcându-se cu grijă, îi spionă de după o cotitură a coridorului. Se trase în spate și îi observă din ascunzătoare pentru o secundă, timp în care hotărî ce avea de făcut. După o clipă, ținti cu grijă cu carabina, așteptă până ce bărbatul își scoase capul deasupra plăcilor podelei și trase un foc. Capul bărbatului se sparse cu o trosnitură și un șuvoi de flăcări, aburi și creier explodă în fața femeii. În timp ce bărbatul se prăbușea pe spate în spațiile podelei, femeia se rostogoli înainte și se ridică, bâjbâind după ceva prins la curea. Următoarele două focuri ale lui Tack explodară în bicepsul și apoi în genunchiul ei, iar femeia se prăbuși, cu un țipăt. Tack ajunse într-o fracțiune de secundă deasupra ei, băgându-și carabina în teacă, în timp ce ea își căuta cuțitul cu laser de la brâu. Tack îi spulberă cu revolverul cotul brațului nevătămat, îi smulse cuțitul și apoi îi îndesă în gură unul dintre pachetele lui de rații, ca un căluș. Se așeză cu un genunchi pe pieptul ei, îi apăsă

amortizorul într-unul din ochi și se opri ca să cerceteze din priviri coridorul. Nici o mișcare. După o clipă, o trase pe femeia rănită într-una din camerele laterale și, în spatele panoului protector izolat al unui generator, o supuse la tehnicile de interogare pe care le datora atât antrenamentului său anterior din timpul guvernării unioniste –, cât și educației heliotane ulterioare. Când termină, aruncă ceea ce rămăsese din ea sub podea, alături de camaradul ei mort, trimise după ei și sculele cu o lovitură de picior și apoi trase panoul la loc. După aceea, porni să găsească sfera centrală de control, despre care ea îi spusese tot ce-și adusese aminte.

Peste tot erau numeroase podele de întreținere și conducte și se părea că reconstrucția era în toi. Următorul om pe care îl întâlni Tack supraveghea doi roboți cu aspect de păianjeni, care sudau plăci peste o gaură lungă dintr-o conductă ce se întindea pe lateralul coridorului. Era coridorul principal care conducea la destinația lui Tack și acesta știa că, dacă ar fi încercat să-l ocolească, s-ar fi pierdut în acel labirint. Se apropie, cu arma ridicată.

Bărbatul nu se uită în spate, dar spuse:

— Va dura două ore, nici mai mult, nici mai puțin.

Tack îl împușcă în cap din spate, apoi îl ridică și îl îndesă în gaura care rămăsese în conductă. Roboții continuară să sudeze plăci deasupra cadavrului. Dar norocul de până atunci se terminase.

Un alt umbratan, care conducea un vehicul mic ce remorca un cărucior plin cu bare din sticlă vorpală, apăru de după un colț, surprinzându-l pe Tack fără nici un loc în care să se ascundă. Tack îl lovi cu o rafală de impulsuri, aruncându-l pe spate în scaunul său. Vehiculul viră în zid, apoi alunecă în lungul acestuia și se zdrobi de un stâlp, iar remorca se goli, cu un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Tack nu reperă pe nimeni în față, dar în spatele lui apărură trei umbratani, în fugă, dintr-un tunel lateral.

Și atunci începu cu adevărat.

Tack aruncă din fugă o mână de minigrenade în spate. Pe zidul coridorului care cotea în fața lui apărură mici fulgere și simți că plasa supraconductoare din costumul lui absorbea rapid căldura. Se aruncă la pământ, se rostogoli într-o parte, în duhoarea de plastic ars, și trase în spate. Primul dintre ei ajunse în dreptul grenadelor chiar când acestea explodară, aruncându-l în aer, o dată cu niște panouri din podea. Tack scoase apoi una dintre grenadele mai mari, programată deja pentru detonare la apropiere, o lipi de zid, la baza acestuia, și o luă la fugă, după colț. Acum, pentru că era posibil să nu mai prindă o astfel de ocazie, ridică un panou din podea și aruncă a doua grenadă tactică dedesubt. Era programată tot pentru o oră. În fața lui apărură alți umbratani. Trase în ei cu carabina și cu revolverul și văzu cum unul dintre ei se transformă într-o zdreanță însângerată zvâcnitoare, în timp ce celălalt se rostogolise la adăpost. Intră pe un coridor lateral, alergând, moment în care grenada mare explodă, trimițând un val de foc în urma lui. În clipa aceea, se trezi acolo unde voia să ajungă: pe o platformă, cu fața interioară a citadelei curbându-se sub el spre sfera centrală, care era susținută de patru coloane cilindrice, fiecare dintre acestea aproape la fel de lată ca sfera, cu un amestec de țevi groase ieșind ca o pânză de sub ea.

Tack se lăsă să cadă pe panta în curbă de sub el și alunecă la vale pe ea. O siluetă apăru în stânga lui, pe o altă platformă. Tack se aruncă într-o parte, când metalul erupse într-o linie în lungul pantei, apoi se aruncă în față și se rostogoli din nou în lateral. Din nou acea erupție. Ajunse la una dintre țevi și se roti sub ea. Pe platforme ieșeau alți umbratani. În timp ce aceștia coborau după el, lipi un catalizator de pantă, îl setă pentru rază de acțiune maximă și avu satisfacția să vadă că oamenii nu reușeau să-și frâneze coborârea, în timp ce gaura cu margini de foc se extindea spre ei. Dar

nu avea timp să se umfle în pene. Lovi coloana cu un alt catalizator, păși la adăpost în spatele unei țevi și începu să tragă în orice vedea mișcând, în timp ce dispozitivul își făcea treaba.

Acum se trăgea din toate direcțiile, gloanțele izbind țeava și podeaua de metal din spatele lui. Așchii de metal treceau vâjâind și șuierând pe lângă el. Era țintuit pe loc, dar numai pentru moment. Aruncă un generator de câmp și se repezi spre gaura care creștea în coloană, exact în clipa în care generatorul producea barajul electrostatic. Căzu în interiorul coloanei, se prinse de o șină pe care o zărise într-o fracțiune de secundă și se ridică pe o scară de acces, înainte ca fusilada să-l urmeze înăuntru. Auzind mișcare dedesubt, lăsă să cadă ultima minigrenadă, apoi fixă un alt dispozitiv de proximitate pe perete, pentru a opri orice urmăritor. Continuă să urce repede și intră pe un coridor care ajungea în sferă. Aici, fixă pe perete altă grenadă, aceasta pentru proximitate, cu temporizare. Apoi intră în sferă, unde niște mașinării uriașe se înălțau în întuneric, pasarele traversau în spirală peretele interior, iar altele conduceau la acele mașinării.

O siluetă întunecată stătea perfect nemișcată pe podeaua de dedesubt.

Cowl.

Tack simți o împunsătură bruscă a unei emoții nefamiliare și avu nevoie de câteva clipe ca s-o identifice drept frică. Deschise focul cu ambele arme, transformând toată zona din jurul siluetei nemișcate într-un haos de explozii și metal fumegând. Dar forma aceea rămase pe loc, cu striații de lumini multicolore peste tot în jurul ei. În clipa aceea, o mână neagră, mare, cu degete ascuțite, se întinse peste umărul lui Tack și îi smulse carabina.

Tack se aruncă într-o parte și continuă să tragă cu revolverul. *Cowl?*

Dar atacatorul lui dispăruse și Tack trăgea numai în

ceea ce rămăsese din carabina lui. Se uită și văzu că silueta rămăsese nemișcată dedesubt. *Doppelganger*, fu primul lui gând, care apoi îl lovi ca o palmă năucitoare: *călătorie în timp*. De ce nu-l pregătiseră pentru asta? Dar acum nu avea timp pentru întrebări.

Mișcare sub pasarelă, un cap ca de gândac apărând lângă el. Trase și capul dispăru. Aruncă o grenadă și sări în direcție opusă. Dar Cowl apăru brusc peste balustrada din fața lui, *înainte* ca grenada să explodeze în spatele lui Tack. Trase din nou, dar nou-venitul urcă pe perete și merse repede pe acesta, ajungând deasupra lui Tack. În timp ce-l urmărea cu rafale automate, Tack văzu cum cel de pe podeaua de dedesubt dispărea. Apoi o mână tare ca fierul îl izbi în spate, aruncându-l peste balustradă.

În clipa aceea, Tack știu că era mort. Cowl avea control total în acel loc, deoarece acolo avea suficientă energie ca să realizeze salturi scurte și să evite un paradox de scurtcircuit. Tack se învârti pe loc și trase din cădere. Observă lumina de avertisment de culoarea chihlimbarului aprinsă pe armă, dar continuă să tragă până când aceasta deveni roșie, anunțându-l că arma se golise.

De peste o balustradă de mai jos, se întinse o mână care îl prinse, îl trase înăuntru și-l aruncă pe podeaua pasarelei. Cowl se apropie de el. Tack aruncă un generator de câmp, în același timp sărind pe spate în picioare, și se întoarse să fugă. Scoase arma autoghidantă și îi goli încărcătorul, trăgând *în față*. Un al doilea Cowl apăru peste balustrada din față, în timp ce celălalt ocolea cumva câmpurile protectoare, în spatele lui Tack. Gloanțele autoghidate se repeziră ca un roi de albine spre a doua creatură. Urmă o mișcare amețitoare a mâinilor și gloanțele cotiră spre pasarelă, unde explodară. Doar o rachetă, una singură, explodă în carapacea neagră.

Și cu asta, jocul se termină.

O mână neagră îl prinse pe Tack de gât din spate și-l izbi de perete cu atâta forță, încât îi frânse oasele și-i rupse pielea, în timp ce cealaltă mână îi smulgea centurile, costumul și toate armele. Apoi, Cowl îl aruncă dezbrăcat pe podeaua de grătare. Degetele ascuțite coborâră, străpungând pieptul lui Tack înainte să se închidă, și Cowl îl luă pe sus, ca și cum ar fi ridicat un mănunchi de sticle de lapte goale. Tack încercă să riposteze, până când Cowl îl izbi cu capul de un perete, oprind orice încercare de rezistență. În timp ce-și pierdea cunoștința, Tack își spuse că era timpul să moară. Dar moartea nu era un lux pe care Cowl avea să i-l permită.

Umbratanii veniră și cercetară casa, în timp ce Aconite stătea cu brațele ei inegale încrucișate, privindu-i în tăcere. Când percheziția se încheie, rapid și eficient, conducătorul ieși și se opri în fața lui Aconite. Makali era o femeie acră și Polly presupuse că asta se datora faptului că avea ambele brațe protetice, ceea ce însemna că ea nu poseda gena regenerativă și, în consecință, era un tip inferior de umbratan. În epoca lui Polly, ar fi fost privită drept o frumusețe exotică, cu pielea ei perfectă și albă, cu părul negru și ochii de culoarea levănțicii. Și totodată, un atlet deosebit, posedând viteza și forța oamenilor din viitor. Dar din punct de vedere umbratan, până și Aconite îi era superioară genetic.

— Tu ești inviolabilă, spuse femeia, în limba heliotană.

— Asta este ideea fratelui meu, replică Aconite.

Nandru îi spuse lui Polly:

„Acele explozii. Ceva le-a declanșat noaptea trecută, dar în mod sigur nu a fost un atac heliotan direct, altfel acum am sta într-un pustiu radioactiv."

Polly spuse în gând, din locul în care stătea, cu genunchii strânși la piept:

„Probabil un mic conflict de exterminare. Umbratanii vor mereu să stabilească clar care dintre ei urinează mai sus."

Femeia își flutură carabina retezată spre Polly și spre cei patru însoțitori ai ei, care stăteau într-un grup strâns.

— Dar ei nu sunt.

Aconite clătină încet din cap.

— Ce s-a întâmplat?

— Un asasin. Un om din secolul douăzeci și doi, care a venit prin intermediul unui tor.

Femeia se întoarse și o privi fix pe Polly, pentru o clipă.

— Dar un om cu îmbunătățiri heliotane. Nu putem decât să presupunem că fragmentul de tor s-a regenerat, căci se știe unde sunt toți torii activi.

— Dar torii viitori? întrebă calm Aconite.

Întrebarea păru să o descumpănească pe femeie. Fața ei se înroși și păru gata să o lovească pe Aconite, însă își controlă impulsul.

— Știi că asta este imposibil. Probabilitatea unui viitor paralel a intrat sub interdicție temporală în momentul în care Cowl a făcut marele salt. Nu există suficientă energie în univers.

„Tu înțelegi ceva din toate astea?" întrebă Nandru.

„Trebuie să gândești superficial, așa încât să nu te legi de amănunte. Încă nu sunt capabilă să gândesc în cercuri, dar este așa cum a spus Aconite: trebuie aplicată întotdeauna regula actualității."

„A actualității. Pur și simplu nu are sens."

„Dar suntem aici, nu?"

— A fost ideea lui Cowl să veniți și să-mi percheziționați casa? o întrebă Aconite pe Makali.

Femeia păru stânjenită de întrebare.

— El nu ar obiecta niciodată la aceste precauții.

— Deci nu a fost ideea lui...

Aconite se uită fix la ea, înainte să continue.

— Fratele meu, nefiind un monument de răbdare sau încredere, are un sistem automat programat să anihileze orice

tor și pe purtătorul acestuia, dacă ajung în afara capcanei. Am văzut racheta trasă de acel sistem, cu două zile în urmă. De obicei, asta înseamnă că torul era defect sau că a trecut cineva care nu ar fi trebuit să treacă. Am văzut și exploziile recente din interiorul citadelei. Este evident că a sosit un asasin, care a intrat direct, ca să-și execute misiunea. Și atunci... de ce percheziționați casa *mea*?

— Nu vei fi întotdeauna intangibilă. Într-o zi, Cowl se va sătura de intervențiile tale și acea zi va fi o bucurie pentru mine.

Femeia se întoarse brusc cu spatele, iar însoțitorii ei o urmară, când porni înapoi spre râu, unde aștepta o sanie plutitoare.

Aconite făcu semn spre cei patru oameni salvați, așezați alături de Polly, indicându-le că puteau reveni la sarcinile lor. Pe Polly o chemă la ea.

— Du-te cu Tacitus și supravegheați citadela. Dacă este aruncat cineva, nu am nici o îndoială că va fi mort și posibil nici măcar intact, dar vreau să aduceți aici cât de mult se poate din cadavru.

— Ce te aștepți să găsești?

Polly îi adusese deseori cadavre lui Aconite pentru examinare post-mortem, căci sora lui Cowl căuta aceleași lucruri ca și acesta, deși din motive diferite.

— E posibil ca Makali să fi dezvăluit mai mult decât i-ar plăcea lui Cowl, atunci când a vorbit despre fragmente de tor regenerate și despre îmbunătățiri heliotane. Aceasta este o ocazie fantastică pentru mine să evaluez extinderea tehnologiei heliotane paralele și eventual să aflu ce se poate întâmpla în anii ce urmează.

— Nodul? spuse Polly.

Startul acelui moment crucial se apropia și, deși valvele geotermice uriașe ale lui Cowl îi asigurau acestuia cantități uriașe de energie, ele nu ar fi reprezentat nici unu la sută din

cantitatea necesară ca să-l ducă din nou în trecut, dincolo de Nod. Din câte înțelegea Polly, Cowl folosise fiara torului pentru generarea energiilor vorpale necesare ca să-l aducă înainte de Nod prima dată, iar în acest proces fusese necesară și energia rezultată din distrugerea nucleară a lui Callisto, o lună a lui Jupiter.

— Exact, Nodul.

— La ce te aștepți? întrebă Polly.

— Orașul pe care l-ai văzut în timpul călătoriei tale. Așa cum am discutat înainte, reprezintă, fără îndoială, punctul terminus al găurii de vierme și, în consecință, va fi folosit ca sursă de energie pentru heliotani și ca bază din care își vor lansa atacul împotriva fratelui meu. Acum este un moment critic. Până în prezent, nu a reușit să descopere sursa paradoxului de omisiune și să afecteze viitorul în vreun mod. La Nod, asta se poate schimba și tot acela este momentul în care heliotanii îl consideră ca fiind cel mai periculos pentru ei. Vor folosi toate resursele de care dispun ca să-l oprească.

Thote îi spusese lui Polly că fratele ei încerca să distrugă viitorul, astfel avansând teoria că voia o linie temporală ocupată numai de cei ca el. Aconite pretindea că nu știa dacă heliotanul credea asta cu adevărat sau dacă era o minciună care să scuze agresiunea lor. Polly aflase de la Aconite că adevăratul motiv al acțiunilor lui Cowl era mai complicat. O examină mai atent pe femeia heliotană, realizând că ceva rămăsese nespus. Că Aconite știa mai multe decât spunea.

— Înțeleg, răspunse Polly, apoi se duse să-l ia pe Tacitus.

În timp ce se îndepărta, realiză și faptul că Aconite se referise întotdeauna la heliotani, ca și cum ea nu ar fi fost o membră a acelei rase. Și totuși, după atâta timp, Polly tot nu știa cu care tabără ținea Aconite.

O dată cu dispariția fluxului sporit de adrenalină, Tack

începu să realizeze cât de rău era rănit și să simtă durerea. Avea umărul drept dislocat, în mod sigur câteva coaste erau rupte, căci le simțea mișcându-se în timp ce Cowl îl căra ca pe o sacoșă cu cumpărături spre podeaua de dedesubt. Fiecare dintre degetele ascuțite ale preterumanului penetrase mușchiul intercostal al lui Tack. Glezna stângă plesnise când îi fuseseră smulse ghetele și avea o fractură de craniu, din momentul în care Cowl îl izbise de perete. Dar nu-și pierduse cunoștința, căci acesta era un lux pe care programarea lui heliotană nu i-l permitea. Pierderea cunoștinței nu servea nici unui scop, căci ei îl voiau funcțional până în ultima clipă a vieții. Cu toate acestea, nu consideraseră util să-i extirpe capacitatea de a simți durerea, căci și aceasta servea unui scop.

Când ajunseră la nivelul inferior, Tack văzu câțiva umbratani înarmați plecând, ca răspuns la un ordin tăcut al lui Cowl. Tack realiză că heliotanii, la fel cum nu-l dotaseră cu o armă potrivită ca să tragă un foc de la distanță în acel monstru, nu-i oferiseră nici șansa de a-și lua singur viața, în caz că era capturat. Știa ce urma acum: ceea ce se întâmpla invariabil în toate situațiile de acel gen. Avea să fie interogat, fără milă.

Cowl îl aruncă pe podea, apoi, pentru o clipă, păru să-și piardă interesul față de el. Se duse la un panou de comandă vorpal și își apăsă mâna în suprafața sclipitoare și turtită a acestuia. Tack se uită în jos, la piept, și văzu cum îi curgea sângele. Nu fusese secționată nici o arteră, așa că moartea binecuvântată nu avea să vină în acest mod. Poate că, dacă ar fi putut apăsa un deget în interior, să găsească o astfel de arteră..., dar gândul dispăru ca o ceață, aproape imediat ce apăruse. În loc de asta, începu să examineze camera.

Peste tot, în jur, erau uși închise, dar se îndoia că ar fi reușit să ajungă la vreuna și cu atât mai puțin să o deschidă. Aproape de el, podeaua cobora în pantă, spre un fel de ghenă de gunoi, tăiată în întuneric. Se uită fix la aceasta,

nedumerit de impulsurile conflictuale din creierul lui. Posibilitatea de evadare apăruse, apoi se dispersă din nou. Cowl se întoarse, înălțându-se deasupra lui, iar într-o mână ținea două obiecte: bombele nucleare tactice.

— Credeau că *tu* vei reuși să mă ucizi?

Vocea era șuierătoare și părea să provină din aerul din jurul creaturii întunecate. Apoi, Cowl se apropie, cu o mișcare atât de rapidă, încât nu putea fi urmărită din priviri. Îl prinse pe Tack cu o mână de gât și-l ridică brutal în picioare. Tack gemu, simțind durerea produsă de oasele frânte și organele rănite. Se uită în jos și văzu cum cele două bombe țopăiau pe podea, iar carcasele lor se deschideau. Ridică din nou privirea și văzu chipul lui Cowl în fața lui, sclipind negru și extrem de neted, până când pe el apăru o linie despărțitoare. Apoi, gluga se desfăcu și se deschise, într-o parte și în cealaltă, dezvăluind coșmarul de dedesubt.

Ochii negri erau lipsiți de pleoape și un set dublu de maxilare se deschidea în fața unei guri ce conținea un șir de dinți ascuțiți. Între gură și ochi, alte organe își întindeau tentaculele subțiri ca firele de păr, mici spatule și solzi alunecători de chitină care dezvăluiră pentru o clipă niște cavități roșii și alte lucruri moi și neidentificabile care tremurau nerăbdătoare.

Tack încercă să se tragă într-o parte, dar același succes l-ar fi avut dacă s-ar fi luptat cu o statuie de fier mișcătoare. Grozăvia aceea îl trase mai aproape, îi întoarse capul într-o parte și coborî pe lateralul feței lui. Simți cum mandibulele îi sfârtecau gâtul și obrazul. Împingând și măcinând, ceva intră cu forța în urechea lui, adăugând o nouă durere valurilor agonizante tot mai mari, care îi invadau corpul. Urlă și încercă din nou să se lupte, dar o sondă tare atinse un nerv, producând o agonie atât de incandescentă, încât brațele și picioarele îi paralizară. Tack urlă repetat, până când ceva pătrunse în ceafa lui, se cuplă la conectorul de interfață și îi anulă această capacitate. Apoi groaza crescu și mai mult, Tack

simțind cum mintea îi era desfăcută bucăți și fiecare bucată era cercetată cu minuțiozitate.

Amintire după amintire apărea, pentru a fi examinată de Cowl. Tack retrăi momentul primei amintiri conștiente: un copil cu minte de ucigaș și o loialitate de neclintit. Se derulară misiune după misiune: asasinatele, înscenările, interogatoriile și bătăile, dar pentru Cowl acestea nu meritară decât o examinare rapidă. Totuși, toate evenimentele care aveau legătură cu torul fură cercetate minuțios și Tack simți amuzamentul acid al lui Cowl față de tot ce se întâmplase înainte de primul salt în timp al lui Tack. În timp ce acest studiu continua, Tack simți cum Cowl începuse să sape prin programarea realizată de guvernul unionist și apoi prin cea heliotană. Producea găuri mari prin ele, aruncând porțiuni mari ca fiind irelevante, studiind alte secțiuni și desfăcându-le în cele mai mici elemente ale lor.

Cowl urmări foarte atent momentul în care Călătorul îl bătuse până la leșin și evenimentele următoare. Fulgerări de umor negru invadară mintea lui Tack, când fu dezvăluită o parte din minciunile care i se serviseră. Tack începu să vadă cum fusese manevrat cu viclenie pentru acea misiune, încă de la început. Cât de întunecați fuseseră zugrăviți umbratanii și Cowl, și cât de sfinți păruseră heliotanii, în misiunea lor de a salva lumea. Tack fu străbătut de un acces de mânie, când se ajunse la distrugerea lui Pig City. Iar prelegerea de istorie ținută de Saphothere după aceea se inversă în capul lui Tack, când acesta absorbi punctul de vedere al lui Cowl heliotanii făceau presiuni pentru a obține dominația, împotriva politicii independente a umbratanilor, Cowl fiind forțat să-și folosească acele capacități imense în serviciul heliotanilor, sub amenințarea de a fi distrus din cauza deformărilor sale genetice, chiar dacă acestea îl făceau să fie superior din punct de vedere fizic și mental chiar heliotanilor, modul în care Cowl oferise umbratanilor o cale de scăpare și propria

evadare dincolo de Nod. Dar Tack nu înțelegea râsul găunos al creaturii întunecate, ca reacție la presupunerea heliotană că el încerca să elimine istoria umană.

Mai târziu, în Sauros, Cowl derulă fiecare conversație, fiecare imagine, adunând date utile pentru atac, pentru mijloacele necesare ca să zdrobească. În New London, la fel, iar Tack simți că ultimele elemente ale programării Pedagogului erau extrase din el și erau studiate intens. O conversație dintre Tack și Saphothere stârni un interes special din partea lui Cowl:

„...Valva și gaura de vierme sunt legate în mod inseparabil și nici una dintre ele, odată creată, nu mai poate fi oprită. De fapt, nu există nici un mijloc fizic prin care să poată fi oprită valva, deoarece câmpurile antigravitaționale care o mențin pe poziție focalizează totodată fasciculul – așa cum ți-am spus. Dar, dacă ai opri-o, gaura de vierme s-ar prăbuși în mod catastrofal, și Sauros ar fi șters de pe fața Pământului, din cauza efectului de recul. De asemenea, dacă gaura de vierme s-ar închide singură, impulsul de energie ar vaporiza New London. În consecință, proiectul presupune o conlucrare totală."

Cowl petrecu apoi o veșnicie cu imaginea lui Maxell, înainte să renunțe furios la ea.

Întors în Sauros, Cowl urmări atacul fiarei torului din cealaltă parte.

În tot acest timp, elementele tot mai răvășite ale minții lui Tack căzură într-un fel de abis mental, golite chiar și de ideile cu care orice om se naște și golite de programare. Și apoi se reconectară, mai întâi cu imperativul supraviețuirii, apoi cu dorința nereținută de a obține libertatea adevărată.

Tack simți la nivel subliminal o buclă generată de Cowl, care găsise ceva important într-o conversație și o viziona iar și iar.

Palleque: *„Dacă apărea cu trei ore mai devreme, Cowl*

ne-ar fi putut distruge de tot. Dar fiara torului nu va mai putea trece acum, când am revenit la putere maximă."

Saphothere: *„Saltul?"*

Palleque: *„Mda. E ca și cum ai merge pe partea de sus a unei fântâni și totul s-ar amesteca. Alimentarea constantă cu energie nu poate fi oprită, așa încât condensatorii trebuie consumați la limită, înainte să putem opri și să stabilizăm. De data aceasta, ne-a luat o oră, înainte să putem ridica din nou câmpurile energetice."*

Apoi, amuzamentul răutăcios al lui Cowl, la răspunsul lui Saphothere: *„Cred că îmi ajunge cât am auzit"*.

Piciorul lui Tack lovi brusc podeaua și durerea îl fulgeră din glezna ruptă, dar era prea secătuit fizic ca să urle. Se rostogoli pe o parte, simțind în gură gustul de sânge. Cowl se întorsese cu spatele, iar fața i se închisese. Tack înțelese, la un nivel subconștient, că ființa avea acum ceea ce dorise, căci lăsă mintea lui Tack să cadă ca zăpada în întuneric.

Pentru Tack, evadarea era acum un obiectiv instinctiv, deși înainte programarea nu-i permitea asta. Se împinse într-un cot. Își simțea interiorul capului plin cu nisip și nimic nu avea vreo logică. Observă cu vederea încețoșată cum Cowl se întorsese la pupitrul lui de comandă vorpal și că deasupra acestuia aerul tremură și se desfăcu într-un peisaj viu, de coșmar. Acționând la un nivel în totalitate animal, Tack se trase în spate, ajunse la panta din podea și se uită lung la tunel. Se împinse peste margine și începu imediat să alunece pe suprafața fără frecare a pantei, icnind de durere când lovi cu umărul buza tunelului în care fusese proiectat. O coborâre scurtă prin întuneric, urmată de o lumină galbenă strălucitoare și de sclipirea aurie a mării de dedesubt. Tack căzu pe o lespede, încercă să se prindă de ceva, dar nu găsi nimic și căzu mai departe, în cele din urmă lovind marea. Recunoscu durerea ascuțită din piept ca fiind produsă de o coastă ce îi perfora plămânul. În timp ce se scufunda,

nu avea ce respirație să-și țină, așa că inhală apă de mare. Singurul lui gând coerent, în timp ce se înneca, era unul triumfător:

„Am scăpat."

Inginerul Goron se uită fix la semnalul „SECURITATEA CELULEI OPRITĂ" de pe una din sferele lui de control, până când acesta dispăru, apoi își luă mâinile de pe coloana de comandă și privi în jurul camerei de control din Sauros, observând cât de mult fusese redus personalul lui. Pierderea lui Vetross, ucisă în mod iremediabil de Cowl, fusese neașteptată, deși Goron se așteptase la pierderi. Doi dintre tehnicienii de legătură directă fuseseră trași morți din conexiunile lor vorpale, după atacul ulterior al bestiei. Iar acum Palleque, pe vremuri cel mai de încredere ajutor al lui, era într-o celulă, așteptând un interogatoriu pe care se părea că Goron îl tot amâna. Cel puțin Silleck era încă alături de el, iar înlocuitorii lor păreau destul de competenți. Își întoarse atenția spre coloana de comandă.

Nivelurile de energie urcaseră deja la optzeci la sută din necesar și calculă că în scurt timp urmau să fie gata să transfere Sauros. Toate frecvențele de câmp la care avusese acces Palleque fuseseră schimbate și după aceea toate sistemele de armament fuseseră mutate pe un circuit separat, așa încât să nu fie dependente de valva de energie din gaura de vierme.

— Cât mai durează? o întrebă pe Silleck.

— O oră și paisprezece minute. Vom face o extindere, de această dată? întrebă femeia, care era închisă în mașinăria vorpală.

— Da. O treime de an-lumină.

— Bine. Împingem pentru ultima dată.

Goron își întoarse acum atenția spre omul care stătea la consola lui Palleque.

— Theldon, totul este stabil?

— Da, Inginerule, răspunse bărbatul, fără să ridice privirea.

— Şi toţi cunosc acum locaţia celui mai apropiat generator de transfer?

Acum, Theldon se uită în jur:

— Ne... vă aşteptaţi la probleme?

— Ultimul atac al fiarei torului a fost puţin cam prea aproape de timpul nostru vulnerabil. Cred că am reuşit să-l împiedicăm pe Palleque să spună că avem un astfel de timp vulnerabil, dar e mai bine să fim prudenţi.

— E în regulă pentru voi, mormăi Silleck. Voi nu trebuie să vă detaşaţi nodurile interfeţei vorpale, înainte să mergeţi la generator. Dacă se întâmplă ceva, mă îndoiesc că voi putea ieşi la timp.

Goron se strâmbă.

— Vei fi bine, zise el, încercând să pară cât mai încrezător. Şi acum, ţine lucrurile sub supraveghere pentru o vreme. Trebuie să fac ceva, dar nu voi lipsi mult.

Se întoarse de la coloana de comandă şi porni spre platforma liftului, conştient de privirile curioase ale camarazilor lui. În timp ce cobora din camera de comandă, se simţi ca un trădător.

Traversând nişte pasarele şi rampe mobile, ajunse repede la unul din centrele de aprovizionare care împânzeau Sauros, observând din mers diverşi cetăţeni ai oraşului care îşi vedeau de treburile lor. Avea un gust amar în gură, pentru că ceea ce pusese el în mişcare cu atât de mult timp în urmă acum se apropia de finalizare. Realitatea era acum mai dură.

Uşa centrului de aprovizionare se deschise când puse palma pe încuietoare, fără să mai ceară o altă confirmare a identităţii. Înăuntru, merse în lungul şirurilor cu piese de schimb, necesare pentru numeroase sisteme diferite din oraş, până când ajunse la un raft cu containere goale. Goale cu

excepția unuia. Acesta se deschise și el, când îl atinse cu palma, iar în el se afla un singur mecanism. Era greu, avea forma unui transformator cu margini rotunjite și îi încăpea perfect în palmă. Îl luă, cântărindu-l în mână, apoi îl băgă în geanta de la brâu și ieși din centrul de aprovizionare.

După o altă traversare a pasarelelor și a rampelor, ajunse în secțiunea rezidențială a orașului. Ușa pe care o căuta era diferită de toate cele care se deschideau automat la apropierea locatarilor, fiind blindată și având rama sudată recent. Ajuns la ea, își apăsă mâna pe încuietoare și, spre satisfacția lui, nu obținu nici o reacție. Scoase o cheie mică și o introduse în încuietoarea manuală de lângă cea de siguranță. O răsucire, și ușa se desprinse șuierând. O trase spre el, păși înăuntru și o închise rapid în urma lui, înainte să se întoarcă spre unicul ocupant al apartamentului.

— Am observat că sistemul de securitate a fost oprit, spuse Palleque, lovind cu pumnul în plasa ce acoperea unica fereastră din apartament, pe care el se uita afară.

Doar cu o oră în urmă, încărcătura din plasă l-ar fi aruncat în capătul celălalt al camerei.

— Mă întrebam dacă te așteptai să încerc să evadez.

Palleque vorbea fără să se întoarcă spre Goron.

— Dacă aș fi încercat, mă îndoiesc că aș fi supraviețuit prea mult acolo, afară. Se pare că mulți dintre camarazii mei heliotani mă urăsc și se întreabă de ce amâni interogatoriul.

— În aparență, sunt prea ocupat cu organizarea saltului nostru în Triasic. Oricine nu e satisfăcut de această explicație va pune întârzierea mea pe seama unei anumite reticențe.

Palleque se întoarse, în sfârșit, spre el.

— Saltul... este iminent?

— O oră, acum chiar mai puțin.

Palleque lăsă să-i scape un răsuflat încordat.

— Atunci, se va termina în curând.

— Nu și pentru tine.

Goron scoase dispozitivul din geantă și-l așeză pe masa din fața patului lui Palleque.

— Un generator de transfer. Ce locație?

— Aceeași cu a celorlalți, răspunse Goron.

— Asta este riscant și poate să ne trădeze jocul.

— Este un risc pe care sunt pregătit să mi-l asum.

— Dar eu sunt? Fiara torului a înhățat-o pe sora mea ca și cum ar fi fost un nimic și eu sunt pregătit să mor, ca să obțin răzbunarea.

Goron îl privi direct.

— Da, îți cunosc hotărârea.

Privirea lui alunecă spre brațul și apoi spre mâna lui Palleque.

Palleque se uită la bandaj, apoi își ridică mâna acoperită într-o mănușă chirurgicală.

— Trebuia făcută asta, pentru veridicitate, ca întotdeauna. Mă voi vindeca destul de repede, căci am gena regenerativă, deși nu mă așteptam să am ocazia să se întâmple asta. Să sperăm că nu ai stricat ceva, prin faptul că nu m-ai ucis de la început.

— Nu suntem departe de punctul în care toate aceste subterfugii vor fi irelevante. Nu am nici o îndoială că Cowl a extras deja toate informațiile necesare de la purtătorul de tor. Acum, nu ne mai rămâne decât să ne îndeplinim sarcina până la capăt.

Palleque se apropie și ridică generatorul de transfer.

— Sunt surprins că ai unul în plus.

— Am avut grijă să existe unul, răspunse Goron.

Făcu semn cu mâna spre apartamentul care aparținuse lui Palleque și care acum reprezenta celula acestuia.

— Meriți mai mult decât să mori aici, zise el și se întoarse să plece.

— Goron, zise Palleque, oprindu-l. Noroc!

— Să sperăm că nu avem prea multă nevoie de așa ceva, replică Goron, ieșind din celulă.

Capitolul 18

Palleque:

Ca și cum nu ar fi fost și el dispus să-și sacrifice viața pentru asta, fratele meu, Saphothere, consideră că eu caut cu prea mult fanatism răzbunarea pentru moartea surorii noastre, Astolere. El pune pe seama lui Coptic și a lui Melan faptul că am devenit agentul lui Cowl. Dar cei doi nu sunt acceptați cu adevărat de umbratani. Din fericire, fanatismul meu de fațadă îl împiedică să pună mai multe întrebări. Am fost întotdeauna spionul lui Cowl și am rămas în legătură cu el. Războiul distrugător dintre umbratani și heliotani este o irosire totală și l-am considerat pe preteruman ca fiind candidatul ideal să ne conducă. Eu am fost cel care a transmis tehnologia transferului umbratanilor, ca să le permit să scape de opresiunea heliotană, și am mai făcut și multe altele. Cowl a fost bănuitor la început, dar, după ce a aflat că eu, aparent, nu știam ce s-a întâmplat cu sora mea, a lansat povestea că ea, împreună cu întreaga populație de pe Callisto, se află cu el dincolo de Nod. M-am înșelat: lui Cowl îi pasă prea puțin de viața umană, ca să ne conducă. Și trebuie oprit sau chiar mai mult.

Când îl aduseră la țărm, și Tacitus începu să-i scoată apa din plămâni, Polly făcu un pas în spate, mâna îi coborî spre electrocutorul din geanta impermeabilă de la șold și

apoi alunecă spre cuțitul din teaca de alături. Tacitus nu observă această mișcare, căci cel pe care îl salvaseră începuse să tușească apă de mare și sânge din plămâni, iar romanul, așa cum fusese învățat, îl întoarse în poziția de revenire.

— Este surprinzător că acest om este încă în viață, comentă romanul, în limba heliotană pe care o vorbeau cu toții acum, după o ședință de instruire prin conectare la mașinăria Pedagog a lui Aconite.

Tacitus îl prinse apoi pe bărbat de mână, își plasă piciorul la subsuoara acestuia și, trăgând și rotind, îi deplasă la loc articulația umărului. Bărbatul salvat gemu, căzu înapoi în poziția anterioară și își ridică genunchii la piept.

— Numele lui este Tack. El este omul despre care ți-am vorbit mai demult, ucigașul pe care l-am tras după mine, timp de câteva salturi, îi spuse Polly.

Nandru interveni, vorbind cu voce tare, printr-o legătură stabilită cu Viespea, la scurt timp după salvarea lui Polly:

— Și acum lucrurile au devenit clare. Îți amintești că o bucată din torul tău, încă în fază de creștere, a rămas înfiptă în încheietura acestui ticălos unionist?

— Tot nu înțeleg de ce merită să fie salvat, zise Polly.

— Lucrurile s-au schimbat și acum știm cu toții atât de multe în plus, răspunse Tacitus, ridicând privirea. Acum și aici, aș salva chiar și dușmani ai Romei, dacă ar supraviețui tratamentelor lipsite de blândețe ale lui Cowl.

— Ai auzit, Polly? întrebă Nandru. Sper că da, căci tocmai am informat-o pe Aconite că prietenul nostru Tack este încă în viață. Haide, știi foarte bine că asasinii guvernului unionist nu sunt colegii mei de joacă preferați, dar vreau să aud ce are de spus acesta în apărarea lui.

Polly lăsă mâna să-i cadă de pe cuțit, fără să fie foarte sigură ce emoții simțea. Era furie, da, căci omul acesta încercase o dată să o ucidă, dar acea furie nu mai era ceva sălbatic în sufletul ei. În definitiv, unde ar fi ajuns ea fără Nandru

și fără acel individ? Ar fi putrezit într-un pat și poate ar fi recurs la ac, așa cum procedase Marjae, făcând sex cu oficiali ai guvernului pe alei dosnice sau țintuită de un perete, coborându-și prețul pe măsură ce punctele ei de atracție scădeau. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât sentimentele ei deveneau ambivalente.

— Haide, să-l urcăm pe Viespe, se hotărî ea brusc.

Nandru spuse, de data aceasta numai pentru Polly:

„Bineînțeles, nu cred că va trăi prea mult, dacă umbratanii sau Cowl află că este încă în viață. Iar dacă ei nu știu deja asta, o vor afla destul de curând".

Polly și Tacitus îl ridicară pe Tack și-l aruncară în compartimentul din spate al Viespii. Examinându-l, Polly văzu că rănile lui erau numeroase. Avea în mod sigur o fractură externă a gleznei, căci acolo osul îi ieșea prin piele. Din rănile adânci din piept îi curgea sânge, iar scanerul medicinal pe care îl presase Tacitus pe gâtul lui arăta că semnele lui vitale erau extrem de neregulate. Dar era improbabil că avea să moară irecuperabil, căci, chiar dacă i se oprea inima, Viespea avea facilitatea de a se conecta la gâtul persoanei și de a asigura un fluid hematic oxigenat, care să circule prin creier. Și asta era tot ce-i trebuia lui Aconite ca să mențină o persoană în viață. Restul reparațiilor le putea efectua în laboratorul ei chirurgical.

Porniră înapoi spre casa gazdei lor, privind din când în când în urmă, ca să vadă dacă exista vreo activitate deosebită în citadela lui Cowl. Dar totul rămase liniștit pe mare, ca și cum, după ce ar fi scuipat afară rămășițele indigerabile ale unei mese, locul se pregătea acum pentru masa următoare. Când ajunseră acasă, Aconite și ceilalți le ieșiră în întâmpinare.

— Un alt bărbat, pufni Cheng-yi, înainte să se întoarcă înăuntru.

Lostboy se uită lung și atent la Tack, înainte ca ceva să percuteze în mintea lui. Își ridică brusc capul și arătă spre mare.

— Fiara.

Se întoarseră cu toții să se uite.

Polly se mirase de liniștea dinainte și acum realiză de ce. Umbratanii își încetau de obicei operațiunile constante de întreținere a citadelei și fugeau în camerele interioare sigure de câte ori Cowl folosea toată energia valvelor geologice, pentru a face legătura cu fiara. Acum, aerul din jurul citadelei părea plin de distorsiuni și de întrezăriri ale unor forme de coșmar, acolo unde fiara pătrundea în real.

— Vine după *el*? întrebă Ygrol, îndreptând un deget spre Tack, care era inconștient.

Aconite negă din cap.

— Cowl nu ar consuma atâta energie pentru asta. Ar trimite-o pe Makali aici sau ar trage o rachetă direct, dintr-unul din tunurile citadelei.

Nandru spuse, prin Viespe:

— Dar sunt sigur că nu e o coincidență.

— Sigur că nu, răspunse Aconite. Fără îndoială, Cowl acționează în urma informațiilor obținute de la acest nou-venit.

Își studie minicomputerul și continuă:

— Prietenul nostru de aici are mintea făcută praf.

Îl duseră pe Tack înăuntru și-l întinseră pe masa chirurgicală a lui Aconite. Polly părăsi camera ultima, în timp ce Aconite începuse să-și pregătească mașinăriile medicale.

— El este cel pe care l-am tras după mine..., cel care a încercat să mă ucidă, zise ea.

— Nandru m-a informat, spuse Aconite. Fii sigură că nu mai este același individ. Cel care te-a atacat era un automat uman programat de guvernul vostru totalitar. De atunci, dacă nu mă înșel, automatul a fost reprogramat de heliotani. Și apoi, din nou, programele și o mare parte a minții lui au fost făcute bucăți de Cowl. Nu știu cât a mai rămas din el. S-ar putea ca, atunci când voi termina, să fie doar un alt Lostboy.

Polly înclină ușor din cap și părăsi camera.

Foamea ei era imensă, dar, de fiecare dată când se hrănea, se împingea și mai departe în jos pe panta probabilității, și totuși știa că, dacă ar fi reușit cumva să se hrănească suficient de mult, lucrurile s-ar fi schimbat pentru ea. Gândind, ca întotdeauna, în cinci dimensiuni, era conștientă că dispariția o aștepta la ambele capete ale acelei linii temporale. Dacă permitea conștiinței sale să cadă în trecut, aceasta ar fi căzut la începutul ei secundar – din clipa în care se materializase, în Precambrian. Împingând în viitor, găsea o înfometare lungă și lentă, într-o lume în care rămăsese singura formă de viață, la moartea ei rezultând o trunchiere a acelei realități paralele în vorpal și, în consecință, în termeni temporali. Numai aici, menținându-și acea poziție în ceea ce definise ca fiind *acum*, unde primea energia necesară ca să urce pe pantă, își putea menține viața temporală. Acum, și numai acum, energia pe care o primea era imensă. Și continua să crească.

Creatorul voia ceva de la ea, așa cum voia întotdeauna, dar fiara era mereu extrem de recunoscătoare și adoratoare. De fiecare dată când el voia ceva, șansa de a se hrăni depășea cu mult orice durere simultană. De multe ori, fiara pierduse părți ale propriei mase, din cauza atacurilor inamicilor, dar hrănindu-se, primea masă biologică din realitățile alternative aflate mai jos pe panta probabilității, și aceasta, deși nu era proporțională cu cantitatea pierdută, îi satisfăcea nevoia nesfârșită de *hrană.* Însă de data aceasta era ceva diferit. Acum i se promitea o hrănire nereținută cu inamici, posibilitatea de a elimina întreg sistemul de viață al unei realități paralele, fără nici o consecință – miliarde de vieți umane și o masă biologică uriașă, cu care putea realiza... *totul.*

Sorbind din izvorul de energie, fiara torului își împinse masa peste acele realități alternative pe care le golise anterior și care fuseseră cauza căderii ei în jos pe pantă. Se

manifestă astfel pe cerurile Pământurilor goale, o străfulgerare de iad organic, înainte să facă saltul următor. Într-o lume în care marea era ocupată numai de organisme monocelulare, pluti în jurul unui alt izvor de energie, bând tot ce era în el, la fel cum epuizase, cu milenii în urmă, primul izvor.

Substanța fiarei se trase departe de punctul ei secundar de început și din acel viitor al propriei morți. Pluti într-un val de țesut viu, de kilometri întregi înălțime, peste un continent gol, despărțind lanțurile muntoase și distrugând câmpiile. Furtunile se opuneau înaintării ei, formațiunile de nori fierbeau pe cer, deasupra ei, iar fulgerele îi brăzdau pielea. Apoi, ajungând la oceanul care înconjura continentul, acest val se desfăcu într-un haos de guri înfometate, ca niște balene, care plonjară în apă și creară în fața lor un al doilea tsunami. Se întinse în ocean și se hrăni, absorbind kilotone de masă biologică, digerând lacuri de mâl organic, provocând un apocalips global. Numai fierbințeala gurilor vulcanice îi devia înaintarea, la fel ca aburul exploziei dintr-un lanț de insule vulcanice, inundate acum de val. La izvor, substanța curgea din ce în ce mai încet. Apoi, cu un tunet care provocă uragane peste masa agitată a fiarei, curgerea încetă. Dar acum fiara se întâlnise deja cu celălalt capăt al ei, în cealaltă parte a planetei și ocupase total acest Pământ alternativ.

O femeie cu piele cenușie se înălța deasupra lui. O recunoscu, într-un fragment al minții. La piciorul mesei văzu tentaculele cărnoase, ca de sepie, ce ieșeau din carapacea unui echipament chirurgical și simți atingerea lor umedă pe picior. În timp ce biomașinăria îi întărea glezna, durerea îi recompuse pentru o clipă capacitatea de a răspunde la senzații și găsi suficientă energie să urle și să țâșnească în sus. O mână grea cu trei degete îi liniști protestul prin simpla ei imagine, mai mult decât prin presiunea exercitată asupra pieptului său, ca să-l împingă înapoi pe spate.

— Mă surprinzi, spuse ea.

Tack îi privi mâinile inegale și nu găsi la început nici un înțeles în cuvintele ei. Apoi ceva plesni în mintea lui și înțelese.

— De ce? pronunță hârâit.

Dar întrebarea nu îi era adresată ei.

„De ce exist? De ce se întâmplă asta? De ce există totul?"

— Văd că punctul tău de închidere este setat undeva deasupra celui produs de traumă. Cred că a fost o îmbunătățire deliberată, dar crudă.

Asta nu avea nici un înțeles pentru el. Clipi și ascultă sunetul furtunii de afară.

— Eu sunt Tack, spuse încet, pentru sine, fără a fi sigur ce însemna asta.

Mintea lui era formată din monade deconectate, care acum se formau una față de cealaltă și căutau conexiuni. La un anumit nivel realiză că se reconstruia singur, dar nu în același mod ca înainte. Era ca o casă demolată, reconstruită cu aceleași cărămizi, însă o casă în care cărămizile individuale nu se aflau în exact aceeași poziție. Fundațiile rămâneau, dar Tack avea amintiri ale unor lucruri care nu-l mai controlau, descoperi goluri și căută structură. Cu toată furia și dragostea unui om viu, el încercă *să existe* și se temu și simți o dorință imensă.

— Iată. Anestezicul nu merge, dar asta, da.

Un întuneric interminabil, plin de structuri uriașe care cădeau unele peste altele și se contopeau. Apoi o sete teribilă și o mână masivă care îi sprijinea capul, ca să atingă marginea rece a unui pahar lipit de buzele sale. Bău apa rece.

Mai înainte o văzuse pe fata folosită de Nandru Jurgens și pe care Directorul lui de Operațiuni îi ordonase după aceea să o ucidă, dar își spuse că fusese doar o halucinație. Însă existența acelei femei cu piele cenușie, cu mâini ciudate și ochi aurii pătrunzători nu o putea nega. Se uită la ea,

în timp ce femeia retrăgea paharul și acționă o comandă de ridicare mai sus a spătarului mesei chirurgicale. Dar apoi se îndepărtă spre treburile ei din mijlocul mașinăriilor complicate care îl înconjurau.

Observă că avea corpul gol. Din piept ieșeau tuburi care mergeau la o mașinărie cu roți din apropiere și prin aceste tuburi curgeau fluide întunecate, clare, sângerii și de un albastru translucid. Văzu că rănile din pieptul lui erau acum doar niște dungi cicatrizate și că chirurgul automat se retrăsese, lăsând în urmă o cizmă cu aspect organic, care îi învelea piciorul și glezna.

— Ai fost inconștient timp de trei zile și am reparat majoritatea rănilor tale interne. Lipiciul de oase este foarte eficient, dar nu te-aș sfătui să faci gimnastică, deocamdată, îl avertiză femeia, cu spatele întors la el.

Vocea era calmă și modulată, ca a unui asasin profesionist, își spuse Tack. Se întrebă dacă asta îl deranja la ea, dar nu, nu mai auzise vocea ei înainte. Apoi, realiză ce era familiar la ea. Deși distorsionate, avea mult din fizionomia celuilalt.

Cowl.

Tack realiză imediat, cu un fior de teamă, că acum Cowl nu trebuia să vadă din nou în gândurile lui. Acum, când mintea lui era ordonată altfel, înțelese că, în nerăbdarea sa, Cowl nu săpase suficient de adânc. Ființa nu-l auzise pe cel numit Thote spunând: „Ca și fata care a trecut pe aici acum cincizeci de ani, ești doar o piesă de gunoi temporal. În cazul tău, înfrumusețată și umplută cu otravă, apoi trimisă mai departe." Și Cowl nu simțise nedumerirea ulterioară a lui Tack că nu i se oferiseră arme capabile să lovească de la distanță și că fusese atât de slab pregătit pentru o luptă ce implica posibilitatea călătoriei în timp.

Femeia se întoarse spre el.

— Acum poți vorbi?

— Da.

— Bine. Joaca lui Cowl cu creierul nu lasă de obicei nimic uman, dar se pare că mintea ta, fiind atât de obișnuită cu programarea și reprogramarea, și-a menținut capacitatea de autoorganizare. Bănuiesc că asta s-a întâmplat din cauză că el a pătruns prin interfața ta, lăsând astfel intacte multe structuri naturale, inconștiente.

— Ce îi ești tu lui Cowl? întrebă el.

— Sunt sora lui.

Tack privi în jur, în căutarea unei arme potrivite. Deși trădătoare, ea era totuși o heliotancă, deci era puternică și rapidă. Dar părea imperativ să scape, iar ca să facă asta, era necesar să o ucidă. Apoi, simți cât de greșit ar fi fost să încerce să o ucidă pe acea femeie care îl îngrijise și gândurile lui căzură într-o confuzie scurtă, din care se reînălță, cu ură. Prima lui reacție fusese cauzată de elemente emoționale rămase din programarea lui heliotană, dar nu așa trebuia să gândească. Acum știa că nu fusese niciodată un asasin, că fusese manipulat din primul moment, cel în care îl găsise Saphothere. Scopul lui era acela al unui țap ispășitor. Nu le datora nimic heliotanilor.

— Nu-ți face probleme din cauza asta.

Pentru o clipă, Tack își spuse că ea îi citise gândurile, apoi își aminti conversația întreruptă.

— Fratele tău aproape că m-a ucis și mi-a distrus mintea. Deci ar trebui să nu-mi fac griji?

— Nu, Tack. Ceea ce ți-a făcut el a fost ca răspuns la atacul asupra lui. Nu-l voi numi atacul *tău*, căci știm amândoi că nu aveai de ales. Oricum, rezultatul violenței lui Cowl, intenționat sau nu, este că acum ești viu, într-un mod în care nu ai mai fost niciodată, înainte.

Era adevărat. Acum Tack putea să facă alegeri, să ia decizii și, o dată cu toate acestea, apăruse și confuzia. Poate că îi datora într-adevăr mai mult lui Cowl decât le datora

heliotanilor? Dar nu, binele pe care i-l făcuse Cowl era din greşeală, iar dacă ar fi mers în acea direcţie, ar fi fost ca şi cum ar fi întins o mână prietenoasă unui crocodil. Încă de la începutul vieţii, Tack nu avusese niciodată posibilitatea de a alege de partea cui să fie, de a alege cu adevărat ceva. Dar acum poseda o voinţă liberă, aşa că trebuia să se întrebe ce tabără să aleagă sau dacă trebuia să aleagă vreo tabără. Pentru o clipă, îşi dori drumul mai uşor al programării externe. Însă numai pentru o clipă.

— Cowl ştie ce ai făcut? întrebă el.

— Nu. Eu nu împărtăşesc vederile fratelui meu şi nici ura sa.

— Tu de care parte eşti? A heliotanilor sau a umbratanilor?

— De partea mea, Tack.

Şi gata, Tack făcu alegerea.

Văzând atât de mult din ambele perspective, Tack realiză, într-o perspectivă care acum îi aparţinea total, că nu găsea *nimic* care să justifice ceea ce făcea Cowl, modul în care măcelărea cu indiferenţă pe purtătorii de tor. Şi era extrem de conştient că informaţia care se afla acum în posesia lui Cowl era exact ceea ce voiau heliotanii să ştie acesta. Totuşi, Tack nu putea ierta minciunile şi programarea forţată, şi nici lipsa de scrupule cu care heliotanii îi exterminaseră pe umbratani.

Întrebându-se de care parte era, găsi acelaşi răspuns ca al lui Aconite: *„De partea mea."*

În interspaţiu, Saphothere îşi ucise călugăriţa, înfigând spinul unui tor în articulaţia ei senzorială şi rupând apoi spinul. La scurt timp după asta, Meelan făcu la fel şi apoi şi al treilea pasager, şi priviră cum cei trei spini se topiră, apoi îşi întinseră conexiunile fibroase în biomaşinărie. Prin asta, opreau procesul care făcea torii pe care îi purtau acum să-şi genereze propriile călugăriţe, şi astfel să-i separe pe ei trei.

Sărind înapoi în timp, ajunseră într-o seară siluriană, își descărcară proviziile și coborâră, înainte de dematerializarea călugăriței. Apoi își ridicară tabăra într-un luminiș umbros, înconjurat de ferigi și de copaci înalți.

— Mă simt ca și cum aș fi ucis un animal de casă credincios, spuse Saphothere.

— Era necesar, replică Meelan, privind cum al treilea membru al grupului lor se îndepărta cu recipientul de apă pliabil.

— Mă întreb *cât* de necesar. Noi suntem doar o diversiune față de spectacolul principal.

— Nu mă lua cu sentimentalisme, Saphothere. Știi cât de importantă este, de fapt, diversiunea noastră. Pentru moment, Cowl nu cunoaște adevărul, și de aceea nu a reușit până acum să influențeze viitorul, dar încă ne poate trimite în jos pe pantă, în uitare, la aflarea adevărului.

— Chiar și fără animalul lui?

Meelan nu răspunse imediat, căci își deschisese pachetul cu rații și-și umpluse gura cu mâncare. Într-un târziu, spuse:

— Știm că are o sursă de energie – a avut trei secole înaintea Nodului, ca să o pregătească – și, în consecință, încă este periculos. Nu trebuie să uităm că ceea ce a făcut, poate face din nou, cât timp trăiește.

— Mai există și un al doilea aspect important, începu bărbatul solid, care se întorcea cu recipientul de apă plin, dar cuvintele îi fură întrerupte de tuse.

Începu din nou, cu o voce hârâită:

— Mai există un al doilea aspect important al misiunii noastre. Accesul la tori.

— În loc de „acces", spune mai bine „speranță", sugeră Saphothere.

— Avem deja cinci de rezervă, observă Meelan.

— Din câte mii de care am avea nevoie? întrebă Saphothere.

— Ei bine, acum eşti optimist. Crezi că vor supravieţui atât de mulţi? întrebă Meelan.

— Cowl trebuie să aibă o rezervă, spuse al treilea membru al echipei.

— Vezi, ăsta da optimism, zise Meelan.

Bărbatul solid începu să spună ceva, dar fu întrerupt, de data aceasta de un acces lung de tuse.

— Încă te deranjează? întrebă Saphothere.

Bărbatul solid atinse zona de ţesut cicatrizat de pe gât, care ajungea până sub bărbie.

— Mă deranjează, recunoscu Coptic.

Acanthostega frumos colorată, un amfibian mic care se hrănise cu lăcomie din peştele cu cap osos din mlaştină, fugi cât putea de repede prin nămol şi prin vegetaţia încâlcită şi intră în pădurea din apropiere. Stânca ce se înălţa acum peste toate celelalte arunca o umbră pe domeniul mic al amfibianului şi în creierul său simplu, acesta simţi pericolul propriei morţi. În spatele lui, mlaştina fierbea şi tone de trestii erau absorbite, ca de o combină mare, dispărând rapid în despicăturile acelea roşii, care erau nişte stomacuri uriaşe. Apoi, aceeaşi stâncă monstruoasă atinse marginea pădurii şi ceva începu să smulgă giganţii pădurii din pământ şi să-i arunce în aer unde, ca şi pătura de trestii, erau înfulecaţi. Acanthostega urcă şerpuit pe panta unui copac în putrefacţie, ignorând termitele ce se agitau, deranjate din culcuşul lor de cutremurarea pământului. Altă dată, termitele ar fi reprezentat o masă gustoasă pentru ea. La capătul buşteanului, când mai avea doar foarte puţin drum de parcurs, îngheţă, reacţie impusă de instinct, acum, când zborul nu mai era o opţiune.

În timp ce stânca avansa, diverse lucruri începură să se împingă prin tufe, peste tot în jurul amfibianului. Nu departe de el, peşti alunecoşi erau smulşi din băltile lor de mică adâncime de prelungiri în formă de şarpe ale aceleiaşi

stânci. Numai că acești șerpi nu aveau ochi, ci numai guri, ca niște despicături verticale, cu dinți curbați în interior. Un astfel de șarpe se târa pe solul pădurii, spre micul amfibian. Ca răspuns, acanthostega își arcui mai mult spatele, ca să-și expună coloritul otrăvitor. Gura despicată se ridică deasupra lui și se deschise, apoi se închise rapid. Apoi, șarpele se retrase din pădure și devastarea încetă imediat. Pământul se cutremura încă, iar stânca începu să se retragă. Simțind că pericolul trecuse, acanthostega coborî pe buștean și începu să mănânce termite.

Amfibianul se întoarse într-un târziu la mlaștina lui mică, dar în locul ei găsi o gaură plină de noroi. Vederea lui nu era suficient de dezvoltată ca să vadă peisajul golit de mai departe, iar creierul lui nu era suficient de sofisticat ca să înțeleagă concepte de genul „norocului". Nu putea înțelege ce fiară imensă venise să se hrănească cu acea lume și de ce acea devastare trebuia să fie limitată. Faptul că fiara trebuia să se oprească, înainte să fie împinsă în jos pe o pantă de neînțeles, ca rezultat al distrugerii *acelei* istorii.

— Nu sunt prea sigură că mă bucur să te văd sănătos.

Cuvintele fuseseră spuse de Polly, fata pe care încercase să o adauge listei sale de victime, cu milioane de ani în viitor. Deci nu fusese o halucinație, mai devreme, și Tack se bucura că fata era vie. Deși toți ceilalți dinaintea ei erau în mod sigur morți. El îi ucisese. Amuțit din cauza acelor sentimente neașteptate, trecu pe lângă ea și se îndreptă spre una dintre ferestrele boltite. Se uită afară, în întuneric, încercând să șteargă din ochi acele amintiri ciudate. După o clipă, realiză că nu erau imagini din trecut. Chiar vedea sclipind forme de coșmar, ca niște guri deschise și corpuri de șarpe, dincolo de geamul pătat de ploaie.

— Ce este acolo, afară? întrebă el, într-un târziu, cu o voce spartă.

— Ceva cauzat de tine.

Tack se uită la ocupanții acelei camere ciudate. Vocea aceea cunoscută nu era a soldatului roman, a chinezului sau a băiatului, căci aceștia erau cu toții în cealaltă parte a lui. Primii doi lucrau ceva în interiorul părții din spate a capului băiatului. Tack încercă să înțeleagă acea imagine: băiatul cu spatele capului deschis ca o trapă și cei doi bărbați, care nu ar fi trebuit să aibă habar de așa ceva, introducând în interior diverse scule fin șlefuite și discutând cu voci scăzute ceea ce făceau. Poate că băiatul era un fel de android. Vocea nu era nici a omului de Neanderthal, care stătea și sculpta diverse modele într-o bâtă făcută din coasta unui animal mare. Atenția lui Tack se îndreptă atunci spre robotul Viespe care stătea ghemuit lângă sofaua ocupată de Polly.

Robotul vorbi din nou:

— Este surplusul incursiunii fiarei. Așa se întâmplă mereu când Cowl o cheamă de la baza pantei și stabilește o legătură de comunicații, dar în mod normal nu atinge o astfel de amploare. Poate că tu, domnule *asasin* unionist, poți *explica* exact ce nenorocire ai provocat.

Polly îi aruncă o privire rapidă Viespii, stând cu brațele încrucișate, apoi se uită din nou la Tack.

— Trebuie să înțelegi că e posibil ca Nandru să fie și mai puțin bucuros decât mine să te vadă.

Tack se holbă la robot, apoi din nou la Polly, care făcu semn spre Gânditorul 184 de pe gâtul ei.

— Nandru? repetă bărbatul, și mai nedumerit.

Polly îl privi în tăcere, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Soldatul mort, încărcat în dispozitivul pe care îl poartă Polly și care acum vorbește prin intermediul Viespii, explică Aconite, intrând în cameră. Dar, indiferent cum vorbește, întrebările lui sunt pertinente.

Tack nu era sigur că-i păsa, pentru că în fiecare clipă încă simțea elemente ale minții sale continuând să se îmbine. Toate acele misiuni pentru guvernul unionist, toate acele

asasinate..., nici măcar reprogramarea heliotană nu îl adusese la acel nivel de conștiință de sine.

— Deci, ce ai provocat aici? De ce reacționează fratele meu așa? întrebă Aconite.

Tack înghiți în sec și încercă să-și îndepărteze din minte trecutul deformat. Se gândi să nu-i spună nimic lui Aconite, dar decise că nu datora tăcere celor care îl trimiseseră în acea eră. Indiferent de ce simțea pentru Saphothere, Călătorul îl trimisese pe Tack într-o misiune sinucigașă.

— Cowl a găsit... în interiorul minții mele, o metodă de a ataca Sauros, recunoscu Tack.

— Sauros? întrebă Aconite calmă, fără surprindere.

Tack se concentră asupra momentului actual și descoperi că, făcând asta, putea controla ororile care îi creșteau între urechi. În timp ce ceilalți trei din micul grup se apropiară, Tack le vorbi despre proiectul lui Goron, despre oraș și gaura de vierme, despre modul în care aceasta asigura energia necesară pentru saltul precis cu călugărița și despre felul în care heliotanii se întorceau în timp, ca să ajungă la Cowl. Apoi repetă, cuvânt cu cuvânt, acele fragmente de conversație care treziseră interesul lui Cowl și care provocaseră acum acea reacție. Totuși, nu le spuse ce zisese Thote și nici propriile gânduri referitoare la arme cu rază mare de acțiune și țapi ispășitori. Acestea le ținu pentru sine.

— Acest Sauros este ceea ce ai văzut tu, Polly, spuse Aconite, după o tăcere lungă.

Apoi, se întoarse iar spre Tack și continuă:

— Mă îndoiesc că Goron sau Saphothere ar putea fi atât de neglijenți, dar se pare că acest Palleque e posibil să nu fi fost în totalitate în slujba lor.

Își înclină capul, căzută pe gânduri, sprijinindu-și bărbia cu mâna mai grea.

— Îmi vin în minte două posibilități, zise ea gânditoare. Dacă informația extrasă de Cowl de la tine este corectă,

atunci Sauros va fi vulnerabil în momentul în care va executa saltul, iar fiara pe care o cheamă acum fratele meu va ucide pe toată lumea din oraș. Apoi, fiind imposibil să fie închisă gaura de vierme fără o catastrofă, fiara va înainta spre New London și spre Dominionul Heliotan.

— Dar aceștia îi vor putea face față, nu? întrebă Polly.

— M-aș îndoi, răspunse Aconite. Fiara va ucide miliarde de oameni și va distruge New London, asta provocând o cădere catastrofală. Cel mai probabil, vidul rezultat o va ucide, dar este destul de dură și, dacă va supraviețui cât să ajungă pe Pământ sau în alte colonii solare, vor mai muri alte miliarde.

— Prima variantă nu sună prea bine, zise Nandru. Ai vreuna mai bună?

— Poate că aceasta este o capcană. Poate că, după ce au atras fiara, heliotanii vor folosi vreun gen de conflagrație nucleară, ca să o distrugă. Chiar și așa, nu văd cum ar putea fi evitată distrugerea Sauros-ului, urmată de prăbușirea tunelului, care la rândul ei va duce la distrugerea New London-ului, deci la același rezultat. Asta mă face să mă gândesc că prima variantă este singura. Nu există nici un complot heliotan, iar fratele meu va câștiga această bătălie.

Lui Tack, a doua variantă i se părea mai probabilă și se întrebă de ce renunțase Aconite atât de ușor la ea.

— De ce s-ar întâmpla asta? întrebă Polly. De ce ar fi distrus New London?

Tack cunoștea răspunsul. Păstrându-și controlul, răspunse:

— Îți amintești că am menționat cât de interesat a fost Cowl de ceea ce a spus Saphothere: „Dacă gaura de vierme s-ar prăbuși singură, valul de energie rezultat ar vaporiza New London." Valva solară și gaura de vierme sunt legate în mod inextricabil, iar gaura absoarbe atât de multă energie, încât, dacă se prăbușește, acea energie va trebui direcționată

în altă parte. În acest caz, viața în New London va mai dura numai câteva secunde.

— Și atunci, ce trebuie să facem? întrebă Polly.

— Nimic, răspunse Aconite, întorcându-se cu spatele. Nu este problema noastră.

Privind-o cum pleacă, Tack nu-și putu explica urma de amuzament de pe fața ei, dar știa că Aconite se înșela total. Ceea ce nu îi spusese el confirma asta, dar Tack nu voia să-i spună acum. El spera că heliotanii aveau să reușească în planul pe care îl urmau, măcar pentru că asta ar fi însemnat moartea acelui blestemat Cowl. Asta ar fi fost o răsplată pentru ceea ce îi făcuse el lui Tack, ar fi pus capăt măcelului purtătorilor de tor și poate chiar ar fi dus la încheierea războiului. Tăcerea lui servea cel mai bine acelui scop și oricum nu avea încredere într-un conflict frate – soră. Să te implici în vreuna dintre taberele unui astfel de război însemna să te trezești chiar tu catalogat drept inamic și să îi ai pe amândoi împotriva ta.

Dar cea mai mare grijă a lui Tack avea prea puțină legătură cu toate acestea. Întorcându-și privirea la furtună, simți amintirile care continuau să-i cotropească mintea. Fiecare misiune pe care o îndeplinise, deși avusese doar un impact emoțional limitat, îl pierduse de fiecare dată când fusese reprogramat. Totuși, o dată dispărut tiparul, toate misiunile acelea negândite i se întorceau în cap și începuse *să simtă* cu adevărat. Păcatele vechi se întorceau să-l urmărească.

Incursiunile deschiseră în peisajul din Triasic un șir de coloane sidefate, care se întindeau dintr-o parte în alta a orizontului. Dintr-o pădure de ferigi joase și iarba-iepurelui, o turmă de prozauropozi la păscut se ridică pe picioarele din spate și începu să dea alarma. Masculul cel mare atacă din grupul principal și, lovind cu coada dintr-o parte în alta, începu să scurme pământul cu ghearele lui uriașe și mortale,

mișcare ce, de obicei, alunga orice atacator insistent. Dar acești intruși nu erau ca aceia pe care îi cunoștea el și masculul începu să se tragă în spate, când ei avansară peste câmpie, ca niște moriști. Până la urmă, se răsuci și, cu coada sus în aer, o luă la goană după femelele mai prudente ale turmei. Nici unul dintre ei nu avea de unde să știe că erau prinși în interiorul unui cerc de astfel de coloane, un cerc cu un diametru de opt sute de kilometri.

Capitolul 19

Raportul stadiului modificărilor:

Durere interioară. Băiatul crește într-un ritm fenomenal și scanările de început arată că această creștere este optimă. Simt carapacea lui tare în uter, atunci când se mișcă, și a interfațat deja de două ori prin măduva spinării. Privind-o pe Amanita cum își construiește mașinile, cu lujerii mici mișcându-se pe fața ei, mă întreb care va fi relația dintre ei doi. Vor fi prieteni? El o va considera inferioară, deși numai studiind-o pe ea am putut să-l reușesc pe el? Are o minte complexă și este extrem de evident că inteligența ei este deosebită, dar seamănă foarte mult cu o fată umană. Când băiatul interfațează cu mine, întrezăresc o minte la fel de complexă, dar înspăimântător de străină. Dar pun reacția mea pe seama dezechilibrului hormonal. Nu ar trebui să mă tem de această perfecțiune pe care am obținut-o.

Sauros, o sferă metalică ce trăgea o coadă de energie strălucitoare între suprafețele cenușii și negre – inversată prin viziunea vorpală, era fixată în fisura unei pietre prețioase uriașe, iar din ea coborau suprafețe infinite, în timp ce era susținută de o fântână arteziană de energie și era cuprinsă între suprafețele unei hipersfere. Dar Goron nu avea nevoie de această a doua imagine ca să știe că se îndreptau spre dezastru. Imensul oraș plonja acum, ca un glonț ajuns la

capătul arcului balistic, într-o mare întunecată, în care aşteptau tiparele Mandelbrot organice ale straturilor infinite ale fiarei.

— Nu avem nici un fel de câmpuri! Ne va face bucăţi!

Era vocea lui Theldon, care îşi trecea mâinile peste consola lui, ca un virtuoz care descoperise că surzise brusc.

— Toate sistemele de arme sunt încă operaţionale. Acolo nu avem nici o pierdere de energie. Citesc masa organică în cealaltă parte, zise Silleck, mohorâtă, hotărâtă, fatalistă.

— Plasaţi bombe nucleare în faţa noastră, cât de aproape îndrăzniţi. Detonaţi-le de cealaltă parte a interfeţei! ordonă Gordon, aceea fiind singura comandă pe care o putea da în circumstanţele de faţă, deşi ştia că efectul ar fi fost al unei înţepături de ţânţar asupra unui elefant.

Lumea reală apăru rostogolindu-se în jurul lor, distorsionată peste hipersuprafeţe. Fulgerarea triplă a exploziilor înnegri pentru moment toate ecranele, iar Sauros se aşează, gemând, în mijlocul unei furtuni.

— Incursiune exact în interiorul nostru! urlă Silleck, înainte chiar ca Theldon, care era responsabil cu căutarea acestor incursiuni, să apuce să strige un avertisment.

Goron chemă pe ecran imaginea din camera contraforturilor şi văzu o fisură uriaşă deschizându-se, apoi pontoanele de apărare trecând la atac. Văzu cum apărea o gură deschisă, ca o cobră enormă în plin atac, gură care se închise peste pupa unui ponton. Un al doilea ponton deschise focul şi îi reteză gâtul. Dar apoi o altă gură se repezi, şi încă una... şi o a doua incursiune începu să se deschidă.

— Ticălosul! Era fauna locală – nu avem nimic!

Mâinile lui Theldon rămăseseră acum nemişcate, pe consolă.

Goron aduse pe ecran o imagine exterioară, în timp ce cu un ochi continua să urmărească lupta din camera contraforturilor. Oamenii lui mureau acolo, şi numai din vina sa. Afară, văzu peisajul macabru al dinozaurilor pârjoliţi. Fiara torului împinsese creaturile în faţa ei, pentru ca ele să sufere

efectul primelor măsuri defensive ale Sauros-ului. Lui Goron nu-i plăcea inteligența dezvăluită de acea manevră. Dincolo de carnagiu, văzu o linie de incursiuni închizându-se.

— Lovește-i cu tot ce avem! ordonă.

— Pe toate? întrebă Silleck. Sunt peste tot în jurul nostru.

Mai multe imagini, și Goron văzu cum inelul se închidea.

— Fă ce poți, spuse el, acționând acum comenzile ce fuseseră setate în coloana de comandă încă de la construcția Sauros-ului, dar nu fuseseră utilizate niciodată până atunci. Urmări cu privirea rachetele ce țâșneau din oraș și loveau incursiunile. Unele dintre acele vârteje sidefate se prăbușeau, dar locul lor era ocupat mereu de altele.

— Am pierdut! Am pierdut, la naiba! protestă Theldon, întorcându-se de la consolă și uitându-se la Goron.

Goron făcu semn spre partea din spate a camerei.

— Mergi la generatorul de transfer. Este setat să ne lase la zece kilometri depărtare, ceea ce înseamnă că am ajunge suficient de departe de locul de atac al fiarei. Oricum, mă îndoiesc că este prea interesată de noi. Există un premiu mai mare, la celălalt capăt al tunelului.

— OK! zise Theldon și se întoarse spre consola lui.

Ca o fulgerare, Gordon înțelese de ce Silleck reperase prima incursiune mai repede decât Theldon. Schimbă rapid comenzile virtuale și văzu că Theldon reușise cumva să obțină accesul, prin echipamentul proiectat pentru monitorizări externe și interne și pentru reglări ale sistemelor interne, la comenzile contraforturilor. Folosind un alt protocol de comandă, pe care nu i-l dezvăluise decât lui Palleque, Inginerul închise consola lui Theldon.

Acesta se întoarse spre el.

— Poate că dacă...

— Nu putem face nimic, îl întrerupse Goron, cu o față inexpresivă. Dacă aruncăm în aer contraforturile, New London dispare. Pleacă de aici!

Theldon se întoarse din nou spre consola lui, se uită fix

la ea o clipă, apoi își plesni palmele, se ridică și, fără să întâlnească privirea lui Goron, se îndreptă spre generator. Goron văzu cum sfera de transfer îl duse pe om departe de Sauros. Aruncarea în aer a contraforturilor ar fi închis în mod sigur gura găurii de vierme și ar fi împiedicat fiara să ajungă la New London, dar, la fel de sigur, energia de feedback și cea proiectată de valva solară ar fi prăjit în mod sigur orașul. După plecarea lui Theldon, Goron își întoarse atenția la preocupările mai importante din acele clipe.

— Sunt Inginerul Goron, spuse el, prin sistemul de difuzare public. Tot personalul să se îndrepte spre cel mai apropiat generator de transfer și să plece de aici. Am pierdut Sauros.

Văzu că mulți oameni nu răspunseră la ordinul lui. Unii se luptau cu gurile flămânde care țâșneau ca niște trenuri din coridoarele ce duceau în camera contraforturilor. Alții păreau să nu facă nimic, preferând poate să moară în orașul lor.

— Sunt Inginerul Goron. Părăsesc acum orașul. Trebuie să veniți cu toții cu mine!

Asta îi motivă, în sfârșit, pe mulți să se îndrepte spre pozițiile generatoarelor. Dar, în chiar aceeași clipă, cei mai mulți fură trântiți la pământ, când orașul se cutremură.

— Ce naiba a fost asta?

— Nu pot să-i țin afară! urlă Silleck.

O imagine din exterior îi arătă lui Goron o incursiune larg deschisă, în care focuri atomice ardeau și erau inundate de ruliul a megatone de carne. Din ea pornea un gât al gurii uriașe care începuse să mestece zidul orașului. Laserele ardeau canale adânci în el și rachetele sfârtecau bucăți de mărimea unei case. Gâtul se sparse, apoi se desprinse, iar gura atașată de oraș se prăbuși, greutatea ei făcând întregul Sauros să se cutremure. Dar atunci, un altul izbi din cealaltă parte a orașului.

— Trage o rachetă tactică în ea, sugeră Goron, știind răspunsul lui Silleck, chiar înainte ca aceasta să răspundă.

— Nu pot. Nu ne-a mai rămas nimic.

— Sunt Inginerul Goron. Toată lumea să plece – plecați acum! Acest ordin îi include pe toți tehnicienii interfațați vorpal. Trebuie să abandonați acest loc! Nu merită să vă pierdeți viața! Sileck, spuse el, pe un ton mai liniștit, e valabil și pentru tine!

Un ecran de pe coloana de comandă îl informă că măcar acel ultim ordin fusese ascultat, în general. Celelalte comenzi de acolo, după ce trecuseră prin secvența de detașare cu câteva minute în urmă, eliberaseră o porțiune a coloanei. Goron desprinse acea secțiune și păși în spate, ținând în mână o sferă de control și una de vizualizare, cu toate dispozitivele vorpale care le conectau. Băgă sub braț acest obiect, care semăna cu capul tăiat al unei călugărițe uriașe confecționată din sticlă, și se întoarse spre locul în care se afla generatorul de transfer. Apoi auzi șuieratul zdrobitor al unei înaintări monstruoase, urcând prin puțul liftului. Se uită la cei care încă încercau să își desprindă interfețele vorpale și știu că nu mai aveau suficient timp.

— Silleck... spuse el, dar nu reuși să mai continue.

Se întoarse brusc spre generator.

Sfera se închise instantaneu în jurul lui, îl transferă printre incursiunile de coșmar și îl depuse pe un versant golaș de munte, alături de mulți alți cetățeni ai orașului pe care îl condusese. Îl văzu pe Palleque venind spre el, ceilalți evadați fiind prea șocați ca să se simtă măcar motivați să-l atace pe bărbat. Când Palleque ajunse lângă el, se întoarseră amândoi să privească orașul.

Acum, o parte din incursiuni se lărgea și se contopea, în timp ce altele se închideau. Pe măsură ce alți bărbați apăreau brusc în jurul celor doi, urmăriră cu toții corpul fiarei plutind spre oraș, doborând pereți și găurind suprastructura. Cei care se transferau acum de acolo soseau răniți, uneori morți, până când numărul lor începu să scadă, iar într-un

final ajunse la zero. Fiara se vedea acum ca spatele unui gigant de mare ce se învârtea continuu, plonjând printre contraforturile găurii de vierme și micșorându-se – dispărând ca o scurgere de ulei într-o pâlnie uriașă invizibilă. Dar era o scurgere ce părea că nu se va termina niciodată.

— Palleque! Palleque, ticălosule!

Heliotanul care urca șchiopătând panta spre ei își scotea o armă de la șold.

Goron ridică mâna.

— Palleque și-a făcut datoria.

Făcu semn spre fiară și spre scheletul rămas din Sauros.

— Asta am vrut noi să se întâmple.

Veștile se răspândiră treptat, în timp ce tranzitul nesfârșit al fiarei continua. Trecură câteva ore și alți supraviețuitori se adunară în jurul lui Goron, să audă explicația acestuia.

— Dar asta înseamnă că acum suntem blocați aici, reuși cineva să spună.

— Înseamnă supraviețuirea tuturor celor care ne sunt dragi și asta este tot ce ar trebui să vă intereseze, replică Palleque.

Asta îi amuți pe ceilalți, în timp ce, mai întâi șocați și apoi tot mai îngroziți, văzură monstrul parcă infinit plutind prin casa lor temporară spre adevărata lor casă: New London.

Goron se aplecă mai aproape de Palleque.

— Ia niște ajutoare și găsește-l pe Theldon.

Palleque ridică o sprânceană. Goron făcu semn cu capul spre heliotanul care vrusese mai devreme să-l ucidă pe Palleque.

— Ia-l cu tine pe el, și pe alții ca el.

— Așadar, poziția mea de trădător a fost modificată, zise Palleque. Ce să fac cu el, când o să-l găsesc?

Goron îl privi fix, fără să spună nimic.

Treisprezece ecrane se aprinseră, unul după celălalt, când fluxul tahionic din camera contraforturilor de pe Sauros

făcu senzorii vorpali – plasați la diverse intervale pe toată lungimea găurii de vierme – să intre în fază. Discuțiile încetară imediat și Maxell se gândi că puteai auzi și căderea unui ac, în tensiunea care încorda aerul din Centrul de Control al Contraforturilor din New London.

— A intrat, spuse inutil unul dintre tehnicienii de interfață, căci primul ecran afișă pentru o clipă o gură uriașă ce țâșnise dintr-o incursiune din camera contraforturilor de pe Sauros, înainte ca respectivul senzor din gaura de vierme să fie desprins și aruncat prin aer.

Toți cei din cameră văzură pentru o clipă corpul agitat al fiarei, tentaculele întinse și cavernele roșii sclipitoare, și prinseră o imagine trecătoare a unui ponton de apărare, cu partea din spate retezată, care cădea și ardea, aruncându-i pe heliotanii de pe el într-un copac în care fiecare frunză era o gură.

— Vreo veste de la Goron? întrebă Maxell, mergând în spatele scaunului operatorului de senzori și uitându-se la imaginea de pe primul ecran al acestuia.

— Nimic, răspunse Carloon, care se uita și el la imaginea haotică și încerca să recapete controlul asupra primului său senzor.

Primul ecran se stinse brusc și omul înjură, împingându-și scaunul în spate și întorcându-se spre Maxell.

— Atacul i-a luat prin surprindere, așa că e posibil ca el să nu fi scăpat, zise tehnicianul. Vom afla destul de curând.

Pe al doilea ecran, un punct micuț începu să crească, devenind o zonă întunecată îndepărtată, în centrul tunelului triunghiular.

Deja?

Maxell făcu niște calcule brute: zece mii de milioane de kilometri și nici un semn de închidere dinspre Sauros. Bineînțeles, în interiorul găurii de vierme, distanța pe care se întindea fiara torului prin el și viteza acesteia erau funcții de energie pe care fiara o putea consuma, totuși...

— Ceva indicații de masă?

Tehnicianul de interfață care vorbise primul zise:

— Nimic încă, nu putem primi indicații decât după ce va intra în întregime în gaura de vierme, unde putem calcula, pentru a deduce nivelul de energie.

— Nemernica! scrâșni Carloon.

Acum, pe al doilea ecran, imaginea crescuse și devenea mai clară. Maxell asemănă acea imagine cu cea pe care prada unui banc de piranha o putea zări în ultimele clipe. Gaura de vierme era plină cu un dop triunghiular imens de carne, care era format aproape în totalitate din guri. Acesta era capătul de atac al fiarei torului, esența ferocității și voracității ei. Exista ceva crunt în acea masă de carne, din care se zăreau doar dinți și fălci dezgolite. Când vedeai așa ceva, nu încăpea nici o îndoială că intențiile fiarei nu erau pașnice.

— Presează puternic pereții. Nu voi reuși să-mi feresc senzorul din calea ei, zise Carloon.

— Poți să-l defazezi?

— Da, dar de unde voi ști când să-l aduc din nou în fază?

— Îți voi spune eu în ce moment.

Când fiara torului umplu complet ecranul, Carloon defază acel senzor cu o sută optzeci de grade, imaginea devenind neagră, punctată doar de fulgerările fotonilor generați de frontul de energie al fiarei.

Maxell își examină opțiunile. Dacă încercau să readucă senzorul în fază în ultima clipă și apoi vedeau că fiara era în întregime în interiorul găurii de vierme, asta însemna că Goron dăduse greș. Dacă senzorul arăta, chiar și numai pentru o clipă, că fiara continua să intre, putea să scadă alimentarea cu energie, în acest fel extinzând tunelul cu aproximativ încă o treime de an-lumină. După aceea, fără închiderea din Sauros, trebuia să acționeze. Asta ar fi însemnat trimiterea unui feedback catastrofal spre Sauros și moartea sigură a supraviețuitorilor de acolo, împreună cu cea mai mare parte

a vieții existente pe acel Pământ din trecut. Rămânea o problemă de conjunctură dacă asta avea să împingă Dominionul Heliotan în jos pe panta probabilității, la fel de mult ca orice încercare reușită a lui Cowl.

Fiara apăru pe al treilea ecran, umplându-l, apoi dispăru, când Carloon scoase și acel senzor din fază. Maxell simți cum corpul i se umplea de transpirație.

La naiba! Douăzeci de mii de milioane de kilometri?

La cincizeci de mii de milioane de kilometri, sudoarea începuse să-i picure efectiv de la subsuori.

— Cât de mare e blestemata asta? întrebă Carloon.

Maxell nu încercă să formuleze un răspuns. Exista o teorie în mijlocul cronofizicienilor heliotani, care spunea că acea creatură era potențial infinită. O teorie la care ea nu voia să se gândească.

— Voi aduce al treilea senzor înapoi în fază, spuse Carloon. Nu contează dacă-l pierdem pe acela.

Senzorul rămase funcțional mai puțin de o secundă. Carloon îngheță imaginea, ecranul afișând o vedere încețoșată, ca a strălucirii unei lanterne prin obrazul cuiva, din interior.

— A ajuns la numărul șapte, spuse Carloon.

Maxell observă că mâna bărbatului tremura, când apăsă un deget pe simbolul virtual care avea să scoată din fază următorul senzor. Alți trei senzori avură aceeași soartă, iar când Carloon obținu la numărul patru aceeași imagine pe care o obținuse la numărul trei, Maxell știu că nu avea nici un rost să mai păstreze o parte din ei, în speranța de a avea o vedere din spate a fiarei.

— Reduceți alimentarea structurală la minimum acceptat, ordonă ea tehnicienilor de interfață.

Impulsul instantaneu de energie făcu podeaua să vibreze și Maxell știu că populația heliotană simțea asta pe tot discul orașului. Acum, proiectoarele cu microunde și laserele terajoule pompau excesul de energie în spațiu, dar

aceasta era o emisie pe care orașul nu o putea susține prea mult. În cele din urmă, avea să ardă ceva, iar sistemele să înceapă să se deterioreze. Dacă se întâmpla asta, extinderea găurii de vierme trebuia întreruptă, altfel fasciculul de microunde transmis de valva solară ar fi creat o mare topită în centrul orașului lor frumos.

— Ajunge la numărul unsprezece, spuse Carloon. Durează mai mult.

— Când va ajunge la doisprezece, o facem, spuse Maxell.

Se uită în jur și văzu că cea mai mare parte a personalului din camera de control care nu avea treabă se strânsese în semicerc în spatele ei.

— Și atunci vom vedea dacă supraviețuim.

Theldon aruncă o privire în spate pentru o secundă, spre locul în care supraviețuitorii de pe Sauros își pregăteau tabăra, pe versantul muntelui. După aceea se întoarse și înaintă în lungul unei foste albii de râu, printre șirurile de vegetație pârjolită. Avea nevoie de o baltă adâncă, pentru a putea utiliza spațiul de comunicare de urgență, iar acolo nu exista așa ceva, căci apa fusese evaporată efectiv de arșița bătăliei.

Deși diferențele dintre heliotani și umbratani erau minore și doar de natură genetică, plus cele mai importante, legate de credințe, lui Theldon îi fusese greu să se infiltreze în eșaloanele superioare ale Dominionului Heliotan. De fapt, fusese nevoie de cincizeci din cei o sută douăzeci și cinci de ani de viață, și chiar când se afla în poziția din care putea da o lovitură care să distrugă New London și amenințarea pe care o reprezenta acesta, Goron îi închisese consola. I-ar fi plăcut să fi putut acționa mai devreme, dar numai în timpul haosului atacului putea trece neobservată pătrunderea lui la comanda contraforturilor. Se blestemă singur că nu-și văzuse așa cum trebuia de sarcina sa, astfel încât să îi anunțe de apariția primei incursiuni, căci era sigur că acea eroare trezise

suspiciunile lui Goron. Acum, cincizeci de ani de linguşeli erau irosiţi şi la fel cei zece ani de subordonare faţă de agentul principal al lui Cowl, pe care nu-l cunoscuse până atunci.

Palleque.

Îl aduseseră înapoi rănit, pentru interogatoriu. Theldon nu-şi făcuse griji că identitatea lui ar fi putut fi trădată de Palleque, pentru că nici unul dintre agenţii umbratani sau spionii lui Cowl nu cunoştea identitatea celorlalţi, exact din acest motiv. Ceea ce-l îngrijorase era perioada lungă care trecuse, fără ca acel interogatoriu să înceapă. Iar acum... acum Palleque era marele prieten al lui Goron şi un erou pentru heliotani. Palleque fusese tot timpul agent dublu şi Cowl trebuia să afle asta, iar modul fatalist în care Goron reacţionase la atacul fiarei torului îl făcea pe Theldon să simtă că întreaga situaţie mirosea urât.

În sfârşit, ieşit din raza vizuală a fiarei torului care curgea în gaura de vierme, Theldon zări sclipirea apei printre nişte stânci. Se îndreptă spre acel loc, scană disperat în căutarea unei bălţi adânci, dar nu depistă nici una. Apoi, din fericire, aceasta apăru chiar în faţa lui. O baltă adâncă, chiar lângă o grămadă de vegetaţie arsă, care probabil fusese adusă acolo de o inundaţie anterioară. Se grăbi spre ea, neavând nici o îndoială că oamenii lui Goron erau deja pe urmele lui. Poate Cowl putea cumva să devieze o excrescenţă a fiarei şi să îi lase unul dintre solzii ei activi sau poate că avea vreo altă metodă de recuperare a agenţilor săi loiali.

Ajuns lângă baltă, Theldon se lăsă în genunchi şi privi corpurile plutitoare ale unor salamandre cu piele albastră, printre grămezile de frunze şi rămurele arse. Introduse mâna în apă şi, văzând că era caldă încă, se gândi la celălalt gen de căldură care avea să existe în acea zonă. Era sigur că o parte dintre cetăţenii din Sauros aveau să dezvolte tumori în viitorul apropiat, fiind totodată nevoiţi să-şi introducă ani la rând enzime anticancerigene în corp. Dar orice tehnologie ar

fi avut, aceasta nu-i va mai fi disponibilă și lui Theldon. Totuși, Cowl trebuia să aibă și el ceva și Theldon, cu structura sa genetică puternică, rezultată din programele de împerechere umbratane și din manipularea genetică directă, avea șanse să supraviețuiască oricăror tumori, chiar câțiva ani. Se ridică din nou și își scutură apa de pe mână, apoi apăsă arătătorul și degetul mare al mâinii drepte în antebrațul său stâng. Cocoloșul încastrat în mușchi deveni vizibil prin pielea întinsă și, când menținu presiunea, apăru o fistulă din care începu să curgă plasmă. Ciupi tare pielea și un sferoid alb aplatizat, de un centimetru diametru, sări afară din brațul său. Îl examină o secundă, apoi îl aruncă în baltă.

În Jurasic, stabilise un spațiu de comunicare permanent, fixat adânc în granit și defazat, exact ca acela utilizat de Palleque, când se simulase surprinderea lui. Toate bune și frumoase, căci dispozitivul își extindea straturi de cristal vorpalic prin stânca înconjurătoare, cu care să bruieze semnalul tahionic și astfel să se protejeze de detectare. Singura problemă era aceea că, o dată ce oul fusese plasat, avea nevoie de câteva zile să se dezvolte și să devină utilizabil. Creșterea unuia în apă era rapidă, dar riscantă, căci șansele de detectare se ridicau cu un ordin de mărime.

Sferoidul se scufundă cam o jumătate de metru sub suprafața apei și acolo, cu o zvâcnitură, se extinse la de două ori mărimea sa anterioară. Apoi se destrămă pe margini și toate mișcările din apă încetară în jurul lui, în timp ce dispozitivul se fixa singur într-un gel ce se propaga rapid. Apoi începu să formeze brațele tentaculare tari ale spațiului de comunicare, ca niște cristale de sulfat aruncate într-o soluție de gelatină. În câteva secunde, deveni utilizabil și Theldon își apăsă palma pe suprafața acum cauciucată a bălții. Spațiul de comunicare se înălță ca o sepie în atac, și se contopi cu mâna lui. După o clipă, fața de cărăbuș a lui Cowl îl privi din adâncuri.

— Sauros a fost evacuat, spuse Theldon direct. Palleque a fost agentul tău principal?

— Da, răspunse Cowl.

— Atunci află că a fost agent dublu. Goron i-a dat un generator de transfer *înainte* de atacul fiarei torului, iar acum par să fie cei mai buni prieteni.

Un fior de durere străbătu brațul lui Theldon dinspre spațiul de comunicare și descoperi că nu putea să-și retragă mâna.

— E adevărat! protestă el. Se întâmplă ceva! Sunt sigur că Goron *se aștepta* ca lucrurile să decurgă așa.

Durerea scăzu în intensitate și Theldon inspiră nesigur, apoi continuă:

— Nu știu ce speră să realizeze, dar ai fost manipulat.

Capul lui Cowl se întoarse într-o parte și pentru o clipă Theldon zări forme de coșmar în adâncul bălții.

— Fiara nu se va opri, spuse Cowl și se întoarse din nou cu fața. Asasinul... sora mea...

Legătura se întrerupse brusc, iar spațiul de comunicare se scufundă și se destrămă treptat. Theldon își retrase mâna și se uită năucit la apa liniștită. Acum nu mai era nici o șansă de salvare. Cowl nu-i dăduse nimic, nici măcar ocazia să ceară ajutor. Theldon se întoarse și se uită înapoi spre drumul pe care venise. Poate că mai putea salva ceva. Poate că, în timpul haosului atacului fiarei, ceea ce încercase el putea fi pus pe seama panicii..., a lipsei de experiență.

Theldon ajunsese la jumătatea drumului în lungul albiei pârâului, când Palleque îl zări și ridică luneta carabinei heliotane pe care o avea cu el. Theldon nici măcar nu văzu sursa glonțului care îi perforă o gaură de lățimea unui deget în piept și îi smulse șira spinării. În acest conflict nu exista niciodată „poate", și nici loc pentru îndoieli.

Deasupra citadelei lui Cowl, formele ciudate ale ororii incipiente își continuau dansul hidos. Cowl stătea perfect

nemișcat în fața comenzilor sale vorpale, cu mâinile atârnându-i moi pe lângă corp. Când Makali și însoțitorii ei intrară în sferă, Cowl rămase în continuare nemișcat, până ce secundul lui Makali, Scour, vorbi, înainte ca șefa lui să îl poată opri.

— I-am ucis? Am reușit? întrebă omul, nerăbdător.

Cowl se întoarse încet, apoi păși spre ei. Se opri nemișcat și tăcut, lângă Scour. Makali nu făcu nici cea mai mică mișcare, cunoscând pericolul acelui moment. Acei umbratani pe care Cowl îi adusese în citadela lui se aflau acolo prin îngăduința lui și sub conducerea lui autocratică, fiind priviți de conducătorul lor cu același dispreț cu care acesta se uita la toată rasa umană. Oricine stătuse acolo o vreme știa când să-și țină capul plecat. Căci, în cazul în care Cowl primea vreo ripostă, se descărca pe cei din preajma lui.

Vocea lui Cowl se auzi, în sfârșit, parcă din aer:

— Asasinul a scăpat pe mare. Aduceți-o pe Aconite la mine!

— Era și timpul să ne ocupăm de cățea, zise Scour.

Makali se crispă. Când Cowl îl plesni pe Scour cu dosul palmei și îl trimise la pământ, Makali îi transmise în gând secundului ei să rămână pe podea și să nu mai facă nici o mișcare. Dar el era nou în acea parte a citadelei și-și păstrase încă mândria de umbratan. Își mișcă mâna spre patul revolverului, în timp ce pe față îi apărea un rictus, ca și cum ar fi vrut să spună ceva.

Nici unul dintre cei șapte umbratani nu-l văzu pe Cowl traversând spațiul dintre ei. Dar el apăru acolo, îl smulse pe Scour de pe podea și-l ridică în aer, rupând și sfâșiind bucăți din el. Apoi, Scour zbură într-un arc, pe urma propriilor intestine și lovi un transformator luminat, înainte să alunece, arzând și urlând, pe podea. Nici unul dintre ceilalți șase nu se mișcă și nu vorbi, în timp ce urletele lui Scour se transformau în gemete. Bărbatul ardea, incapabil să se tragă departe de câmpul termic din jurul mașinăriei. Cowl rămase în mijlocul lor total nemișcat, pe când un fum uleios plutea în interiorul

sferei. Acea nemișcare continuă parcă la nesfârșit, până când Makali își relaxă încordarea care îi cuprinsese corpul și-și lăsă mâna să alunece spre curea, la o foarte mică distanță de revolver. Cowl se roti imediat spre ea și, pentru o clipă, femeia crezu că va avea aceeași soartă ca Scour.

Un șuierat sibilant pornit de la Cowl se auzi dinspre umbrele dintre mașini, exprimate de acolo în cuvinte:

— Eu nu dau un ordin de două ori.

Atrăgând atenția tovarășilor ei, Makali făcu semn cu capul spre ieșire și cei cinci se retraseră afară din sferă, mergând cu spatele. Makali îi urmă, oprindu-se la ieșire.

— Fiara torului? întrebă ea, știind că în clipa aceea își risca viața.

Cowl șuieră din nou, în timp ce gluga de pe fața lui începu să se deschidă.

Makali o luă la fugă.

Dacă ar fi fost întrebată în cine avea încredere, Polly l-ar fi numit numai pe Nandru cu certitudine, căci soarta acestuia era legată de a ei. Și poate pe Ygrol, pentru că acesta era complet nevinovat. Cuvântul „încredere" nu i se aplica lui Tacitus, deoarece romanul, deși era întotdeauna onest și extrem de direct cu ceilalți, totodată îi informase cu răceală că-i era loial până la moarte lui Aconite și nu-i păsa de ceilalți dacă mureau sau trăiau. Pe Cheng-yi îl simțea ca pe un fel de câine căruia nu îndrăzneai să-i întorci spatele, iar pe Lostboy îl includea în părerea ei generală despre Aconite, căci cea mai mare parte a ideilor care se aflau în capul lui fuseseră puse acolo de femeie. Pe heliotană, Polly o considera o ființă prea complexă ca să aibă sau nu încredere în ea. În Tack avea chiar și mai puțină încredere decât în chinez, iar atunci când îl observă pe fostul ei ucigaș strecurându-se în noaptea umedă, își scoase electrocutorul și carabina heliotană pe care o primise de la Aconite și porni pe urmele lui.

Ploaia curgea acum cu găleata din cerul întunecat, dar era o ploaie caldă și Polly se bucură de ea, în timp ce-și fixa masca și-și prindea părul la spate.

„Hei, hei. Oare domnul ticălos unionist a uitat să ne spună ceva?"

— Ei bine, Nandru, nu cred că a ieșit să miroasă trandafirii, răspunse Polly.

„Mă întreb despre ce e vorba: o trădare sau se duce iar după Cowl?"

— Vom afla curând.

Polly porni după silueta abia vizibilă. Roba ușoară pe care i-o dăduse Aconite lui Tack era mult mai lesne vizibilă decât hainele strâmte și negre pe care le purta Polly, dar aceasta căuta totuși să stea cât mai ascunsă posibil. Dar Tack nu întoarse capul nici măcar o dată, în timp ce înainta în noapte.

Polly îl urmări până la poalele unui deal, apoi pe malul unui râu. Când Tack se opri, la un moment dat, și-și întoarse fața în sus, spre ploaie, fata se ghemui sub un bolovan mic. Observă că bărbatul ținea pumnii încleștați pe lângă corp, apoi îl văzu plecându-și capul, ridicându-și pumnii și apăsându-i cu forță pe tâmple. Nici acum nu se întoarse să privească în spate, dar după câteva momente plecă mai departe.

„O migrenă?" sugeră Nandru.

Polly nu răspunse, pentru că în clipa aceea Tack coti brusc în lateral și ea nu-l mai văzu. Înaintând rapid spre locul unde îl pierduse din vedere, observă un pârâu îngust care se îndepărta de albia râului tăiat în stâncă. Urmând acest traseu, începu să-l zărească din nou pe Tack în fața ei. Bărbatul dispăru pentru a doua oară, dar apoi o lumină slabă se aprinse undeva pe cursul apei și Polly ajunse la un cort luminat din interior.

„Poate că nu-i place compania."

Oricât aprecia faptul că Nandru o ajutase atât de mult,

uneori își dorea să aibă un antidot pentru vorbăria lui. Studie cortul câteva minute lungi, dar în interiorul lui nu se vedea nici o mișcare. Tocmai când se gândea să se întoarcă acasă, auzi o înjurătură murmurată din interiorul cortului. Cu țeava carabinei înainte, Polly se aplecă și intră în cort.

Tack stătea cu picioarele încrucișate în fundul cortului, în spatele unei lumini chimice suspendate. În stânga lui era un pachet gol, iar pe pământ, în partea dreaptă, se afla o carabină heliotană. Bărbatul nu făcu nici o mișcare spre armă, la intrarea lui Polly. Când fata se apropie ca să-i poată vedea fața mai clar, observă că Tack își scosese masca, dezvăluind o expresie rece și inexpresivă. Își scoase și ea masca și încercă aerul, apoi văzu într-un colț al cortului un dispozitiv de oxigenare în formă de insectă.

— Îmi pare rău că am încercat să te ucid, spuse Tack, fără nici o urmă de emoție în glas.

„Îi pare rău. Ei bine, pentru mine asta nu valorează nici cât o ceapă degerată."

„Pleacă, Nandru."

„Scuză-mă."

Polly simți cum prezența lui Nandru dispărea, când acesta apelă la cealaltă opțiune care îi era acum disponibilă: își mută conștiința în Viespe.

— Chiar așa? întrebă fata, pe un ton ironic.

Acesta păru nedumerit pentru o clipă, își apăsă palma pe frunte și apoi continuă:

— I-am ucis pe ministrul LaFrange, pe Joyce și pe Jack Tennyson, pe Theobald Rice și pe Smythe. I-am tăiat degetele lui Lucian, unul câte unul, până când mi-a spus codul de acces la Motorul Verde și apoi i-am scos mațele paznicului care a încercat să mă oprească să intru acolo.

Ridică privirea, uitându-se pe lângă ea, ca și cum ar fi văzut ceva dincolo de peretele cortului și dincolo de acea eră.

— Bomba de la mitingul de protest împotriva guvernului

unionist a ucis patruzeci și opt de oameni și a rănit doisprezece.

Rămase tăcut, și ea știu că Tack va continua să enumere în minte alte asasinate și torturi.

— De ce ai venit aici? îl întrebă ea, stânjenită de tăcerea care urmă.

Privirea lui se fixă asupra ei.

— Trebuia să gândesc.

— Frumoase gânduri, observă fata.

Tack tresări.

— Cum ar putea fi altfel? Am dus o viață atât de frumoasă...

— Dar nu prea a fost vina ta, recunoscu Polly.

Tack privi din nou în gol.

— Da, recunosc că nu aveam un control absolut asupra acțiunilor mele, înainte de momentul când Cowl mi-a desfăcut mintea în bucăți, ca pe a unei mașinării obișnuite. Dar asta nu mă ajută. *Eu* sunt cel care a pus bomba. *Eu* am violat fata adolescentă a unui terorist, ca să îl forțez să vină după *mine*. *Eu* l-am atras în cursă și i-am spulberat rotulele, *eu* l-am interogat cu ajutorul scopolaminei, al unui scalpel și cu niște foarfece, până când am extras informația cerută. Și tot *eu* am legat apoi un bolovan de el și l-am aruncat de pe Bariera Noii Tamise.

— Omul o merita?

— Fata, nu...

Polly era uimită. Îl urmărise, așteptându-se ca Tack să fie amestecat în ceva necurat și poate să aibă satisfacția de a plasa o rafală de gloanțe explozive în spatele lui, ca răsplată pentru intențiile lui mârșave din trecut. Dar asta era altceva, ceva ce ea încă nu știa. Poate că omul simțea cu adevărat remușcări sau poate că asta voia Tack ca ea să creadă.

— Deci, dintr-o dată, ai devenit o ființă umană morală? îl întrebă Polly.

Tack pufni.

— Nu e vorba de moralitate. E empatie. Mă înfior când îmi amintesc lucrurile pe care le-am făcut. Încă pot auzi sunetul foarfecelor de tăiat sârmă când tăiau degetele lui Lucian și sunetele scoase de el. Îmi amintesc teama fetei, apoi uimirea, apoi durerea, fiecare cuvânt pe care mi l-a spus în timp ce implora milă. Și văd cum am distrus ceva esențial.

Polly se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, mirându-se de propria reacție. Ea nu ucisese niciodată pe nimeni, dar putea să provoace durere, din cauza lipsei de empatie. Cât despre moralitate, înainte nici nu cunoștea sensul cuvântului.

— Aconite mi-a spus că aceasta este adevărata caracteristică a unui criminal, murmură ea.

— Cruzimea? întrebă Tack.

— Nu. Lipsa de empatie. Un adevărat criminal nu poate percepe experiențele victimelor sale. Nu poate să simtă durerea lor și nici să le înțeleagă trauma. Asasinul adevărat nu este o ființă socială. Discutam de fratele ei, atunci.

Tack clătină din cap.

— În termeni ai guvernului unionist, eu nu eram un asasin. Eram doar agentul lor, mâna fără mănuși a justiției lor.

— *Ei* erau criminalii, spuse Polly. Ceea ce ți-au făcut ție a fost, din multe puncte de vedere, la fel de grav ca relele ce ai făcut tu altora. Ți-au suprimat umanitatea și au făcut din tine sclavul lor absolut.

— Faptul că știu pe cine să dau vina nu mă face să mă simt mai bine. Există o zonă cenușie... De ce nu l-am ucis direct pe acel terorist, în loc să-l las să se înece?

— Poate că ai considerat că acțiunile lui justificau această pedeapsă?

— Poate.

Polly se uită lung la el, în timp ce Tack își privea mâinile.

— Spune-mi, continuă ea. Spune-mi toate lucrurile pe care le-ai făcut.

El ridică privirea spre ea, cu un zâmbet slab pe față.

— Purificare?

— Poate.

Și atunci, în propoziții încordate și încărcate de emoție, Tack îi spuse. Când termină, Polly se ridică și își apăsă mâna peste a lui.

— Și acum, ce facem? întrebă Tack.

Nesigură pe ceea ce simțea, Polly se aplecă și îl sărută pe buze. Pentru o clipă, Tack păru că nu știa cum să răspundă, apoi întinse mâna și o apăsă pe ceafă, răspunzându-i la sărut cu un fel de disperare.

„Îmi pare rău că trebuie să întrerup acest moment romantic, dar tocmai au apărut probleme."

Polly își dorea uneori ca Nandru să aibă o față pe care să o poată plesni.

Capitolul 20

Raportul stadiului modificărilor:

Din nou acea durere. Poate că ar fi trebuit să-l scot în fază de fetus și să continuu creșterea lui în rezervor, cum am făcut cu Amanita, dar în mine există un instinct permanent de a-mi proteja creația. Poate că ar fi trebuit doar să-mi fac unele modificări în uter, ca să suport frecarea carapacei lui tot mai dure. Testele de sânge au arătat că, spre deosebire de sora lui, băiatul nu mă otrăvește. Sistemul lui imunitar dezvoltat prematur este atât de străin încât nu încearcă să-și atace mama, în timp ce al ei era suficient de uman ca să recunoască vasul în care se afla. Dar este ceva... Nu vreau să efectuez o nouă scanare, căci acest proces poate fi dăunător pentru țesuturile delicate și, de fapt, nu vrea să aflu dacă ceva este în neregulă.

La naiba... numai că nu se oprește... e tot mai rău... trebuie să scanez... trebuie...

În timp ce trecea cremenea pe tăișul *gladius*-ului, Tacitus văzu că Cheng-yi era furios. Bărbatul era furios că Polly îl respingea în mod constant, furios că era privit cu dispreț de Aconite, iar acum era furios că toată truda sa de a-l învăța mahjong pe omul de Neanderthal dădea rezultate – căci Ygrol îl bătea. Dar chinezul nu voia să fie ofensiv direct – încercase deja o dată cu Ygrol și suferise timp de trei zile din cauza

contuziei. Omul de Neanderthal avea tendința de a reacționa fie cu un zâmbet încântat, fie cu bâta. Nu exista nimic între acele extreme.

Meritându-și numele, Lostboy stătea și se uita în gol, iar Tacitus se întrebă dacă intervenția lui și a lui Cheng-yi în programarea băiatului fuseseră de ajutor. Pedagogul lui Aconite îi învățase suficient ca să poată construi un program care să-i permită băiatului să înoate și să încarce acest program în mintea băiatului, dar cunoștințele lor nu erau atât de vaste ca ale femeii heliotane. Tacitus tocmai se gândea să șteargă ce instalaseră ei și să o întrebe pe Aconite ce greșiseră, când ușile exterioare se deschiseră șuierând și în cameră intrară umbratanii, care își scoaseră mantalele de ploaie și măștile.

Makali înaintă spre centrul camerei, ținându-și carabina pregătită la brâu, iar cei cinci însoțitori ai ei se răspândiră în spatele ei, în timp ce femeia examina zona.

— Unde este asasinul? întrebă Makali.

Tacitus continua să-și ascută spada, în timp ce Cheng-yi și Ygrol își continuau în tăcere jocul.

— Foarte bine. Atunci spuneți-mi unde este rahatul acela de heliotană, mârâi Makali în tăcerea din cameră.

Tacitus simți imboldul familiar al furiei și cremenea alunecă greșit. Își duse la gură degetul însângerat și se uită la umbratană, care se îndreptă spre masa de mahjong și mătură piesele pe podea.

— Am pus o întrebare!

— Cred că ai pus *două* întrebări, răspunse Cheng-yi, ironic.

Makali îl izbi cu latul palmei și chinezul zbură din scaunul lui și se întinse pe podea. Tacitus se ridică în picioare. Era de rău, nu din cauza comportamentului violent al lui Makali, ci din cauza expresiei ce apăruse acum pe fața lui Ygrol. Acesta era gata să câștige jocul.

— Ygrol, murmură Tacitus un avertisment, pășind în față.

— Stai pe loc, romanule!

Tacitus nu-l văzuse pe bărbatul umbratan care ocolise camera și ajunsese în spatele lui. Romanul îngheță, simțind o mână pe umărul său și țeava unui revolver apăsată pe piept.

— Poate că nu credeți că vorbesc serios.

Fără să se uite măcar în direcția în care îndrepta carabina, Makali apăsă pe trăgaci. Capul lui Lostboy plesni, înflorind în jurul implantului cerebral, care căzu zăngănind pe podea, în timp ce băiatul aluneca din scaun.

— Vorbesc foarte serios.

Ygrol își aruncă masa de joc într-o parte și se ridică urlând, cu bâta de os ridicată. Tacitus simți cum i se usucă gura, când văzu cum doi dintre însoțitorii lui Makali țâșnesc în fața acesteia, unul dintre ei călcând pe capul chinezului în trecere, căci Cheng-yi încerca să se ridice. Primul care ajunse la omul de Neanderthal îi smulse bâta din mână, apoi amândoi umbratanii îl târâră pe scaunul lui și-l obligară să se așeze. Oricât se încordă, Ygrol nu reuși să se ridice și urlă din nou, când Makali se duse să apuce bâta de os și o examină. Apoi, femeia se întoarse spre Tacitus.

— Unde este asasinul? Și unde este Aconite?

Tacitus presupuse că Aconite știa despre venirea acelor intruși, dar probabil avea nevoie de timp ca să se pregătească. În consecință, romanul se decise să tacă. Fără să își ia ochii de la Tacitus, Makali ridică bâta de os, gata să-l izbească pe Ygrol peste față. Nevăzând nici o reacție din partea romanului, se întoarse spre omul de Neanderthal și începu să-l lovească. În timp ce sângele țâșnea pe fața femeii și pe brațele ei prostetice, Tacitus realiză că orice răspuns ar fi dat, rezultatul ar fi fost același. Cowl îi dăduse drumul din lesă lui Makali.

Se termină într-un minut, capul spart al lui Ygrol legănându-se moale, într-o parte.

— Și acum, cred că va trebui să vedem ce pot face cu acea spadă a ta, zise Makali.

— Sunt aici, spuse o voce nouă.

Aconite intrase în cameră, venind din zona de cercetare. Tacitus îi văzu mânia și se pregăti pentru orice s-ar fi așteptat de la el.

— Cred că ai întârziat puțin la această petrecere, comentă Makali, uitându-se la sângele care curgea de pe bâta de os din mâna ei.

Aconite pocni din degete și un zumzet adânc umplu camera, împreună cu o rafală de aer. Viespea se înălță vertical, cu aripile ca o ceață pe spatele ei, și un ac sclipitor apăru la vedere. Se aruncă în față, în momentul în care unul dintre umbratani se întoarse spre ea. Omul se îndoi de la mijloc, când Viespea se lovi de el, iar acul ei îi pătrunse prin piept și ieși prin spate. Apoi acul se retrase și îi dădu drumul. Tacitus își întoarse sabia invers, cu arma paralelă cu pieptul, și o împinse în spate, în umbratanul din spatele lui, în același timp întorcându-se. Omul scoase un icnet înecat și flacăra de la gura țevii armei lui arse obrazul romanului. Bâta de os deveni o roată neclară în aer, înainte să fie prinsă și zdrobită de mâna masivă a lui Aconite. Tacitus își scoase *gladius*-ul din inamicul muribund și îl aruncă pe sub mână, țintind spre spatele lui Makali. Un glonț îl izbi în piept și îl aruncă în spate. Romanul se împiedică de umbratanul pe care-l străpunsese. O văzu pe Makali învârtindu-se rapid, teribil de rapid, prinzând *gladius*-ul lui de mâner și ridicându-l deasupra capului. Umbratana se ghemui și îl țintui pe chinez de podea, înfigându-i sabia în spate. Apoi femeia, cu dinții dezgoliți într-un rânjet, scoase un dispozitiv de la curea și ținti cu el Viespea. Camera se albi de o lumină puternică pentru o secundă, apoi robotul căzu din aer și se zdrobi de podea.

— Crezi că noi nu știam? șuieră Makali.

Din nou aceeași lumină puternică. Acum, Aconite se prăbuși, ca un arbore retezat.

Tacitus alunecă la pământ, cu spatele lipit de zid. Se uită în jos, la corpul lui zdrobit. Făcuse tot posibilul.

Silleck era unul dintre puţinii tehnicieni de interfaţă care supravieţuiseră şi, ca şi ceilalţi, reuşise asta numai pentru că se smulsese din comenzile ei vorpale. Acum, cu rănile deschise din scalp şi cu conectorii de sticlă vorpală prinşi încă de craniu, ca nişte mici ferestre spre creierul ei, suferea de o durere de cap ce nu voia să dispară. Numai timpul putea vindeca asta, pe măsură ce ţesutul rănit al meningelor ei se vindeca în jurul fibrelor vorpale care îi intrau în creier. Dar nu avea să scape niciodată de capacitatea de a aluneca într-o percepţie ce ajungea cu o dimensiune dincolo de cea a tovarăşilor ei heliotani fără interfaţă. Privi în lungul versantului muntos, la supravieţuitorii care-şi pregăteau tabăra pentru noaptea ce se apropia. În acelaşi timp, alunecând în percepţia alternativă, îi văzu pregătindu-se să facă asta şi apoi tabăra deja aranjată. Privind şi scurgerea nesfârşită a fiarei în gaura de vierme, văzu imagini care o dezgustau, dar în acelaşi timp o fascinau.

Goron o asigurase că acea capacitate avea să se dovedească esenţială în anii care urmau, căci existau puţine pericole pe Pământ care să poată trece pe lângă nişte paznici capabili să vadă în viitor, chiar dacă şi numai pentru câteva minute. Datorită percepţiei sale extinse şi pentru că privirea i se întorcea mereu spre fiară, ea fu prima care văzu că se întâmpla.

Se ridică şi urcă pe pantă până la Goron, care stătea în poziţia lui Buddha, cu fragmentul din coloana de comandă în poală. Avea ochii închişi, fie dormind, fie meditând. Silleck se uită la Palleque, în care tot nu avea încredere, în ciuda celor spuse de Goron, întrucât nu avea niciodată încredere în fanatici.

— Se întâmplă, i se adresă ea lui Goron, până la urmă.

Inginerul deschise ochii şi se uită spre Sauros.

— Întotdeauna a existat posibilitatea să fie infinit, deşi nu şi pentru noi.

Silleck și ceilalți supraviețuitori se așteptaseră la un cataclism de recul, care să-i mături de pe acel versant de munte, într-un vânt de cenușă. Asta nu avea să se întâmple acum.

Totul se termină la fel de brusc cum începuse. Scurgerea fiarei torului se atenuă, mugetul înaintării ei dispărând în depărtare. Se desfăcu în tentacule posterioare de carne și fragmente de materie moartă putrezită. După care dispăru.

— Asta a fost, zise Palleque, ridicându-se în picioare.

Goron întinse mâna în interiorul sferei de control și făcu ce trebuia să facă. Exact în interiorul structurii distruse a orașului, cele trei contraforturi începură să alunece spre un punct central, închizând intrarea în gaura de vierme. Pe măsură ce se apropiau, Goron își duse mâna deasupra ochilor, deși lumina nu era chiar atât de intensă, căci se afla la capătul infraroșu al spectrului. Un tunet înfundat ajunse la ei și ceea ce rămăsese din oraș se deformă, sub o explozie intensă de căldură.

Silleck simți căldura pe față și în ochii uscați.

Repetând ce-i spunea Nandru, Polly zise:

— Aconite și Viespea erau în camera torilor, când Aconite a ieșit repede. Viespea a urmat-o în camera de zi, unde, brusc, un sistem din interiorul Viespii a tăiat legătura și l-a aruncat pe Nandru afară. Dar el a avut timp să vadă că acel Ygrol era mort. Pentru că nu expui o parte atât de mare din creier la aer, fără să ai nevoie de un sac de cadavre, la scurt timp după aceea.

— Spune-i lui Nandru să descrie exact ce altceva a mai văzut, îi ceru Tack.

Polly își înclină capul într-o parte pentru o secundă, îngustându-și ochii.

— Unul dintre ei ținea o armă îndreptată spre capul lui Tacitus. Alți doi îl țineau pe Ygrol pe un scaun și se pare că

Makali tocmai îi scotea creierii afară. Totuşi, nu i-a văzut pe ceilalţi doi.

— Probabil că sunt toţi morţi, presupuse Tack.

— Dar, dacă nu e aşa, trebuie să facem ceva pentru ei, replică Polly.

Tack îşi sprijini carabina pe umăr şi o privi lung pe fată. Se săturase de acei umbratani şi heliotani care se omorau tot timpul unii pe ceilalţi, atrăgându-i şi pe alţii în conflictul lor. El era propriul stăpân acum şi nu mai voia război. De asemenea, nu voia să fie adus într-o situaţie în care să fie nevoit să ucidă din nou. Cu toate acestea, Aconite aranjase ca el să fie scos din mare şi tot ea îl refăcuse din bucăţi, după aceea. Îi era dator. Şi, în plus, acum voia să câştige respectul lui Polly. Şi orice altceva era ea pregătită să ofere. În acel moment, simţi cum, cu un zvâcnet, viaţa lui începea din nou şi ştiu că nu putea să se ferească de noile lui responsabilităţi. *„Un erou blestemat"*, îşi spuse.

— Orice s-a întâmplat acolo, acum este prea târziu ca să mai intervenim. Dar hai să vedem ce putem afla, spuse Tack, simţind cum stomacul i se răscula, la acea afirmaţie atât de optimistă.

O luă înainte, pornind de la albia râului şi ocolind, ca să ajungă la casa lui Aconite dinspre munte. În timp ce urcau, ploaia se transformă în burniţă, apoi începu să bată vântul, care o îndepărtă. Norii începură să se împrăştie, deschizându-se spre stele şi spre primele raze ale răsăritului topaz din spatele munţilor. Când casa apăru în sfârşit sub ei, lumina galbenă a soarelui scălda deja ţărmul de dincolo de ea şi sclipea auriu pe mare. În stânga lor, citadela arăta la fel. În jurul punctelor ei înalte, distorsiunile fiarei continuau să umple cerul.

— De ce se întâmplă asta? întrebă Tack.

Polly răspunse, după o clipă de gândire.

— Aconite spunea că sursa de energie a lui Cowl vine

din valvele termice care penetrează o fisură geologică ce porneşte de aici. Din acea sursă de putere, alimentează cu energie fiara torului, atunci când vrea ca aceasta să atace şi aceeaşi alimentare cu energie deschide o despicătură spre realitatea alternativă a fiarei. Fiara încearcă întotdeauna să ajungă aici, ca să acceseze sursa direct, iar ceea ce vedem este rezultatul acestui lucru.

— Dar Cowl nu o va lăsa să treacă.

— Nu. Nu înţeleg ce tehnologie foloseşte, dar împiedică fiara să intre total în fază. Este defazată cu numai câteva grade, dar atât ajunge ca acesta să fie singurul efect produs.

— Şi dacă ar trece?

— Cowl ar muri, la fel ca noi.

Tack îşi aminti cablurile grase care şerpuiau în apă. Judecând după ele, deduse că energia utilizată trebuia să fie imensă. Cu toate acestea, nu se putea compara cu cea transmisă de valva solară, căci nici un cablu nu putea transporta o asemenea încărcătură. Aruncând din nou o privire spre casă, o prinse brusc pe Polly de umăr şi o trase în jos. Văzură cum un paznic umbratan ieşise din casă şi acum mergea în spatele acesteia, ca să urineze lângă zid.

— Iată cum vom face..., începu Tack.

Polly începu să urce încet de la râu spre casă, ca şi cum tocmai se întorcea de la o plimbare plăcută. Femeia umbratană de la uşă strigă înăuntru, şi un bărbat i se alătură imediat. Polly se uită direct la ei, neîndrăznind să privească mai sus. Ridică mâna şi o flutură, într-un semn prietenos. Când fata ajunse la cinci metri distanţă, Tack sări de pe acoperiş, izbind cu piciorul drept exact în capul femeii umbratane, care se prăbuşi. În acelaşi moment în care ea se prăbuşea, Tack lovi cu piciorul stâng, nimerindu-l pe bărbat sub ureche. Polly se aruncase deja la pământ, aşa cum fusese instruită.

Tack sări în față de pe femeie, căzu pe pământ și se rostogoli în lateral, în timp ce gloanțele sfârtecau pietrele, în locul în care se aflase el cu o fracțiune de secundă înainte. Se ridică și se învârti pe loc, piciorul lui ridicându-se într-un arc accelerat de greutatea ciudatei lui cizme chirurgicale. În ultima clipă, își îndreptă piciorul și înfipse cizma în gâtul bărbatului. Spre groaza lui, o zări pe Polly ridicându-și revolverul, într-o mișcare ce lui Tack i se păru derulată cu încetinitorul. Femeia, care căzuse la pământ cu umărul înainte, se ridica din nou și-și rotea arma spre Polly. Și atunci, Tack realiză că nu avea să reușească fără să ucidă.

Își roti carabina spre femeie, dar gloanțele trase de bărbat zdrobiseră țeava armei sale. Femeia umbratană ezită o microsecundă, evaluând care pericol era mai mare. Începu să se întoarcă spre Tack, exact în clipa în care acesta își lăsa carabina să cadă și se arunca în spate. O gaură apăru în fruntea femeii, care căzu. Bărbatul urlă și se întoarse spre Polly. Dar de ce se mișca atât de încet? Atunci, Tack realiză că omul tocmai își văzuse iubita murind, probabil. Asta nu-l încetini pe Tack, când se aruncă înainte. Carabina se întoarse din nou spre el. Tack o prinse de țeavă și în același timp o răsuci spre el. Trase de armă, smulgând-o din mâinile bărbatului, apoi o roti pe la spate și peste umăr. Prinzând-o cu cealaltă mână, trase, aruncându-l pe umbratan pe spate. Se terminase. Durase mai puțin de șase secunde. Destul de puțin timp, pentru stingerea a două vieți.

— Frumos lucrat, o felicită Tack, când Polly se apropie de el.

Polly se opri, își băgă revolverul în teacă și apoi se uită la cei doi umbratani morți.

— *Mortuus est*; spuse ea. *Mortua est.*

Tack o privi întrebător.

— Sunt amândoi morți, repetă Polly.

— Mda, de asta poți fi sigură, replică el.

Polly ridică privirea, uitându-se la carabina din mâna lui Tack.

— Am cunoscut odată un jongler, pe care îl chema Berthold, și care ar fi fost impresionat de modul în care te-ai mișcat.

Tack se uită la cele două cadavre și nu găsi în el forța de a fi atât de frivol. Când intrară în casă, găsiră alți morți acolo. Primul era chinezul.

Tack se aplecă lângă Cheng-yi, îi verifică pulsul la gât și apoi încercă să scoată sabia. Arma era atât de adânc înfiptă în podea, încât nu s-ar fi clintit, fără implanturile lui Tack. Acesta aruncă arma într-o parte, întoarse corpul și-l examină, înainte să își mute atenția spre Ygrol. Nu era nevoie să verifice pulsul omului de Neanderthal. Țeasta lui groasă era spartă și cea mai mare parte a creierului era strivită.

— L-au împușcat și pe Lostboy, spuse Polly.

Tack se ridică și se duse lângă ea. Rămăsese numai jumătate din capul lui Lostboy, iar pe podea, alături, se afla implantul lui cerebral. Polly îl ridică și îl plasă cu grijă pe masă.

— Pesemne că Aconite poate salva ceva.

Tack o privi nedumerit.

Polly bătu cu degetul în dispozitivul murdar de sânge.

— Au ucis partea animală din el, dar mare parte din cea umană se află aici, înăuntru, explică ea.

Un sunet îi făcu să se răsucească brusc și-l văzură pe Tacitus prăbușit la perete, într-o baltă de sânge. Polly se duse repede la el și își apăsă degetul pe gâtul lui.

— Este încă în viață, dar trebuie să-l ducem în sala de operații, spuse ea.

Când păși peste umbratanul mort, Tack observă rana din partea superioară a pieptului bărbatului. Deci Tacitus nu căzuse înainte să ia pe unul dintre ei cu el. Îi întinse carabina lui Polly, se aplecă să-l ridice pe Tacitus și porni spre sala de operații a lui Aconite. Polly țâșni pe lângă el, ca să examineze

Viespea căzută pe podea și pe umbratanul mort de alături. Tack presupuse că intrușii intraseră în acel loc cu aroganța specifică neamului lor, dar avuseseră parte de câteva surprize neplăcute.

— Nu cred că este bine să stăm aici, zise el. S-ar putea să se știe că suntem în zonă și e posibil ca ăia doi de afară să fi trimis vreun semnal.

— Nu vreau să-l abandonez, replică Polly.

— Atunci, eu o să cercetez zona, spuse Tack, întinzându-l pe Tacitus pe masa chirurgicală. Știi cum să operezi cu chestiile astea? întrebă el, arătând spre echipamentul din jur.

— Ce nu știu îmi poate spune Nandru. El a încărcat o mare parte din baza de date a Viespii.

Tack luă carabina întinsă de Polly și se uită o clipă cum ea tăia hainele soldatului roman și plasa un dispozitiv de monitorizare pe gâtul lui. Apoi, văzând că fata părea să știe ce are de făcut, Tack se duse să cerceteze casa.

Polly presupunea că Aconite fusese dusă cu forța la citadelă, dar Tack nu era atât de sigur. Părerea lui era că atacatorii umbratani veniseră acolo pentru a elimina o posibilă amenințare. Casa era mare, așa că era posibil să o găsească pe Aconite moartă, într-una dintre numeroasele camere. Începu din partea de sus a casei, din mansardă, cu meticulozitate și prudență. Acolo, se întrebă care era scopul exact al substructurilor vorpale ale casei, care erau vizibile, cu toate acele mașinării și cabluri de energie legate de ele. La etajul de mai jos, găsi multe camere încuiate, dar o ușă era deschisă, și Tack privi gânditor rastelurile cu carabine, catalizatori, grenade și alte arme pe care nu le cunoștea. La parter, verifică toate camerele de locuit, dar ignoră numeroasele camere încuiate. Laboratoarele și zonele de cercetare nu prezentau nici un semn de devastare, așa că nu petrecu mult timp în ele, ci doar verifică dacă nu mai erau și alte cadavre. În pivniță găsi torii și acum înțelese de ce erau atât

de puțini pe fundul mării, împreună cu oasele brațelor. Acolo, simți controlul subversiv emanat de acele dispozitive parazite și observă că multe erau căzute pe podea. Înțelese că ele își creșteau din nou spinii și că acest proces le făcuse pe unele să cadă de pe rafturi. Dar Aconite sau cadavrul ei nu era nici acolo, așa că închise ușa și se întoarse la Polly.

— Trebuie să o salvăm, gemu Tacitus, când Tack se întoarse în cameră.

Tack observă că niște țevi și cabluri îl legau acum pe roman de câteva din mașinăriile din jur. Ridică o sprânceană, întrebător.

— Nu am nevoie decât de o carapace lipită și legată intern, și apoi voi putea să mă mișc..., hârâi soldatul.

Tack se întoarse spre Polly, care ridică din umeri, apoi întinse un deget și atinse un dispozitiv atașat la gâtul romanului. Tacitus închise ochii, cu un oftat, și leșină.

— Ce a vrut să spună prin „carapace"? întrebă Tack.

Polly arătă spre cizma lui chirurgicală.

— Oferă suport atât intern, cât și extern, în același timp executând reparații accelerate, dar nu poate fi folosită decât pentru răni minore. Am putea să-i fixăm una lui Tacitus pe piept, dar numai dacă ar fi pregătit să se miște foarte încet, și nu cred că aceasta este intenția lui.

— Deci Cowl a luat-o pe Aconite, spuse Tack.

— Da.

— Ce facem?

— Trebuie să o salvăm. Avem nevoie de ea.

Tack se gândi. Ei nu știau cum acționau mecanismele din acea casă și deci nu puteau supraviețui acolo. Dar nu credea că aveau prea multe șanse împotriva numeroșilor umbratani și ultimul lucru pe care și-l dorea era să-l înfrunte din nou pe Cowl.

— Trebuie să plecăm de aici, afirmă Polly, privindu-l fix.

— OK, răspunse Tack, înghițind în sec.

Călugărița tăia vârfurile valurilor, iar aburii rezultați îi dădeau un aspect de sticlă fierbinte, tocmai scoasă din cuptor. Se rostogoli pe suprafața mării și se desfăcu, iar cei trei heliotani ieșiră ca și cum ar fi fost aruncați dintr-o mașină distrusă. Își controlară totuși coborârea la sfârșit și fiecare intră în mare într-un plonjon perfect. Bucăți din călugăriță se împrăștiară pe suprafața apei și începură să plutească, în timp ce ultimele străluciri de culoarea chihlimbarului se stingeau în ele. Unul dintre cei trei heliotani ieși la suprafață, aruncă un pachet în fața lui și se uită cum se desfăcea, transformându-se într-o plută gonflabilă. Până să se desfacă în totalitate, ceilalți doi ieșiră și ei la suprafață și urcară cu toții în barcă.

— Nimic încă, spuse Meelan, prăbușindu-se pe spate și scuipând apă de mare, în timp ce-și studia detectorul.

Saphothere porni motorul mic montat în interiorul părții din spate a bărcii și o puse în mișcare. Coptic desfăcu luneta lansatorului de grenade pe care îl strângea în mâini și se uită prin ea pe cer.

Imediat ce barca se puse în mișcare, Saphothere întrebă:

— Unde suntem?

— Cam la zece kilometri de citadelă și la aproximativ o oră de Nod, răspunse Meelan.

— Uite! exclamă Saphothere, arătând cu capul în față.

Se uitară toți trei la distorsiunea fiarei torului, care plutea pe cer ca niște aburi de căldură. Sub ea reușiră cu greu să distingă vârfurile ascuțite ale citadelei.

— Probabil că nu vor veni rachete din această direcție, continuă Saphothere. Atacul lui Sauros este în desfășurare, fără îndoială, și probabil, Cowl nu va acorda atenție unei probleme atât de minore cum este căderea unui tor prin capcana lui, în mare. Probabil că-și spune că un alt purtător de tor tocmai s-a înecat, asta dacă a observat ceva. Apoi, când

se va obține închiderea capătului din Sauros, Cowl va fi în rahat până la gât. Nu va avea cum să mai facă salturi prin timp în citadela lui și nici cum să evite gloanțele.

— Ce păcat că nu putem trage niște rachete de aici, comentă Coptic.

— Ar fi detectate, spuse Saphothere, mai ales dacă au șansa să fie eficiente.

— Ca rachetele atomice, vrei să spui, zise Meelan, acidă.

— Mda, ca cele atomice. Cowl probabil le-a detectat pe cele două pe care i le-am dat lui Tack, atunci când acesta s-a apropiat la un kilometru de destinație. Și nu mă îndoiesc că a fixat un câmp de deplasare dublu pe ele, tot timpul.

— Sărmanul idiot, zise Meelan. Dar măcar a murit crezând că tentativa lui de asasinat a avut ca scop să-l împiedice pe Cowl să distrugă istoria umană.

— Chiar a făcut-o, într-un mod ocolit, spuse Saphothere. Și, de altfel, mulți heliotani au murit crezând același lucru. Deci nu a fost singurul.

— Umbratanii cred și ei că asta e intenția lui Cowl, și mor la fel.

— Mda, răspunse Saphothere.

— Saphothere! îi întrerupse Coptic. Nu suntem singuri.

Își întoarseră toți trei atenția spre cer și spre obiectul care devenea vizibil acolo. La început în depărtare, apoi crescând, pe măsură ce se apropia.

— Un alt motiv pentru el ca să nu trimită o rachetă împotriva noastră, observă Meelan.

— Atunci, asta este, zise Saphothere. Haide să mergem să-l ucidem pe ticălos, înainte să poată face ceva în privința asta.

— Mi se pare o idee bună, îl aprobă Meelan.

Cerul devenea tot mai întunecat și efectul semăna cu ridicarea nămolului de pe fundul unui lac adânc. Val după val

arunca dâre de umbră peste peisaj. Polly ridică privirea, simțind cum i se usucă gura. Așa ceva nu se întâmpla acolo, de obicei. După o ploaie ca aceea din noaptea trecută, cerul rămânea senin timp de mai multe săptămâni, iar Polly nu întâlnise până atunci o vreme extremă. Însă, de data aceasta, vremea era ciudată: dungile de nori care se răspândeau din punctul central de fierbere păreau aproape solide. Și nu se auzea nici un sunet, iar asta făcea ca totul să pară și mai amenințător.

— Ce se întâmplă? întrebă Tack, ieșind și el din casa lui Aconite.

— Nodul, spuse Polly. Știam că este aproape.

„Într-un fel nebunesc, este logic că sosește acum. Te face să te întrebi dacă heliotanii au înțeles chiar totul. Poate că sunt încă multe lucruri pe care nu le cunosc nici ei."

— Cowl a dat greș sau este pe cale să reușească? întrebă Tack.

Polly se întoarse și se uită la el.

— Ce să reușească?

— Să împingă istoria umană în jos pe panta probabilității și să-și creeze propria linie temporală, în vârful pantei, răspunse Tack, privind în continuare cerul.

— Încă mai crezi asta?

Tack își întoarse atenția spre Polly, care continuă:

— Asta este doar marea minciună pe care au spus-o heliotanii ca să justifice continuarea exterminării umbratanilor. Să admitem că uciderea lui Cowl este justificată pentru ei, ținând cont de numeroasele vieți heliotane curmate de el. Dar asta nu înseamnă că nu este o minciună.

— Cum?

Tack părea confuz și Polly realiză că trăgea încă un postament de încredere de sub el, dar trebuia să o facă.

— Cowl vrea să împiedice apariția unui paradox de omisiune, explică ea.

— Și eu care credeam că nu înțeleg nimic, făcu Tack, redescoperindu-și simțul umorului, pentru care primise odată acea bătaie de la Saphothere.

— Cowl a scăpat de persecuția heliotană și a oferit și umbratanilor o cale de scăpare. Energia pe care a folosit-o în marele salt l-a adus înainte de Nod, și știi ce a găsit aici?

— Spune-mi tu.

— A găsit viață fără ADN. A găsit o viață care nu avea nici o legătură cu tot ce cunoștea el, cu o probabilitate minimă de a se dezvolta în viața pe care o cunoaștem noi, în cele câteva secole pe care le avea la dispoziție înainte de sosirea Nod-ului.

— Și ce înseamnă asta?

— Trebuie să fii arogant ca și Cowl ca să crezi că tu ești sursa unui astfel de paradox critic de omisiune.

— Ai mai spus asta, dar tot nu înțeleg.

— Cowl crede că el este sursa Nod-ului. Că, dacă nu creează o viață pe bază de ADN în acest ocean, atunci nu va exista nici o formă de viață, așa cum o cunoaștem noi, mai târziu. Că, prin omiterea acestei acțiuni, și-ar distruge linia temporală și va deveni ființa unică și fără trecut, prinsă pentru eternitate în propria realitate alternativă.

— Deci el este tipul cu intenții bune?

— Dacă poți spune că un tip cu intenții bune este unul care privește cu dispreț orice altă viață în afară de a lui. Și care, dacă i se dă ocazia, va distruge întregul Dominion Heliotan.

— Dar e clar că poate face asta, realizând ceea ce pretind heliotanii că face, nu?

— Nu. Aici nu are decât valve geotermice. Nivelurile de energie de care ar avea nevoie ar necesita cel puțin o valvă solară. Asta este încă o minciună heliotană.

— Și atunci, ce naiba se întâmplă?

— Asta! spuse Polly, arătând spre cer.

Deasupra lor, adunându-se într-o roată mare, norii groși

și negri se răsuceau și se rostogoleau, iar din ei țâșneau fulgere. O furtună puternică ajungea la ei chiar în clipa aceea. Și în spatele acelor formațiuni ciudate de nori, începu să se distingă o formă.

— O navă? se miră Tack.

— Poate. Sau poate o ființă vie. Sau o păstaie imensă cu semințe...

O sferă plată umplea acum un sfert din cer, marginea ei inferioară pierzându-se dincolo de orizont. Era translucidă, segmentată ca o portocală, iar straturile mai înalte de nori se vedeau prin ea ca prin niște lentile deformatoare. Alți nori se spărgeau deasupra ei, ca valurile mării peste o stâncă. Chiar în timp ce ei se uitau, obiectul se înclină și apăru la vedere în întregime. Pământul începu să vibreze, în consonanță cu acea înclinare. Apoi urmară străfulgerări imense, crăpături în ceruri care dezvăluiau o altă realitate și zgomotul asurzitor al unui tunet.

— Ce se întâmplă? întrebă Tack.

— Însămânțează, răspunse Polly, aplecându-se mai aproape de el. Iar heliotanii știau asta, pentru că prima lor sondă interstelară a adus probe din altă parte, după plecarea lui Cowl. Nu știu cum a aflat Aconite și de aceea trebuie să ajungem la ea. S-ar putea ca ea să aibă un mod propriu de acces în viitor.

— Dar ea de ce nu i-a spus lui Cowl?

— Pentru că, atâta timp cât el se chinuia să rezolve paradoxul acela de omisiune, nu avea să-și întoarcă toate forțele împotriva heliotanilor. Aconite și-a petrecut toată viața încercând să tocească ascuțișul furiei lui Cowl.

Nandru profită de acel moment ca să intervină:

„Mă bucur atât de mult că ai explicat toate astea, Polly. Mie mi se părea cam complicat."

— Nandru, spuse Polly cu voce tare, cerându-i scuze din priviri lui Tack. Acum devine și mai simplu. Pe măsură ce

intrăm în Nod, şansele ca heliotanii să ajungă la Cowl cresc foarte mult. Iar când se întâmplă asta, noi trebuie să fim în cealaltă parte a planetei, cel puţin, dacă vrem să supravieţuim. Avem nevoie de Aconite şi trebuie să o găsim cât mai rapid posibil.

„Pot să te ajut, dar asta înseamnă că va trebui să ies din tine, iar de această dată nu voi putea să mai revin, căci va trebui să fiu atât programul, cât şi memoria."

— Ce naiba ai de gând?

„Nu fi atât de neprietenoasă."

— Îmi pare rău, dar lucrurile se precipită.

„Ei bine, la revedere, Polly."

— Stai! Ce vrei să...?

Polly îl simţi plecând, la fel cum făcea când îşi transfera conştiinţa în Viespe.

— Ce naiba? făcu Polly, scuturându-şi capul iritată.

Ridică mâna şi-şi trecu degetele prin păr, apoi o ridică în dreptul ochilor, ca să o examineze. În palmă avea cristale albe mici. Clipi şi ridică privirea. Ningea, numai că nu era o zăpadă pe care să o recunoască.

— Trebuie să ajungem la Aconite. Este singura care poate să ne ajute. Ea trebuie să ştie un mod de ieşire de aici.

Chiar în clipa aceea, se auzi un zdrăngănit şi un huruit puternic din interiorul casei şi cei doi oameni se răsuciră rapid, când ceva ţâşni pe uşă afară şi se opri deasupra lor.

— Bine v-am găsit! strigă Nandru-Viespe.

Tensiunea din Centrul de Comandă a Contraforturilor din New London era palpabilă. Maxell se uită la ecrane, întrebându-se cât putea să mai aştepte, în speranţa că va îndeplini acea sarcină de Hercule. Investiseră foarte mult şi aveau să piardă foarte mult, indiferent dacă reuşeau sau eşuau, încât nu voia să se gândească ce ar fi însemnat eşecul. Tensiunea atinse nivelul de vârf.

— Avem închidere! strigă un tehnician de interfață.

Maxell îngheță, pentru jumătate de secundă. Aveau timp. Încă mai aveau timp.

— Ai o indicație a masei? întrebă el.

— Nu încă... calculează... O transfer pe un ecran secundar, răspunse tehnicianul.

Maxell își simți gura uscându-se, când văzu cifrele. Ecranul secundar se deschise într-o bandă la baza ecranului mare și se umplu de cifre. Apoi se contractă brusc, numărul fiind rotunjit și afișat cu un exponent, pentru că era prea mare ca să încapă pe ecran.

— *Așa ceva* nu poate fi exterminat..., gemu Carloon.

— Cu toate acestea, vom încerca, spuse Maxell.

Apoi adăugă, adresându-se tehnicianului de interfață:

— Trimite semnalul.

— Trimis, răspunse tehnicianul.

Acum nu mai puteau decât să aștepte. Semnalul tahionic avea să ajungă în momentul transmisiei, dar tranzitul fasciculului lui de microunde dura șase minute. Acum erau total implicați și istoria avea să-i judece. Asta, dacă avea să urmeze vreo istorie.

— Cât mai este până ce fiara va ajunge la contrafortul nostru? întrebă ea.

— Păreau să mai fie vreo zece minute, dar acum accelerează, răspunse Carloon.

— Cum naiba e posibil să știe? întrebă un tehnician de interfață.

Carloon aduse în fază senzorul cel mai îndepărtat, afișând secțiunea îndepărtată a găurii de vierme, părăsită de fiara torului. Asta nu le aduse liniștea. Capătul fiarei la care se aflau cele mai multe guri se apropia de ei, ca un tren accelerat.

— Știe vreunul dintre voi să se roage? întrebă Maxell.

Primind doar răspunsuri negative, zise:

— Atunci, acesta ar fi un moment bun să învățați.

Capitolul 21

Cowl:

Eu sunt apogeul evoluției darwiniene a speciilor umane, chiar dacă superioritatea mea a fost obținută prin manipulare genetică. Am fost conceput să supraviețuiesc în condițiile cele mai ostile pentru om, prin cele mai nemiloase mijloace. Astfel, eu sunt tot ceea ce dogmele umbratane și heliotane doresc să devină oamenii. Dar atunci când o ființă este măsurată pe baza capacității ei de a supraviețui proceselor naturale de selecție, această superioritate nu implică o capacitate deosebită de a distruge și a ucide? Un astfel de sistem de evaluare nu scoate din calcul toată creativitatea, și atât de multe altele? Capacitatea de a supraviețui și a domina nu este totul. Eu sunt o fundătură, dar totodată sunt și uman, și știu că ceea ce am fost făcut să fiu nu este suficient. Sunt ceea ce sunt.

Nu-i mai făcuse niciodată asta până atunci, iar ea crezuse prostește că el nu ar face-o. Aconite era uluită de forța nemiloasă a minții fratelui ei. Mustățile lui de legătură erau total dezvoltate, iar Cowl știa cum să le folosească pentru a obține efect maxim. Ale ei fuseseră ciuntite și practic inutilizabile încă de la naștere, așa că pusese un auto-chirurg să le îndepărteze și să le acopere existența prin chirurgie estetică. Mustățile lui pătrunseră cu o precizie de șarpe în urechea și în craniul ei, divizându-se iar și iar în conectori sinaptici,

legându-se la diverse porțiuni ale creierului ei. Cowl nu se mai jucase niciodată cu mintea ei, dar acum o făcea.

Aconite alunecă imediat în lumea amintirilor, însă acum în prezența fratelui ei, care apărea ca un spectru ostil. Cowl stătea în spatele ei, în timp ce îl privea uimită pe surogatul de asasin, întrebându-se cum de Tack mai era încă în viață și dacă să-i permită să trăiască în continuare. Un salt, și Cowl ascultă explicațiile lui, fratele ei știind că ea cunoștea deja adevărul. Tack fusese trimis acolo ca să dezvăluie o slăbiciune în sistemele de apărare ale lui Sauros, care erau de fapt fălcile unei capcane. Dar Cowl voia să ajungă la rădăcina acelor gânduri:

„Cei patru stăteau pe terasa cu vedere spre parcul Terțiar, unde se plimbau paracerateriumi înalți de șase metri. Deși acele creaturi aveau pielea ca de elefant și un aspect asemănător cu al unei lame, erau niște animale distincte, ca toată fauna preistorică din parcurile din New London. Privindu-le cum rupeau frunze de palmier ca să ajungă la curmalele coapte, Aconite își spuse că, dintre toate proiectele heliotane, acela era cel mai merituos, iar posibilitatea de a putea recupera moștenirea genetică a Pământului era un dar adevărat. Era o rușine că, în ansamblu, călătoria în timp era folosită în scopuri războinice.

— Cum ai reușit să ajungi aici? întrebă Inginerul Goron.

Aconite își ridică brațul, arătându-le torul.

— Fratele meu mai are până să codeze total programarea. Eu am inversat-o pur și simplu, și o voi readuce la normal, ca să mă ducă înapoi.

Maxell se întoarse spre Goron.

— Goron, nu face greșeala să o privești pe Aconite ca aflându-se mereu în umbra fratelui ei. Capacitățile ei sunt cel puțin egale cu ale lui Cowl, chiar dacă nu și intențiile ei."

Cowl șuieră auzind asta, iar respirația lui ajunse ca un lichid pe obrazul lui Aconite.

— Credeai că nu pot să-ți modific tehnologia? Chiar ai crezut că eu am fost eșecul otrăvitor sugerat de numele dat de mama noastră? întrebă Aconite.

Mustățile se încordară în capul ei, transmițându-i valuri de durere prin țeastă și în lungul coloanei vertebrale. Aconite știa că fratele ei voia ca ea să se opună, dar îl lăsă să afle totul:

„— Așadar, ce ai de spus? întrebă Goron, privind-o bănuitor pe Aconite.

— Fratele meu nu încearcă să vă distrugă modificând linia temporală. Dacă ar face asta, s-ar putea distruge și pe sine. Cowl a descoperit că el este cauza Nod-ului. Istoria umană începe cu un paradox circular. Nu a găsit nici un fel de viață pe bază de ADN înainte de acest punct, așa că aceasta nu putea fi produsă decât de el. Acum își folosește toate energiile ca să se oprească să provoace un paradox de omisiune, care ar putea distruge întreaga linie temporală, și astfel pe propriii strămoși.

Al patrulea membru al grupului izbucni în râs.

— Câtă aroganță! aruncă Palleque, clătinând din cap.

Maxell îi aruncă o privire scurtă.

— Cu toții ne facem vinovați de așa ceva. Te rog să continui, Aconite.

După o clipă de nedumerire, Aconite continuă:

— Fratele meu nu reprezintă cel mai mare pericol pentru voi, nu prin persoana lui.

— Fiara torului, zise Palleque, care acum nu mai râdea.

Aconite aprobă din cap.

— Este deja imensă și urcă în viitor ca să se hrănească. Cowl nu o poate împiedica total să facă asta, iar anomaliile pe care le creează forțează deja substanța ei din viitor mult în jos pe panta generată din Nod.

— Atunci, probabil că acesta va fi soluția problemei, spuse Palleque

Aconite îl privi lung.

— Nu. Fratele meu are nevoie de fiară ca să plaseze tori activi, așa încât el să poată testa viitorul și să afle cum să evite paradoxul de omisiune. Să afle dacă experimentele lui cu protozoare au vreun efect. Așa că o alimentează cu energie din valvele lui geotermice, ca să-i mențină poziția pe pantă.

— Fiara servește și unui alt scop, zise Palleque, printre dinții încleștați.

Aconite se întoarse spre el și-l privi fix.

— Atunci știi că, în timp ce servește scopului lui Cowl, se și hrănește.

Palleque se întoarse cu spatele la ea, cu o grimasă pe față.

— Eu nu înțeleg cum acest animal reprezintă o problemă mai mare, spuse Goron.

— Pe măsură ce se hrănește, crește, răspunse Aconite. Structura lui este mai complexă decât a oricărei alte creaturi vii. Poate să-și creeze singur mașini ale timpului organice. Trebuie să vă fac un desen?

— Oh! făcu Goron.

— Ce vrea să spună? întrebă Palleque, întorcându-se iar spre ei.

Maxell îi explică.

— Generează propriul câmp vorpal și o dată ce va ajunge la o masă suficientă, acest câmp va fi destul de puternic ca să permită fiarei să se transfere singură oriunde pe panta probabilității.

— Și să se hrănească, adăugă Aconite.

— Despre ce vorbim aici, mai exact? întrebă Aconite.

— Despre un devorator de lumi – al întregii vieți, pe fiecare linie temporală generată de transferuri. Nu va mai rămâne decât fiara."

Aconite simți confirmarea acelei afirmații din partea fratelui ei și înțelese, într-o străfulgerare, că el își trimitea fiara

împotriva heliotanilor din două motive: să-și ucidă inamicii și totodată să-și slăbească periculosul animal credincios. Cadrul temporal sări din nou:

„— Este singurul mod ca să o lichidăm, de tot, spuse Goron."

De data aceasta, Aconite și Inginerul mergeau împreună pe podeaua uneia dintre porturile de construcție din New London, spre scheletul unei sfere gigantice. Numai că de data aceasta, umbra lui Cowl mergea alături de ei.

„— Aceasta a fost creată pentru extinderea Dominionului Heliotan prin timp. Ca o bază din care să ucidem și ultimul umbratan și din care, în cele din urmă, să-l terminăm pe fratele tău. Dar poate că acum poate servi unui scop onorabil. Mi-aș dori asta.

— Momeala pare... mică.

— Buturuga mică răstoarnă carul mare.

— Heliotanii, ca ansamblu, vor suporta pierderea?

— Orașului? întrebă Goron, arătând spre Sauros-ul în construcție.

— Toată pierderea. Ați petrecut două secole cu acest proiect și ați folosit jumătate din bogăția Dominionului. Și îl veți pierde pentru a distruge o amenințare pe care cea mai mare parte a cetățenilor lui nu a văzut-o niciodată și pe care mulți nu o pot înțelege?

— Trebuie să o facem."

Furia lui Cowl ardea ca niște fire încinse în capul ei. Avea să o ucidă astfel, și dacă nu o făcea acum, avea să o facă mai târziu.

„Torul îi chema pe toți cei din laboratorul de cercetare antarctic, dar numai Aconite trebuia să răspundă acelui apel. Palleque se încruntă la vederea obiectului, dar avea mai multe motive să urască sursa lui decât oricine altcineva.

— Iată, am un cadou pentru tine, spuse el, întorcându-se spre Aconite și întinzându-i un cilindru de sticlă mic, în care

se vedeau niște cristale albe. L-am găsit pe Marte, într-un strat cu o vechime de un miliard de ani, iar după aceea, pe toate planetele solide din sistemul solar, în roci cu aceeași vechime.

— Ce este?

— Te-ai întrebat de ce am râs când ai spus că fratele tău este cauza Nod-ului.

Făcu semn spre cilindrul care era acum în mâna ei și continuă:

— Au existat sute de teorii despre sursa acestuia, până când sonda noastră interstelară a descoperit aceeași substanță pe o planetă moartă ce orbita în jurul piticei roșii, Proxima Centauri.

— Tot nu mi-ai spus ce este.

— ADN cristalizat într-o matrice proteică. Imediat ce atinge apă lichidă, devine activ. Cam într-un milion de ani apar metazoarele, iar restul este istorie, cum se spune. În final, o singură teorie este corectă.

— Însămânțare."

Cowl își eliberă strânsoarea, și Aconite căzu în genunchi, cu sânge curgându-i din ureche și strălucind pe zgârieturile din jurul gâtului. Ridică o privire încruntată spre fratele său și încercă tăria cătușelor groase care îi legau mâinile și gleznele.

— Cât de mulți credeai că o să te mai las să ucizi? întrebă ea, tăios.

Cowl își înclină capul, dar nu spuse nimic. Brusc, se întoarse pe loc și porni spre comenzile lui vorpale. După o clipă, scoase un urlet de furie.

Pe cer, imaginea spectrală a fiarei torului se scutura și dispărea în timp ce, fără a fi observată, o plută opri în umbra citadelei. Cu alimentarea cu energie tăiată în Sauros, dinspre oraș reacția se întoarse ca o undă, instantaneu și pentru totdeauna. Cowl își retrase degetele ascutite din ovoidul

vorpal și pași în spate, întorcându-și capul să vadă străfulgerările dintre condensatorii temporali și transformatoare. Marea începu să fiarbă, când circuitele de siguranță încercară să devieze impulsul în apă. Era ca și cum ar fi încercat să lipească un baraj crăpat cu bandă izolantă. Sub mare se aprindeau fulgere, care apoi mureau, într-un roșu mat, înaintând în zeci, apoi sute și mii spre orizont, pe măsură ce generatoarele geotermice vaporizau și topeau stânca din jur. La scurt timp după aceea, explozii, ca de la niște mine de adâncime, urmară același traseu. În interiorul citadelei, întunericul era împrăștiat de mașinăriile incendiate, apoi se risipi total, când porniră generatoarele auxiliare. Luminile de urgență se aprinseră peste tot și umbratanii ieșiră din ascunzătorile lor.

Tack se agăță de lespede, în umbra zidurilor ieșite în afară ale citadelei de deasupra, și se uită la ceilalți ocupanți ai acesteia, care deveniseră numeroși. Purtătorul de tor în armură fusese primul, greutatea lui făcându-l să cadă direct din gura toboganului. Cu ultimele puteri, omul își înfipsese pumnalul într-o crăpătură din punctul în care lespedea se unea cu stâlpul. Probabil că era deja mort, căci Aconite nu-l salvase, iar în timp rugina de pe armura lui îl lipise de lespede. După el, veniseră alții: unul, care purta o robă lungă, căzuse, iar materialul se agățase de una dintre zalele cavalerului. În jurul celor doi se adunaseră oase de la mâini și alte schelete se lipiseră de lespede, din cauza substanțelor grase rezultate în urma descompunerii. Din loc în loc sclipeau bijuterii și se vedeau arme ruginite. Tack observă o carabină heliotană arsă, căzută lângă o cutie toracică îmbrăcată într-o piele ca de pergament. Metalul negru și plasticul armei se topiseră parțial și deveniseră gri din cauza sării. Tack se întrebă care era povestea lor. Apoi, cu piciorul proptit bine pe mina adezivă, ridică lansatorul de harpoane pe care îl luase din sala de arme a lui Aconite și trase în sus.

Capul harponului se lipi de buza superioară a toboganului, cu obișnuita strălucire chimică. După ce detașă mina adezivă, Tack porni motorașul de rebobinare, ca să se ridice la gura puțului. Acolo, lipi mina de podeaua toboganului, pentru a-și putea propti piciorul pe ea, după care detașă harponul și-l bobină înapoi în lansator. Apoi ridică privirea spre întunericul de deasupra.

Având prea puține amintiri de la coborârea pe acolo, Tack se consultase cu Nandru și aflase că puțul cobora într-un arc de o sută de metri, din centrul de control sferic al lui Cowl. Era destul de ușor să urce, dar nu venise încă momentul. Așteptă.

Cerul era întunecat de prezența acelui *lucru* și din cauza furtunii produse de el. Dincolo de adăpostul întunecat al citadelei, Tack observă viscolul de substanță cristalină care înnora suprafața mării și atenua valurile. După câteva minute, îl reperă pe Nandru-Viespe, care venea în viteză spre el, din direcția casei lui Aconite, ținând-o pe Polly în gheare, ca pe o pradă furată. Tack se răsuci și trase în întuneric, apoi văzu sclipirea reacției chimice la douăzeci de metri deasupra lui. Întinse coarda, detașă mina și o agăță de banda de pe umăr a centurii pentru arme. Dispunea de trei astfel de dispozitive, care aveau pe suprafețele de contact un strat de peri microscopici, asemănători cu cei de pe piciorul unei șopârle gecko. Din nefericire, spre deosebire de piciorul șopârlei, minele nu erau făcute pentru utilizare repetată și după o vreme își pierdeau capacitatea adezivă. De aceea erau necesare trei pentru acea ascensiune. Tack nu avea intenția să le utilizeze ca să arunce ceva în aer.

Nandru-Viespe zbură în umbra citadelei, apoi coborî și pluti lângă gura puțului. Polly, prinsă bine sub robot de cele patru picioare ascuțite ale acestuia, își șterse pulberea albă de pe față și ochi, după care întinse o mână spre Tack. Cu cizma pe marginea toboganului, Tack folosi controlul de

fricțiune al motorului de bobinare al harponului, ca să aibă suficientă libertate să se aplece și să prindă brațul fetei.

— Ai prins-o? întrebă Nandru. Nu vreau să-i dau drumul prematur.

— Am prins-o, răspunse Tack încordat.

Nandru-Viespe dădu drumul fetei, apoi se înălță rapid, datorită micșorării bruște a greutății. Polly sări înăuntru, punând piciorul pe buza toboganului și prinzându-se cu cealaltă mână de centurile cu arme ale lui Tack.

— OK? întrebă el.

— OK.

Tack porni motorașul care îi ridică pe pantă. Ar fi preferat să facă asta singur, din cauza riscurilor, dar nu avea voința necesară să o îndepărteze pe Polly. Gândul de a se despărți de ea trezea în sufletul lui un sentiment pe care nu-l simțise prea des, dar pe care îl recunoscu cu ușurință. Dar acesta era un alt fel de teamă.

Ajungând la punctul de atașare al harponului, Tack plasă două dintre minele adezive, ca puncte de sprijin pentru picioarele lor. Apoi auzi zdrăngănituri și zumzete în puț, când Nandru-Viespe încercă să-i urmeze. Văzu că robotul reușise, în cele din urmă, să se stabilizeze, apoi începu să urce panta, cu cele patru picioare ascuțite. Înaintă patru metri, pentru ca apoi să alunece înapoi, cu un scrâșnet al metalului cojit de picioarele lui ascuțite. Asta nu făcea parte din plan.

— Rămâi pe loc, Nandru. Zgomotul pe care îl faci s-ar putea să fie auzit de sus, șopti repede Tack.

Nandru reuși să-și înfigă picioarele în metal și să rămână pe loc. Tack detașă harponul și-l lansă din nou în sus, pe pantă.

Cowl se întoarse de la studierea comenzilor lui vorpale, cu o față absolut indescifrabilă. Aconite se uită spre locul în care stătea Makali, apoi își plimbă privirea prin cameră, spre

poziţiile subalternilor ucigaşi ai femeii. Cum îşi pierduse sursa de putere pentru a manipula timpul în interiorul sferei, paranoia lui Cowl începuse să se manifeste. Aconite se uită la puţul în care Cowl aruncase rămăşiţe umane în cea mai mare parte a secolului. Cu cătuşe la încheieturi şi glezne, nu avea nici o şansă să ajungă la acea portiţă de evadare, dar era sigură că auzise ceva...

Aconite îşi îndreptă apoi toată atenţia asupra fratelui ei.

— A fost un conflict stupid şi distructiv. Heliotanii şi umbratanii s-au ucis unii pe alţii secole întregi, în sistemul solar şi acum prin timp, spuse ea, împingându-se în spate, aşa încât să se odihnească pe genunchi. Nu ştiu care tabără poate fi considerată mai vinovată, căci cei mai mulţi dintre ei s-au născut în timpul acestui conflict şi nu au cunoscut altceva. Dar eu ştiu cine este responsabil pentru cele mai multe crime, şi acela eşti tu, frate dragă.

— Războiul nostru a fost de apărare! obiectă Makali, păşind în faţă.

— Da! şuieră Aconite. Am văzut câteva dintre mişcările voastre defensive. Am văzut exact cum te-ai apărat, ucigând în bătaie un om preistoric. Ce ameninţare reprezenta Ygrol pentru tine?

Cowl se opri în faţa lui Aconite şi-şi încrucişă braţele. Vocea lui se auzi, ca de fiecare dată, din aerul din jurul lui.

— Unde sunt ceilalţi doi?

— Ce crezi că vei obţine de la ei? Un mod de recuperare a creaturii tale? Un mod de a-ţi reface instantaneu sursele de energie? Înfruntă adevărul, frate! Fuga ta s-a încheiat şi acum e timpul să te duci în singurul loc care va rămâne sigur pentru tine.

— Unde sunt ei? mârâi Cowl.

— Ce este? Ai vrea ca Makali să mai ducă un mic război de apărare pentru tine? Nu ai produs deja destulă moarte? Atunci când te-a creat pe tine, mama noastră a crezut că a

obținut o ființă umană de neegalat. De fapt, a creat doar un ucigaș de oameni. Eu te *cunosc*, frate.

Brațele lui Cowl se desfăcură și căzură pe lângă corp. Acum avea să se întâmple, simți Aconite. Acum avea să o ucidă. În clipa aceea, luminile se stinseră brusc și strălucirea unui catalizator se aprinse sus, într-una dintre sferele laterale. Pe partea opusă o explozie produse o gaură, aruncându-l pe un umbratan de pe pasarela alăturată, cu hainele în flăcări. Apoi se aprinseră alți doi catalizatori, strălucirea lor întinzându-se dintr-un punct central, praful incandescent umflându-se de pe marginile arzânde. Pentru o clipă se văzu un bărbat solid care intra prin gaură, o rafală de foc, și doi umbratani care se chinuiau să-și pună măștile fură izbiți cu spatele de resturile în flăcări. O altă explozie și unul dintre transformatoarele tubulare masive ieși din suportul său și începu să se încline. Cowl se mișcă repede, aproape într-un plonjon, spre comenzile lui vorpale, și Aconite simți o teamă adâncă. Apoi, cu o singură flacără puternică, un catalizator cu acțiune rapidă deschise o gaură în podea și sus, în sferă, apăru sclipirea de lipire a unui harpon de ascensiune. Ridicându-se din podea pe cablul harponului, apărură Meelan și Saphothere, spate în spate, fiecare dintre ei cu câte două carabine în mâini, împroșcând interiorul sferei cu gloanțe. Aconite se uită îngrozită la găurile tot mai mari din sfere și realiză că zăpada care cădea nu era rezultatul catalizei, ci o pudră albă pe care o recunoscu. Și știu ce voia să facă fratele ei.

— Opriți-l! strigă Aconite. O să ne termine pe toți!

Câteva gloanțe se înfipseră în piciorul lui Cowl, doborându-l înainte să ajungă la comenzi. Saphothere și Meelan se desprinseră de cablu la cinci metri deasupra podelei, apoi săriră și se rostogoliră la adăpost, în timp ce gloanțele celor care ripostau loveau în urma lor. Saphothere se aruncă în spatele transformatorului căzut, trăgând în spate fără măcar

să se uite. Gloanțele lui îl învârtiră pe unul dintre oamenii lui Makali într-o roată de carne desprinsă. Un generator de câmp aruncat de Saphothere se activă în spatele acestuia o secundă mai târziu și absorbi toate rafalele inamicilor. Meelan se opri ca să doboare un umbratan care-l țintea pe Saphothere și nu văzu sursa proiectilului care o izbi în ceafă, doborând-o la pământ, neînsufletită.

— Meelan! se auzi urletul furios al lui Coptic.

Încă o explozie separă o pasarelă de zidul care se dizolva și aceasta începu să se balanseze. Coptic stătea într-un capăt al ei, trăgând în umbratani cu carabina și cu lansatorul de rachete. O rafală îi reteză un picior și Coptic zdrobi sursa gloanțelor, de pe podeaua de dedesubt. Alte gloanțe îl izbiră în piept, dar bărbatul continuă să tragă. Umbratanii mureau unul după altul, exploziile smulgându-i de pe pasarele și aruncându-i în fragmente din locurile în care reușiseră să se adăpostească. Coptic menținu acel baraj de foc până ce amândouă armele i se goliră. Atunci, cei doi umbratani rămași ieșiră de la adăpost și își concentrară focul asupra lui. Solidul bărbat se prăbuși în cele din urmă, apoi căzu de pe pasarela care se zdruncină puternic, oprindu-se la capătul arcului pe care îl descria.

Aconite își ținea capul jos și se trăgea spre panta care ducea la tobogan, dar o mână o prinse de spatele jachetei și o ridică în picioare. Un braț prostetic îi încercui gâtul și țeava unei carabine i se lipi de obraz. Cu acest scut uman în față, Makali se uită spre locul în care se ascunsese Saphothere.

— Saphothere, ești terminat acum! strigă ea.

Privind în jur, îi văzu pe cei doi camarazi ai ei îndreptându-și armele spre transformatorul căzut.

Aconite își îndreptă atenția spre fratele ei și văzu găurile de gloanțe care îi străpunseseră carapacea. Cowl era în picioare, lângă comenzile vorpale, târându-și piciorul rănit. Într-o mână ținea o cheie cu telecomandă mică, pe care o

îndreptă acum spre Aconite și o activă. Apoi azvârli cheia și băgă mâna în sfera strălucitoare.

— Nu! exclamă Makali, atenția ei întorcându-se spre Cowl.

Aconite simți încuietoarea magnetică deschizându-se. Ridică privirea în ninsoarea de pulbere albă, apoi, când cătușele îi căzură, o lovi tare cu cotul pe Makali. Umbratana se încovoie, iar Aconite îi smulse arma și o aruncă pe podea. Acum cineva trăgea din puțul toboganului și unul dintre cei doi umbratani se prăbuși într-un genunchi, cu fum ieșindu-i din piept. Saphothere se ridică și-l urmări pe al doilea, care alerga pe o pasarelă, zburând bucăți din el, așa încât umbratanul nu reuși să ajungă la adăpost. Aconite se întoarse și o lovi cu genunchiul în față pe Makali, aruncând-o pe spate, cu fața distrusă. Apoi se întoarse spre fratele ei.

Din aerul din jur, vocea lui se auzi ca o șoaptă șuierată, în timp ce între el și Saphothere se activau câmpurile protectoare.

— Pleacă!

Aconite văzu mâna lui în sferoidul vorpal, manipulând, mișcând. Se întoarse spre locul unde stătea Tack, lângă tobogan, cu spatele lipit de perete și cu arma îndreptată spre Cowl. De cealaltă parte a găurii era Polly, cu revolverul îndreptat spre Makali. Aconite o lovi cu dosul mâinii mai mari pe Makali, aproape fără efort, trimițând-o la pământ, apoi coborî spre pantă. Se lăsă să alunece și se agăță de margine, mâna ei mare prinzând buza ca o menghină.

— Trebuie să plecăm repede! strigă ea. Cum ați ajuns aici?

— Nandru-Viespe, răspunse Polly.

— Poate căra greutatea a doi oameni, fără nici un efort, murmură Aconite.

Tack examină scena din acel moment: Makali se târa pe podea, rănită, Cowl era la comenzile vorpale, acționând

generatoarele de scuturi din podea, Saphothere mergea în fața scuturilor care se înălțau, apoi înainta, când generatoarele acestora se consumau. Numărul lor trebuia să fie finit și Tack știa că Saphothere era un ucigaș tenace.

— Voi două, mai întâi, spuse Tack, făcând semn în spate, spre tobogan.

Aconite nu-i dădu timp lui Polly să protesteze. Întinse mâna, o prinse de gleznă și o trase spre ea pe fata care țipa, apoi o trimise în jos, pe tobogan.

— Avem la dispoziție cel mult douăzeci de minute, apoi acest loc va dispărea, spuse Aconite. Îl voi trimite pe soldatul mort înapoi, după tine.

Și se lăsă să cadă pe tobogan, după Polly.

— Saphothere! urlă Tack. Nu mai este timp!

Omul care vânase și ucisese umbratani aproape toată viața și care, realiză Tack, probabil că visase la acest moment cea mai mare parte a timpului, nici măcar nu întoarse capul.

— La naiba! zise Tack, trăgând cu harponul în podeaua de la picioarele lui.

Se lăsă să cadă pe tobogan, motorul de bobinare controlându-i coborârea. Ajunse la deschizătura de deasupra mării, la timp ca să-l vadă pe Nandru-Viespe cărându-și încărcătura grea spre țărm, uneori atingând suprafața apei, apoi ridicându-se din nou.

„Douăzeci de minute înainte de ce?"

Tack presupuse că preterumanul plasase niște dispozitive distructive în interiorul citadelei, probabil atomice și suficient de puternice ca să vaporizeze citadela până la stânca de dedesubt. Nebunii își pregăteau întotdeauna o astfel de retragere. Tack stătea acum în echilibru pe două mine adezive, cu harponul strâns înapoi în lansator, întrebându-se dacă robotul-viespe avea să se întoarcă după el. În clipa aceea, Makali alunecă în jos pe tobogan și se izbi de el.

O mină cedă și zbură prin aer, învârtindu-se, dar asta fu

suficient ca să absoarbă inerția lui Makali, așa că, atunci când căzură, nimeriră pe lespedea de sub ei. Se zbătură să se agațe de ea, făcând oasele să cadă în mare. Tack își lăsă lansatorul de harpoane să cadă și încercă să-și ridice carabina spre femeie, dar Makali reuși să i-o împingă într-o parte și-și repezi degetele spre ochii lui. Tack se feri și-și roti un picior, lovind-o în tibie. Femeia se prăbuși, dar spre el, lovindu-l cu capul în nas. Tack îi repezi un upercut în stomac, dar Makali îl atacă cu brațele ei prostetice, demonstrându-le forța mecanică. Tack simți cum carabina îi era smulsă din mâini și, printre lacrimile care îi umpleau ochii, văzu că lansatorul lui de harpoane aterizase lângă un craniu pe jumătate zdrobit. Makali încercă acum să întoarcă pușca spre el, dar piciorul îi alunecă și se prăbuși spre Tack. Se lovi cu umărul de stâlp, așa încât gloanțele perforară o linie de găuri în armura ruginită de lângă bărbat. Tack se rostogoli, înhăță lansatorul și trase cu el din mișcare. Harponul o străpunse pe femeie și se lipi cu o strălucire de coloana din spate. Dar Makali încercă în continuare să-și ridice carabina spre el. Tack dădu drumul lansatorului, care se autobobină până la pieptul ei, iar țeava lui plată se înfipse în rana deschisă pe care o făcuse deja harponul. Femeia urlă, fiind aruncată în spate, spre perete, dar reuși să mai tragă o rafală cu carabina. Tack se rostogoli de pe lespede, gloanțele ei țiuind prin aer deasupra lui. Nu avu timp să-și transforme căderea într-un plonjon, căci niște picioare metalice ascuțite se înfășurară în jurul lui, când era încă în aer.

Polly se uită în spate, alergând pe țărm, dar, nereușind să-l vadă nici pe Nandru-Viespe, nici citadela, se grăbi să o prindă din urmă pe Aconite. Pulberea cădea acum din cer atât de deasă, încât forma grămăjoare. Polly aruncă o privire spre mare, privi rostogolirea lentă a valurilor ce loveau plaja și, în confuzia momentului, avu nevoie de o secundă să înțeleagă că era ceva ciudat cu acele valuri. Păreau prea mici și pro-

duceau prea puțină spumă. Parcă nu erau valuri din apă de mare, ci bule într-o supă care se îngroșa. Pe mal se acumulase deja o movilă de fragmente gelatinoase.

— Ce este asta? întrebă ea, arătând cu degetul, când ajunse lângă Aconite, care nu părea într-o formă prea bună.

— Efect hidroscopic, răspunse Aconite, oprindu-se ca să-și apese o mână pe urechea din care îi curgea sânge.

Înțelesul cuvântului pluti ușor spre Polly din biblioteca de referință a Gânditorului 184 și fata îl accesă, ceea ce descoperise de curând că era mult mai ușor, fără Nandru. Se aplecă, ridică o mână de praf, își ridică masca și scuipă în substanța nisipoasă. Praful îi absorbi rapid saliva. Câteva firicele de nisip se extinseră în picături gelatinoase, mai mari de o sută de ori decât mărimea lor inițială.

— Ce este asta? întrebă.

— Bazele vieții metazoice și ale noastre, în final, răspunse Aconite, pornind din nou.

În scurt timp, ajunseră la estuar și alergară în lungul malului râului, spre locul în care apa acestuia era cel mai puțin adâncă. Acolo traversară printr-un flux de gelatină până pe celălalt mal, îndepărtând stropii de substanță gelatinoasă care se agățau de hainele lor. Când reușiră să urce dealul, Nandru-Viespe trecu bâzâind pe deasupra lor, cu noua lui încărcătură.

— Ce... ce vrea Cowl să facă? întrebă Polly, gâfâind.

Aconite nu-și revenise suficient cât să poată răspunde. Se întoarse spre Polly și se prăbuși în genunchi. După ce fata o ajută să se ridice, continuară să înainteze greoi. Atunci, o siluetă apăru din furtuna de praf. Tack nu ezită nici o clipă. O prinse pe Aconite, o aruncă pe un umăr, se întoarse și o luă la fugă spre casă. Polly se strădui să îi prindă din urmă și, ajungând imediat după ei la ușă, se întoarse și se uită în spate. Prinse o imagine scurtă a citadelei, de sub care se aprinse o străfulgerare, care apoi începu să se extindă.

Ajuns înăuntru, Tack o așează pe Aconite pe picioare și ea se duse, clătinându-se, să se sprijine de o masă.

— Închide ușa, spuse femeia, cu o voce răgușită.

Polly ascultă comanda și apoi își scoase masca. Tack și Aconite își scoaseră și ei măștile.

Aconite se întoarse spre Nandru-Viespe, care stătea pe vine în mijlocul dezordinii din casă.

— Poți găsi codul de pornire a generatorului?

— Cred că da, răspunse Nandru.

— Atunci pornește blestematele de generatoare!

După o pauză, o vibrație și un zumzet scăzut cuprinseră întreaga casă.

— Acum pornește alimentarea vorpală.

Tonul zumzetului se schimbă, urcând treptat până depăși banda audibilă pentru urechea umană. Polly simți din nou acea senzație din timpul salturilor în timp. O amintire a ultimelor etape ale călătoriei ei în trecut, un rest al rețelei torului în carnea și oasele ei și în aerul din jur.

— Asta este tot ce putem face, spuse Aconite, mergând spre o canapea, pe care se lăsă să cadă. Își sprijini capul pe spate și închise ochii.

— Ce face fratele tău? întrebă Tack.

Aconite răspunse, cu ochii încă închiși:

— Fratele meu voia să înceapă din nou, de pe un teren virgin, atunci când încerca să evite paradoxul de omisiune. A șters toată viața de pe Pământ dinainte de Nod, distribuind o rețea de motoare catalizatoare moleculare pe fundul oceanului. Acestea nu se autodistrug, ca versiunea lor pentru armament, așa că acea rețea încă există.

— Cum ne afectează asta pe noi? Nu înțeleg, zise Polly, care era sigură acum că vedea linii sclipitoare prin pereții exteriori ai casei.

Ochii lui Aconite se deschiseră brusc.

— Unde mai poate merge acum fratele meu? Dincolo

de Nod, ar fi vânat de heliotani. Aceștia nu ar renunța niciodată, indiferent cât de imprecise ar fi salturile lor vorpale. El e prea periculos. Singurul loc bun pentru el este să ajungă în josul pantei, atât de departe încât să nu poată fi ajuns. Așa că a pornit aceste motoare și reacția lor va ucide orice viață incipientă, care există în fiecare strop de apă de pe Pământ. Acțiunea nu ar fi avut nici un efect temporal, *înainte* de acest moment. Nu va pune capăt vieții incipiente, pentru că praful va zbura de pe pământ în mare. Dar va fi distrusă o parte suficient de mare din el, și pentru suficient de mult timp, încât Cowl să fie împins la baza pantei probabilității, în punctul care începe aici, în Nod.

— Dar atunci, ce înseamnă asta pentru el.... pentru Saphothere? întrebă Tack.

— E posibil că acolo această realitate paralelă a lui va dispărea în uitare sau poate se va dezvolta o nouă linie temporală, distinctă, care va crea propriile pante. Forța paradoxului pe care îl creează ne va trage și pe noi în jos, o dată cu el, dar aici, scheletul vorpal al acestei case transportă o încărcătură temporală uriașă și s-ar putea ca noi să rezistăm.

— Își împușcă tatăl, înțelese Tack.

— Exact, răspunse Aconite.

Făcu semn spre fereastră, de la care se putea zări citadela lui Cowl. Polly se duse la fereastră, urmată de Tack. Prin valurile de praf căzător văzură citadela sclipind, strălucirea de sub ea înflorind și extinzându-se spre orizont, și simți tensiunea în aer, ca și cum o întreagă lume încerca să dispară. Casa începu acum să se cutremure, și Tack întinse mâna și o prinse pe Polly de talie. Apoi, dintr-o dată, o lumină străfulgeră prin citadelă și începu să o transforme într-un interspațiu inefabil. Casa se zgudui, ca răspuns la această transformare, apoi se cutremură, ca și cum ar fi fost lovită de o rachetă. Fragmente din materialul zidurilor căzură cu zgomot pe podea. O altă zguduitură violentă îi aruncă pe Polly

și pe Tack pe podea și se auziră alte lucruri spărgându-se în interiorul casei.

Apoi, nemișcare.

Tack o ajută pe Polly să se ridice și se duseră iar la fereastră. Citadela lui Cowl dispăruse, strălucirea din mare dispăruse. Furtuna de praf începuse să se liniștească.

La un miliard de ani în viitor, într-un viitor posibil, un semnal tahionic porni instantaneu mii de generatoare de deplasare, plasate pe scuturile ceramice a mii de motoare antigravitaționale. O secundă, doar de atât fusese nevoie. O secundă în care *totul* se mișcă: soarele, sistemul solar, galaxia... Sfere deplasate formate din componente complexe din compuși ceramici, bobine din metal pur și dispozitive optice, matrice de control al siliconului – toate apărură la exteriorul motoarelor, unde temperatura lor crescu cu câteva mii de grade. Metalele arseră în culori primare strălucitoare, siliconul se topi, componentele se sfărâmară și sferele se despărțiră. Pereți de foc porniră din acele explozii gazoase și coborâră pe conductele suficient de late ca să înghită luna Pământului. Din exterior, valva solară clipi cu un milion de stele, când flacăra din cromosferă se uni cu *acel* foc.

Cum motoarele lui antigravitație nu mai concentrau și transmiteau energiile incandescente în jos, uriașul dispozitiv suferi acum adevărata povară a proximității de acel infern de fuziune. Materialele ceramice ale construcției erau create să reziste la temperaturi uriașe, dar nu la așa ceva. Partea de jos a valvei începu să se topească și să se desprindă. Câteva minute lungi, patină pe aburii propriei distrugeri, ca o picătură de apă căzută pe o farfurie încinsă. Acum strălucea cu o intensitate la fel de imposibil de privit cu ochiul liber ca aceea care o înconjura. Apoi se deformă, și farfurii structurale de mărimea unor continente se zdruncinară și se desprinseră. Furtuni de foc țâșniră prin găuri, când componentele

de mărime planetară, care nu mai erau protejate, simțiră mușcătura sălbatică a cuptorului solar. În clipa următoare, ca și cum natura ar fi obosit să se joace cu acel exemplu al aroganței umane, gravitatea își închise pumnul și trase valva solară în jos, într-o flacără și mai puternică. Singura urmă rămasă fu o pată de un roșu mai rece pe suprafața soarelui, și aceasta dură numai câteva minute. Dar, până atunci, ultima parte a fasciculului de microunde transmis de valva solară ajunse la New London și acea sursă uriașă de putere se întrerupse.

În Camera Contraforturilor din New London, soldații heliotani priveau îngroziți din spatele scuturilor de căldură ale pontoanelor lor de atac cum partea din față a fiarei torului se revărsa din interfață și se scurgea spre ei: mii de guri deschise, care abia așteptau să se repeadă și să se hrănească. Apoi lumina se stinse, când energia care ținea depărtate contraforturile se întrerupse. Dură mai puțin de o secundă ca cele trei dispozitive uriașe să se izbească unul de celălalt într-un punct central, tăind acea fracțiune a monstrului care apăruse și incinerând o mare parte din ea, în fulgerarea de căldură care urmă. Fragmentul se prăbuși, zvârcolindu-se și arzând, dar conținând încă viață, iar pontoanele heliotane atacară, retezând gâturile și zdrobind gurile, ucigând orice mai mișca.

Ultimul generator de câmp se stinse, așa că acum nu mai rămăsese nimic între Saphothere și Cowl. Ucigașul heliotan își îndreptă calm arma spre pieptul lui Cowl și aproape că se așteptă să simtă o lipsă de satisfacție, în acel moment. Dar se simți extrem de mulțumit de ceea ce avea să facă.

— Ai văzut și ai simțit transferul, îi spuse Cowl. Acum suntem atât de jos pe panta probabilității, încât nu vei mai călători niciodată în timp, dacă nu fac eu ceva pentru asta.

Saphothere ridică din umeri. Văzuse interspațiul prin găurile din acea sferă de control și, bineînțeles, simțise saltul. Nu știa sigur ce făcuse Cowl, dar părea puțin probabil ca acesta să mintă sau ca ceea ce se întâmplase să poată fi reparat. Saphothere era fatalist în astfel de cazuri și, în adâncul inimii, nu se așteptase niciodată să se întoarcă din acea ultimă misiune. Aruncă o privire spre cadavrul lui Meelan și apoi spre rămășițele zdrobite ale lui Coptic.

— Și cum ar trebui să răspund la asta? întrebă el.

— Poți supraviețui aici. Trebuie să mai fie umbratani în viață în această citadelă. Putem construi ceva.

„Mda, sigur", își spuse Saphothere. Cowl mințea. Știa asta.

— Problema este că eu m-am priceput întotdeauna mai bine să distrug, spuse Călătorul.

Cu o viteză nebănuită pentru cineva atât de grav rănit, Cowl se aruncă spre el. Saphothere apăsă pe trăgaciul carabinei, lovind forma întunecată în plin salt și apoi făcu un pas în lateral, când aceasta trecu pe lângă el, fumegând și cu fragmente din carapace zburând în toate părțile. Cowl lovi pământul și se întoarse pe loc, ridicându-se pe vine. Își deschise fața, șuierând. Saphothere își concentră următoarele focuri în acea direcție și-l ucise pe loc.

Călătorul savură câteva clipe momentul, apoi se duse și-și ridică a doua carabină din spatele transformatorului căzut. Atinse suprafața transformatorului și văzu că era doar caldă, așa că se așeză pe ea, cu carabinele alături. Scoase o ploscă în care se afla ultima lui provizie de whisky din secolul nouăsprezece și sorbi din ea. Apoi așteptă sosirea umbratanilor.

Gaura de vierme se prăbuși, atât din Sauros, cât și din New London. Asta dură un an și două treimi, dură o eternitate și nu dură deloc. Ca un fir de păr ars la ambele capete de flăcări de brichetă, se contractă, forțe uriașe închizând-o

în nonexistență. În interiorul acelui tub care se contracta, fiara torului se zbătea împotriva suprafețelor impenetrabile, total îngrădită în acel univers unic, fără lumi alternative din care să se hrănească, fără timp. Și, în acel moment infinit, forțele uriașe ale acelui univers în prăbușire se închiseră peste masa de gigant a fiarei. Dar planul heliotan de a zdrobi monstruozitatea și de a o ucide eșuă, până la urmă, căci masa și forța își găsiră echilibrul.

Pentru percepția umană, în interspațiu rămase o sferă neagră perfectă, de un kilometru diametru, absolut nemișcată.

În interiorul ei, fiara urla.

Pentru totdeauna.

Epilog

Sauros era o ruină radioactivă, iar zona din jurul lui era de nelocuit. Numai trei călugărițe supraviețuiseră bătăliei, stând în apropiere, defazate cu o sută optzeci de grade. Una dintre ele murea, cea mai mare parte a lucrăturilor interne complexe fiind distrusă de impulsul electromagnetic produs de o bombă nucleară tactică trasă împotriva fiarei torului. Șase supraviețuitori fură aleși să le ducă pe cele două rămase în viitor și, cu ceva noroc, să se întoarcă în New London. Călătoria lor avea să fie lungă și periculoasă căci, fără alimentarea cu energie de la gaura de vierme, salturile lor trebuia să fie scurte, iar ei și călugărițele aveau nevoie de pauze lungi pentru odihnă. Erau necesare peste douăzeci de salturi în timp. Cu toate acestea, ei erau invidiați de ceilalți supraviețuitori, și de aceea Goron făcu selecția absolut la întâmplare, fără să se includă pe sine și pe Palleque. Cei care rămaseră pe loc trebuiră apoi să se mute într-un loc mai sigur.

Marșul printre munți, pentru găsirea unui mediu mai curat, costă viața pe opt dintre supraviețuitori, dar Inginerul era sigur că aceia ar fi murit oricum, atât de grave erau rănile lor. Nu muri nimeni din cauza faunei locale, datorită lui Silleck și a celorlalți tehnicieni de interfață, care supravegheau viitorul imediat. De fapt, avusese loc un singur atac, al unui grup mic de carnozauri, și majoritatea reptilelor suferise soarta pe care o pregătiseră prăzilor lor umane. Creaturile aveau gust de pui.

În timp ce introducea în cârlig un vierme mare, Goron se uită la orașul de corturi care ocupa acum valea de râu pe care o aleseseră. Se bucură să vadă că se transforma în ceva permanent, ceea ce spera că va însemna că cei mai mulți supraviețuitori își acceptaseră soarta, să trăiască și să moară acolo, deși unele lucruri pe care le auzise de curând îl făceau să se îndoiască de asta.

Palleque reușise să adapteze un catalizator astfel încât să topească nisipul scos de la baza râului și, folosind matrițe din lemn, producea blocuri de construcție și dale. Reușise chiar să producă foi de sticlă brută și spunea că în scurt timp avea să facă și altele. Inventivitatea lui ajutase mult la eliminarea lipsei de încredere a heliotanilor față de el. Alții prospectau terenul în căutare de minereuri care să poată fi catalizate în metale pure. Unii vânau, în timp ce alții pregăteau pământul pentru plantarea de culturi, după ce adunaseră semințele necesare acestui scop.

— Energie generată în maximum o lună, promise Palleque, fără să-și ridice privirea de la plutitorul pe care îl aruncase în lacul adânc lângă care stăteau.

— Ești optimist, replică Goron.

— Imediat ce vom obține metalele rare necesare, voi putea să folosesc catalizatorul ca să produc celule fotovoltaice. Probabil suficient de multe ca să acoperim acoperișurile caselor pe care le vom construi.

— Credeam că te referi la energie adevărată, spuse Goron.

Palleque se întoarse spre el.

— Va mai trece cam un an până ce vom putea construi generatoare, iar acestea vor fi alimentate doar de aburi, vânt sau apă.

— Așadar, până atunci, ar trebui să avem aici o minicivilizație viabilă.

— Nu pari prea entuziast.

— *Sunt* entuziasmat de asta, dar nu și de alte lucruri pe care le-am auzit. Că vom construi o bază pentru tehnologie vorpală și, în final, vom reuși să mergem acasă.

— Oamenii au nevoie de speranță.

— Nu mă deranjează speranța, dar, când aceasta trece în zona credinței oarbe, încep să devin cam nervos. Știi la fel de bine ca și mine, cu rata actuală de progres, vom avea nevoie cam de un secol ca să construim baza tehnologică necesară pentru orice formă utilizabilă de călătorie în timp. Dar, până atunci, construirea unei astfel de baze ne va duce atât de jos pe panta probabilității, încât oricum nu vom avea niciodată sursele de energie necesare ca să putem călători.

— Există și alte motive de speranță, interveni Silleck, care tocmai urcase pe aceeași ieșitură de stâncă.

— Și care ar fi acestea? întrebă Goron, întorcându-se să o privească.

Era îngrijorat puțin de acea femeie, cum era și de ceilalți tehnicieni de interfață. Toți deveneau destul de ciudați, cu viziunea lor constant tetradimensională asupra lumii.

— Ca să aflați asta, vă sugerez să vă dați repede jos de pe această ieșitură, înainte să fiți zdrobiți, spuse Silleck.

Goron se uită pe lângă ea și văzu că alți tehnicieni de interfață se adunau la mică distanță, în spatele lor, iar alți heliotani ieșeau din orașul de corturi, ca să li se alăture. Goron și Palleque activară motorașele de bobinare ale undițelor, apoi coborâră repede de pe lespedea de stâncă, pe urmele tehnicianului. Când Silleck sugera ceva, era mai bine să o asculte repede, pentru că știau că ea vedea consecințele neascultării.

— Ce se întâmplă, Silleck? întrebă Goron.

— Am descoperit că putem să simțim și să vedem lucruri... mai adânc, mai departe... și am simțit de ceva timp că asta se apropie. La început nu am putut să fim siguri, căci există multe ecouri și reculuri care tulbură interspațiul. Dar acum suntem siguri.

Goron considera acea explicație cel puțin vagă, dar își întoarse atenția spre lespedea de stâncă de pe care plecaseră și asupra căreia se concentrau acum toți tehnicienii. Silleck zâmbi brusc și mulți dintre camarazii ei începură să râdă. Asta era problema cu ei. Nu puteai niciodată să spui o glumă în prezența lor, căci știau întotdeauna poanta, înainte să o spui. Un minut după aceea, o linie de lumină coborî în centrul suprafeței lespezii și din ea se desfăcu o casă mare în formă de dom, cu pereții și acoperișul crăpate și desfăcute în straturi, expunând suprastructura vorpală. Pe o poartă în formă de arcadă ieși mai întâi un robot-insectă mare, pe care Goron îl recunoscu imediat, așa că bănui cine avea să iasă pe urmele lui. A doua siluetă era păzită îndeaproape de un soldat roman, care își ținea mâna pe mânerul *gladius*-ului, în timp ce îi privea pe spectatori.

— În sfârșit, v-am găsit, Inginerule, spuse Aconite.

— Așa se pare, replică Goron.

Aconite se uită în jur.

— Am mijloacele necesare ca să-i transport pe cei care doresc înapoi în New London. Dar mai am și o altă propunere.

— Te ascult, zise Inginerul Goron.

În timp ce Polly se uita în sus, la vehiculele aeriene din depărtare, de deasupra Insulei Maldon, Tack examina împrejurimile.

Urzicile erau moarte și uscate în zidurile cavității, iar iarba era maronie și casantă, sub picioarele lor. Fusese o inundație și pe iarbă erau răspândite carapace de crab, ca niște confeti. O echipă de curățenie guvernamentală fusese acolo, să înlăture cadavrele și epava Fordului Macrojet pe care îl distrusese Nandru. Acum, singura dovadă a ceea ce se întâmplase erau vegetația arsă și niște copaci distruși. Tack închise ochii și simți rețeaua temporală din interiorul lui, localizând poziția lor în timp și poziția lor pe panta probabilității.

— Acum suntem la o săptămână după momentul plecării noastre, spuse el. Ești sigură că aici vrem să fim?

— Aconite a vrut ca noi să stabilim o bază în această eră, replică Polly, cu o expresie distantă.

Tack se întoarse spre ea.

— Când a spus „în această eră", s-a referit la o perioadă de aproximativ o mie de ani. Ea gândește la o scară diferită.

— *Acum* este suficient de bine, spuse Polly.

Tack o văzu plimbându-și mâna pe torul ei cel nou. Călătoria lor cu ajutorul torilor fusese plină de pericole, pe care acum le cunoșteau amândoi. Totuși, *puteau* călători în timp.

— Nu văd ce este atât de grozav la acest... *acum*, zise Tack.

— Este convenabil, răspunse Polly. Nandru mi-a dat niște coduri bancare și locurile unde putem găsi carduri. Cu cincizeci de milioane de euro la dispoziție, crearea bazei lui Aconite nu va fi atât de dificilă.

Tack aprobă din cap. Atunci când o întâlnise prima dată, fata ar fi fost în extaz, dacă punea mâna pe o asemenea sumă. Acum, părea doar gânditoare.

— Ce este? întrebă el.

Polly făcu semn spre ceea ce îi înconjura.

— Este aici. Și va fi întotdeauna aici. Straturi peste straturi din ea, milioane peste milioane de ani. Suntem atât de mici...

— Asta se numește perspectivă, răspunse Tack și făcu semn cu capul spre Insula Maldon. Să mergem!

Cowl, al patrulea roman de anvergură (după _Gridlinked_, _The Skinner_ şi _Line of Polity_) al unui autor britanic ce-şi construieşte rapid o reputaţie internaţională de maestru al literaturii SF.

Laudele la adresa lui Neal Asher se întețesc de ambele părţi ale Atlanticului. El va fi următorul mare nume al SF-ului.

„O capodoperă spaţială la scară epică. Asher şi-a croit drum, cu eleganţă, în categoria autorilor care trebuie citiţi neapărat."
SFX

„Un roman minunat, cu stil plăcut şi intrigă palpitantă."
The Times

Cea mai recentă aventură galactică ieşită de sub pana noului maestru britanic al literaturii SF.

Dominionul Heliotan domneşte triumfător în sistemul solar. Dar Cowl, cel mai aprig duşman al heliotanilor, fiinţă creată printr-un progres forţat, artificial al evoluţiei omenirii, a evadat – în timp, în trecut.

Fugind să-şi salveze viaţa, Polly se trezeşte târâtă şi ea în trecut. Tack, urmăritorul ei neîndurător, descoperă că fragmentul de *tor* pe care-l poartă implantat la încheietura mâinii este singurul său bun de valoare, în ochii misterioşilor heliotani. Iar călătoria lui în universul distrugător al acestora abia a început...

Fiara-*tor*, animalul de companie al lui Cowl, creşte tot mai mult şi devine tot mai periculos. El îşi leapădă solzii acolo unde îi porunceşte stăpânul lui, căci *torii* au menirea de a-i aduce lui Cowl eşantioane umane.

După îndeplinirea misiunii, fiara se hrăneşte...

ISBN 973-8465-86-9

www.lucman.ro